RISC ASUMAT

ROBIN COOK

www.virtual-project.eu

ROBIN COOK

RISC ASUMAT

V.1.0

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză LUMINIŢA HOLBAN
MINODORA HOLBAN

Ediţia I

Acceptable Risk 1994 by Robin Cook

Editura RAO Bucureşti 2001

Pentru Jean „lumina călăuzitoare”

Diavolul are puterea de a lua o înfăţişare plăcută
William Shakespeare, *Hamlet*

Prolog

Sâmbătă, 6 februarie 1692

Îmboldită de frigul pătrunzător, Mercy Griggs plesni cu cravaşa deasupra crupei iepei. Calul întinse pasul, trăgând fără efort sania pe zăpada întărită. Mercy se cuibări mai adânc în haina din piele de focă, cu guler înalt şi-şi lovi palmele în interiorul manşonului, încercând zadarnic să se ferească de aerul îngheţat.

Era o zi senină, fără vânt, cu un soare palid. Exilat pe traiectoria sa sudică, specifică anotimpului, soarele abia reuşea să lumineze peisajul înzăpezit, prins în strânsoarea unei ierni aspre din Noua Anglie. Chiar şi la amiază, umbrele lungi, violete, ale copacilor desfrunziţi se întindeau spre nord. Mase congelate de fum atârnau nemişcate deasupra coşurilor fermelor împrăştiate la distanţe mari, ca şi cum ar fi îngheţat pe cerul albastru, polar.

Mercy mergea de aproape o jumătate de oră. Pornise spre sud, pe Ipswitch Road, de la casa ei, aflată pe Royal Side, la poalele lui Leach's Hill. Traversase podurile de peste Frost Fish River, Crane River şi Cow House River şi acum intrase în cartierul Northfields al oraşului Salem. De acolo nu mai era decât o milă[1] şi jumătate până în centru.

Dar Mercy nu mergea în oraş. După ce trecu de ferma familiei Jacob, îşi văzu ţinta. Era locuinţa lui Ronald Stewart, comerciant şi armator bogat Ceea ce o făcuse pe Mercy să-şi părăsească locul de lângă foc într-o zi atât de rece era grija faţă de un vecin, combinată cu o oarecare doză de curiozitate. Zilele acelea, familia Stewart dăduse naştere unor zvonuri foarte interesante.

[1] O milă = 1 609 m (n. trad.).

Mercy opri iapa în faţa casei şi cercetă dintr-o privire construcţia. Era, într-adevăr, grăitoare în privinţa talentului de negustor al domnului Stewart. Era o clădire impozantă, cu mai multe etaje, îmbrăcată în scândură maronie şi cu un acoperiş din cea mai fină ţiglă. La numeroasele ferestre în formă de diamant strălucea sticla de import. Dar cele mai impresionante erau ornamentele minuţios răsucite, care atârnau din colţurile balconului de la etajul al doilea. Ce mai, casa părea mai potrivită în centrul oraşului decât la ţară.

Convinsă că zgomotul clopoţeilor de la harnaşamentul calului îi anunţase sosirea, Mercy aşteptă. În dreapta intrării principale mai erau o sanie şi un cal, dând de veste că altcineva era deja acolo. Calul era acoperit cu o pătură. Din când în când, din nări îi ieşeau valuri de abur, care dispărea imediat în aerul uscat ca piatra.

Mercy nu avu mult de aşteptat. Aproape imediat, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie de douăzeci şi şapte de ani, cu părul negru şi ochii cenuşii, pe care Mercy o cunoştea: Elizabeth Stewart. În braţe ţinea, comod, o muschetă. În jurul ei se iţiră o mulţime de feţe curioase de copii; vizitele neaşteptate de curtoazie la o casă izolată şi pe o astfel de vreme nu erau obişnuite.

— Sunt Mercy Griggs, strigă musafirul. Soţia doctorului William Griggs. Am venit să văd ce mai faceţi.

— E o plăcere, într-adevăr, îi răspunse Elizabeth. Intraţi să beţi un cidru cald, ca să vă mai alunge frigul din oase.

Elizabeth sprijini muscheta de rama din interior a uşii şi-i spuse fiului său mai mare, Jonathan, în vârstă de nouă ani, să acopere şi să lege calul doamnei Griggs.

Mercy intră cu mare plăcere în casă şi, urmând-o pe Elizabeth, o luă la dreapta, intrând în camera de zi. Când trecu pe lângă muschetă, se uită lung la ea. Elizabeth îi surprinse privirea şi îi explică:

— Ni se trage de când trăiam în sălbăticiile Andoverului. Trebuia să ne păzim tot timpul de indieni.

— Înţeleg, zise Mercy, deşi o femeie mânuind o muschetă nu era o experienţă obişnuită pentru ea.

Mercy ezită o clipă în pragul bucătăriei şi cuprinse cu privirea

scena domestică ce semăna mai mult cu o şcoală decât cu o casă. Erau mai mult de şase copii.

În cămin trosnea un foc mare, care răspândea o căldură îmbietoare. Încăperea era învăluită într-un amestec de arome plăcute: o parte veneau de la ceaunul cu friptură de porc care sfârâia deasupra focului, altele se ridicau dintr-un castron mare în care se răcea budinca de porumb, dar cele mai multe veneau din cuptorul în formă de stup, construit deasupra căminului, înăuntru, mai multe pâini se coceau, colorându-se în auriu-închis.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sper că nu vă deranjez, spuse Mercy.

— Nu, Doamne fereşte, răspunse Elizabeth. Îi luă haina şi o conduse la un scaun îmbrăcat în piele, de lângă foc. Sunteţi o schimbare binevenită, faţă de aceşti copii neastâmpăraţi. Dar m-aţi prins gătind şi trebuie să scot pâinea din cuptor.

Ridică repede o lopată cu mâner lung şi, cu mişcări scurte, iuţi, scoase cele opt pâini una câte una şi le aşeză să se răcească pe masa lungă, de scândură, care trona în mijlocul camerei.

Mercy o urmări pe Elizabeth cum lucra, remarcând în sinea ei că era o femeie frumoasă, cu pometii înalţi, un ten de porţelan şi o siluetă ca un fus. Era, de asemenea, evident, că se pricepea foarte bine la bucătărie, după cum făcea pâinea şi după îndemânarea pe care o demonstra în aprinderea focului şi aranjarea suportului care ţinea ceaunul. În acelaşi timp, Mercy simţea că Elizabeth avea ceva neobişnuit în felul ei de a fi. Nu avea nimic din sfiala şi umilinţa creştine obligatorii. De fapt, Elizabeth părea să aibă un aer de siguranţă şi îndrăzneală care nu se potrivea unei femei puritane al cărei soţ era plecat în Europa. Mercy începu să creadă că bârfele pe care le auzise erau mai mult decât simple vorbe goale.

— Pâinea dumitale are o aromă neobişnuit de puternică, remarcă Mercy, aplecându-se deasupra pâinilor puse la răcit.

— E de secară, îi explică Elizabeth, începând să pună alte opt pâini la cuptor.

— Pâine de secară? întrebă Mercy.

Numai ţăranii cei mai săraci, cu pământuri mlăştinoase,

mâncau pâine de secară.

— Am crescut cu pâine de secară, explică Elizabeth. Îmi place, într-adevăr, gustul ei mai picant. Poate vă întrebaţi de ce coc atât de multe bucăţi. Motivul e că am de gând să încurajez tot satul să folosească secara, pentru a economisi rezervele de grâu. După cum ştiţi, vremea rece şi umedă din timpul primăverii şi verii şi acum această iarnă cumplită au afectat recolta.

— E o idee nobilă, spuse Mercy. Dar poate că acest subiect ar trebui discutat de către bărbaţi, la întrunirea oraşului.

În acel moment, Elizabeth o şocă pe Mercy izbucnind în râs din toată inima. Când observă expresia ei, Elizabeth se justifică:

— Bărbaţii nu gândesc atât de practic. Pe ei îi preocupă mai mult disputa dintre sat şi oraş. În plus, nu e numai recolta săracă. Noi, femeile, trebuie să ne gândim şi la refugiaţii din calea atacurilor indienilor, de vreme ce suntem deja în al patrulea an al războiului regelui William, iar sfârşitul e încă departe.

— Locul femeii e în casă... începu Mercy, dar renunţă, surprinsă de îndrăzneala lui Elizabeth.

— De asemenea, i-am încurajat pe oameni să-i găzduiască pe refugiaţi, zise Elizabeth, ştergându-şi mâinile de făină pe şorţul afumat. Noi am primit doi copii după atacul de la Casco, Maine, din mai anul trecut.

Elizabeth îi strigă cu glas aspru pe copii şi le întrerupse joaca, insistând să vină să o cunoască pe soţia doctorului. Mai întâi i le prezentă lui Mercy pe Rebecca Sheaff, în vârstă de doisprezece ani şi pe Mary Roots, de nouă ani. Amândouă rămăseseră orfane după atacul de la Casco, dar acum păreau sănătoase şi fericite. Apoi, Elizabeth o prezentă pe Joanna, în vârstă de treisprezece ani, fiica lui Ronald dintr-o altă căsnicie. După aceea veni rândul propriilor ei copii: Sarah, zece ani, Jonathan, nouă ani şi Daniel, trei ani. În cele din urmă, Elizabeth le prezentă pe Ann Putnam, doisprezece ani, Abigail Williams, unsprezece ani şi Betty Parris, nouă ani, care veniseră în vizită din satul Salem.

După ce copiii o salutară respectuos pe Mercy, li se dădu voie să se întoarcă la jocul în care Mercy observă că foloseau mai multe pahare de apă şi ouă proaspete.

— Mă mir să găsesc copii din sat aici, spuse ea.

— Eu le-am cerut copiilor mei să-i invite, răspunse Elizabeth. S-au împrietenit la Royal Side School. Am considerat că e mai bine să nu-mi trimit copiii la şcoala din oraşul Salem, cu toţi zdrenţăroşii şi bădăranii.

— Înţeleg, rosti Mercy.

— O să-i trimit acasă cu câte o pâine de secară, zise Elizabeth şi zâmbi jucăuş. Va fi mai eficient decât să le fac o simplă sugestie familiilor lor.

Mercy aprobă din cap, dar nu comentă. Elizabeth o intimida uşor.

— Vreţi şi dumneavoastră o pâine? întrebă Elizabeth.

— Nu, mulţumesc, răspunse Mercy. Soţul meu, doctorul, n-ar mânca niciodată pâine de secară. E mult prea aspră.

Când Elizabeth îşi îndreptă spre al doilea rând de pâini, Mercy îşi plimbă privirea prin bucătărie. Observă o roată de caşcaval proaspătă, abia scoasă de la presat şi un ulcior de cidru pe colţul căminului. Apoi observă ceva şi mai ciudat. Aranjate de-a lungul pervazului, stăteau câteva păpuşi făcute din lemn vopsit şi pânză cusută cu grijă. Fiecare era îmbrăcată în costumul specific unei anumite meserii. Erau un negustor, un rotar, o gospodină, un fierar, chiar şi un doctor. Doctorul era îmbrăcat în negru, cu un guler apretat de dantelă.

Mercy se ridică şi merse la fereastră. Ridică păpuşa îmbrăcată în doctor. Un ac mare era înfipt în pieptul ei.

— Ce e cu figurinele astea? întrebă Mercy, cu o îngrijorare pe care abia şi-o putea ascunde.

— Păpuşi pe care le fac pentru copiii orfani, răspunse Elizabeth, fără să-şi ridice privirea de la pâinea la care trebăluia. Lua fiecare pâine, o ungea cu unt şi o punea la loc în cuptor. Mama mea, care a murit, Dumnezeu s-o ierte, m-a învăţat cum să le fac.

— Aceasta, săraca, de ce are un ac înfipt în inimă? întrebă Mercy.

— Costumul nu e terminat, răspunse Elizabeth. Tot timpul îmi pierd acele şi sunt atât de scumpe.

Mercy puse păpuşa la loc şi îşi şterse, instinctiv, mâinile. Tot ce părea să aibă legătură cu magia şi vrăjile o neliniştea.

Părăsind păpuşile, se întoarse spre copii şi, după ce se uită un timp la ei, o întrebă pe Elizabeth ce făceau.

— E o mică scamatorie pe care am învăţat-o de la mama, spuse Elizabeth. Puse ultima pâine la loc în cuptor. E un fel de a ghici viitorul după formele pe care le ia albuşul de ou scurs în apă.

— Spune-le să se oprească imediat, zise Mercy alarmată.

Elizabeth îşi ridică privirea de la treabă şi îşi scrută musafira.

— De ce? întrebă ea.

— E magie albă, o mustră Mercy.

— E o distracţie inofensivă. Au şi copiii ceva de făcut, când sunt închişi în casă pe o astfel de iarnă. Sora mea şi cu mine făceam asta de multe ori, pentru a ghici ocupaţia viitorilor noştri soţi. Elizabeth râse. Desigur, nu mi-a spus niciodată că aveam să mă căsătoresc cu un armator şi să mă mut la Salem. Credeam că voi fi soţia unui fermier sărac.

— Magia albă naşte magie neagră, rosti Mercy. Iar magia neagră este urâtă în faţa lui Dumnezeu. E lucrul diavolului.

— Mie şi surorii mele nu ne-a făcut nici un rău. Şi nici mamei mele.

— Mama dumitale e moartă, zise Mercy cu severitate.

— Da, dar…

— E vrăjitorie, continuă Mercy. Sângele i se urcase în obraji. Nici o vrăjitorie nu e inofensivă. Nu uita ce vremuri grele trăim, cu războiul şi epidemia de variolă din Boston, de anul trecut Nu mai departe de sâmbătă trecută, la predică, reverendul Panis ne-a spus că aceste probleme se ivesc pentru că oamenii nu-şi respectă legământul cu Dumnezeu, tratând cu uşurinţă obligaţiile religioase.

— Nu cred că acest joc copilăresc încalcă legea, răspunse Elizabeth. Iar noi ne-am respectat cu stricteţe obligaţiile religioase. Elizabeth flutură din mână, părăsind subiectul. Astfel de lucruri mă depăşesc. Personal, nu văd nimic rău nici la quakeri[2], de vreme ce sunt nişte oameni atât de liniştiţi şi muncitori.

[2] Sectă desprinsă din puritanism, ai cărei membri intrau într-o stare de transă şi tremurau *(n. trad.).*

— Nu trebuie să exprimi cu voce tare astfel de păreri, o certă Mercy. Reverendul Increase Mather a spus că quakerii trăiesc înşelaţi de diavol. Poate ar trebui să citeşti cartea reverendului Cotton Mather, *Memorable Providences: Relating to Witchcraft and Possessions*[3]. Pot să ţi-o împrumut, pentru că soţul meu a cumpărat-o din Boston. Reverendul Mather spune că vremurile grele pe care le trăim vin din dorinţa diavolului de a reda Israelul Noii Anglii copiilor lui, pieile roşii.

Îndreptându-şi atenţia asupra copiilor, Elizabeth le strigă să facă linişte. Ţipetele lor deveniseră tot mai puternice. Totuşi, îi domoli, mai mult pentru a întrerupe predica lui Mercy decât ca să le oprească discuţia aprinsă. Uitându-se din nou la Mercy, Elizabeth spuse că i-ar fi foarte recunoscătoare dându-i prilejul să citească asemenea carte.

— Apropo de biserică, urmă Mercy. Soţul dumitale s-a gândit să se alăture parohiei din sat? De vreme ce are pământ în sat, ar fi binevenit.

— Nu ştiu, răspunse Elizabeth. N-am vorbit despre asta.

— Avem nevoie de sprijin, reluă Mercy. Familia Porter şi prietenii lor refuză să-şi plătească partea pentru cheltuielile reverendului Parris. Când se întoarce soţul dumitale?

— La primăvară.

— De ce a plecat în Europa? întrebă Mercy.

— Construieşte un nou tip de corabie. Se numeşte fregată. El spune că va fi rapidă şi se va putea apăra de corsarii francezi şi de piraţii din Caraibe.

După ce atinse cu palmele coaja de deasupra a pâinilor, Elizabeth îi chemă pe copii şi le spuse că e timpul să mănânce. În timp ce aceştia se îndreptau spre masă, îi întrebă dacă vor pâine caldă, proaspătă. Deşi propriii ei copii se strâmbară la auzul ofertei, Ann Putnam, Abigail Williams şi Betty Parris abia aşteptau să mănânce. Elizabeth deschise o trapă în podeaua bucătăriei şi o trimise pe Sarah jos, să aducă unt din depozitul de lapte.

Mercy era intrigată de uşa din podea.

— A fost ideea lui Ronald, explică Elizabeth. Funcţionează ca

[3] Sfaturi memorabile: despre vrăjitorie şi posedare *(n. trad.).*

trapa unei corăbii şi permite accesul în pivniţă fără să mai fie nevoie să ieşi afară.

După ce copiii primiră farfuriile cu friptură de porc şi felii groase de pâine, dacă voiau, Elizabeth turnă, pentru ea şi pentru Mercy, două căni de cidru fierbinte. Pentru a scăpa de pălăvrăgeala copiilor, îşi luară cidrul în salon.

— Dumnezeule! exclamă Mercy.

Ochii îi căzuseră imediat asupra portretului lui Elizabeth în mărime naturală, atârnat deasupra şemineului. Realismul său şocant o îngrozi, în special ochii verzi, strălucitori. Rămase o clipă împietrită în mijlocul încăperii, în timp ce Elizabeth înteţi, cu îndemânare, focul, din care mai rămăseseră doar câţiva tăciuni aprinşi.

— Rochia ta e atât de decoltată, observă Mercy. Şi capul e descoperit.

— La început portretul m-a deranjat şi pe mine, recunoscu Elizabeth. Se ridică de la cămin şi aşeză două scaune în faţa focului, care acum dogorea. A fost ideea lui Ronald. Îi face plăcere. Acum abia îl mai bag în seamă.

— E atât de ţipător! exclamă Mercy cu un zâmbet batjocoritor.

Îşi răsuci scaunul pentru a nu mai avea tabloul în raza vederii. Sorbi din cidrul cald şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. Vizita nu decursese deloc aşa cum îşi imaginase. Caracterul lui Elizabeth era deconcertant. Mercy nu abordase încă subiectul pentru care venise. Îşi drese vocea.

— Am auzit un zvon, începu ea. Sunt sigură că nu poate fi adevărat. Am auzit că aţi vrea să cumpăraţi terenul Northfields.

— Nu e un zvon, răspunse luminos Elizabeth. Aşa va fi. Vom avea pământ pe ambele maluri ale râului Wooleston. Terenul se întinde chiar până în satul Salem, unde se întâlneşte cu lotul lui Ronald din sat.

— Dar familia Putnam avea ea de gând să cumpere pământul acela, spuse Mercy indignată. E important pentru ei. Au nevoie de deschidere la apă pentru afacerile lor, în special pentru fierărie. Singura problemă e că le lipsesc banii, de aceea trebuie să aştepte recolta viitoare. Vor fi foarte supăraţi dacă insistaţi şi vor încerca să împiedice vânzarea.

Elizabeth ridică din umeri.

— Eu am banii acum, spuse ea. Vreau terenul pentru că avem de gând să construim o casă nouă, ca să putem găzdui mai mulţi orfani. Chipul lui Elizabeth strălucea de emoţie şi ochii îi scânteiau. Daniel Andrew a acceptat să o proiecteze şi să o construiască. Va fi o casă mare, de cărămidă, ca acelea din Londra.

Lui Mercy nu-i venea să creadă ce auzea. Trufia şi lăcomia Elizabethei nu aveau limite. Mercy luă cu greutate încă o înghiţitură de cidru.

— Ştiaţi că Daniel Andrew e căsătorit cu Sarah Porter? întrebă ea.

— Da, răspunse Elizabeth. Înainte de plecarea lui Ronald, veneau la noi în vizită.

— De unde aveţi, dacă-mi permiteţi, o sumă atât de mare de bani?

— Necesităţile războiului au făcut ca afacerea lui Ronald să meargă foarte bine.

— Profitaţi de nenorocirile altora, declară sentenţios Mercy.

— Ronald preferă să spună că furnizează material pentru lucruri rele, dar necesare.

Mercy se uită o clipă fix în ochii verzi, strălucitori, ai Elizabethei. Era de două ori indignată, căci Elizabeth nu părea conştientă de păcatul ei. De fapt, Elizabeth zâmbi neruşinat şi-i întoarse privirea, sorbind mulţumită din cidru.

— Auzisem zvonul, încheie Mercy. Nu-mi venea să cred. Astfel de afaceri sunt anormale, în timp ce soţul dumitale e plecat. Nu e voia lui Dumnezeu şi trebuie să vă avertizez: oamenii din sat vorbesc. Spun că îţi depăşeşti condiţia, ca fiică de fermier.

— Întotdeauna voi fi fiica tatălui meu, răspunse Elizabeth. Dar acum sunt şi soţie de negustor.

Înainte ca Mercy să poată răspunde, din bucătărie se auzi un zgomot asurzitor şi o mulţime de ţipete izbucniră. Atât Mercy, cât şi Elizabeth săriră în picioare, înspăimântate de zgomotul neaşteptat. Urmată imediat de Mercy, Elizabeth alergă din salon în bucătărie, înhăţând muscheta din mers.

Masa de scândură fusese răsturnată într-o parte. Farfuriile de lemn, golite de friptură, erau împrăştiate pe podea. Ann Putnam se clătina prin cameră, cuprinsă de o criză, rupându-şi hainele şi

lovindu-se de mobilă, în timp ce striga că o înţeapă ceva. Ceilalţi copii se lipiseră de perete, îngroziţi.

Aruncând muscheta, Elizabeth alergă la Ann şi o cuprinse de umeri.

— Ce e, fată? întrebă ea. Ce te înţeapă? Ann rămase nemişcată o clipă. Privirea ei devenise îndepărtată, pierdută. Ann! strigă Elizabeth. Ce se întâmplă cu tine?

Ann deschise gura, iar limba îi ieşi afară aproape de tot, în timp ce corpul începu să-i tremure, ca şi cum ar fi avut epilepsie. Elizabeth încercă să o ţină, dar Ann se zbătu cu o forţă surprinzătoare. Apoi Ann se apucă de gât.

— Nu pot să respir, horcăi ea. Ajută-mă! Mă sufoc.

— Să o ducem sus, strigă Elizabeth către Mercy.

Împreună, mai mult o târâră decât o cărară pe fată, care se zbătea, până la etajul al doilea. Imediat ce o aşezară pe pat, începură convulsiile.

— Are o criză îngrozitoare, spuse Mercy. Cred că ar fi mai bine să-l chem pe soţul meu, doctorul.

— Vă rog, spuse Elizabeth. Grăbiţi-vă!

Mercy clătina speriată din cap, în timp ce cobora scările. După ce îşi reveni din şocul iniţial, nenorocirea n-o mai miră, pentru că îi cunoştea cauza. Erau vrăjile. Elizabeth îl chemase pe diavol în casa ei.

Marţi, 12 iulie 1692

Ronald Stewart deschise uşa cabinei şi ieşi pe punte, în aerul rece al dimineţii, îmbrăcat în cei mai buni pantaloni până la genunchi şi în haina purpurie cu volane apretate şi purtându-şi peruca pomădată. Nu mai putea de bucurie. Tocmai trecuseră de Naugus Point, în largul capului Marblehead şi porniseră direct spre oraşul Salem. Deja putea vedea, la prora, Turner’s Wharf.

— Să nu strângem pânzele decât în ultima clipă, îi strigă Ronald căpitanului Alien, care stătea la cârmă. Vreau ca oamenii din oraş să vadă ce viteză are vasul ăsta.

— Am înţeles, domnule, îi răspunse căpitanul Alien.

Ronald îşi aplecă trupul solid şi musculos peste bord, iar briza mării îi mângâie faţa lată, bronzată şi-i flutură părul blond care ieşea de sub perucă. Se uită fericit la peisajul familiar. Era bine că se întorcea acasă, deşi simţea o oarecare nelinişte. Fusese plecat aproape şase luni, cu două luni mai mult decât anticipase şi nu primise nici măcar o singură scrisoare. Suedia părea la capătul pământului. Se întreba dacă Elizabeth primise vreuna dintre scrisorile trimise de el. Nu avusese nici o garanţie că aveau să ajungă la ea, pentru că nu găsise nici un vas care să meargă direct în Colonie, nici măcar până la Londra.

— E timpul, strigă căpitanul Alien când se apropiară de ţărm. Altfel, corabia asta o să se urce pe ponton şi n-o să se oprească decât pe Essex Street.

— Dă comanda, strigă Ronald.

Oamenii urcară repede, la ordinul căpitanului şi, în câteva minute, pânzele larg întinse erau strânse şi legate de catarg. Corabia încetini. La un moment dat, când se aflau la o sută de iarzi[4] de port, Roland observă o barcă mică lansată la apă şi îndreptându-se iute spre ei. Când se apropie, Ronald îl recunoscu pe secretarul său, Chester Procter, stând la prora. Ronald îi făcu bucuros cu mâna, dar Chester nu-i răspunse la fel.

— Salutări, strigă Ronald când barca ajunse destul de aproape pentru a fi auzit.

Chester rămase tăcut. Când barca ajunse lângă ei, Ronald văzu că secretarul său era tras la faţă şi avea gura strânsă. Bucuria lui Ronald fu temperată de îngrijorare. Ceva nu era în regulă.

— Cred că ar fi bine să vii la ţărm imediat, îi strigă Chester, după ce barca fu legată de vasul mai mare.

Coborâră o scară în ambarcaţiunea mai mică şi, după ce se consultă repede cu căpitanul, Ronald coborî. O dată aşezat în barcă, porniră. Chester şedea lângă el. Cei doi marinari începură să vâslească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ronald, temându-se de răspunsul pe care avea să-l primească.

Cea mai mare spaimă a sa era un atac indian asupra casei.

[4] Un iard = 0,914m *(n. trad.).*

Când plecase, ştia că erau la fel de aproape ca şi la Andover.

— S-au întâmplat lucruri îngrozitoare în Salem, răspunse Chester. Era extenuat şi foarte agitat Providenţa te-a adus acasă aproape înainte de a fi prea târziu. Am fost foarte îngrijoraţi şi nelinişţiţi că ai întârziat atât.

— E vorba de copiii mei? întrebă alarmat Ronald.

— Nu, nu e vorba de copii, spuse Chester. Ei sunt în siguranţă şi sănătoşi. E vorba de soţia ta, Elizabeth. E la închisoare de câteva luni.

— Sub ce acuzaţie? întrebă Ronald.

— Vrăjitorie, răspunse Chester. Îmi pare rău că sunt purtătorul unor veşti atât de rele. A fost condamnată de un tribunal special şi există un mandat pentru execuţia ei, marţea viitoare.

— E absurd, mârâi Ronald. Soţia mea nu e vrăjitoare!

— Asta ştiu, spuse Chester. Dar din februarie, e o adevărată obsesie cu vrăjitoarele, în oraş; aproape o sută de oameni au fost acuzaţi. A şi avut loc o execuţie. Bridget Bishop, pe 10 iunie.

— O ştiu, recunoscu Ronald. Era o femeie cu un temperament îngrozitor. Conducea tavernă aceea ilegală de pe Ipswich Road. Dar să fi fost vrăjitoare? Pare foarte improbabil. Ce a provocat o asemenea teamă de forţele malefice?

— E din cauza „crizelor”, zise Chester. Anumite femei, în special tinere, au suferit într-un mod demn de milă.

— Ai fost martor la aceste crize? întrebă Ronald.

— O, da, răspunse Chester. Tot oraşul le-a văzut, la audieri, în faţa magistraţilor. E o imagine teribilă. Cele afectate ţipă de durere şi nu sunt în toate minţile. Îşi pierd vederea, auzul, vorbirea, pe rând sau toate deodată. Tremură mai tare decât quakeiii şi urlă că sunt muşcate de fiinţe invizibile. Scot limba afară şi apoi rămân ca şi cum şi-ar fi înghiţit-o. Cel mai rău este felul în care li se îndoaie încheieturile, ca şi cum ar fi rupte.

Mintea lui Ronald era un vârtej de gânduri. Lucrurile luaseră o întorsătură foarte neaşteptată. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, când soarele de dimineaţă începu să-l bată. Îşi smulse furios peruca de pe cap şi o aruncă pe fundul bărcii. Încercă să hotărască ce trebuia să facă.

— Ne aşteaptă o trăsură, spuse Chester, spărgând tăcerea

grea, când se apropiară de ponton. M-am gândit că ai vrea să mergi direct la închisoare.

— Da, zise Ronald sec.

Debarcară şi merseră repede spre stradă. Se urcară în trăsură, iar Chester apucă hăţurile. Calul porni la prima lovitură de bici. Trăsura îi scutură de-a lungul cheiului pietruit. Nici unul din ei nu spuse nimic.

— Cum au ajuns la concluzia că aceste crize sunt produse prin vrăjitorie? întrebă Ronald când ajunseră pe Essex Street.

— Doctorul Griggs a spus primul, răspunse Chester. Apoi reverendul Panis din sat, apoi toată lumea, chiar şi magistraţii.

— Ce i-a făcut să fie atât de siguri? întrebă Ronald.

— A fost evident la audieri, răspunse Chester. Toţi oamenii au putut vedea cum acuzaţii îşi chinuiau victimele şi cum acestea erau imediat eliberate de durere când erau atinse de acuzaţi.

— Şi totuşi, când le chinuiau nu le atingeau?

— Spectrele acuzaţilor erau cele care făceau răul, îi explică Chester. Iar spectrele nu puteau fi văzute decât de victime. Astfel, acuzaţii au fost demascaţi de către victime.

— Şi soţia mea a fost demascată în felul acesta? întrebă Ronald.

— Da, zise Chester, de către Ann Putnam, fiica lui Thomas Putnam din satul Salem.

— Îl cunosc pe Thomas Putnam. E un bărbat mic şi nervos.

— Ann Putnam a fost prima victimă, zise Chester, ezitând. În casa ta. Prima ei criză a avut loc în camera de zi, la începutul lui februarie. Şi până astăzi este chinuită, la fel ca şi mama ei, pe care o cheamă tot Ann.

— Dar copiii mei? întrebă Ronald. Suferă şi ei de crize?

— Copiii tăi au fost cruţaţi, răspunse Chester.

— Slavă Domnului, spuse Ronald.

Cotiră pe Prison Lane. Nici unul nu mai vorbi. Chester opri în faţa închisorii. Ronald îi spuse să aştepte şi sări din trăsură.

Cu inima strânsă, Ronald îl căută pe şeful închisorii, William Dounton. Îl găsi în biroul său dezordonat, mâncând pâine proaspătă de porumb de la brutărie. Era un bărbat obez cu o claie de păr nespălat şi un nas roşu, noduros. Ronald îl dispreţuia, pentru că era un sadic căruia îi plăcea să-i chinuiască

pe cei pe care îi păzea.

Firește, William nu fu deloc încântat să-l vadă pe Ronald. Sărind în picioare, se retrase speriat în spatele scaunului.

— Condamnaţii nu au voie să primească vizitatori, cârâi el cu gura plină de pâine. Din ordinul magistratului Hathorne.

Abia reuşind să se stăpânească, Ronald întinse mâna, îl apucă pe William de cămaşa de lână şi-l trase cu faţa la un ţol de a sa.

— Dacă nu te-ai purtat bine cu soţia mea, îmi vei da socoteală, mârâi Ronald.

— Nu e vina mea, spuse William. Sunt autorităţile. Eu trebuie să le respect ordinele.

— Du-mă la ea, se răsti Ronald.

— Dar... mai reuşi William să spună înainte ca Ronald să-şi întărească strânsoarea şi să-l apuce de gât.

William se înecă. Ronald slăbi strânsoarea. William tuşi, dar scoase cheile. Ronald îi dădu drumul şi porni după el. Când deschise uşa masivă de stejar, acesta spuse:

— Am să fac raport.

— Nu-i nevoie, spuse Ronald. Cum plec de aici, voi merge direct la magistrat şi-i voi spune chiar eu.

Dincolo de uşa de stejar, trecură pe lângă câteva celule. Toate erau pline. Deţinuţii se uitară lung la Ronald, cu ochii lucioşi. Pe câţiva îi recunoscu, dar nu le spuse nimic. Închisoarea era învăluită într-o linişte grea. Ronald fu nevoit să-şi scoată batista pentru a-şi feri nasul de miros.

La capătul scării de piatră, William se opri să aprindă o lumânare. După ce deschise încă o uşă solidă, de stejar, coborâră în partea cea mai rea a închisorii. Duhoarea era insuportabilă. Subsolul era format din două camere mari. Pereţii erau din granit umed. Numeroşii deţinuţi erau înlănţuiţi de pereţi sau de podea, cu fiare la mâini sau la picioare. Ronald fu nevoit să calce peste oameni pentru a-l urma pe William. Abia dacă mai era loc pentru o persoană.

— O clipă, spuse Ronald. William se opri şi se întoarse. Ronald se lăsă pe vine. Recunoscuse o femeie pe care o ştia foarte pioasă. Rebecca Nurse? întrebă Ronald. Ce Dumnezeu cauţi dumneata aici?

Rebecca clătină uşor din cap.

— Numai Dumnezeu ştie, reuşi ea să spună.

Ronald se ridică, simţind o stare de slăbiciune. Parcă tot oraşul înnebunise.

— Aici, zise William, arătând cu degetul spre colţul îndepărtat al camerei. Hai să terminăm cu asta.

Ronald îl urmă. Furia îi fusese copleşită de milă. William se opri şi Ronald privi în jos. La lumina lumânării, abia îşi recunoscu soţia. Elizabeth era plină de mizerie. Legată cu lanţuri foarte grele, abia mai avea putere să se scuture de viermii care mişunau liber în semiîntuneric.

Ronald luă lumânarea de la William şi se aplecă lângă soţia lui. În ciuda condiţiei în care se afla, aceasta îi zâmbi.

— Mă bucur că te-ai întors, rosti ea slab. Acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru copii. Sunt bine?

Ronald înghiţi cu greutate. Gura i se uscase.

— Am venit direct de la corabie la închisoare, spuse el. Încă nu i-am văzut pe copii.

— Te rog. Se vor bucura să te vadă. Mă tem că sunt îngrijoraţi.

— Voi avea grijă de ei, promise Ronald. Dar mai întâi trebuie să te eliberez pe tine.

— Poate, spuse Elizabeth. De ce te-ai întors atât de târziu?

— Echiparea vasului a durat mai mult decât plănuisem, răspunse Ronald. Noutatea proiectului a provocat multe dificultăţi.

— Ţi-am trimis scrisori, spuse Elizabeth.

— N-am primit nici una, răspunse Ronald.

— Ei bine, măcar acum eşti acasă.

— Am să mă întorc, spuse Ronald când se ridică.

Tremura de panică şi îşi ieşise din fire. Se îndreptă spre William pentru a ieşi şi-l urmă înapoi în birou.

— Eu îmi fac doar datoria, zise William temător.

Nu ştia în ce stare de spirit era Ronald.

— Arată-mi actele, îi ceru Ronald.

William ridică din umeri şi, după ce căută prin dezordinea de pe masa de lucru, îi întinse lui Ronald condamnarea lui Elizabeth şi ordinul de execuţie. Ronald le citi şi i le înapoie. Apoi duse mâna la pungă şi scoase câteva monede.

— Vreau ca Elizabeth să fie mutată şi situaţia ei să fie îmbunătăţită.

William luă bucuros monedele.

— Vă mulţumesc, bunule domn, zise el. Monedele dispărură în buzunarul pantalonilor. Dar nu pot să o mut. Condamnările la moarte întotdeauna stau la ultimul nivel. Şi nu pot nici să-i scot lanţurile, pentru că sunt specificate în sentinţă, ca să-i împiedice spectrul să părăsească trupul. Dar pot să-i îmbunătăţesc condiţiile, pentru a răspunde rugăminţii dumneavoastră.

— Fă tot ce poţi, spuse Ronald. Afară, îi trebui un timp pentru a urca în trăsură. Picioarele îi erau slăbite şi nesigure. La casa magistratului Corwin, spuse.

Chester îmboldi calul. Voia să întrebe de Elizabeth, dar nu îndrăznea. Durerea lui Ronald era mult prea evidentă.

Merseră în tăcere. Când ajunseră la colţul dintre Essex Street şi Washington Street, Ronald coborî din trăsură.

— Aşteaptă, spuse el laconic.

Ronald bătu la uşă şi, când i se deschise, văzu cu uşurare silueta înaltă, slabă, a vechiului său prieten, Jonathan Corwin, stând în prag. Când Jonathan îl recunoscu pe Ronald, expresia iritată se schimbă într-una de îngrijorare compătimitoare. Îl invită imediat pe Ronald în salon şi-i ceru soţiei sale să-i lase să discute între patru ochi. Aceasta ţesea in la o roată, în colţ.

— Îmi pare rău, spuse Jonathan de îndată ce rămaseră singuri. E un mod trist de a întâmpina un călător obosit.

— Te rog, spune-mi ce să fac, rosti Ronald încet.

— Mă tem că nu ştiu ce să spun, începu Jonathan. Trăim vremuri nelegiuite. Oraşul e cuprins de un spirit de discordie şi animozitate şi, poate, de o amăgire generală puternică. Nu mai sunt sigur de părerile mele, căci, de curând, propria mea soacră, Margaret Thatcher, a fost acuzată în public. Nu e vrăjitoare, ceea ce mă face să pun la îndoială adevărul acuzaţiilor aduse victimelor şi motivaţiile lor.

— În acest moment, motivele lor nu mă interesează, spuse Ronald. Vreau să ştiu ce pot să fac pentru iubita mea soţie, care e tratată cu cea mai cumplită brutalitate.

Jonathan suspină adânc.

— Mă tem că nu sunt prea multe de făcut. Soţia ta a şi fost

condamnată de un juriu al Curţii speciale „Oyer and Terminer”, care a auzit de numărul mare al cazurilor de vrăjitorie.

— Dar tocmai ai spus că pui la îndoială adevărul acuzaţiilor, spuse Ronald.

— Da, încuviinţă Jonathan. Dar condamnarea soţiei tale nu s-a bazat pe mărturia fetelor sau pe demonstraţii spectrale la tribunal. Procesul soţiei tale a fost mai scurt decât celelalte, chiar mai scurt decât al lui Bridget Bishop. Vinovăţia soţiei tale a fost evidentă pentru toată lumea, pentru că dovezile împotriva ei erau reale şi concludente. N-a fost nici o îndoială.

— Tu crezi că soţia mea e vrăjitoare? întreba Ronald neîncrezător.

— Da, cred, răspunse Jonathan. Îmi pare rău, e un adevăr greu de suportat pentru un bărbat.

O clipă, Ronald se holbă la prietenul său, în timp ce mintea-i încerca să se împace cu această informaţie nouă şi neplăcută. Ronald preţuise şi respectase întotdeauna opinia lui Jonathan.

— Dar trebuie să fie ceva de făcut, spuse, în cele din urmă, Ronald. Măcar pentru amânarea execuţiei, ca să pot afla şi eu faptele.

Jonathan ridică mâna şi o puse pe umărul prietenului său.

— Ca magistrat local, eu nu pot face nimic. Poate ar trebui să te duci acasă şi să ai grijă de copii.

— Nu mă dau bătut atât de uşor, spuse Ronald.

— Atunci nu pot să te sfătuiesc decât să mergi la Boston şi să vorbeşti cu Samuel Sewall, zise Jonathan. Ştiu că sunteţi prieteni şi foşti colegi de clasă la Colegiul Harvard. Ar putea face o sugestie cunoştinţelor sale din Guvernul Colonial. Nu va rămâne indiferent; este unul dintre judecătorii Curţii „Oyer and Terminer” şi mi-a împărtăşit anumite îndoieli în privinţa cazului, ca şi Nathaniel Saltonstall, care chiar a demisionat din funcţia de judecător.

Ronald îi mulţumi lui Jonathan şi ieşi repede. Îi spuse lui Chester ce avea de gând să facă şi curând avu la îndemână un cal înşeuat. În mai puţin de o oră, porni pe drumul de şaptesprezece mile. Trecu prin Cambridge, traversând râul Charles peste Great Bridge şi intră în Boston dinspre sud-vest, pe drumul spre Roxberre.

Pe măsură ce traversa gâtul îngust al peninsulei Shawmut, Ronald devenea tot mai neliniştit. Gândurile îl torturau cu întrebarea ce avea să facă dacă Samuel nu voia sau nu putea să-l ajute. Ronald nu mai avea nici o idee. Samuel era ultima sa şansă.

Trecând pe sub poarta oraşului, cu întăriturile sale de cărămidă, privirea lui Ronald se îndreptă involuntar spre spânzurătoarea de care atârna un cadavru proaspăt Privelişte a îl trezi brutal şi un fior de spaimă îi străbătu şira spinării. Instinctiv, îşi îndemnă calul să grăbească pasul.

Agitaţia amiezii din Boston, cu cei peste şase mii de locuitori ai săi şi mai mult de opt sute de locuinţe, încetini înaintarea lui Ronald. Era aproape unu când ajunse la casa lui Samuel, în capătul de sud al oraşului. Ronald descălecă şi îşi legă calul de gard.

Îl găsi pe Samuel fumând dintr-o pipă lungă în salon, după masa de prânz. Ronald observă că devenise destul de corpolent în ultimii ani şi era departe de tânărul elegant care patina împreună cu Ronald pe râul Charles, în anii de colegiu.

Samuel se bucură să îl vadă de Ronald, dar îl salută reţinut Ghicise natura vizitei lui Ronald încă dinainte ca acesta să abordeze subiectul chinurilor Elizabethei. Ca răspuns la întrebările lui Ronald, el confirmă povestea lui Jonathan Corwin. Spuse că vina lui Elizabeth era dincolo de orice îndoială, datorită probelor pe care şeriful Corwin le ridicase din casa lui Ronald.

Ronald se încovoie sub apăsarea decepţiei. Suspină şi se luptă să-şi alunge lacrimile. Era pierdut. Îi ceru gazdei sale o cană de bere. Când Samuel se întoarse cu băutura, Ronald îşi regăsise stăpânirea de sine. După o lungă chibzuinţă, îl întrebă pe Samuel de ce natură erau probele împotriva soţiei sale.

— Mi-e greu să-ţi spun, răspunse Samuel.

— De ce? întrebă Ronald. Se uită atent la prietenul său şi văzu cât era de stânjenit. Curiozitatea lui Ronald crescu. Pe Jonathan nu se gândise să-l întrebe despre probe. Cred că am dreptul să ştiu.

— Într-adevăr, spuse Samuel, dar ezită în continuare.

— Te rog, zise Ronald. Sper că mă va ajuta să înţeleg toată povestea asta nenorocită.

— Poate ar fi mai bine să-l vizităm pe bunul meu prieten, reverendul Cotton Mather. El are mai multă experienţă în problemele lumii invizibile. El va şti ce să te sfătuiască.

— Am încredere în discernământul tău, zise Ronald, ridicându-se în picioare.

Luară trăsura lui Samuel şi merseră direct la Old North Church. Femeia care făcea curăţenie le spuse că reverendul Mather era acasă, la intersecţia dintre Middle Street şi Prince Street. Era aproape, aşa că merseră pe jos. În plus, era mai convenabil să lase calul şi trăsura în Charles Square, în faţa bisericii.

Samuel bătu la uşă şi îi răspunse o slujnică tânără, care îi conduse în salon. Reverendul Mather apăru în grabă şi îi întâmpină cu căldură. Samuel îi explică motivul vizitei lor.

— Înţeleg, zise reverendul Mather.

Îi îndemnă să ia loc şi se aşezară cu toţii.

Ronald îl privi cu atenţie pe preot. Îl cunoştea. Era mai tânăr decât Ronald şi Samuel şi absolvise Colegiul Harvard la şapte ani după ei. În ciuda vârstei, începea să prezinte aceleaşi schimbări fizice pe care Ronald le observase la Samuel şi din aceleaşi motive. Se îngrăşase. Avea nasul roşu şi uşor umflat, iar faţa lui avea moliciunea aluatului. Dar ochii îi străluceau de inteligenţă şi de o hotărâre arzătoare.

— Aveţi toată simpatia mea pentru necazurile prin care treceţi, îi spuse reverendul Mather lui Ronald. Cărările Domnului sunt de multe ori de neînţeles pentru noi, muritorii. Dincolo de suferinţa dumneavoastră personală, mă neliniştesc evenimentele din oraşul Salem şi din satul Salem. Locuitorii au fost copleşiţi de un spirit nelegiuit şi turbulent şi mă tem că lucrurile ne scapă de sub control.

— În acest moment, mă preocupă soarta soţiei mele, zise Ronald.

Nu venise pentru o predică.

— Aşa şi trebuie, spuse reverendul Mather. Dar cred că e important să înţelegeţi că noi – clerul şi autorităţile civile – trebuie să ne gândim la întreaga congregaţie. Mă aşteptam ca diavolul să apară în mijlocul nostru, iar singura consolare în toată această problemă demonică e faptul că, datorită soţiei

dumneavoastră, acum ştim unde este.

— Vreau să cunosc probele aduse împotriva soţiei mele.

— Vi le voi arăta, spuse reverendul Mather. Cu condiţia să păstraţi secretul asupra lor, căci ne temem ca dezvăluirea lor generala să nu aprindă durerea şi teama în Salem şi mai puternic decât în prezent.

— Dar dacă vreau să fac apel împotriva condamnării? întrebă Ronald.

— După ce veţi vedea dovezile, nu veţi mai dori să faceţi aşa ceva, spuse reverendul Mather. Credeţi-mă. Am cuvântul dumneavoastră?

— Îl aveţi, răspunse Ronald. Cu condiţia să nu-mi fie interzis dreptul la apel.

Se ridicară toţi deodată. Reverendul Mather îi conduse la o scară cu trepte de piatră. După ce aprinse un opaiţ, începură să coboare în pivniţă.

— Am discutat îndelung despre dovezi cu tatăl meu, Increase Mather, spuse reverendul Mather peste umăr. Am căzut de acord că au o importanţă extraordinară pentru generaţiile viitoare, ca dovadă materială a existenţei lumii invizibile. În consecinţă, credem că locul lor de drept este la Colegiul Harvard. După cum ştiţi, tatăl meu este în prezent preşedintele acestei instituţii.

Ronald nu răspunse. În acele clipe, nu putea să se gândească la asemenea probleme academice.

— De asemenea, eu şi tatăl meu suntem de acord că procesele din Salem s-au bazat până acum prea mult doar pe dovezi spectrale, continuă reverendul Mather. Ajunşi la capătul scărilor, începu să aprindă torţele de pe pereţi, în timp ce Ronald şi Samuel îl aşteptară. Ne temem că acest lucru ar putea foarte bine să atragă în vârtej oameni nevinovaţi.

Ronald începu să protesteze. Acum nu avea răbdare să asculte aceste probleme generale, dar Samuel îl opri, punându-i o mână pe umăr.

— Probele împotriva Elizabethei sunt concrete, aşa cum am vrea să vedem în fiecare caz, continuă reverendul Mather, făcându-le semn cu mâna lui Ronald şi lui Samuel să-l urmeze în faţa unui dulap mare, încuiat. Dar sunt, în acelaşi timp şi extrem

de incriminatoare. Eu am hotărât să fie luate din Salem şi aduse aici după proces. N-am mai văzut niciodată dovezi atât de puternice ale puterii diavolului şi ale capacităţii lui de a înşela.

— Vă rog, domnule reverend, spuse, în cele din urmă, Ronald. Aş vrea să mă întorc astăzi la Salem. Dacă mi le arătaţi, voi pleca imediat.

— Răbdare, domnul meu, rosti reverendul Mather şi scoase o cheie din buzunarul vestei. Trebuie să fiţi pregătit pentru aceste dovezi. Sunt, într-adevăr, şocante. Din acest motiv, am sugerat ca procesul soţiei dumneavoastră să fie ţinut cu uşile închise, iar juriul să jure că va păstra secretul. Am luat această precauţie nu pentru a o priva de o judecată dreaptă, ci pentru a preveni o panică generală, care ar fi făcut jocul diavolului.

— Sunt pregătit, zise Ronald, cu o undă de exasperare.

— Hristos Mântuitorul fie cu tine, rosti reverendul Mather şi băgă cheia în broască. Fii tare.

Reverendul Mather descuie dulapul. Apoi, cu amândouă mâinile, deschise uşile şi se dădu un pas înapoi, pentru a-l lăsa pe Ronald să vadă.

Lui Ronald i se tăie respiraţia şi ochii îi ieşiră din cap. Îşi duse involuntar mâna la gură, de teamă şi dezgust. Înghiţi cu greu. Încercă să vorbească, dar vocea îl părăsise preţ de o clipă, îşi drese glasul.

— Destul, reuşi el să spună şi îşi întoarse privirea. Reverendul Mather închise uşile dulapului şi le încuie. E sigur că aceasta este opera lui Elizabeth? întrebă încet Ronald.

— Fără nici o îndoială, replică Samuel. Nu numai că şeriful George Corwin a luat-o de pe proprietatea voastră, dar Elizabeth a recunoscut deschis că este răspunzătoare.

— Dumnezeule mare, zise Ronald. Este, cu siguranţă, lucrul unui diavol. Dar ştiu totuşi, în sufletul meu, că Elizabeth nu e vrăjitoare.

— E greu pentru un bărbat să accepte că soţia sa este în legătură cu diavolul, spuse Samuel. Dar probele acestea, combinate cu mărturia mai multor fete, care au spus că spectrul Elizabethei le-a chinuit, constituie o dovadă de netăgăduit. Îmi pare rău, prietene, dar Elizabeth e vrăjitoare.

— Sunt copleşit, spuse Ronald.

Samuel şi Cotton Mather schimbară o privire plină de simpatie şi înţelegere. Samuel se îndreptă spre scară.

— Poate ar trebui să ne întoarcem în salon, propuse reverendul Mather. Tuturor ne-ar prinde bine o cană de bere.

După ce se aşezară şi luară o gustare, reverendul zise:

— E o perioadă de încercare pentru toată lumea. Dar trebuie să ne implicăm cu toţii. Acum, când ştim că diavolul a ales oraşul Salem, trebuie, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-i căutăm şi să-i izgonim din mijlocul nostru pe toţi slujitorii lui şi familiile lor şi, în acelaşi timp, să-i apărăm pe cei nevinovaţi şi pioşi, pe care diavolul cu siguranţă îi dispreţuieşte.

— Îmi pare rău, eu nu vă pot ajuta. Sunt ameţit şi obosit. Încă nu pot să cred că Elizabeth este vrăjitoare. Am nevoie de timp. Nu se poate să nu existe o cale de a-i asigura o păsuire, măcar de o lună de zile.

— Numai guvernatorul Phipps îi poate acorda o păsuire, spuse Samuel. Dar o petiţie ar fi zadarnică. Nu-i va da o păsuire decât dacă există un motiv serios.

Se aşternu tăcerea deasupra celor trei bărbaţi. Zgomotele oraşului intrară pe fereastra deschisă.

— Aş putea alcătui un caz de păsuire, spuse deodată reverendul Mather. O rază de speranţă lumină chipul lui Ronald. Samuel păru dezorientat. Cred că aş putea justifica o păsuire în faţa guvernatorului. Dar depinde de o condiţie: cooperarea necondiţionată a Elizabethei. Va trebui să accepte să întoarcă spatele prinţului întunericului.

— Pot să vă asigur de cooperarea ei, spuse Ronald. Ce trebuie să facă?

— Mai întâi, trebuie să mărturisească în faţa întregii congregaţii, în sala de întruniri din Salem. În mărturisire, trebuie să se lepede de relaţiile ei cu diavolul. În al doilea rând, trebuie să dezvăluie identitatea altor persoane din comunitate care au semnat un astfel de legământ cu diavolul. Asta ar fi de mare ajutor. Faptul că suferinţei Elizabethei victimelor continuă neostoit dovedeşte că slujitorii diavolului sunt încă liberi în Salem.

Ronald sări în picioare.

— O voi convinge să accepte chiar în după-amiaza aceasta,

spuse el agitat. Vă rog să vorbiţi cu guvernatorul Phipps imediat.

— Voi aştepta veşti de la Elizabeth, zise reverendul Mather. N-aş vrea să-l deranjez pe Excelenţa sa fără să am confirmarea condiţiilor.

— Veţi avea cuvântul ei, spuse Ronald. Cel târziu mâine dimineaţă.

— Grăbiţi-vă, zise reverendul Mather.

Samuel abia reuşi să ţină pasul cu Ronald, pe drumul de întoarcere spre trăsura aflată în faţă la Old North Church.

— Poţi să scurtezi drumul cu aproape o oră dacă ei feribotul până la Noddle Island, zise Samuel, pe când traversau oraşul, ca Ronald să-şi recupereze calul.

— Atunci am să iau feribotul, aprobă Ronald.

După cum spusese Samuel, drumul lui Ronald înapoi în Salem fu mult mai rapid decât cel la Boston. Era abia spre seară când coti pe Prison Lane şi opri în faţa închisorii din Salem. Îşi îmboldise calul fără milă. Din nările animalului epuizat curgea spumă.

Ronald era la fel de obosit şi de plin de praf. Transpiraţia îi brăzdase fruntea cu linii verticale. În acelaşi timp, emoţiile îl secătuiseră şi era însetat şi înfometat. Dar uitase de propriile sale nevoi. Raza de speranţă pe care Cotton Mather i-o dăduse privitor la Elizabeth îl împingea înainte.

Năvălind în biroul temnicerului, îl găsi gol şi se enervă. Bătu în uşa de stejar care ducea la celule. Imediat, uşa se crăpă puţin şi apăru faţa buhăită a lui William Dounton.

— Vreau s-o văd pe soţia mea, spuse Ronald cu respiraţia tăiată.

— E ora mesei, replică William. Veniţi peste o oră.

Ronald deschise uşa cu piciorul şi o izbi de perete, împingându-l înapoi pe William. O parte din fiertura de ovăz pe care o căra sări din găleată.

— Vreau să o văd acum! mârâi Ronald.

— Magistraţii vor auzi de asta, se plânse William, dar puse jos găleata şi îl conduse pe Ronald înapoi la uşa pivniţei.

Câteva minute mai târziu, Ronald se aşeză lângă Elizabeth. O scutură uşor de umăr. Ea deschise ochii şi întrebă imediat de copii.

— Nu i-am văzut încă, spuse Ronald. Dar am veşti bune. Am fost să-i văd pe Samuel Sewall şi pe reverendul Cotton Mather. Ei cred că putem primi o păsuire.

— Slavă Domnului, zise Elizabeth.

Ochii îi sclipiră în lumina lumânării.

— Dar trebuie să mărturiseşti. Şi trebuie să-i numeşti şi pe alţii despre care ştii că sunt în legătură cu diavolul.

— Ce să mărturisesc? întrebă Elizabeth.

— Că eşti vrăjitoare, răspunse Ronald exasperat.

Oboseala şi tensiunea îi puneau la încercare urma de control pe care o mai avea asupra sentimentelor.

— Nu pot să mărturisesc, rosti Elizabeth.

— De ce nu? întrebă tare Ronald.

— Pentru că nu sunt vrăjitoare. Preţ de o clipă, Ronald se holbă la soţia sa, încleştându-şi pumnii de furie. Nu pot să spun ceva ce n-am făcut, zise Elizabeth, rupând tăcerea încordată. Nu voi mărturisi că sunt vrăjitoare.

În starea sa de suferinţă şi oboseală, Ronald se aprinse de mânie. Lovi cu pumnul în palmă şi îşi apropie faţa la câţiva ţoii de a ei.

— Ba vei mărturisi, se răsti el. Îţi ordon să mărturiseşti.

— Dragul meu soţ, zise Elizabeth, neintimidată de gesturile lui Ronald. Ţi-au spus despre dovezile prezentate împotriva mea?

Ronald se ridică şi îi aruncă o privire rapidă, stânjenită, lui William, care asculta schimbul de cuvinte. Ronald îi porunci lui William să se îndepărteze. William plecă să-şi ia găleata şi să-şi facă turul prin subsol.

— Am văzut dovezile, spuse Ronald, după ce William se îndepărtă suficient pentru a nu mai auzi. Reverendul Mather le păstrează la el acasă.

— Trebuie că mă fac vinovată de vreo încălcare a voinţei lui Dumnezeu, spuse Elizabeth. Asta aş mărturisi, dacă aş şti în ce constă. Dar nu sunt vrăjitoare şi, în nici un caz, nu am chinuit pe vreuna dintre fetele care au depus mărturie împotriva mea.

— Atunci mărturiseşte doar pentru a primi o păsuire, o rugă Ronald. Vreau să-ţi salvez viaţa.

— Nu pot să-mi salvez viaţa pentru a-mi pierde sufletul, spuse Elizabeth. Dacă mint, voi cădea in mâinile diavolului. Nu cunosc

nici alte vrăjitoare şi nu voi acuza vreo persoană nevinovată pentru a mă salva pe mine.

— Trebuie să mărturiseşti, strigă Ronald. Dacă nu mărturiseşti, te voi părăsi.

— Vei face aşa cum îţi dictează conştiinţa, spuse Elizabeth. Dar eu nu voi mărturisi că sunt vrăjitoare.

— Te rog, o imploră Ronald, schimbând tactica. De dragul copiilor.

— Trebuie să avem încredere în Dumnezeu, zise Elizabeth.

— El ne-a părăsit, suspină Ronald, iar ochii i se umplură de lacrimi, care i se prelingeau pe obrazul acoperit de praf.

Elizabeth ridică cu greutate mâna înlănţuită şi o aşează pe umărul lui.

— Curaj, dragul meu soţ. Căile Domnului sunt necunoscute. Pierzându-şi orice urmă de control, Ronald sări în picioare şi se repezi afară din închisoare.

Joi, 19 iulie 1692

Ronald îşi schimbă agitat greutatea de pe un picior pe altul. Stătea pe o latură a străzii Prison Lane, la mică distanţă de închisoare. Sudoarea îi picura pe frunte, sub borul lat al pălăriei. Era o zi fierbinte, ceţoasă şi înăbuşitoare, a cărei apăsare era sporită şi de liniştea supranaturală care plutea deasupra oraşului, în ciuda mulţimii oamenilor care aşteptau. Chiar şi pescăruşii amuţiseră. Toată lumea aştepta să apară căruţa.

Nesiguranţa emoţiilor învăluise gândurile lui Ronald, paralizate, în aceeaşi măsură, de teamă, durere şi panică. Nu putea înţelege ce făcuseră, el şi Elizabeth, pentru a atrage această nenorocire. Din ordinul magistraţilor, îi fusese interzisă intrarea în închisoare, din ziua precedentă, când încercase pentru ultima oară să o convingă pe Elizabeth să coopereze. Dar nici un fel de rugăminte, linguşire sau ameninţare nu reuşise să-i clatine hotărârea. Nu voia să mărturisească.

Din curtea împrejmuită, Ronald auzi zăngănitul metalic al roţilor cu şină de fier pe pietrele de granit. Aproape imediat

apăru o căruţă. În ea se aflau cinci femei, înghesuite una în alta. Toate erau încă în lanţuri. În urma căruţei mergea William Dounton, afişând un zâmbet larg, anticipând momentul în care avea să-şi predea victimele călăului.

Spectatorii izbucniră deodată în strigăte şi urale, inaugurând o atmosferă ca de carnaval. Într-o explozie de energie, copiii îşi începură jocurile obişnuite, în timp ce adulţii râdeau şi se băteau pe spate. Urma să fie o zi de sărbătoare şi de petrecere, ca majoritatea zilelor cu execuţii. Pentru Ronald, ca şi pentru familiile şi prietenii celorlalte victime, era exact contrariul.

Avertizat de reverendul Mather, Ronald nu se miră, dar nici nu se bucură când nu o văzu pe Elizabeth în primul grup. Pastorul îi spusese că Elizabeth urma să fie executată ultima, după ce mulţimea avea să fie mulţumită cu sângele primelor cinci deţinute. Intenţia era de a reduce potenţialul impact asupra populaţiei, în special a acelora care văzuseră sau auziseră de probele aduse împotriva ei.

Când căruţa trecu prin faţa lui Ronald, el îşi ridică privirea spre chipurile condamnatelor. Toate păreau rupte de realitatea tratamentului brutal la care fuseseră supuse şi a morţii iminente. Le recunoscu doar pe două dintre ele: Rebecca Nurse şi Sarah Good. Amândouă erau din satul Salem. Celelalte erau din oraşele vecine. Văzând-o pe Rebecca Nurse îndreptându-se spre execuţie şi cunoscându-i firea pioasă, Ronald îşi aminti de avertismentul sumbru al reverendului Mather că problema vrăjitoarelor din Salem ar putea scăpa de sub control.

Când căruţa ajunse pe Essex Street şi întoarse spre vest, mulţimea se repezi după ea. În mijlocul oamenilor se înălţa reverendul Cotton Mather, singurul care era călare.

După aproape o jumătate de oră, Ronald auzi din nou zornăitul metalului pe pietrişul din curtea închisorii. Imediat apăru o a doua căruţă. Pe locul din spate şedea Elizabeth, cu capul plecat. Din cauza greutăţii lanţurilor, nu putea să stea în picioare. Când căruţa trecu, hurducăind, pe lângă Ronald, Elizabeth nu-şi ridică privirea şi nici Ronald nu o strigă. Nici unul din ei nu ştia ce să spună.

Ronald o urmă de la distanţă, gândindu-se că era ca şi cum ar fi trăit un coşmar. Nu era sigur că se afla pe deplin prezent

acolo. Voia să fugă şi să se ascundă de lume, dar, în acelaşi timp, voia să fie cu Elizabeth până la sfârşit.

La vest de oraşul Salem, după ce traversă Town Bridge, căruţa coti de pe strada principală şi începu să urce pe Gallows Hill. Drumul urca printr-o încrengătură de tufişuri, până când se deschidea pe o coastă stâncoasă şi abruptă, presărată cu câţiva stejari şi arbuşti. Căruţa în care se afla Elizabeth trase lângă cealaltă căruţă goală şi opri.

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Ronald apăru din spatele căruţelor. În faţă vedea mulţimea zgomotoasă a orăşenilor adunaţi în jurul unuia dintre stejarii mai înalţi. Cotton Mather se afla în spatele mulţimii şi încă mai urca. La poalele copacului stăteau condamnatele. Un călău cu cagulă neagră, adus din Boston, aruncase o frânghie peste o ramură groasă. Un capăt îl legase de tulpina copacului, iar la celălalt făcuse un nod pe care îl trecuse peste capul lui Sarah Good. În acel moment, Sarah Good stătea precar pe o scară şubredă sprijinită de copac.

Ronald îl văzu pe reverendul Noyes de la biserica din oraşul Salem apropiindu-se de deţinută. În mână strângea o Biblie.

— Mărturiseşte, vrăjitoareo! strigă reverendul Noyes.

— Nu sunt vrăjitoare mai mult decât eşti tu vrăjitor, îi strigă Sarah.

Apoi îl blestemă pe preot, dar Ronald nu îi putu auzi cuvintele, pentru că un hohot de râs se ridică din mulţime, după care cineva îi strigă călăului să termine odată. Supus, călăul o împinse pe Sarah Good şi aceasta căzu de pe scară.

Mulţimea aplaudă şi psalmodie „mori vrăjitoareo”, în timp ce Sarah se lupta cu frânghia care o strangula. Faţa i se înroşi, apoi i se înnegri. Imediat ce Sarah încetă să se mai zbată, călăul continuă, pe rând, cu celelalte.

Cu fiecare victimă, uralele mulţimii se înmuiară. Când ultima femeie fu împinsă de pe scară, iar primele victime fură coborâte, mulţimea îşi pierduse interesul. Deşi câţiva se deplasaseră pentru a vedea cadavrele aruncate într-o groapă comună, îngustă şi pietroasă, majoritatea începuseră deja să se întoarcă în oraş, unde petrecerea avea să continue.

În acel moment, Elizabeth fu încredinţată călăului. Acesta trebui să o ajute să urce pe scară, din cauza greutăţii mari a

lanţurilor.

Ronald înghiţi în sec. Îşi simţi picioarele moi. Voia să strige de mânie. Voia să ceară îndurare. Dar nu făcu nimic. Nu putea să se mişte.

Reverendul Mather îl zări şi veni lângă el.

— E voia lui Dumnezeu, spuse el. Se strădui să-şi ţină calul, care simţise suferinţa lui Ronald. Ronald nu-şi luă privirea de la Elizabeth. Voia şă se repeadă şi să-l ucidă pe călău. Trebuie să-ţi aminteşti ce a făcut Elizabeth, spuse reverendul. Ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu că moartea a intervenit pentru a ne salva Sionul. Aminteşte-ţi că ai văzut dovezile cu ochii tăi.

Ronald reuşi să dea afirmativ din cap, încercând în zadar să-şi reprime lacrimile. Văzuse dovezile. Cu siguranţă, era opera diavolului.

— Dar de ce? strigă deodată Ronald. De ce Elizabeth?

O clipă, Ronald văzu privirea Elizabethei ridicându-se pentru a o întâlni pe a sa. Buzele i se mişcară, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, dar înainte de a reuşi, călăul îi dădu o lovitură decisivă. Spre deosebire de celelalte victime, călăul lăsase frânghia mai lungă în jurul gâtului Elizabethei. Părăsind scara, trupul ei căzu mai multe picioare înainte de a se opri brusc, cu o smucitură. Spre deosebire de celelalte, Elizabeth nu se zbătu şi faţa ei nu se înnegri.

Ronald îşi prinse capul în mâini şi plânse.

1

Marţi, 12 iulie 1994

Kimberly Stewart se uită la ceas, când trecu prin uşa turnantă şi ieşi din metrou la Harvard Square, în Cambridge, Massachusetts. Mai erau câteva minute până la ora şapte seara. Ştia că avea să ajungă la timp sau doar cu câteva minute întârziere, dar se grăbi. Îşi făcu loc prin mulţimea care se îmbulzea la chioşcul de ziare din mijlocul pieţei şi parcurse aproape în fugă distanţa scurtă de pe Massachusetts Avenue, înainte de a face dreapta pe Holyoke Street.

Oprindu-se să-şi tragă răsuflarea în faţa cădirii clubului Hasty Pudding, Kimberly privi construcţia. Auzise de clubul Harvard numai cu referire la premiul anual pe care îl oferea unui actor şi unei actriţe. Clădirea era de cărămidă, cu dungi albe, ca majoritatea construcţiilor de la Harvard. Nu fusese niciodată înăuntru, deşi clădirea găzduia un restaurant public numit Upstairs at the Pudding[5]. Aceasta era prima ei vizită.

Cu răsuflarea aproape normală, Kim deschise uşa, trezindu-se în faţa mai multor scări impresionante. Până să ajungă la şeful de sală, gâfâia din nou. Întrebă unde era toaleta femeilor.

Pe când se lupta cu părul ei des şi negru, care refuza să stea aşa cum voia ea, Kim îşi spuse că nu avea de ce să aibă emoţii, în fond, Stanton Lewis făcea parte din familie. Problema era că nu o sunase niciodată în ultima clipă să-i spună că „avea nevoie” de ea să vină la cină şi că era o „urgenţă”.

Renunţând la aranjarea părului şi simţindu-se total pierdută, Kim se prezentă din nou la şeful de sală. De data aceasta anunţă că trebuia să se întâlnească cu domnul şi doamna Stanton Lewis.

[5] Sus la budincă *(n. trad.).*

— Ceilalţi au şi venit, spuse gazda.

Urmând-o pe aceasta prin tot restaurantul aproape, neliniştea îi spori şi mai mult. Nu-i plăcea cuvântul „ceilalţi”. Se întrebă cine avea să mai vină la cină.

Gazda o conduse pe Kim pe o terasă cu spaliere, plină de oameni care luau masa. Stanton şi soţia lui, Candice, şedeau la o masă cu patru locuri, în colţ.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Kim când ajunse la masă.

— N-ai întârziat deloc, spuse Stanton.

Sări în picioare şi o cuprinse pe Kim într-o îmbrăţişare demonstrativă, care o aplecă pe spate şi o făcu să se înroşească puternic. Avea sentimentul neplăcut că toată lumea de pe terasa aglomerată se uita la ea. Când reuşi să se desprindă din îmbrăţişarea de urs a lui Stanton, se retrase pe scaunul pe care gazda i-l trăsese şi încercă să se facă mică în el.

În prezenţa lui Stanton, Kim simţea întotdeauna că atrage stânjenitor de mult atenţia. Deşi erau veri, Kim considera că, din punct de vedere monden, erau total opuşi. În timp ce ea se considera relativ timidă, câteodată chiar neîndemânatică, el era un model de încredere în sine: un bărbat de oraş, sofisticat şi agresiv. Era bine făcut şi înalt şi stătea drept, copleşindu-i pe cei din jur. Chiar şi soţia lui, Candice, cu zâmbetul ei cuminte, o făcea pe Kim să se simtă nelalocul ei.

Kim riscă o privire rapidă în jur şi îl lovi din greşeală pe ospătar, care încerca să-i aşeze şervetul în poală. Amândoi îşi cerură scuze în acelaşi timp.

— Linişteşte-te, verişoară, spuse Stanton, după ce ospătarul plecă. Întinse mâna peste masă şi îi turnă lui Kim un pahar de vin alb. Ca de obicei, eşti încordată ca o coardă de chitară.

— Dacă-mi spui să mă liniştesc, mă agit şi mai tare, replică Kim.

Sorbi o înghiţitură de vin.

— Eşti ciudată, zise Stanton jucăuş. Nu pot să înţeleg de ce eşti atât de stânjenită, mai ales când stai cu rudele tale într-o încăpere plină de oameni pe care n-o să-i mai vezi niciodată. Lasă-ţi părul despletit.

— Nu am nici un fel de control asupra părului meu, glumi Kim. În ciuda firii sale, începea să se calmeze. În ceea ce priveşte

neputinţa ta de a-mi înţelege stânjeneala, e de înţeles. Eşti atât de sigur de tine, încât ţi-e imposibil să-ţi imaginezi cum ar fi să nu fii aşa.

— De ce nu-mi dai o şansă să înţeleg? zise Stanton. Te provoc să-mi explici de ce te simţi stânjenită în acest moment. Doamne, femeie, îţi tremură mâna.

Kim lăsă jos paharul şi îşi puse mâinile în poală.

— Sunt neliniştită pentru că mă simt nepregătită, spuse ea. După telefonul tău din seara asta, abia am avut timp să fac un duş şi încă şi mai puţin să găsesc ceva de îmbrăcat. Şi, dacă vrei neapărat să ştii, bretonul ăsta mă înnebuneşte.

Kim încercă pe neobservate să-şi aranjeze părul pe frunte.

— Rochia ta mi se pare superbă, zise Candice.

— Fără îndoială, spuse Stanton. Kimberly, arăţi minunat.

Kim râse.

— Sunt destul de inteligentă să ştiu că laudele provocate sunt întotdeauna false.

— Pe naiba, zise Stanton. Ironia acestei discuţii e că tu eşti o femeie sexy şi frumoasă, deşi te porţi întotdeauna ca şi cum n-ai avea habar de asta, ceea ce presupun că are farmecul său. Câţi ani ai, douăzeci şi cinci?

— Douăzeci şi şapte, răspunse Kim.

Mai luă o înghiţitură de vin.

— Douăzeci şi şapte şi arăţi din ce în ce mai bine cu fiecare an, spuse Stanton şi zâmbi obraznic. Ai obraji după care alte femei ar muri, un ten ca un fiind de copil şi o siluetă de balerină, ca să nu mai vorbim de ochii de smarald care ar vrăji până şi o statuie grecească.

— Adevărul e oarecum diferit, spuse Kim. Structura osoasă a obrajilor mei nu e extraordinară, dar merge. Pielea mea abia se bronzează, iar „silueta de balerină” sună ca un mod politicos de a spune că nu sunt îndesată.

— Eşti nedreaptă cu tine însăţi, interveni Candice.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, spuse Kim. Această conversaţie nu mă va face să mă relaxez. De fapt, mă face să mă simt şi mai prost.

— Îmi cer scuze că am fost atât de sincer în complimente, zise Stanton, din nou cu zâmbetul obraznic pe buze. Despre ce ai

prefera să discutăm?

— Ce-ar fi să-mi explicaţi de ce prezenţa mea aici, la cină, era atât de urgentă?

— Am nevoie de ajutorul tău, se aplecă Stanton către ea.

— Al meu? întrebă Kim. Trebuia să râdă. Marele expert financiar are nevoie de ajutorul meu? E o glumă?

— Dimpotrivă, răspunse Stanton. În câteva luni voi lansa o ofertă publică de acţiuni pentru una dintre companiile mele de biotehnologie, numită Genetrix.

— Nu investesc, spuse Kim. N-ai apelat la mda cea mai potrivită.

Era rândul lui Stanton să râdă.

— Nu caut bani, zise el. Nu, e ceva de cu totul altă natură. Din întâmplare, vorbeam cu mătuşa Joyce astăzi şi…

— O, nu! îl întrerupse neliniştită Kim. Ce-a mai spus mama de data asta?

— S-a întâmplat doar să menţioneze că te-ai despărţit recent de prietenul tău, spuse Stanton.

Kim se albi. Stânjeneala pe care o simţise când intrase în restaurant se întoarse într-o clipită.

— Aş vrea ca mama să nu mai vorbească atât, zise ea iritată.

— Joyce nu mi-a dat nici un fel de detalii indiscrete.

— Asta nu contează, spuse Kim. Dezvăluie informaţii personale despre mine şi Brian de când eram adolescenţi.

— N-a spus decât că Kinnard nu era bun pentru tine. Lucru cu care sunt de acord, pentru că e mereu plecat cu prietenii lui în excursii de ski sau escapade de pescuit.

— Mie astea mi se par detalii, se plânse Kim. Şi oricum e o exagerare. Pescuitul e o pasiune nouă, iar la ski merge o dată pe an.

— Ca să fiu sincer, nu prea eram atent, spuse Stanton. Cel puţin până când m-a întrebat dacă n-aş putea găsi pe cineva mai potrivit pentru tine.

— Dumnezeule! exclamă Kim cu o iritare crescândă. Nu pot să cred. Chiar ţi-a cerut să-mi găseşti pe cineva?

— Nu e punctul meu forte, zise Stanton. Un zâmbet de satisfacţie i se întipări pe chip. Dar mi-a venit o idee. Imediat după ce am închis telefonul, am ştiut pe cine aveam să-ţi

prezint.

— Nu-mi spune că de asta m-ai chemat aici în seara asta, zise Kim alarmată. Simţi că îi creşte tensiunea. N-aş fi venit dacă aş fi ştiut…

— Linişteşte-te, zise Stanton. Nu intra într-o criză. O să iasă foarte bine. Crede-mă.

— E prea curând.

— Niciodată nu e prea curând, spuse Stanton. Motto-ul meu este „Astăzi este mâinele de ieri”.

— Stanton, eşti imposibil, zise Kim. Nu sunt pregătită să cunosc pe cineva. Şi apoi, arăt groaznic.

— Ţi-am mai spus că arăţi minunat, spuse Stanton. Crede-mă, Edward Armstrong se va îndrăgosti lulea de tine. O singură privire în ochii aceia de smarald şi i se vor înmuia genunchii.

— E o prostie, se plânse Kim.

— Un lucru pe care ar trebui să-l recunosc de la început e că am un motiv personal, spuse Stanton. Încerc să-l introduc pe Edward într-una din companiile mele de biotehnologie de când am devenit întreprinzător capitalist. Acum, când Genetrix urmează să iasă pe piaţă, momentul e cel mai bun. Ideea e să-l atrag, făcându-i cunoştinţă cu tine, Kim. Apoi poate voi reuşi să-i forţez mâna să intre într-o echipă de consilieri de la Genetrix. Dacă reuşesc să-i pun numele pe prospect, îmi va aduce patru sau cinci milioane în plus la oferta iniţială. Între timp, îl pot face milionar.

Timp de o secundă, Kim nu spuse nimic, concentrându-se asupra vinului. Pe lângă nelinişte, acum se simţea folosită şi stânjenită, dar nu-şi exprimă iritarea. Întotdeauna îi era greu să-şi exprime sentimentele în situaţii de conflict. Ca de obicei, Stanton o uimise cum putea manipula oamenii pentru propriile sale interese, fiind totuşi atât de sincer.

— Poate că Edward Armstrong nu vrea să fie milionar, spuse, în cele din urmă, Kim.

— Prostii, răspunse Stanton. Oricine vrea să fie milionar.

— Ştiu că ţi-e greu să înţelegi, dar nu toată lumea gândeşte la fel ca tine.

— Edward e un domn simpatic, spuse Candice.

— Asta sună ca şi cum ai spune despre o femeie cu care

urmează să te întâlneşti pe nepregătite că are o personalitate drăguţă.

Stanton chicoti.

— Ştii, verişoară, oi fi tu puţin nebună, dar ai simţul umorului.

— Ce voiam să spun e că Edward e o persoană atentă, spuse Candice. Şi cred că asta e important. Iniţial am fost împotriva ideii lui Stanton de a-ţi găsi un prieten, apoi m-am gândit că ar fi bine să ai şi tu o relaţie cu un om civilizat. În fond, relaţia ta cu Kinnard a fost destul de furtunoasă. Cred că meriţi mai mult.

Lui Kim nu-i venea să creadă. Candice nu ştia, evident, nimic despre Kinnard, dar Kim nu o contrazise. În schimb, spuse:

— Problemele dintre mine şi Kinnard au fost în aceeaşi măsură din vina mea, ca şi dintr-a lui.

Kim se uită la uşă. Pulsul i se accelerase. Îşi dorea să se ridice şi să plece, dar nu putea. Nu-i stătea în fire, deşi în momentul acela ar fi vrut să fi fost aşa.

— Edward e mai mult decât atent, zise Stanton. E un geniu.

— Minunat! exclamă Kim sarcastic. Domnul Armstrong mă va considera nu numai urâtă, ci şi plictisitoare. Nu prea mă pricep să fac conversaţie cu geniile.

— Crede-mă, spuse Stanton. O să vă înţelegeţi perfect. Aveţi o educaţie comună. Edward e doctor. Am fost colegi de clasă la Medicină la Harvard. Când eram studenţi, făceam tot felul de experimente de laborator împreună, până când el a terminat anul trei şi şi-a luat doctoratul în biochimie.

— E medic practicant? întrebă Kim.

— Nu, cercetător, răspunse Stanton. Specializarea lui e în chimia creierului, un domeniu foarte fertil la ora actuală. În acest moment, Edward e viitoarea stea a domeniului: un om de ştiinţă celebru pe care Harvardul a reuşit să-l ia înapoi de la Stanford. Dar iată că vorbeşti de lup…

Kim se răsuci pe scaun şi văzu un bărbat înalt şi solid, dar cu un aspect copilăresc, care se îndrepta spre masa lor. Auzind că fusese colegul de clasă al lui Stanton, Kim îşi dădu seama că trebuia să aibă în jur de patruzeci de ani, dar părea mult mai tânăr, cu părul drept, blond şi faţa bronzată, fără riduri. Nu avea nici un pic din paloarea pe care Kim o atribuia oamenilor de ştiinţă. Era puţin aplecat, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se

lovească cu capul de o bârnă din tavan.

Stanton se ridică imediat în picioare şi-l cuprinse pe Edward într-o îmbrăţişare de urs, cu acelaşi entuziasm ca şi pe Kim. Chiar îl bătu pe umăr de câteva ori, aşa cum unii bărbaţi simt nevoia să facă.

Preţ de o clipă, Kim îl compătimi pe Edward. Îşi dădea seama că era la fel de stânjenit cum fusese şi ea din cauza salutului exagerat de demonstrativ.

Stanton îi prezentă scurt, iar Edward dădu mâna cu Kim şi Candice înainte de a se aşeza. Kim observă că avea pielea umedă şi mâna nesigură, ca şi ea. Mai observă că se bâlbâia uşor şi făcea frecvent gestul nervos de a-şi da la o parte părul de pe frunte.

— Îmi pare rău că am întârziat, se scuză Edward.

Se luptă puţin să rostească litera „r”.

— Doi din acelaşi aluat, spuse Stanton. Verişoara mea superbă, talentată şi sexy de lângă mine a spus acelaşi lucru când a venit, acum câteva secunde.

Kim îşi simţi obrajii arzând. Avea să fie o seară lungă. Stanton nu se putea abţine.

— Linişteşte-te, Ed, continuă Stanton, turnându-i vin. Nu ai întârziat. Am spus în jur de şapte. E perfect.

— Am vrut să spun că mă aşteptaţi toţi aici, zise Edward.

Zâmbi încurcat şi îşi ridică paharul ca pentru un toast.

— Bună idee, încuviinţă Stanton, înţelegând aluzia şi ridicându-şi brusc paharul. Permiteţi-mi să propun un toast. Mai întâi, aş vrea să închin în cinstea dragei mele verişoare, Kimberly Stewart, cea mai bună asistentă de chirurgie şi terapie intensivă de la MGH. Apoi Stanton se uită direct la Edward, în timp ce ceilalţi îşi ridicaseră, supuşi, paharele. Dacă ai nevoie vreodată să-ţi cârpeşti prostata, roagă-te să fie Kimberly disponibilă. Face minuni cu cateterul.

— Stanton, te rog! protestă Kim.

— Bine, bine, spuse Stanton, ridicând mâna stângă ca şi cum ar fi vrut să-şi liniştească publicul. Daţi-mi voie să mă întorc la toastul pentru Kimberly Stewart. Aş da dovadă de neglijenţă dacă n-aş aduce în atenţia adunării faptul că genealogia ei merge în trecut până aproape de *Mayflower.* Din partea tatălui,

bineînţeles. Din partea mamei nu merge decât până la Războiul de Independenţă. Aceasta este, aş putea spune, partea mea de familie, inferioară.

— Stanton, nu văd ce rost are, interveni Kim.

Era deja umilită.

— Ba mai mult, spuse Stanton, cu apetitul unui vorbitor experimentat. Primul strămoş al lui Kimberly, care a absolvit la Harvard, în 1671, a fost sir Ronald Stewart, fondatorul Companiei Maritime Limited, ca şi al actualei dinastii Stewart. Şi, poate lucrul cel mai interesant, stră-străbunica lui Kimberly, de gradul opt, a fost spânzurată pentru vrăjitorie în Salem. Dacă asta nu înseamnă să fii american, nu ştiu ce înseamnă.

— Stanton, eşti o pacoste, spuse Kim, a cărei mânie depăşise, pentru moment, stânjeneala. Nu este o informaţie care să fie dezvăluită în public.

— Şi de ce nu? întrebă Stanton, râzând. Întorcându-şi privirea spre Edward, spuse: Familia Stewart are această convingere ridicolă că o poveste atât de veche reprezintă o pată pe numele familiei.

— Indiferent dacă ţie ţi se par ridicole sau nu, oamenii au dreptul la propriile lor sentimente, îi răspunse aprins Kim. În plus, mama este cea mai preocupată de această problemă şi ea e mătuşa ta şi a făcut parte din familia Lewis. Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre asta.

— În fine, rosti Stanton, fluturând mâna. Mie povestea mi se pare fascinantă. Aş vrea eu să fiu atât de norocos; e ca şi cum ai fi avut un strămoş pe *Mayflower* sau în barca cu care Washington a traversat Delaware.

— Cred că ar trebui să schimbăm subiectul, propuse Kim.

— De acord, completă Stanton împăciuitor. Era singurul care încă mai avea paharul ridicat. Era un toast lung. Acum să ne întoarcem la Edward Armstrong. Pentru cel mai interesant, productiv, creativ şi inteligent neurochimist din lume, nu, din univers! Pentru un om care a venit de pe străzile din Brooklyn, s-a întreţinut singur la şcoală şi se află acum în floarea carierei pe care şi-a ales-o. Pentru omul care ar trebui deja să-şi cumpere bilet de avion spre Stockholm, pentru a primi Premiul Nobel, pe care e pe punctul de a-l câştiga pentru munca sa

asupra neurotransmiţătorilor, a memoriei şi a mecanicii cuantice.

Stanton îşi ridică paharul şi toţi îl urmară. Ciocniră paharele şi băură. Când îşi aşeză paharul înapoi pe masă, Kim se uită pe furiş la Edward. Era evident că şi el era la fel de stânjenit şi de timid ca şi ea.

Stanton îşi trânti paharul, acum gol, pe masă şi se pregăti să-l umple la loc. Apoi se uită la celelalte pahare şi puse sticla la loc în frapieră.

— Acum, că voi doi v-aţi cunoscut, spuse el, mă aştept să vă îndrăgostiţi, să vă căsătoriţi şi să aveţi o mulţime de copii drăgălaşi. Pentru mine, care v-am adus împreună în această uniune fructuoasă, nu cer decât ca Edward să fie de acord să facă parte din echipa de consilieri ştiinţifici de la Genetrix. Stanton râse din toată inima, deşi fu singurul. Când se linişti, spuse: Unde naiba e chelnerul? Haideţi să mâncăm!

În faţa restaurantului, grupul se opri.

— Am putea merge după colţ să luăm îngheţată de la Herrell’s, sugeră Stanton.

— Nu mai pot să mănânc nimic, spuse Kim.

— Nici eu, adăugă Edward.

— Eu nu mănânc niciodată desert, spuse Candice.

— Cine vrea să-l duc acasă? întrebă Stanton. Am maşina chiar aici, în garajul din Holyoke Center.

— Eu merg cu metroul, răspunse Kim.

— Locuinţa mea e foarte aproape, zise Edward.

— Atunci voi doi vă descurcaţi singuri, spuse Stanton.

După ce îi promise lui Edward că vor păstra legătura, Stanton o luă de braţ pe Candice şi se îndreptară spre garaj.

— Pot să te conduc până la metrou? întrebă Edward.

— Ar fi bine, spuse Kim.

Porniră împreună. Mergând, Kim simţi că Edward voia să spună ceva. Exact înainte de a ajunge la colţ, el vorbi.

— E o seară foarte plăcută, spuse el, chinuindu-se să rostească litera „p”. Uşoara bâlbâială îi revenise. Nu vrei să ne plimbăm puţin prin Harvard Square, înainte de a ne întoarce acasă?

— Ar fi grozav, spuse Kim. Mi-ar face plăcere.

Braţ la braţ, merseră spre intersecţia complicată dintre Massachusetts Avenue, capătul dinspre JFK Drive al arterelor Harvard Street, Mt. Auburn Street şi Brattle Street. În ciuda numelui său, nu era tocmai o piaţă, ci mai curând un şir de faţade curbate şi zone deschise de forme curioase. În nopţile de vară, zona se transforma într-un circ de stradă, spontan şi medieval, cu jongleri, muzicieni, recitatori, magicieni şi acrobaţi.

Era o seară caldă, mătăsoasă, de vară, iar în aerul întunecat se auzeau bufniţe. Erau şi câteva stele, în ciuda luminii oraşului. Kim şi Edward se plimbară în jurul întregii pieţe, oprindu-se puţin la marginea fiecărui grup care privea câte un spectacol. În ciuda nemulţumirilor pe care fiecare din ei le avea în legătură cu seara aceea, se simţeau totuşi bine.

— Mă bucur că am ieşit în seara asta, spuse Kim.

— Şi eu, zise Edward.

În cele din urmă, se aşezară pe un zid mic, de ciment. În stânga lor, o femeie cânta o baladă tristă. În dreapta, era un grup vioi de indieni din Peru, cântând la naiuri indigene.

— Stanton e, într-adevăr, o figură, spuse Kim.

— Nu ştiam pentru cine să fiu mai stânjenit, când începuse să bată câmpii, spuse Edward. Pentru mine sau pentru tine.

Kim râse aprobator. Şi ea se simţise la fel de prost când Stanton închinase în cinstea lui Edward, ca şi în cinstea ei.

— Ce mi se pare uimitor la Stanton e faptul că poate manipula oamenii, rămânând în acelaşi timp atât de fermecător, afirmă Kim.

— E curios că îi merge, aprobă Edward. Eu n-aş putea face aşa ceva niciodată. De fapt, întotdeauna m-am simţit jenat pe lângă Stanton. L-am invidiat şi mi-am dorit să pot fi şi eu măcar pe jumătate cât este el de încrezător. Întotdeauna am fost timid în public, chiar puţin neîndemânatic.

— Şi eu, exact la fel, recunoscu Kim. Întotdeauna am vrut să fiu mai stăpână pe mine în public, dar n-am reuşit niciodată. Sunt timidă de când eram mică. Când sunt în public, niciodată nu găsesc lucrul cel mai potrivit de spus pe moment. Cinci minute mai târziu, da, dar atunci e întotdeauna prea târziu.

— Suntem făcuţi din acelaşi aluat, exact cum ne-a descris

Stanton, zise Edward. Problema e că Stanton ne cunoaşte slăbiciunile şi ştie cum să ne chinuie. Îmi vine să mor de câte ori aduce vorba despre prostia cu premiul Nobel.

— Îmi cer scuze, în numele familiei mele, spuse Kim. Cel puţin, nu e rău intenţionat.

— În ce fel sunteţi înrudiţi? întrebă Edward.

— Suntem veri primari, răspunse Kim. Mama mea e sora tatălui lui Stanton.

— Şi eu ar trebui să-mi cer scuze, spuse Edward. N-ar trebui să-l critic pe Stanton. Am fost colegi de an la Medicină. Eu îl ajutam în laborator şi el mă ajuta la petreceri. Făceam o echipă destul de bună. De atunci am rămas prieteni.

— Cum de nu te-ai asociat cu el într-una din afacerile lui? întrebă Kim.

— Nu m-a interesat niciodată. Îmi place cercetarea academică, unde cunoaşterea este căutată în sine. Nu că aş fi împotriva ştiinţei aplicate. Dar nu e la fel de antrenantă. În unele aspecte, ştiinţa şi industria sunt pe poziţii adverse, în special în privinţa obligativităţii secretului în industrie. Comunicarea liberă este sângele dătător de viaţă al ştiinţei; secretul este moartea ei.

— Stanton zice că ar putea să te facă milionar.

Edward râse.

— Şi cum mi-ar schimba asta viaţa? Deja fac ceea ce vreau să fac: o combinaţie de cercetare şi profesorat. Dacă un milion de dolari ar intra în viaţa mea, n-ar face decât să o complice şi m-ar face părtinitor. Sunt fericit aşa cum sunt.

— Am încercat să-i explic asta lui Stanton, spuse Kim. Dar n-a vrut să asculte. E foarte încăpăţânat.

— Dar fermecător şi amuzant în privinţa mea, a exagerat, în mod sigur, când a ţinut toastul acela interminabil. Dar în privinţa ta? Familia ta poate fi, într-adevăr, urmărită până în America secolului al şaptesprezecelea?

— Partea asta a fost adevărată, răspunse Kim.

— Fascinant. Şi impresionant. Eu aş avea noroc dacă mi-aş cunoaşte strămoşii măcar cu două generaţii în urmă şi atunci ar fi, probabil, ruşinos.

— E şi mai impresionant să te întreţii singur la şcoală şi să

devii un mare specialist într-un domeniu interesant, spuse Kim. Asta e din propria ta iniţiativă. Eu doar m-am născut o Stewart. N-a fost deloc meritul meu.

— Dar povestea cu vrăjitoarea din Salem? întrebă Edward. Şi asta e adevărată?

— Da, recunoscu Kim. Dar nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Îmi pare rău. Bâlbâiala îi reveni. Te rog să mă ierţi. Nu înţeleg de ce are o importanţă atât de mare, dar nu trebuia să aduc vorba despre asta.

Kim clătină din cap.

— Acum îmi pare mie rău că te-am făcut să te simţi prost, spuse ea. Presupun că reacţia mea la povestea cu vrăjitoria e o prostie şi, ca să fiu sinceră, nici nu ştiu de ce mă nelinişteşte. Cred că e din cauza mamei mele. Mi-a băgat în cap că e ceva despre care nu am voie să vorbesc. Ştiu că ea o consideră o ruşine pentru familie.

— Dar a fost cu mai mult de trei sute de ani în urmă.

— Ai dreptate, spuse Kim, ridicând din umeri. Nu prea are sens.

— Cunoşti povestea? întrebă Edward.

— În linii mari, presupun. Ca toată lumea din America.

— Pare ciudat, dar eu ştiu ceva mai mult decât majoritatea oamenilor, zise Edward. Harvard University Press a publicat o carte despre acest subiect, scrisă de doi istorici talentaţi. Se numeşte *Salem Possessed*[6]. Unul dintre studenţii mei absolvenţi a insistat să o citesc, pentru că luase nu ştiu ce premiu de istorie. Aşa că am citit-o şi am fost intrigat Vrei să ţi-o împrumut?

— Ar fi drăguţ, spuse Kim, mai mult de politeţe.

— Vorbesc serios. O să-ţi placă şi s-ar putea să-ţi schimbe părerea despre această poveste. Aspectele sociale, politice şi religioase sunt de-a dreptul fascinante. Am aflat mult mai multe lucruri decât mă aşteptam. De exemplu, ştiai că o parte dintre juraţi şi chiar dintre judecători s-au retras şi şi-au cerut iertare în public, pentru că şi-au dat seama că oameni nevinovaţi fuseseră

[6] **Salemul posedat *(engl.) (n. trad.).***

executaţi?

— Serios? zise Kim, tot din politeţe.

— Dar ceea ce mi-a atras atenţia nu a fost faptul că oameni nevinovaţi fuseseră spânzuraţi, spuse Edward. Ştii cum o carte te conduce la alta. Ei bine, am citit o altă carte, numită *Poisons of the Past*[7], care propunea o teorie foarte interesantă, în special pentru un specialist în neurologie ca mine. Cartea sugera că cel puţin o parte dintre tinerele din Salem care sufereau de „crize" ciudate şi care acuzaseră anumiţi oameni de vrăjitorie, fuseseră, de fapt, otrăvite. Substanţa presupusă a fi vinovată era ergotina, care provine dintr-o ciupercă parazită numită *Claviceps purpurea*[8]. *Claviceps* creşte pe cereale, în special pe secară.

În ciuda lipsei de interes a lui Kim pentru acest subiect, Edward reuşise să-i atragă atenţia.

— Otrăvite cu ergotină? întrebă ea. Ce efecte are aceasta?

— O-ho! Edward îşi dădu ochii peste cap. Mai ţii minte cântecul grupului Beatles, *Lucy in the Sky with Diamonds*[9]? Trebuie să fi fost ceva asemănător, căci ergotina conţine acidamidă lisergică, ingredientul principal al LSD-ului.

— Vrei să spui că au suferit de halucinaţii şi iluzii? întrebă Kim.

— Asta e ideea. Ergotismul provoacă fie gangrenă, care poate deveni rapid mortală, fie o reacţie convulsivă halucinogenă. În Salem trebuie să fi fost cea convulsivă halucinogenă, înclinând mai mult spre partea halucinogenă.

— Ce teorie interesantă, spuse Kim. S-ar putea chiar să o intereseze şi pe mama. Poate ar avea altă părere despre strămoaşa noastră dacă ar cunoaşte această explicaţie. Ar fi greu să învinovăţeşti pe cineva în asemenea condiţii.

— Aşa m-am gândit şi eu. Dar, în acelaşi timp, asta nu poate explica toată povestea. E posibil ca ergotina să fi fost scânteia care a aprins focul, dar, o dată pornit, acesta s-a transformat singur într-o vâlvătaie. Din ceea ce am citit, cred că oamenii au

---

[7] **Otrăvuri din trecut *(engl.) (n. trad.).***

[8] Cornul secarei *(lat.) (n. trad.).*

[9] Lucy în cerul cu diamante *(engl.) (n. trad.).*

exploatat situaţia în scopuri economice şi sociale, deşi nu neapărat în mod conştient.

— În mod sigur, ai reuşit să-mi stârneşti curiozitatea, spuse Kim. Acum mă simt prost că n-am avut niciodată interesul să citesc despre procesele vrăjitoarelor din Salem, în afară de puţinul pe care l-am citit în liceu. Ar trebui să-mi fie ruşine, cu atât mai mult cu cât proprietatea strămoaşei mele executate se află încă în posesia familiei. De fapt, din cauza unei neînţelegeri minore dintre tatăl şi bunicul meu, care a murit, eu şi fratele meu am moştenit-o anul trecut.

— Dumnezeule! exclamă Edward. Vrei să spui că familia ta a păstrat terenul timp de trei sute de ani?

— Mă rog, nu chiar tot, spuse Kim. Proprietatea iniţială cuprindea teren din actualele localităţi Beverly, Danvers şi Peabody, precum şi din Salem. Chiar porţiunea din Salem este acum doar o parte din ceea ce a fost. Dar este încă o proprietate mare. Nu ştiu exact câţi acri are, dar sunt câţiva.

— Oricum, e extraordinar. Singurul lucru pe care l-am moştenit eu a fost proteza dentară a tatălui meu şi câteva unelte de zidărit. Când te gândeşti că poţi merge pe pământul pe care au călcat strămoşii tăi din secolul al şaptesprezecelea, e de neimaginat. Credeam că o astfel de experienţă e rezervată familiilor regale din Europa.

— Pot să fac chiar mai mult decât să calc pe pământ, spuse Kim. Pot să intru şi în casa lor. Vechea casă e încă în picioare.

— Îţi baţi joc de mine. Nu sunt *chiar atât* de credul.

— Nu glumesc. Nu e chiar atât de neobişnuit. În regiunea Salem sunt multe case din secolul al şaptesprezecelea, inclusiv unele care au aparţinut altor vrăjitoare executate, precum Rebecca Nurse.

— Habar n-aveam, afirmă Edward.

— Ar trebui să vizitezi Salemul într-o zi, spuse Kim.

— În ce condiţie e casa? întreba Edward.

— Destul de bună, presupun. N-am mai intrat în ea de ani de zile, de când eram copil. Dar arată bine, pentru o casă construită în 1670. A fost cumpărată de către Ronald Stewart. Soţia lui, Elizabeth, a fost executată.

— Îmi aduc aminte de numele lui Ronald din toastul lui

Stanton. A fost primul absolvent de la Harvard din familia Stewart.

— Nu ştiam asta.

— Ce aveţi de gând, tu şi fratele tău, să faceţi cu proprietatea?

— Deocamdată nimic. Cel puţin până când se întoarce Brian din Anglia, unde conduce, în prezent, afacerile maritime ale familiei. Ar trebui să se întoarcă acasă cam într-un an; atunci vom hotărî. Din păcate, proprietatea e foarte costisitoare, având în vedere impozitele şi întreţinerea.

— Bunicul tău a locuit în casa veche? întrebă Edward.

— O, nu. În casa veche n-a mai locuit nimeni de mulţi ani. Ronald Stewart a cumpărat un teren uriaş lângă proprietatea iniţială şi a construit o casă mai mare, păstrând vechea clădire pentru servitori şi chiriaşi. De-a lungul anilor, casa cea mare a fost dărâmat şi reconstruită de mai multe ori. Ultima oară a fost pe la începutul secolului. În casa asta a locuit bunicul meu. Sau, mai bine zis, a bântuit, căci e o clădire uriaşă, prin care bate vântul.

— Pun pariu că vechea casă are valoare istorică, spuse Edward.

— Atât Institutul Peabody-Essex din Salem, cât şi Societatea pentru Păstrarea Antichităţilor din Noua Anglie şi-au exprimat interesul să o cumpere, răspunse Kim. Dar mama mea nu e de acord. Cred că se teme să nu scoată la lumină povestea cu vrăjitoria.

— Păcat, spuse Edward.

Din nou, bâlbâiala îi revenise.

Kim se uită la el. Părea agitat, deşi se prefăcea că se uită la peruani.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

Îi putea simţi neliniştea.

— Nu, răspunse Edward, puţin prea ferm. Se gândi o clipă, apoi spuse: îmi pare rău, ştiu că n-ar trebui să-ţi cer aşa ceva şi te rog să refuzi dacă nu-ţi convine. Adică, aş înţelege.

— Despre ce e vorba? întrebă ea, uşor speriată.

— Am citit cărţile acelea despre care ţi-am vorbit. Vreau să spun că mi-ar plăcea foarte mult să văd casa cea veche. Ştiu că

e o îndrăzneală prea mare din partea mea.

— M-aş bucura să ţi-o arăt, răspunse Kim uşurată. Săptămâna aceasta am sâmbăta liberă. Am putea merge atunci cu maşina, dacă e bine şi pentru tine. Pot să iau cheile de la avocaţi.

— N-ar fi un deranj prea mare? întrebă Edward.

— Deloc, spuse Kim.

— Sâmbătă e perfect. În schimb, vrei să luăm cina împreună vineri seara?

Kim zâmbi.

— Accept. Dar acum cred că ar fi bine să mă întorc acasă. Schimbul de şapte treizeci de la spital începe îngrozitor de devreme.

Coborâră de pe zidul de ciment şi merseră încet spre gura de metrou.

— Unde stai? întrebă Edward.

— În Beacon Hill.

— Am auzit că e o zonă foarte bună.

— E aproape de spital, zise Kim. Şi am un apartament grozav. Din păcate, trebuie să mă mut până în septembrie, pentru că colega mea de cameră se mărită şi contractul e pe numele ei.

— Şi eu am o problemă asemănătoare. Stau într-un apartament drăguţ de la etajul al treilea al unei case particulare, dar proprietarii aşteaptă un copil şi au nevoie de spaţiu. Aşa că trebuie să plec şi eu, până la 1 septembrie.

— Îmi pare rău, spuse Kim.

— Nu e chiar atât de grav. Voiam să mă mut de mai mulţi ani, dar am tot amânat.

— Unde locuieşti? întrebă Kim.

— În apropiere. La câţiva paşi. Apoi adăugă, ezitând: Vrei să urci până la mine?

— Poate altă dată, răspunse Kim. Cum spuneam, mâine trebuie să mă scol devreme.

Ajunseră la intrarea în metrou. Kim se întoarse şi se uită în ochii de un albastru-deschis ai lui Edward. Îi plăcu ceea ce văzu: sensibilitate.

— Vreau să te felicit că mi-ai cerut să vezi casa cea veche, zise Kim. Ştiu că nu ţi-a fost uşor, pentru că şi mie mi-ar fi fost la fel de greu. De fapt, probabil că eu n-aş fi făcut-o deloc.

Edward roşi. Apoi chicoti.

— Oricum, nu sunt Stanton Lewis, spuse el. Adevărul e că uneori pot fi cam bleg.

— Cred că ne asemănăm în această privinţă. Şi mai cred că te descurci mult mai bine în public decât crezi.

— E meritul tău. Cu tine sunt relaxat, ceea ce spune multe, având în vedere că de-abia ne-am cunoscut.

— Sentimentul e reciproc.

Îşi strânseră mâinile o clipă. Apoi Kim se întoarse şi coborî repede în metrou.

2

Sâmbătă, 16 iulie 1994

Edward parcă incorect pe Beacon Street, vizavi de Boston Common şi alergă în holul clădirii lui Kim. După ce sună, se uită îngrijorat în jur după o portăreasă bostoniană, a căror reputaţie o cunoştea din proprie experienţă.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să aştepţi, spuse Kim când apăru.

Era îmbrăcată în pantaloni scurţi kaki şi un tricou alb, simplu. Părul ei negru şi voluminos era legat într-o coadă la spate.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Edward. Conform înţelegerii, Edward era îmbrăcat la fel de obişnuit. A trebuit să trec pe la laborator.

Se uitară unul la celălalt o clipă şi apoi izbucniră în râs.

— Suntem prea de tot, recunoscu Kim.

— Nu pot să mă abţin, chicoti Edward. Tot timpul îmi cer scuze, chiar şi când nu e nevoie. E ridicol, dar ştii ceva? Nici măcar nu-mi dădeam seama până când nu mi-ai atras tu atenţia aseară, la cină.

— Am observat doar pentru că şi eu fac acelaşi lucru, spuse Kim. După ce m-ai condus aseară, m-am gândit la asta. Cred că vine dintr-un sentiment exagerat de responsabilitate.

— Probabil că ai dreptate. Când eram mic, credeam mereu că e vina mea dacă ceva nu mergea bine sau se strica.

— Asemănarea e înspăimântătoare, glumi Kim, zâmbind.

Se urcară în Saab-ul lui Edward şi porniră spre ieşirea din nord a oraşului. Era o zi senină, strălucitoare şi, deşi era încă dimineaţa devreme, soarele îşi arăta puterea din plină vară.

Kim coborî geamul din dreptul său şi scoase o mână afară.

— Parcă ar fi o mică vacanţă, zise ea.

— În special pentru mine. Mi-e ruşine să recunosc, dar, de obicei, îmi petrec fiecare zi în laborator.

— Şi în week-end? întrebă Kim.

— Şapte zile pe săptămână, recunoscu Edward. De obicei, îmi dau seama că e duminică după faptul că sunt mai puţini oameni înjur. Cred că sunt un tip plictisitor!

— Eu aş zice devotat, spuse Kim. Aş mai zice că eşti foarte atent. Florile pe care mi le trimiţi în fiecare zi sunt superbe, dar nu prea sunt obişnuită cu astfel de galanterii. Şi, în mod sigur, nu le merit.

— O, nu e nimic, spuse Edward.

Kim îi simţi jena. Îşi aranjă bretonul cu mâna de mai multe ori la rând.

— Pentru mine nu e „nimic”. Vreau să-ţi mulţumesc din nou.

— Ai obţinut greu cheile de la casa cea veche? întrebă Edward, schimbând subiectul.

Kim clătină din cap.

— Deloc. Am fost la avocaţi chiar ieri, de la serviciu.

O luară spre nord, pe Highway 93 şi apoi întoarseră spre est, pe 128. Traficul era uşor.

— M-am simţit foarte bine ieri seară la cină, spuse Edward.

— Şi eu. Mulţumesc. Dar când m-am gândit azi-dimineaţă, am vrut să-mi cer scuze că am monopolizat conversaţia. Cred că am vorbit prea mult despre mine şi familia mea.

— Iar îţi ceri scuze, spuse Edward.

Kim se lovi peste coapsă, pedepsindu-se în glumă.

— Mă tem că sunt un caz irecuperabil.

Izbucni în râs.

— În plus, chicoti Edward, eu ar trebui să-mi cer scuze. E vina mea că te-am bombardat nemilos cu întrebări, care mă tem că erau prea personale.

— Nu m-am supărat deloc. Sper doar că nu te-am speriat când ţi-am pomenit despre crizele de anxietate pe care le aveam când am intrat la colegiu.

— Te rog, râse Edward. Cred că toţi le avem, în special cei care au tendinţa de a fi impulsivi, ca doctorii. Eu aveam atacuri de anxietate înainte de fiecare test, deşi n-am avut niciodată probleme cu notele.

— Cred că ale mele erau puţin mai grave decât nişte mici emoţii, spuse Kim. O vreme am avut probleme chiar şi cu mersul cu maşina, de teamă să nu mă apuce vreo criză în timp ce conduc.

— Ai luat vreodată ceva împotriva lor? întrebă Edward.

— Xanax, pentru o perioadă scurtă, răspunse Kim.

— Ai încercat vreodată Prozac? întrebă Edward.

Kim se răsuci pentru a se uita la el.

— Niciodată! spuse ea. De ce să iau Prozac?

— Pentru că ai menţionat că sufereai şi de anxietate şi de timiditate, spuse Edward. Prozacul te putea ajuta cu amândouă.

— Nu mi-a fost niciodată recomandat. Şi, oricum, nu l-aş fi luat, chiar dacă mi-ar fi fost recomandat. Nu sunt de acord cu folosirea medicamentelor puternice pentru mici defecte de temperament, cum este timiditatea. Cred că medicamentele ar trebui păstrate pentru probleme serioase, nu pentru simple dificultăţi de zi cu zi.

— Îmi pare rău, spuse Edward. N-am vrut să te supăr.

— Nu m-ai supărat Dar sunt hotărâtă în această privinţă. Ca asistentă, văd prea multă lume care ia prea multe medicamente. Companiile de medicamente ne-au convins că există câte unul pentru fiecare problemă.

— În principiu, sunt de acord cu tine, spuse Edward. Dar ca specialist în neurologie, consider comportamentul şi stările psihice procese biochimice şi mi-am schimbat părerea despre medicamentele psihotrope inofensive.

— Cum adică medicamente „inofensive”? întrebă Kim.

— Medicamente care au efecte secundare foarte mici sau chiar deloc.

— Toate medicamentele au efecte secundare, spuse Kim.

— Presupun că e adevărat. Dar unele dintre ele sunt minore şi reprezintă un risc asumat în raport cu binefacerile potenţiale.

— Cred că asta e esenţa argumentului filosofic, zise Kim.

— Apropo. Mi-am adus aminte de cele două cărţi pe care am promis că ţi le împrumut.

Întinse mâna pe scaunul din spate, luă cărţile şi i le puse lui Kim în poală. Kim le răsfoi şi se plânse în glumă că nu au poze. Edward râse.

— Am încercat să o găsesc pe strămoaşa ta în cartea despre procesele de vrăjitorie din Salem. Dar la cuprins nu apare nici o Elizabeth Stewart. Eşti sigură că a fost executată? Autorii aceia s-au documentat serios.

— Din câte ştiu eu, da, răspunse Kim.

Se uită la cuprinsul cărţii *Salem Possessed.* Între „spectru” şi „Stoughton, William”, nu era nici un Stewart.

După o jumătate de oră intrară în Salem. Drumul îi duse pe lângă Casa Vrăjitoarelor. Aceasta îi stârni imediat interesul lui Edward, care trase pe dreapta.

— Ce e acolo? întrebă el.

— Se cheamă Casa Vrăjitoarelor, zise Kim. E una dintre cele mai importante atracţii turistice din zonă.

— E chiar din secolul al şaptesprezecelea? întrebă Edward. Sau e o reconstituire gen Disneyland?

— E autentică, răspunse Kim. Şi se află pe locul ei original. Mai este o casă din secolul al şaptesprezecelea în apropiere, la Institutul Peabody-Essex, dar a fost mutată din altă parte.

— Grozav, zise Edward.

Clădirea avea un aer de basm. Edward se miră de felul cum etajul al doilea ieşea în afară faţă de primul şi de ferestrele sub formă de diamant.

— Dacă spui că e grozav eşti anacronic, râse Kim. Spune că e „impresionantă”.

— Bine, zise Edward împăciuitor. E impresionantă.

— În acelaşi timp, e surprinzător de asemănătoare cu casa cea veche de pe domeniul Stewart pe care vreau să ţi-o arăt. Dar, practic, nu e o casă de vrăjitoare pentru că nici o vrăjitoare nu a stat aici. A fost casa lui Jonathan Corwin, unul dintre magistraţii care au condus o parte dintre audierile preliminare.

— Îmi amintesc numele din *Salem Possessed,* spuse Edward. Când vezi locul unde s-a întâmplat, parcă istoria revine la viaţă. Se întoarse spre Kim. Cât e de aici până la domeniul Stewart?

— Nu mai e mult. Maximum zece minute.

— Ai mâncat azi-dimineaţă?

— Doar nişte suc şi fructe, răspunse Kim.

— Ce-ar fi să ne oprim pentru o cafea şi o gogoaşă? întrebă Edward.

— Sună bine, opină Kim.

Era devreme şi mulţimea turiştilor nu ajunsese încă, aşa că găsiră uşor un loc de parcare lângă Salem Commons. Vizavi era o cofetărie. Luară cafea şi se plimbară prin centrul oraşului, trăgând cu ochiul la Muzeul Vrăjitoarelor şi alte câteva atracţii turistice. Mergând printre magazinele de pe Essex Street, observară că la foarte multe bazare şi tarabe se vindeau suveniruri legate de vrăjitoare.

— Procesele vrăjitoarelor au dat naştere unei adevărate industrii de tarabă, comentă Edward. Mă tem că e cam de prost gust.

— E adevărat că le trivializează suferinţa, observă Kim. Dar este şi o mărturie a interesului pe care îl stârneşte această poveste. Toată lumea e fascinată de ea.

Intrând în Centrul pentru vizitatori al Parcului Naţional, Kim se pomeni în faţa unei adevărate biblioteci de cărţi şi reviste despre procese.

— Habar n-aveam că s-a scris atât de mult despre asta, spuse ea.

După ce căută câteva minute, cumpără câteva cărţi. Îi explică lui Edward că o dată ce devenea interesată de ceva, de obicei întrecea măsura.

Se întoarseră la maşină şi porniră pe North Street, trecând din nou pe lângă Casa Vrăjitoarelor, apoi cotiră la dreapta pe Ome Road. Când trecură pe lângă Cimitirul Greenlawn, Kim spuse că făcuse parte cândva din domeniul Stewart.

Kim îl îndrumă pe Edward să o ia la dreapta, pe un drum neasfaltat. Înaintând prin hopuri, Edward se strădui să controleze volanul, care se răsucea. Era imposibil să ocolească toate gropile.

— Eşti sigură că suntem pe drumul cel bun? întrebă Edward.

— Absolut, îl asigură Kim.

După câteva zgâlţâituri, se apropiară de o poartă imensă de fier forjat. Poarta era prinsă de doi piloni masivi din blocuri de granit cioplite grosolan. Gardul înalt de fier, cu ţepi ascuţiţi, dispărea în pădurea deasă de o parte şi de alta a drumului.

— Aici e? întrebă Edward.

— Aici e, răspunse Kim şi sări din maşină.

— Destul de impozant, strigă Edward, în timp ce Kim se străduia să deschidă lacătul greu care încuia poarta. Şi nu foarte primitor.

— Era moda vremii, strigă Kim. Oamenii cu bani voiau să păstreze o imagine seniorială.

După ce scoase lacătul, Kim deschise larg porţile. Acestea scârţâiră puternic din ţâţâni. Kim se întoarse la maşină şi intrară pe poartă. După alte câteva hopuri şi zgâlţâituri, drumul se deschise într-o pajişte mare, cu iarbă. Edward opri din nou.

— Dumnezeule! exclamă el. Acum înţeleg de ce ai spus seniorial.

În mijlocul câmpului imens, se afla o casă uriaşă, de piatră, cu mai multe etaje, plină de turnuleţe, creneluri şi basoreliefuri. Acoperişul era de ţiglă şi punctat cu decoraţii fanteziste şi ochiuri de geam. Hornurile se înălţau, ca buruienile, din toate părţile construcţiei.

— Un amestec interesant de stiluri, remarcă Edward. Puţin castel medieval, puţin tudorian, puţin palat franţuzesc. E uimitor.

— Familia l-a numit întotdeauna castelul, îi explică Kim.

— Înţeleg de ce. Când ai descris-o ca pe o casă mare şi plină de curent, nu mi-a trecut prin minte că va arăta aşa. Locul ei e în Newport, alături de Breakers.

— Pe coasta de nord a Bostonului mai există astfel de case uriaşe şi vechi, spuse Kim. Fireşte, multe au fost dărâmate. Altele au fost transformate în apartamente, dar piaţa e cam proastă acum. Înţelegi de ce e o povară pentru mine şi fratele meu.

— Unde e casa cea veche? întrebă Edward.

Kim întinse mâna spre dreapta. În depărtare, abia se putea vedea o clădire maro-închis, ascunsă într-un pâlc de copaci.

— Ce e clădirea aceea de piatră din stânga? întrebă Edward.

— Cândva era o moară. Dar a fost transformată în grajduri acum vreo două sute de ani.

Edward râse.

— E uimitor cât de uşor poţi să tratezi toate acestea, spuse el. În mintea mea, orice e mai vechi de cincizeci de ani e o relicvă.

Edward porni din nou maşina, dar curând se opri. Nimerise în

faţa unui zid de piatră aproape acoperit de buruieni.

— Ce e asta? întrebă el, arătând spre zid.

— E vechiul cimitir al familiei.

— Serios? zise Edward. Putem să ne uităm?

— Bineînţeles, răspunse Kim.

Coborâră din maşină şi săriră peste zid. Nu reuşiră să folosească intrarea pentru că era blocată cu tufe dese de mure.

— Se pare că multe pietre funerare au fost sparte, zise Edward. De curând.

Ridică o bucată spartă de marmură.

— Vandalism, spuse Kim. Nu prea putem face nimic, dacă nu locuieşte nimeni aici.

— Ce păcat, zise Edward.

Se uită la dată. Era din 1843. Numele era Nathaniel Stewart.

— Familia a folosit acest cimitir până pe la mijlocul secolului trecut, îi explică Kim.

Merseră încet spre capătul cimitirului năpădit de vegetaţie. Cu cât înaintau mai mult, cu atât pietrele funerare deveneau mai simple şi mai vechi.

— Este şi Ronald Stewart aici? întrebă Edward.

— Da, răspunse Kim.

Îl conduse la o piatră simplă, rotunjită, cu un craniu şi două oase încrucişate sculptate în relief. Pe ea scria: *Aici zace îngropat trupul lui Ronald Stewart, fiul lui John şi al Lydiei Stewart, în vârstă de 81 de ani, mort la 1 octombrie 1734.*

— Optzeci şi unu de ani, remarcă Edward. Ce tip sănătos. Ca să ajungă la o vârstă atât de înaintată trebuie să fi fost destul de deştept ca să stea departe de doctori. Pe vremea aceea, când se bazau numai pe luarea de sânge şi pe o farmacopee primitivă, doctorii erau la fel de letali ca şi majoritatea bolilor.

Lângă mormântul lui Ronald era cel al Rebeccăi Stewart. Pe piatră scria că era soţia lui Ronald.

— Bănuiesc că s-a recăsătorit, spuse Kim.

— Elizabeth e îngropată tot aici? întrebă Edward.

— Nu ştiu. Nimeni nu mi-a arătat mormântul ei.

— Eşti sigură măcar că această Elizabeth a existat? întrebă Edward.

— Cred, răspunse Kim. Dar n-aş putea băga mâna-n foc.

— Hai să vedem dacă o găsim, sugeră Edward. Ar trebui să fie cam în această zonă.

Câteva minute căutară în tăcere, Kim într-o direcţie şi Edward în cealaltă.

— Edward! strigă Kim.

— Ai găsit-o? întrebă Edward.

— Oarecum, răspunse Kim.

Edward veni lângă ea. Se uita la o piatră asemănătoare ca formă cu cea a lui Ronald. Era a lui Jonathan Stewart, despre care se spunea că era fiul lui Ronald şi al Elizabethei Stewart.

— Cel puţin, acum ştim că a existat, spuse Kim.

Mai căutară o jumătate de oră, dar nu găsiră mormântul Elizabethei. În cele din urmă, renunţară şi se întoarseră la maşină. După câteva minute, opriră în faţa casei vechi. Coborâră amândoi.

— N-ai glumit când ai spus că seamănă cu Casa Vrăjitoarelor, zise Edward. Are acelaşi horn central masiv, acelaşi acoperiş în formă de turlă, aceiaşi pereţi de scândură şi aceleaşi ferestre în formă de diamant. Şi, cel mai curios, etajul de sus iese la fel în afară, faţă de cel de jos. Mă întreb de ce făceau asta.

— Nu cred că ştie cineva cu siguranţă. Casa de la Institutul Peabody-Essex are aceleaşi caracteristici.

— Ornamentele de sub balcon sunt mult mai frumoase decât cele de la Casa Vrăjitoarelor, spuse Edward.

— Cine le-a făcut avea, într-adevăr, gust, recunoscu Kim.

— E o casă încântătoare. Are mult mai mult stil decât castelul.

Se plimbară încet în jurul clădirii, scoţând în evidenţă fiecare detaliu. În spate, Edward observă o construcţie separată, mai mică. Întrebă dacă era la fel de veche.

— Cred că da, spuse Kim. Mi s-a spus că era pentru animale.

— Un fel de minihambar, zise Edward.

Se întoarseră la intrarea principală şi Kim încercă mai multe chei până când o găsi pe cea care descuie uşa. Când o deschise, aceasta scârţâi, ca şi poarta de la intrarea domeniului.

— Seamănă cu o casă bântuită, zise Edward.

— Nu spune aşa ceva, protestă Kim.

— Nu-mi spune că tu crezi în stafii?

— Să zicem că le respect, replică Kim, râzând. Aşa că intră tu

primul.

Edward intră pe uşă, într-un mic hol. Exact în faţă era o scară care se răsucea şi dispărea în sus. De ambele părţi era câte o uşă. Cea din dreapta ducea în bucătărie, iar cea din stânga, în salon.

— Unde mergem mai întâi? întrebă Edward.

— Tu eşti musafirul, răspunse Kim.

— Hai să vedem salonul, spuse Edward.

Încăperea era dominată de un şemineu uriaş, lat de şase picioare[10]. Câteva mobile coloniale, unelte de grădinărit şi alte obiecte erau împrăştiate prin cameră. Cea mai interesantă piesă de mobilier era patul cu baldachin. Încă mai avea o parte din cuverturile originale.

Edward se apropie de şemineu şi se uită în sus pe coş.

— E încă în stare de funcţionare, remarcă el. Apoi se uită la peretele de deasupra căminului. Făcu un pas înapoi şi se uită din nou. Vezi dreptunghiul acela mai deschis la culoare? întrebă el.

Kim veni lângă el, în mijlocul camerei şi se uită atent la perete.

— Da, îl văd, spuse ea. Parcă ar fi fost un tablou atârnat aici.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Îşi umezi degetul şi încercă să şteargă conturul. Nu reuşi. Cred că a stat aici mulţi ani, după cât de afumat e restul peretelui.

Părăsiră salonul şi urcară. În capul scării era un mic birou, construit deasupra holului de la intrare. Deasupra salonului şi a bucătăriei erau dormitoare, fiecare cu propriul său şemineu. Singurul mobilier erau câteva paturi şi o roată.

Întorşi în bucătăria de la parter, Kim şi Edward rămaseră uimiţi de mărimea sobei. Edward opină că avea cel puţin zece picioare lăţime. În stânga se afla un suport pentru ceainic, în dreapta, un cuptor sub formă de fagure. Erau chiar şi câteva oale, tigăi şi ceaune vechi.

— Ai putea să găteşti aici? întrebă Edward.

— Niciodată, răspunse Kim. Mi-e destul de greu şi într-o bucătărie modernă.

[10] Un picior = 30, 479 cm *(n. trad.).*

— Femeile din colonii trebuie să fi fost experte în aprinderea focului. Aruncă o privire în cuptor. Mă întreb cum estimau temperatura. E esenţială la făcutul pâinii.

Intrară, pe o uşă, în partea din spate a casei. Edward se miră să găsească o a doua bucătărie.

— Cred că o foloseau în timpul verii, zise Kim. Ar fi fost prea cald să aprindă soba aceea imensă pentru gătit în timpul verilor călduroase.

— Ai dreptate.

După ce se întoarseră în partea centrală a casei, Edward se opri în mijlocul bucătăriei, muşcându-şi buzele. Kim îl privi fix. Îşi dădu seama că se gândea la ceva.

— Ce-ţi trece prin minte? întrebă ea.

— Te-ai gândit vreodată să te muţi aici? o întrebă el.

— Nu, n-aş putea spune, răspunse Kim. Ar fi ca şi cum aş merge în tabără.

— Nu vreau să spun aşa cum este acum, zise Edward. Dar nu are nevoie de modificări prea mari.

— Adică să o renovez? întrebă Kim. Ar fi păcat să-i distrug valoarea istorică.

— Sunt perfect de acord, spuse Edward. Dar nu e obligatoriu. Ai putea să faci o bucătărie şi o baie moderne în partea din spate, care, oricum, arată ca şi cum ar fi fost adăugată. Nici nu trebuie să te atingi de partea principală.

— Chiar crezi? întrebă Kim.

Se uită în jur. Era, fără îndoială, o clădire foarte frumoasă şi decorarea ei ar fi fost o provocare plăcută.

— În plus, spuse Edward, oricum trebuie să te muţi din locuinţa în care stai acum. Ar fi păcat să laşi locul acesta pustiu. Mai devreme sau mai târziu, vandalii vor ajunge şi aici şi s-ar putea să facă stricăciuni serioase.

Mai făcură un tur prin întreaga clădire, gândindu-se cum să o facă locuibilă. Edward era din ce în ce mai entuziasmat, iar ideea începea să-i placă şi lui Kim.

— Ce ocazie să-ţi redescoperi moştenirea, spuse Edward. Eu aş face-o într-o clipă.

— O să mă mai gândesc la noapte, spuse, în cele din urmă, Kim. E o idee interesantă, dar trebuie să mă consult şi cu fratele

meu. În fond, suntem coproprietari.

— Un lucru îmi dă de gândit la casa asta, zise Edward, dând ocol cu privirea pentru a treia oară prin bucătărie. Mă întreb unde îşi ţineau alimentele.

— Cred că în pivniţă.

— Nu ştiam că există aşa ceva, zise Edward. M-am uitat intenţionat după o intrare când am dat ocol casei prima oară, dar n-am văzut nici una. Şi nici scări care să coboare.

Kim ocoli o masă lungă de scândură şi trase la o parte un covor foarte uzat.

— Se intră prin această trapă, spuse ea.

Se aplecă, îşi băgă degetul într-o gaură din podea şi ridică trapa. O lăsă pe podea. O scară cobora în întuneric.

— Îmi amintesc prea bine de asta, spuse Kim. O dată, când eram copii, fratele meu m-a ameninţat că mă închide în pivniţă. Era încântat de trapa din podea.

— Simpatic frate. Nu mă mir că ţi-a fost frică să nu fii închisă. Oricine ar fi fost îngrozit.

Edward se aplecă şi încercă să privească în pivniţă, dar nu reuşi să vadă decât o porţiune mică.

— Nu avea de gând să o facă într-adevăr. Mă necăjea doar. Nu aveam voie să fim aici şi el ştia că lucrul ăsta mă sperie. Ştii cum le place copiilor să se sperie unul pe celălalt.

— Am o lanternă în maşină. Fug să o aduc.

După ce se întoarse cu lanterna, Edward coborî pe scară. Ajuns pe podea, se uită în sus la Kim şi o întrebă dacă nu voia să coboare.

— Trebuie? întrebă ea, pe jumătate în glumă.

Coborî treptele şi rămase lângă el.

— Rece, umed şi mucegăit, constată Edward.

— Bine spus, remarcă Kim. Deci ce căutăm aici?

Pivniţa era mică. Nu acoperea decât suprafaţa bucătăriei. Pereţii erau din piatră simplă, cu puţin mortar. Pardoseala era murdară. Lipite de peretele din spate erau câteva jgheaburi, cu margini de piatră sau de lemn. Edward se duse la ele şi lumină cu lanterna interiorul câtorva. Kim se ţinu aproape de el.

— Aveai dreptate, spuse Edward. Aici erau ţinute alimentele.

— Ce fel de alimente crezi că erau? întrebă Kim.

— Mere, porumb, grâu şi secară, lucruri de genul ăsta, răspunse Edward. Poate şi produse lactate. Hălcile de şuncă erau atârnate, probabil, în partea din spate.

— Interesant, spuse Kim, fără entuziasm. Ai văzut destul? Edward se aplecă deasupra unuia din jgheaburi şi zgârie puţin din mizeria întărită de pe fund. O frecă între degete.

— Pământul e umed. Nu sunt botanist, dar cred că ar fi un mediu grozav pentru *Claviceps purpurea.*

Intrigată, Kim întrebă dacă acest lucru ar putea fi dovedit. Edward ridică din umeri.

— Posibil, spuse el. Bănuiesc că depinde dacă se găsesc sau nu spori de *Claviceps.* Dacă am putea lua câteva mostre, l-aş ruga pe un prieten botanist să le examineze.

— Cred că putem găsi nişte cutii în castel, sugeră Kim.

— Hai să luăm, sugeră Edward.

Ieşiră din casa cea veche şi se îndreptară spre castel. Era o zi frumoasă, aşa că merseră pe jos. Iarba era până la genunchi. Greieri şi alte insecte inofensive săreau în jurul lor.

— Din când în când se vede o apă printre copaci, observă Edward.

— E râul Danvers, spuse Kim. Într-o vreme câmpul mergea până la malul apei.

Cu cât se apropiau mai mult de castel, cu atât Edward era mai impresionat de clădire.

— E chiar mai mare decât mi s-a părut la început, spuse el. Dumnezeule, are chiar şi un şanţ de apărare fals.

— Mi s-a spus că a fost inspirat de castelul Chambord din Franţa, zise Kim. E în forma literei U; camerele de oaspeţi sunt într-o aripă, iar cele ale servitorilor în cealaltă.

Traversară un pod peste şanţul uscat. În timp ce Edward admira ornamentele gotice ale uşii, Kim se strădui să găsească cheia, ca şi la casa veche. Erau o duzină de chei pe inel. În cele din urmă, una descuie uşa.

Trecură printr-un hol cu lambriuri de stejar şi intrară pe sub o boltă în camera principală. Era o încăpere de dimensiuni monumentale, cu două niveluri şi cămine gotice la fiecare capăt. Între ferestrele mari, ca de catedrală, de pe peretele îndepărtat se înălţa o scară imensă. O fereastră cu vitralii roşietice din

capul scărilor umplea încăperea cu o lumină ciudată, gălbuie.

Edward pe jumătate oftă, pe jumătate râse.

— E incredibil, spuse el înmărmurit Habar n-aveam că e încă mobilat.

— Nimic nu a fost atins, spuse Kim.

— Când a murit bunicul tău? Acest decor arată ca şi cum cineva ar fi plecat într-o vacanţă prelungită în secolul al nouăsprezecelea.

— A murit abia primăvara trecută, răspunse Kim. Dar era un om excentric, mai ales după ce i-a murit soţia, acum aproape patruzeci de ani. Mă îndoiesc că a schimbat ceva în casă încă de pe timpul când aici locuiau părinţii lui. Tatăl lui a construit-o.

Edward se plimbă prin încăpere, în timp ce privirea îi aluneca peste bogăţia de mobile, tablouri cu rame aurite şi obiecte decorative. Era chiar şi o armură. Edward arătă cu degetul spre ea şi întrebă dacă era, într-adevăr, o antichitate.

Kim ridică din umeri.

— Habar n-am, spuse ea.

Edward se duse la o fereastră şi pipăi materialul draperiilor.

— N-am mai văzut atâtea draperii în viaţa mea, zise el. Cred că trebuie să aibă aproape o milă.

— Sunt foarte vechi, spuse Kim. Mătase de Damasc.

— Pot să văd şi restul casei? întrebă Edward.

— Te rog, spuse Kim, fluturând din mână.

Din camera centrală, Edward trecu în biblioteca cu rafturi întunecate. Avea un mezanin, la care se urca pe o scară circulară de fier forjat. La rafturile înalte se ajungea cu ajutorul unei scări care aluneca pe o şină. Toate cărţile erau legate în piele.

— Asta mai zic şi eu bibliotecă, zise Edward. Aş putea citi serios aici.

Din bibliotecă, Edward merse în sufrageria oficială. Ca şi camera principală, se înălţa pe două niveluri şi la fiecare capăt avea câte un şemineu. Dar, spre deosebire de camera centrală, pe pereţi erau înşiruite o mulţime de steaguri şi steme heraldice.

— Casa asta ar putea avea aceeaşi valoare istorică cu cea veche, aprecie Edward. E ca un muzeu.

— Valoarea istorică e în pivniţa de vinuri şi în pod, îl completă Kim. Amândouă sunt pline până la refuz de hârtii.

— Ziare? întrebă Edward.

— Şi ziare. Dar mai ales corespondenţă şi documente.

— Hai să ne uităm, propuse Edward.

Urcară pe scara cea mare până la echivalentul etajului al treilea, căci majoritatea camerelor de la parter ocupau două etaje. De acolo, urcară o altă scară încă două etaje, până ajunseră în pod. Kim se luptă să deschidă uşa. Nu mai fusese descuiată de ani de zile.

Suprafaţa podului era enormă, pentru că acoperea tot planul în formă de U al casei, cu excepţia zonei turnuleţelor. Fiecare turn era cu un etaj mai înalt decât restul clădirii şi avea propriul lui pod de formă conică. Podul principal avea un tavan de catedrală, urmărind linia acoperişului. Era destul de bine luminat, datorită numeroaselor ochiuri de geam.

Înaintară de-a lungul coridorului central. De ambele părţi erau nenumărate dulapuri, birouri, cufere şi cutii. Kim se opri la întâmplare şi îi arătă lui Edward că toate erau pline cu registre, caiete, dosare, documente, scrisori, fotografii, ziare şi reviste vechi. Era o adevărată comoară de mărturii documentare.

— Cred că e destul material aici pentru a umple câteva vagoane de tren, zise Edward. Cât de vechi sunt?

— Unele sunt de pe vremea lui Ronald Stewart, răspunse Kim. El a înfiinţat compania. Majoritatea sunt acte legate de afaceri, dar nu toate. Sunt şi câteva scrisori personale. Când eram copii, obişnuiam să mă strecor aici cu fratele meu, ca să vedem cine găsea hârtiile cele mai vechi. Problema era că nu aveam voie şi bunicul se înfuria când ne găsea aici.

— La fel de multe sunt şi în pivniţă? întrebă Edward.

— Poate chiar mai multe. Vino să-ţi arăt. Merită, oricum, să vezi pivniţa de vinuri. Are acelaşi decor ca şi casa.

Coborâră înapoi pe scara principală şi se întoarseră în sufragerie. Apoi deschiseră o uşă masivă de stejar şi coborâră în pivniţă pe o scară de granit. Edward înţelese imediat de ce spusese Kim că avea acelaşi decor ca şi casa. Era construită ca o temniţă medievală. Pereţii erau din piatră, lumina din firide semăna cu cea a unor torţe, iar rafturile pentru vin erau

construite în jurul pereţilor unor încăperi separate, care puteau fi folosite drept celule. Aveau uşi de fier şi gratii la deschizăturile care dădeau în hol.

— Cineva avea simţul umorului, spuse Edward, în timp ce înaintau de-a lungul coridorului central. Singurul lucru care lipseşte sunt instrumentele de tortură.

— Mie şi fratelui meu nu ni s-a părut deloc la fel de distractiv. Nu era nevoie ca bunicul să ne spună să nu venim aici. Nu aveam nici cea mai mică intenţie s-o facem. Ne îngrozea.

— Toate cuferele şi cutiile astea sunt pline de hârtii? întrebă Edward. Ca în pod?

— Până la ultimul, răspunse Kim.

Edward se opri şi împinse uşa uneia dintre încăperile-celule. Păşi înăuntru. Rafturile de vin erau aproape goale. Mesele, dulapurile şi cuferele erau sprijinite de ele. Ridică una dintre puţinele sticle.

— Dumnezeule! exclamă el. E vin din 1896. Ar putea fi valoros.

Kim fluieră dispreţuitor.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Probabil că dopul e distrus. Nimeni n-a mai avut grijă de ele de mai bine de o jumătate de secol.

Edward puse la loc sticla prăfuită şi deschise sertarul unei mese de lucru. Luă la întâmplare o hârtie. Era un document de vamă din secolul al nouăsprezecelea. Încercă altul. Era chitanţa încărcăturii unei nave din secolul al optsprezecelea.

— Am impresia că nu e prea multă ordine aici, zise el.

— Din păcate aşa e. De fapt, nu e nici un pic de ordine pe nicăieri. De câte ori era construită o nouă casă, ceea ce se întâmpla destul de des înainte de această monstruozitate, toate actele erau mutate şi apoi puse la loc. De-a lungul secolelor s-au amestecat de tot.

Pentru a-şi demonstra spusele, Kim deschise un dulap pentru dosare şi scoase un document. Era o altă chitanţă de încărcătură. I-o întinse lui Edward şi-i spuse să se uite la dată.

— Să fiu al naibii, spuse el. 1689. Doar cu trei ani înainte de nebunia cu vrăjitoarele.

— Asta dovedeşte că am dreptate, zise Kim. Ne-am uitat la trei documente din trei secole diferite.

— Cred că e semnătura lui Ronald, spuse Edward.

I-o arătă lui Kim şi ea îl aprobă.

— Mi-a venit o idee. Mi-ai stârnit interesul pentru fenomenul ăsta al vrăjitoriei şi, mai ales, pentru străMoaşa mea Elizabeth. Poate aş afla ceva despre ea cu ajutorul hârtiilor de pe-aici.

— De exemplu, de ce nu e îngropată în cimitirul familiei? întrebă Edward.

— Şi asta şi altele. Sunt din ce în ce mai curioasă de secretul care a învăluit-o de-a lungul anilor. Şi dacă a fost, într-adevăr, executată. După cum mi-ai spus, nu este menţionată în cartea pe care mi-ai dat-o. E destul de misterios.

Edward aruncă o privire prin celula în care se aflau.

— Nu va fi o sarcină prea uşoară, având în vedere mulţimea materialelor, spuse el. Şi, în cele din urmă, s-ar putea să fie o pierdere de vreme, pentru că majoritatea sunt legate de afaceri.

— Va fi o provocare, rosti Kim, entuziasmată de idee. Se uită din nou în sertarul în care găsise chitanţa din secolul al şaptesprezecelea, să vadă dacă mai erau materiale din aceeaşi vreme. Cred că s-ar putea chiar să-mi placă. Va fi un exerciţiu de autodescoperire sau, cum spuneai tu despre casa cea veche, de a reface legătura cu moştenirea mea.

În timp ce Kim răsfoia prin sertare, Edward se plimbă prin celule, înaintând mai adânc în pivniţa imensă. Încă avea lanterna la el şi, când ajunse aproape de capătul pivniţei, o aprinse. Câteva becuri din nişe se spărseseră. Edward vârî capul în ultima celulă şi lumină în jur. Raza se plimbă pe deasupra adunăturii obişnuite de mese de lucru, cufere şi cutii, până când se opri asupra unui tablou sprijinit cu spatele de un perete.

Amintindu-şi toate tablourile pe care le văzuse sus, Edward fu curios de ce acesta fusese atât de rău tratat. Reuşi, cu greutate, să-şi croiască drum până la tablou. Îl ridică în picioare de la perete şi-i lumină suprafaţa prăfuită. Părea a fi portretul unei femei tinere.

Edward îl luă din colţul său ruşinos, îl ridică deasupra capului şi-l purtă afară din celulă. Ajuns pe coridor, îl sprijini de perete. Era, într-adevăr, o femeie tânără. Decolteul rochiei îi contrazicea vechimea. Era pictat într-un stil ţeapăn, primitiv.

Şterse cu degetul praful de pe o mică placă de cositor de la

baza tabloului şi o lumină cu lanterna. Apoi ridică portretul şi-l aduse în celula unde Kim lucra în continuare.

— Ia uită-te aici, spuse Edward.

Îl sprijini de birou şi lumină placa. Kim se întoarse şi se uită la tablou. Sesizând emoţia lui Edward, urmă raza lanternei şi citi numele.

— Dumnezeule! exclamă ea. E Elizabeth!

Bucuroşi de descoperire, purtară tabloul pe scări până în camera principală, unde aveau lumină potrivită. Îl sprijiniră de perete şi se îndepărtară ca să-l privească.

— Ceea ce e extrem de şocant la el, zise Edward, e că seamănă foarte mult cu tine, mai ales ochii aceia verzi.

— O fi aceeaşi culoare a ochilor, spuse Kim, dar Elizabeth era mult mai frumoasă şi, în mod sigur, mai înzestrată decât mine.

— Frumuseţea e în ochii celui care priveşte, replică Edward. Personal, cred că e tocmai invers.

Kim rămăsese înmărmurită în faţa faimoasei sale predecesoare.

— Există asemănări. Părul nostru arată la fel, chiar şi forma feţei.

— Aţi putea fi surori, o aprobă Edward. E un portret foarte atrăgător. De ce naiba era ascuns în fundul pivniţei de vinuri? E mult mai plăcut decât celelalte tablouri din casă.

— E ciudat, spuse Kim. Bunicul meu trebuie să fi ştiut de el, aşa că nu cred că a fost o scăpare. Excentric cum era, nu cred că-i păsa de sentimentele altora, în special ale mamei. El şi mama nu s-au înţeles niciodată.

— Mărimea e asemănătoare cu cea a petei pe care am observat-o deasupra căminului din casa cea veche, observă Edward. Ce-ar fi să-l ducem acolo, măcar de curiozitate?

Edward ridică tabloul, dar, înainte de a porni, Kim îi aduse aminte de cutiile pe care veniseră să le caute la castel. Edward îi mulţumi şi lăsă tabloul jos. Intrară împreună în bucătărie. Kim găsi trei cutii de plastic cu capac, în cămara majordomului.

După ce recuperară tabloul din camera de zi, porniră spre casa cea veche. Kim insistă să ducă ea opera de artă. Cu rama subţire, neagră, nu era grea.

— Faptul că am găsit acest portret îmi dă un sentiment

ciudat, dar pozitiv, spuse Kim pe drum. E ca şi cum mi-aş fi regăsit o rudă de mult pierdută.

— Trebuie să recunosc că e o coincidenţă ciudată. Mai ales că din cauza ei s-a întâmplat să fim aici.

Kim se opri brusc. Ţinea portretul în faţă şi se uita fix la chipul lui Elizabeth.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward.

— Mă gândeam cât de mult semăn cu ea şi deodată mi-am amintit ce se presupune că a păţit. Astăzi e de neimaginat ca cineva să poată fi acuzat de vrăjitorie, judecat şi spânzurat pentru asta.

Kim se imaginã în faţa unei frânghii atârnând dintr-un copac. Era aproape de moarte. Se cutremură. Apoi tresări, când simţi atingerea frânghiei.

— Te simţi bine? întrebă Edward.

O prinse pe după umeri. Ea clătină din cap şi respiră adânc.

— Mi-a trecut prin minte un gând cumplit, recunoscu ea. Mi-am imaginat cum ar fi dacă aş fi eu condamnată la spânzurătoare.

— Du tu cutiile şi lasă-mă pe mine să car tabloul. Îşi schimbară poverile şi porniră din nou. Trebuie să fie din cauza căldurii, spuse el, pentru a mai destinde atmosfera. Sau, poate, ti s-a făcut foame. Imaginaţia ta a luat-o razna.

— Găsirea portretului m-a afectat, recunoscu Kim. E ca şi cum Elizabeth mi-ar vorbi de peste secole, poate pentru a-i spăla reputaţia.

Edward o privi lung pe Kim, în timp ce-şi croiau drum prin iarba înaltă.

— Glumeşti? întrebă el.

— Nu, spuse Kim. Spuneai că e o coincidenţă ciudată că am găsit tabloul. Eu cred că e mai mult decât o coincidenţă. Vreau să spun că, dacă te gândeşti puţin, e incredibil. Nu poate fi o simplă întâmplare. Trebuie să însemne ceva.

— Ai o criză subită de superstiţie sau eşti tot timpul aşa? întrebă Edward.

— Nu ştiu, răspunse Kim. Încerc doar să înţeleg.

— Crezi în experienţe extrasenzoriale sau în mediumuri? întrebă Edward.

— Nu m-am gândit prea mult la asta, recunoscu Kim. Tu crezi?

Edward râse.

— Parcă ai fi un psiholog; îmi răspunzi la întrebare cu altă întrebare. Ei bine, eu nu cred în supranatural. Sunt om de ştiinţă. Cred în ceea ce poate fi demonstrat raţional şi reprodus experimental. Nu sunt o persoană religioasă şi nici una superstiţioasă. O să crezi probabil că sunt cinic dacă spun că cele două sunt legate.

— Nici eu nu sunt prea religioasă. Dar am credinţe vagi în forţe supranaturale.

Ajunseră la casa cea veche. Kim îi ţinu uşa deschisă lui Edward. Acesta duse tabloul în salon şi îl ridică în dreptul petei de deasupra căminului. Se potrivea perfect.

— Cel puţin, am avut dreptate în privinţa locului acestui portret, spuse Edward.

Lăsă tabloul pe cămin.

— O să am grijă să stea din nou la locul lui, spuse Kim. Elizabeth merită să se întoarcă în casa ei.

— Asta înseamnă că te-ai hotărât să aranjezi casa?

— Poate, răspunse Kim. Dar, mai întâi, trebuie să vorbesc cu familia, în special cu fratele meu.

— Personal, cred că e o idee grozavă. Luă cutiile de plastic de la Kim şi îi spuse că se duce în pivniţă să ia nişte mostre de pământ, în uşa salonului se opri. Dacă găsesc *Claviceps purpurea* acolo jos, spuse el cu un zâmbet forţat, ştiu că această informaţie va avea cel puţin un efect: va răpi puţin din farmecul supranatural al poveştii vrăjitoarelor din Salem.

Kim nu răspunse. Era fermecată de portretul Elizabethei şi căzuse pe gânduri. Edward ridică din umeri. Apoi merse în bucătărie şi cobori în întunericul rece şi umed al pivniţei.

3

Luni, 18 iulie 1994

Ca de obicei, laboratorul lui Edward Armstrong din Complexul Medical Harvard era scena unei activităţi frenetice. Oamenii în alb, care se mişcau încoace şi-ncolo printr-un amestec futurist de echipamente de înaltă tehnologie, dădeau impresia unui haos. Dar sentimentul de dezordine era numai pentru cei neiniţiaţi. Cunoscătorii ştiau că ştiinţa de vârf se află într-o continuă mişcare.

În cele din urmă, totul depindea de Edward, deşi nu era singurul cercetător care lucra în şirul de camere numite, cu simpatie, fieful lui Armstrong. Fiind cunoscut drept un geniu, un chimist celebru şi un neurochimist prestigios, cererile pentru ocuparea posturilor în echipă, pentru doctorat şi postdoctorat depăşeau cu mult numărul posturilor pe care Edward reuşise să le creeze din bugetul, spaţiul şi timpul său extrem de limitate. Prin urmare, Edward avea personalul şi studenţii cei mai buni şi mai inteligenţi.

Alţi profesori îl considerau un masochist. Nu numai că avea cel mai mare număr de studenţi la facultate, dar insista să predea în continuare un curs de chimie elementară la colegiu, chiar şi vara. Era singurul profesor plin care făcea acest lucru. După cum explica el, se simţea obligat să stimuleze minţile tinere cât mai devreme posibil.

Întors de la unul din faimoasele sale cursuri pentru colegiu, Edward intră pe domeniul său prin una din uşile laterale ale laboratorului. Asemenea îngrijitorului care hrăneşte animalele la grădina zoologică, fu imediat înconjurat de studenţi. Fiecare lucra la câte un aspect separat al ţelului lui Edward de a elucida mecanismele memoriei de scurtă şi lungă durată. Fiecare avea o

problemă sau o întrebare la care Edward răspunse scurt şi apoi îi trimise la mesele lor pentru a-şi continua munca de cercetare.

După ce răspunse la ultima întrebare, Edward se duse la biroul său. Nu avea o cameră separată, pe care ar fi considerat-o o risipă inutilă de spaţiu necesar. Se mulţumea cu un colţ în care avea o suprafaţă de lucru, câteva scaune, un computer şi un dulap pentru dosare. Aici lucra, de patru ani, împreună cu asistenta lui cea mai apropiată, Eleanor Youngman, aflată la postdoctorat.

— Ai un musafir, spuse Eleanor când ajunseră la masa de lucru a lui Edward. Te aşteaptă în secretariatul departamentului.

Edward îşi lăsă materialele de curs şi-şi schimbă jacheta cu un halat alb.

— N-am timp de musafiri, spuse el.

— Mă tem că pe acesta trebuie să-l primeşti, replică Eleanor.

Edward se uită lung la asistenta sa. Afişa un zâmbet care arăta că era pe punctul de a izbucni în râs. Eleanor era o blondă inteligentă şi spirituală din Oxnard, California, care arăta ca şi cum ar fi făcut parte din echipa de surfing. În schimb, îşi luase doctoratul în biochimie la Berkeley, la vârsta de doar douăzeci şi trei de ani. Edward o considera de neprețuit, nu numai datorită inteligenţei, ci şi devotamentului său. Îl venera pe Edward, convinsă că el avea să facă următorul salt în înţelegerea neurotransmiţătorilor şi a rolului acestora în funcţionarea sentimentelor şi a memoriei.

— Cine Dumnezeu e? întrebă Edward.

— Stanton Lewis, răspunse Eleanor. Mă dă gata de fiecare dată când vine aici. De data asta mi-a spus că vrea să investesc într-o revistă de chimie numită *Bonding*[11], cu un supliment numit Molecula lunii. Niciodată nu ştiu când e serios.

— Nu e serios, spuse Edward. Flirtează cu tine. Edward îşi controlă repede corespondenţa. Nu era nimic care să nu sufere amânare. Vreo problemă în laborator? o întrebă el pe Eleanor.

— Mă tem că da, spuse ea. Noul sistem de electroforeză capilară, pe care l-am folosit în ultima vreme pentru cromatografie capilară electrocinetică, ne face din nou

[11] Legătură *(engl.) (n. trad.).*

probleme. Să-i chem pe cei de la Bio-rad să-l repare?

— Mă uit eu la el. Trimite-l pe Stanton încoace. O să mă ocup de amândoi în acelaşi timp.

Edward îşi ataşă dozimetrul la gulerul halatului şi se întoarse în unitatea de cromatografie. Începu să lucreze la computerul care controla aparatul. Cu siguranţă, ceva nu era în ordine. Aparatul se întorcea mereu la meniul original de setup.

Absorbit de ceea ce făcea, Edward nu-l auzi pe Stanton apropiindu-se. Nu-şi dădu seama de prezenţa lui până când acesta îl plesni peste spate.

— Salut, prietene! spuse Stanton. Am o surpriză grozavă pentru tine.

Îi întinse lui Edward o broşură groasă, lucioasă.

— Ce e asta? întrebă Edward, luând cărţulia.

— Ceea ce aşteptai de mult: prospectul lui Genetrix, răspunse Stanton.

Edward chicoti şi clătină din cap.

— Eşti prea de tot, spuse el.

Puse prospectul de o parte şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra computerului unităţii de cromatografie.

— Cum a mers întâlnirea cu sora Kim? întrebă Stanton.

— Mi-a făcut plăcere s-o cunosc pe verişoara ta, zise Edward. E o femeie extraordinară.

— Te-ai culcat cu ea? întrebă Stanton.

Edward se întoarse brusc.

— E o întrebare cam indiscretă.

— Dumnezeule, zise Stanton cu un zâmbet larg. Eşti cam agitat. Asta înseamnă că v-aţi înţeles bine, altfel n-ai fi atât de sensibil.

— Cred că te grăbeşti să tragi concluzii, spuse Edward, bâlbâindu-se uşor.

— Hai, las-o moartă, replică Stanton. Te cunosc prea bine. E la fel ca atunci când eram la medicină. Când e vorba de laborator sau de ştiinţă, parc-ai fi Napoleon. Când vine vorba de femei, tremuri ca o frunză. Nu te înţeleg. Dar, oricum, recunoaşte. V-aţi înţeles bine, nu-i aşa?

— Ne-am simţit bine, recunoscu Edward. De fapt, am luat cina împreună vineri seara.

— Perfect. Din punctul meu de vedere, e ca şi cum te-ai fi culcat cu ea.

— Nu fi atât de vulgar.

— Într-adevăr, spuse Stanton vesel. Ideea era să te fac să-mi fii dator şi acum eşti. Preţul, dragul meu prieten, e să citeşti prospectul.

Stanton ridică broşura de unde Edward o aruncase nepăsător şi i-o întinse din nou. Edward oftă, dându-şi seama că se dăduse de gol.

— Bine. O să citesc blestemăţia aia.

— Bun. Ar trebui să ştii câte ceva despre companie, pentru că sunt dispus să-ţi ofer şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe an plus o parte din acţiuni, pentru a face parte din echipa de consilieri ştiinţifici.

— N-am timp să merg la nici un fel de şedinţe.

— Cine ţi-a cerut să mergi la şedinţe? întrebă Stanton. Nu vreau decât să-ţi apară numele pe oferta iniţială de acţiuni.

— Dar de ce? întrebă Edward. Biologia moleculară şi biotehnologia nu sunt domeniul meu forte.

— Pentru Dumnezeu! Cum poţi fi atât de naiv? Eşti o celebritate în ştiinţă. Nu contează că n-ai habar de biologia moleculară. Numele tău e important.

— N-aş spune că n-am habar de biologia moleculară, rosti Edward iritat.

— Nu face pe supăratul cu mine, zise Stanton. Apoi arătă spre aparatul la care lucra Edward. Ce naiba e asta?

— E o unitate de electroforeză capilară, răspunse Edward.

— Ce naiba face?

— E o tehnologie de separare relativ nouă. Se foloseşte la separarea şi identificarea compuşilor.

Stanton pipăi carcasa de plastic a unităţii centrale.

— Ce o face să fie nouă?

— Nu e nouă în totalitate. Funcţionează cam pe aceleaşi principii ca şi electroforeză convenţională, dar diametrul îngust al capilarelor elimină necesitatea unui agent de anticonvecţie, pentru că disiparea căldurii e foarte eficientă.

Stanton ridică o mână, în glumă, pentru a se apăra.

— Mă dau bătut. M-ai copleşit Spune-mi doar dacă merge.

— Merge foarte bine, spuse Edward. Se uită din nou la aparat. Cel puţin, de obicei. Acum ceva e în neregulă.

— E băgat în priză? întrebă Stanton. Edward îi aruncă o privire exasperată. Încercam doar să te ajut, glumi Stanton.

Edward deschise capacul aparatului şi se uită la carusel. Văzu imediat că una dintre fiolele cu mostre bloca mişcarea caruselului.

— Ce drăguţ, spuse el. Emoţia de a descoperi cauza unei probleme ce poate fi remediată.

Aranjă fiola şi caruselul începu imediat să înainteze. Edward închise capacul.

— Deci contez pe tine să citeşti prospectul, zise Stanton. Şi să te gândeşti la oferta mea.

— Ideea de a primi bani pentru nimic mă deranjează.

— De ce? Dacă marii sportivi pot să semneze pentru fabricile de tenişi, de ce n-ar putea şi oamenii de ştiinţă să facă la fel?

— O să mă gândesc, spuse Edward.

— Asta e tot ce-ţi cer. Dă-mi un telefon după ce citeşti prospectul. Îţi spun, pot să te fac să câştigi bani buni.

— Ai venit cu maşina încoace? întrebă Edward.

— Nu, am venit pe jos din Concord. Sigur că am venit cu maşina. Ce încercare nereuşită de a schimba subiectul.

— Mă duci şi pe mine până în campusul principal de la Harvard? îl întrebă Edward.

Cinci minute mai târziu, Edward se aşeză pe scaunul din dreapta al Mercedesului 500 SEL al lui Stanton. Acesta porni motorul şi întoarse repede la o sută optzeci de grade. Parcase pe Huntington Avenue, pe lângă Biblioteca medicală Countway. Ocoliră Fenway şi merseră pe Storrow Drive.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, zise Edward, după o perioadă de tăcere. Acum două zile, la cină, ai vorbit despre o străbunică a lui Kim, Elizabeth Stewart. Eşti sigur că a fost spânzurată ca vrăjitoare sau e doar un zvon care a circulat în familie atât de mult, încât toată lumea a ajuns să-l creadă?

— Nu pot să jur că e adevărat, răspunse Stanton. Am luat şi eu de bun ce-am auzit.

— Nu reuşesc să găsesc numele ei în nici unul dintre tratatele de bază despre acest subiect, spuse Edward. Şi sunt o mulţime.

— Eu am auzit povestea de la mătuşa mea. Ea spune că familia Stewart a păstrat secretul din cele mai vechi timpuri. Aşa că nu e o invenţie de-a lor pentru a-şi spori reputaţia.

— Bine, să presupunem că s-a întâmplat, spuse Edward. De ce naiba mai contează acum? A trecut atâta timp. După o generaţie sau două aş înţelege, dar nu după trei sute de ani.

Stanton ridică din umeri.

— Habar n-am. Dar nu cred că ar fi trebuit s-o pomenesc. Mătuşa mea o să mă omoare dacă aude că am vorbit despre asta.

— Chiar şi Kim era reticentă la început, spuse Edward.

— Probabil din cauza mamei ei, mătuşa mea. Întotdeauna a ţinut la reputaţie şi la toate prostiile astea sociale. E o doamnă foarte binecrescută.

— Kim m-a dus şi mi-a arătat domeniul familiei, spuse Edward. Am intrat chiar şi în casa în care se presupune că a trăit Elizabeth.

Stanton se uită lung la Edward şi clătină admirativ din cap.

— Dar ştiu că nu pierzi timpul, tigrule.

— A fost ceva foarte nevinovat. Nu te lăsa dus de imaginaţia ta murdară. Casa mi s-a părut fascinantă şi i-a trezit interesul lui Kim pentru Elizabeth.

— Nu cred că mamei ei o să-i placă asta, spuse Stanton.

— S-ar putea să reuşesc să atenuez puţin efectul pe care povestea asta îl are asupra familiei.

Deschise geanta pe care o ţinea în poală şi ridică una dintre cutiile de plastic pe care el şi Kim le aduseseră din Salem. Îi explică lui Stanton ce conţineau.

— Cred că eşti îndrăgostit de-a binelea, spuse Stanton. Altfel, n-ai consuma atâta timp şi energie.

— Ideea mea e că, dacă dovedesc că la baza isteriei cu vrăjitoarele din Salem s-a aflat ergotismul, asta ar şterge orice urmă a stigmatului pe care oamenii asociaţi cu povestea asta, în special cei din familia Stewart, încă îl mai simt.

— Eu tot cred că eşti îndrăgostit, spuse Stanton. E o justificare prea teoretică pentru atâta efort. Eu nu reuşesc să te conving să faci ceva pentru mine nici dacă-ţi promit marea cu sarea.

Edward suspină.

— Bine, spuse el. Recunosc că, în calitate de neurolog, sunt intrigat de posibilitatea ca drama din Salem să fi fost provocată de halucinogene.

— Asta înţeleg. Povestea vrăjitoarelor din Salem are o atracţie universală. Nu e nevoie să fii neurolog.

— Omul de afaceri ca filosof, remarcă Edward, râzând. Acum cinci minute aş fi considerat asta un oximoron. Explică-mi atracţia universală.

— Povestea are seducţia macabrului, spuse Stanton. Oamenilor le plac astfel de lucruri. E la fel ca piramidele din Egipt. Trebuie să fie ceva mai mult decât nişte simple grămezi de pietre. O fereastră către supranatural.

— Nu cred că sunt de acord, zise Edward, punând la loc mostra de pământ. Ca om de ştiinţă, nu fac decât să caut o explicaţie ştiinţifică.

— Pe naiba, spuse Stanton.

Stanton îl lăsă pe Edward în Cambridge, pe Divinity Avenue. Înainte ca Edward să închidă portiera, îi aminti de prospectul lui Genetrix.

Edward traversă Divinity Avenue şi intră în laboratoarele de biologie de la Harvard. O secretară de departament îl îndrumă spre laboratorul lui Kevin Scranton. Prietenul său, slab, cu barbă, lucra la el în cabinet. Kevin şi Edward fuseseră colegi la Wesleyan, dar nu se mai văzuseră de când Edward se întorsese să predea la Harvard.

Primele zece minute le petrecură depănând amintiri, înainte ca Edward să treacă la motivul vizitei sale. Puse cele trei cutii pe colţul mesei de lucru a lui Kevin.

— Vreau să vezi dacă găseşti *Claviceps purpurea,* spuse Edward.

Kevin ridică o cutie şi deschise capacul.

— Poţi să-mi spui de ce? întrebă el.

Luă între degete puţin pământ.

— N-o să-ţi vină să crezi, zise Edward.

Apoi îi povesti lui Kevin cum obţinuse mostrele şi toate informaţiile despre procesele de vrăjitorie din Salem. Nu pomeni numele familiei Stewart, gândindu-se că îi datora lui Kim măcar atât.

— Sună interesant, spuse Kevin, după ce Edward îşi termină povestea.

Kevin se ridică şi începu să facă un amestec umed dintr-o mostră mică de pământ.

— M-am gândit că ar putea ieşi o lucrare drăguţă pentru *Science* sau *Nature,* spuse Edward. Cu condiţia să găsim spori de *Claviceps.*

Kevin puse proba sub microscopul din birou şi începu să o studieze.

— Ei bine, sunt o grămadă de spori aici, dar nu e ceva neobişnuit.

— Care e metoda cea mai bună de a vedea dacă sunt de *Claviceps* sau nu? întrebă Edward.

— Sunt mai multe metode, răspunse Kevin. Cât de repede vrei un răspuns?

— Cât mai repede, zise Edward.

— Testul ADN ar dura mai mult, spuse Kevin. Probabil că sunt de la trei până la cinci mii de specii diferite de spori în fiecare mostră. În plus, metoda cea mai sigură ar fi să cultivăm nişte *Claviceps.* Problema e că asta nu e uşor, dar voi încerca.

Edward se ridică.

— Ţi-aş fi recunoscător pentru orice poţi să faci.

După ce se adună o secundă, Kim ridică mâna înmănuşată şi-şi dădu părul la o parte de pe frunte cu antebraţul. Fusese o zi tipic de agitată în secţia de terapie intensivă chirurgicală SICU. Intensă, dar plină de satisfacţii. Era extenuată şi aştepta cu nerăbdare sfârşitul turei, peste douăzeci de minute. Din nefericire, momentul ei de relaxare fu întrerupt. Kinnard Monihan intră în secţie cu un pacient bolnav.

Kim şi celelalte asistente care erau libere pe moment dădură o mână de ajutor la instalarea celui nou-venit. Kinnard şi anestezistul care venise cu el le ajutară.

În timp ce lucrau, Kim şi Kinnard evitară să se privească. Dar Kim îi simţea acut prezenţa, mai ales când eforturile lor de a ajuta pacientul îi aduceau umăr la umăr. Kinnard era un bărbat de douăzeci şi opt de ani, înalt şi slab, cu trăsături ascuţite. Mergea uşor şi agil, mai degrabă ca un boxer la antrenament

decât ca un doctor în plin rezidenţiat la chirurgie.

După ce pacientul fu instalat, Kim se îndreptă spre biroul central. Simţi o mână pe braţ, se întoarse şi se uită în ochii negri, aprinşi ai lui Kinnard.

— Doar nu eşti încă supărată? întrebă Kinnard.

Nu-l deranja deloc să aducă în discuţie subiecte delicate în mijlocul secţiei de terapie intensivă. Cuprinsă de un val de nelinişte, Kim întoarse privirea. Mintea îi era copleşită de emoţii contradictorii.

— Nu-mi spune că n-ai de gând să vorbeşti cu mine deloc, zise Kinnard. Nu crezi că exagerezi puţin cu supărarea?

— Te-am avertizat, începu Kim când îi reveni glasul. Ţi-am spus că lucrurile se vor schimba dacă insişti să mergi în excursia de pescuit, în loc să mergem la via Marthei, aşa cum plănuisem.

— Nu am stabilit niciodată sigur că mergem la vie, spuse Kinnard. Şi nu mă aşteptasem ca invitaţia doctorului Markey să mă includă şi pe mine.

— Dacă nu ne-am făcut un program sigur, zise Kim, atunci cum de eu mi-am luat liber? Şi cum de mi-am sunat prietenii de familie şi am aranjat să stăm în bungaloul lor?

— Am vorbit despre asta o singură dată, spuse Kinnard.

— De două ori, replică Kim. Iar a doua oară ţi-am spus despre bungalou.

— Ascultă, zise Kinnard. Excursia aceea era importantă pentru mine. Doctorul Markey este al doilea om din departament. Poate că noi doi am avut probleme de comunicare, dar asta n-ar trebui să te supere atât de tare.

— Ceea ce e mai grav e că nici nu-ţi pare rău, dar deloc, spuse Kim.

Se înroşi la faţă.

— N-o să-mi cer scuze când nu consider că am făcut ceva greşit, zise Kinnard.

— Foarte bine.

Porni din nou spre biroul central. Kinnard o opri din nou.

— Îmi pare rău că te-ai supărat, zise el. Chiar am crezut că o să-ţi treacă până acum. Hai să mai vorbim sâmbătă seara. Nu sunt de serviciu. Poate luăm cina şi vedem un spectacol.

— Îmi pare rău, dar am alte planuri.

Nu era adevărat şi Kim simţi un gol în stomac. Nu-i plăceau confruntările şi ştia că nu le făcea faţă. Orice fel de neînţelegere o afecta în mod organic. Kinnard rămase cu gura deschisă.

— A, înţeleg, spuse el. Ochii i se îngustară. Kim înghiţi. Îşi dădea seama că era furios. Jocul ăsta se joacă în doi. Am şi eu pe cineva cu care voiam să mă întâlnesc. Asta e ocazia mea.

— Cine? întrebă Kim.

În momentul în care puse întrebarea, îi păru rău. Kinnard îi aruncă un zâmbet maliţios şi plecă.

Îngrijorată să nu-şi piardă stăpânirea de sine, Kim se retrase în intimitatea magaziei. Tremura. După ce respiră de câteva ori adânc, se simţi mai sigură pe sine şi gata să se întoarcă la lucru. Era pe punctul de a se întoarce în secţie, când uşa se deschise şi Marsha Kingsley, colega ei de cameră, intră.

— Am auzit, din întâmplare, discuţia, spuse Marsha.

Era o femeie iute şi minionă, cu o claie de păr roşu pe care îl purta strâns în coc când lucra în secţia de terapie intensivă. Kim şi Marsha nu erau numai colege de cameră, ci şi de facultate, la SICU.

— E un ticălos, zise Marsha. Ştia mai bine decât oricine istoria relaţiei lui Kim cu Kinnard. Nu-l lăsa pe egoistul ăla să-ţi facă viaţa amară.

Apariţia bruscă a Marshei spulberă puterea lui Kim de a-şi ţine lacrimile în frâu.

— Nu suport certurile.

— Eu cred că te-ai comportat exemplar, spuse Marsha şi îi întinse un şerveţel.

— Nici măcar nu şi-a cerut iertare.

Îşi şterse ochii.

— E un prost nesimţit, zise Marsha încurajator.

— Nu ştiu cu ce am greşit. Până de curând am crezut că avem o relaţie bună.

— N-ai greşit cu nimic. E problema lui. E prea egoist. Fă comparaţia dintre comportamentul lui şi cel al lui Edward. Edward ţi-a trimis flori în fiecare zi.

— N-am nevoie de flori în fiecare zi, zise Kim.

— Bineînţeles că nu. Intenţia contează. Kinnard nu se gândeşte la sentimentele tale. Meriţi ceva mai bun.

— Asta nu ştiu, spuse Kim. Îşi suflă nasul. Dar un lucru e sigur. Trebuie să fac nişte schimbări în viaţa mea. Mă gândesc să mă mut la Salem. Mi-a venit ideea să repar o casă veche de pe terenul familiei pe care eu şi fratele meu am moştenit-o.

— E o idee grozavă. O să-ţi prindă bine să mai schimbi peisajul, mai ales că Kinnard locuieşte pe Beacon Hill.

— Asta era şi ideea mea, spuse Kim. Mă duc acolo după serviciu. Nu vrei să vii şi tu? Mi-ar face plăcere. Şi, poate, îmi dai nişte idei despre ce ar trebui să fac pe acolo.

— Poate altă dată, zise Marsha. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva acasă.

După ce îşi termină treaba şi îşi predă raportul, Kim părăsi spitalul. Se urcă în maşină şi ieşi din oraş. Traficul era cam aglomerat, dar se mişca repede, mai ales după ce trecu peste Tobin Bridge. Prima oprire o făcu la casa în care copilărise, de pe Marblehead Neck.

— E cineva acasă? strigă ea când intră în foaierul casei, în stil de castel francez.

Avea o privelişte superbă direct la ocean. Semăna superficial cu castelul, dar era mult mai mică şi mai de bun gust.

— Sunt în camera însorită, răspunse de departe Joyce.

Kim ocoli scara principală, merse pe coridorul central şi intră în camera în care mama sa îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Era într-adevăr o cameră însorită, cu trei laturi de sticlă Era cu faţa spre sud, deasupra pajiştei terasate, dar înspre est priveliştea oceanului îţi tăia răsuflarea.

— Eşti încă în uniformă, spuse Joyce.

În tonul ei era o undă de dezaprobare pe care numai o fiică o putea simţi.

— Am venit direct de la serviciu. Am vrut să evit ora de vârf.

— Sper că nu ai adus vreun microb de la spital. Tot ce-mi lipseşte acum e să mă îmbolnăvesc din nou.

— Nu lucrez la boli infecţioase, spuse Kim. În secţia în care lucrez eu sunt, probabil, mai puţine bacterii decât aici.

— Nu spune asta, se răsti Joyce.

Cele două femei nu semănau deloc. Kim aducea mai mult cu tatăl său, la forma feţei şi la păr. Joyce avea o faţă îngustă, cu ochii adânciţi în orbite şi nasul uşor acvilin. Părul ei, cândva

brunet, era acum în cea mai mare parte cărunt. Nu şi-l vopsise niciodată. Avea pielea palidă ca marmura albă, deşi era aproape mijlocul verii.

— Văd că eşti încă în halat, observă Kim.

Se aşeză pe o canapea, în faţa şezlongului mamei sale.

— N-am avut nici un motiv să mă îmbrac, spuse Joyce. Şi, în plus, nu m-am simţit bine.

— Presupun că asta înseamnă că tata nu e aici.

De-a lungul anilor, învăţase regula.

— Tatăl tău a plecat aseară într-o scurtă călătorie de afaceri la Londra.

— Îmi pare rău, zise Kim.

— Nu contează. Când e aici, oricum, nu mă bagă în seamă. Voiai să-l vezi?

— Aşa speram.

— Se întoarce joi, spuse Joyce. Dacă are chef.

Kim recunoscu tonul de martir din vocea mamei sale.

— Grace Traters a plecat cu el? întrebă Kim.

Grace Traters era asistenta personală a tatălui său, ultima dintr-un lung şir de asistente personale.

— Fireşte că a plecat cu Grace, răspunse Joyce nervoasă. John nu poate nici să-şi lege şireturile fără Grace.

— Dacă te deranjează, de ce accepţi, mamă? întrebă Kim.

— N-am nici un cuvânt de spus în problema asta, replică Joyce.

Kim îşi muşcă limba. Simţea că se enervează. Pe de o parte, o compătimea pe mama ei pentru ceea ce trebuia să suporte şi, pe de altă parte, era furioasă că se comporta ca o victimă. Tatăl său avusese aventuri dintotdeauna, unele mai puţin ascunse decât altele. Aşa stăteau lucrurile de când se ştia Kim.

Schimbând subiectul, Kim întrebă despre Elizabeth Stewart.

Ochelarii de citit ai lui Joyce îi căzură de pe vârful nasului, unde stăteau foarte precar şi i se legănară pe piept, atârnaţi de un lanţ în jurul gâtului.

— Ce întrebare ciudată, spuse Joyce. De ce Dumnezeu te interesează?

— Am dat, din întâmplare, peste portretul ei în pivniţa de vinuri a bunicului, răspunse Kim. M-a cam surprins, mai ales că

avem aceeaşi culoare a ochilor. Apoi mi-am dat seama că ştiu foarte puţine despre ea. Chiar a fost spânzurată pentru vrăjitorie?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu, mamă?

— Pur şi simplu, e un subiect tabu.

— Ar trebui să-i aduci aminte şi nepotului tău, Stanton, spuse Kim. A adus vorba despre ea la o cină.

— O să-i aduc aminte, cu siguranţă. E de neiertat. Ar trebui să ştie.

— De ce e un subiect tabu, după atâţia ani?

— Nu e ceva cu care să ne mândrim, răspunse Joyce. A fost o poveste neplăcută.

— Ieri am citit ceva despre procesele de vrăjitorie din Salem, spuse Kim. Există o documentaţie foarte bogată, dar despre Elizabeth nu se vorbeşte nicăieri. Încep să mă întreb dacă a fost, într-adevăr, implicată.

— Din câte am înţeles eu, a fost, zise Joyce. Dar să nu intrăm în amănunte. Cum ai dat peste portretul ei?

— Am fost la castel. Am vizitat proprietatea sâmbătă. Am de gând să renovez casa cea veche şi să mă mut în ea.

— De ce Dumnezeu vrei să faci aşa ceva? întrebă Joyce. E atât de mică.

— Ar putea fi foarte frumoasă. Şi e mai mare decât locuinţa mea actuală. Oricum, vreau să plec din Boston.

— Cred că ar fi îngrozitor de greu să o faci locuibilă.

— De aceea voiam să vorbesc cu tata. Şi, bineînţeles, nu e aici. Trebuie să spun că niciodată n-a fost aici când am avut nevoie de el.

— Eu nu ştiu ce să-ţi spun despre o asemenea idee, zise Joyce. Ar trebui să vorbeşti cu George Harris şi Mark Stevens, constructorul şi arhitectul care tocmai au terminat renovarea acestei case şi au lucrat cum nu se poate mai bine. Lucrează în echipă şi sediul lor e aşezat convenabil, în Salem. De asemenea, ar trebui să vorbeşti şi cu fratele tău Brian.

— Asta se înţelege de la sine, zise Kim.

— Sună-l pe fratele tău de aici. Între timp, eu o să-ţi aduc numărul de telefon al constructorului şi al arhitectului.

Joyce se ridică din şezlong şi dispăru. Kim zâmbi când ridică telefonul şi-l puse în poală. Mama ei era plină de surprize. Acum era de-o imobilitate absolută şi în clipa următoare devenea un vârtej, implicându-se total în proiectele altora. Kim ştia, intuitiv, care era problema: mama sa nu avea destule lucruri de făcut. Spre deosebire de prietenele ei, ea nu se implicase niciodată în activităţi de voluntariat.

După ce formă numărul, Kim se uită la ceas şi încercă să ghicească ce oră era la Londra. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Fratele ei suferea de insomnii şi lucra toată noaptea, iar ziua aţipea câte puţin, ca o pasăre de noapte.

Brian răspunse după primul semnal. După ce se salutară, Kim îi vorbi despre ideea ei. Reacţia lui Brian fu extraordinar de pozitivă şi o încuraja să-şi pună în aplicare planul. Era de părere că ar fi foarte bine să locuiască cineva pe proprietate. Singura întrebare pe care o puse Brian se referea la castel şi la obiectele din el.

— N-o să mă ating de el, spuse Kim. Rezolvăm problema când te întorci.

— Foarte bine, zise Brian.

— Tata unde e? întrebă Kim.

— John e la Ritz, răspunse Brian.

— Şi Grace?

— Nu întreba, spuse Brian. Se întorc joi.

În timp ce Kim îşi lua rămas-bun de la Brian, Joyce se întoarse şi, fără un cuvânt, îi întinse lui Kim o hârtie cu un număr de telefon local. După ce Kim închise telefonul, Joyce îi spuse să sune. Kim formă numărul.

— De cine să întreb?

— De Mark Stevens, răspunse Joyce. Aşteaptă telefonul tău. L-am sunat de pe linia cealaltă în timp ce tu vorbeai cu Brian.

Kim se simţi uşor iritată de intervenţia mamei sale, dar nu spuse nimic. Ştia că Joyce nu voia decât să o ajute. Dar îşi amintea o vreme când era la şcoala gimnazială şi trebuia să se lupte cu mama ei pentru a o împiedica să-i scrie temele.

Discuţia cu Mark Stevens fu scurtă. Joyce îi spusese că Kim era în zonă, iar el îi propuse să se întâlnească pe proprietate în jumătate de oră. Spuse că trebuia să vadă terenul, pentru a-i da

un sfat bun. Kim fu de acord să se întâlnească cu el.

— Dacă te hotărăşti să renovezi casa cea veche, măcar vei fi pe mâini bune, spuse Joyce după ce Kim închise.

Kim se ridică în picioare.

— Ar trebui să plec.

În ciuda efortului de a se stăpâni, Kim se simţi enervată când se întoarse spre mama sa. O deranja lipsa intimităţii şi faptul că se băga în problemele ei. Îşi aminti că tot ea îl rugase pe Stanton să-i găsească un prieten după ce-i spusese că se despărţise de Kinnard.

— Te conduc.

— Nu e nevoie, mamă.

— Vreau eu, zise Joyce. Porniră pe holul lung. Când vorbeşti cu tatăl tău despre casa cea veche, te sfătuiesc să nu aduci vorba despre Elizabeth Stewart. Nu va face decât să-l enerveze.

— De ce să-l enerveze? întrebă Kim.

— Nu te supăra. Nu vreau decât să păstrez pacea în familie.

— Dar e ridicol, se răsti Kim. Nu înţeleg.

— Nu ştiu decât că Elizabeth provenea dintr-o familie săracă de fermieri din Andover, spuse Joyce. Oficial nici măcar nu făcea parte din biserică.

— De parcă asta ar mai avea vreo importanţă astăzi. Ironia e că, la câteva luni după această poveste, o parte juraţi şi judecători şi-au cerut oficial scuze, pentru că şi-au dat seama că oameni nevinovaţi fuseseră executaţi. Iar noi, după trei sute de ani, nici măcar nu vrem să vorbim despre strămoaşa noastră. N-are nici un sens. Şi de ce numele ei nu apare în nici o carte?

— Evident, din cauză că familia ei nu a vrut să apară, răspunse Joyce. Nu cred că familia o considera nevinovată. De aceea povestea asta ar trebui să rămână ascunsă.

— Eu cred că e o mare prostie, zise Kim.

Kim se urcă în maşină şi părăsi Marblehead Neck. Când ajunse pe Marblehead, se strădui să încetinească. Din cauza unui sentiment vag de iritare şi nelinişte, conducea mult prea repede. Când trecu pe lângă Casa Vrăjitoarelor din Salem, reuşi să exprime ceea ce simţea şi recunoscu că îi sporise curiozitatea pentru Elizabeth şi procesele de vrăjitorie, în ciuda avertismentelor mamei sale sau, poate, tocmai din cauza lor.

Kim opri în faţa porţii domeniului şi văzu un Ford Bronco parcat pe marginea străzii. Când coborî din maşină, cu cheile de la lacătul porţii, doi bărbaţi coborâră din Bronco. Unul din ei era solid şi musculos, de parcă ar fi ridicat greutăţi în fiecare zi. Celălalt era aproape obez şi părea să-şi fi pierdut suflul numai din cauza efortului de a coborî din maşină.

Bărbatul greoi se prezentă ca fiind Mark Stevens, iar cel musculos, ca George Harris. Kim dădu mâna cu amândoi.

Kim descuie poarta şi se întoarse în maşină. Cu ea în frunte, se apropiară de casa cea veche. Coborâră din maşini în acelaşi timp.

— E fantastică, spuse Mark, fermecat de clădire.

— Vă place? întrebă Kim.

Era mulţumită de reacţia lui.

— La nebunie, răspunse Mark.

Mai întâi, dădură ocol casei pentru a o examina din exterior. Kim le descrise ideea de a amenaja o bucătărie nouă şi o baie în partea din spate şi de a lăsa partea principală a clădirii, în esenţă, neschimbată.

— Veţi avea nevoie de căldură şi de aer condiţionat, opină Mark. Dar asta n-ar trebui să fie o problemă.

După ce înconjurară exteriorul, intrară în casă. Kim le arătă toată clădirea, inclusiv pivniţa. Cei doi se arătară impresionaţi în special de modul în care bârnele şi căpriorii erau asamblaţi.

— E o construcţie solidă, bine făcută, remarcă Mark.

— Credeţi că renovarea ei ar fi o treabă grea? întrebă Kim.

— Nu va fi nici o problemă, răspunse Mark.

Se uită la George, care dădu din cap afirmativ.

— Se poate face fără să stricăm aspectul istoric al clădirii? întrebă Kim.

— Desigur, spuse Mark. Putem să ascundem toate cablurile şi conductele în partea din spate şi în pivniţă. N-o să le vedeţi.

— Vom săpa un şanţ adânc pentru a trage canalizarea, interveni George. Va trece pe sub fundaţia existentă, aşa că nu va fi nevoie să umblăm la ea. Singurul lucru pe care îl recomand e turnarea unei pardosele de ciment.

— Poate fi gata până la întâi septembrie? întrebă Kim.

Mark se uită la George. Acesta aprobă din cap şi spuse că nu

va fi nici o problemă, dacă vor folosi echipamentele adecvate.

— Am o sugestie, spuse Mark. Baia principală poate fi situată în partea din spate, aşa cum spuneaţi. Dar am mai putea instala un mic grup sanitar şi la etajul al doilea, între cele două dormitoare, fără să provocăm nici o stricăciune. Cred că ar fi mai convenabil.

— Sună bine, aprobă Kim. Când puteţi începe?

— Imediat, zise George. De fapt, ca să putem termina până la întâi septembrie, va trebui să începem mâine.

— Am lucrat mult pentru tatăl dumneavoastră, spuse Mark. Am putea face această lucrare ca şi pe celelalte. Vă vom taxa pentru materiale şi bani, plus profit.

— Vreau să o fac, zise Kim mai hotărâtă ca oricând. Entuziasmul dumneavoastră mi-a spulberat toate îndoielile. De ce aveţi nevoie pentru a începe?

— Vom începe imediat pe baza unei înţelegeri verbale, spuse Mark. Apoi vom întocmi contractele, pe care le putem semna mai târziu.

— Bine, aprobă Kim.

Le strânse mâinile amândurora.

— Va trebui să mai rămânem puţin pentru măsurători, spuse Mark.

— Vă rog, fu de acord Kim. Obiectele din casă pot fi depozitate în garajul casei principale. E deschis.

— Dar poarta? întrebă George.

— Dacă începeţi imediat, o lăsăm neîncuiată, răspunse Kim.

În timp ce bărbaţii se apucară de măsurători, Kim făcu câţiva paşi pe afară. De la cincizeci de picioare depărtare, se uită la casă şi recunoscu că era, într-adevăr, minunată. Începu imediat să se gândească ce de plăcut va fi să o decoreze şi să se întrebe în ce culori avea să zugrăvească dormitoarele. Aceste detalii o entuziasmară în privinţa proiectului, dar entuziasmul se concentră curând în jurul numelui Elizabethei. Deodată, se trezi întrebându-se cum se simţise Elizabeth când văzuse pentru prima dată casa şi se mutase în ea. Se întrebă dacă Elizabeth fusese la fel de încântată ca şi ea.

Kim se întoarse în casă şi le spuse lui Mark şi lui George că avea să fie în casa cea mare, dacă aveau nevoie de ea.

— Deocamdată avem cu ce să ne ocupăm timpul, o informă Mark. Dar va trebui să vorbim mâine. Îmi puteţi da numărul de telefon?

Kim le dădu atât numărul de acasă, cât şi cel de la serviciu. Apoi ieşi din casa cea veche, se urcă în maşină şi se îndreptă spre castel. Faptul că se gândise la Elizabeth îi trezise cheful de a petrece un timp studiind documentele vechi.

Kim deschise uşa din faţă şi o lăsă uşor întredeschisă, în caz că Mark sau George ar fi căutat-o. Ajunsă înăuntru, ezită o clipă între pod şi pivniţa de vinuri. Îşi aduse aminte de chitanţa de încărcătură din secolul al şaptesprezecelea pe care o găsise sâmbătă în pivniţă şi decise să se întoarcă acolo.

Străbătu salonul imens, traversă camera de zi şi deschise uşa grea de stejar. După ce începu să coboare treptele de granit, îşi dădu seama că uşa se închisese cu un zgomot înfundat în spatele ei.

Se opri. Brusc îşi dădu seama că singură în casa aceea imensă şi veche era cu totul altceva decât atunci când fusese cu Edward. Auzi bufniturile şi scârţâiturile casei care se aşeza în căldura zilei. Întorcându-se, se uită la uşă cu teama iraţională că se încuiase singură şi se blocase în subsol.

— Eşti ridicolă, rosti ea cu voce tare.

Dar nu reuşi să-şi alunge temerile în privinţa uşii. În cele din urmă, urcă scările şi, aşa cum se aşteptase, era deschisă. O lăsă din nou să se închidă.

Reproşându-şi imaginaţia prea bogată, coborî şi pătrunse în adâncimea pivniţei. Fredonă melodia ei preferată, dar calmul său era numai de faţadă. În ciuda eforturilor de a se stăpâni, ambianţa o băga în sperieţi. Clădirea masivă făcea parcă aerul greu şi dificil de respirat. Şi, după cum observase deja, era departe de a fi linişte.

Se strădui să-şi ignore neliniştea. Fredonând aceeaşi melodie, intră în celula în care găsise chitanţa de încărcătură din secolul al şaptesprezecelea. Sâmbătă scotocise prin sertarul în care găsise documentul, dar acum începu să caute şi în restul dulapului.

Nu după mult timp, îşi dădu seama cât de dificil era să cauţi prin actele familiei Stewart. Avea de-a face cu un singur dulap

dintre alte zeci. Fiecare sertar era plin şi trebuia să parcurgă document cu document. Multe hârtii erau scrise de mână, iar unele erau foarte greu de descifrat. Pe altele era imposibil de găsit o dată. Pentru a înrăutăţi situaţia, lumina ascunsă în firide nu era nici pe departe suficientă. Luă hotărârea ca la viitoarele incursiuni în pivniţa de vinuri să aducă mai multă lumină.

După ce căută într-un singur sertar, renunţă. Majoritatea documentelor pe care exista o dată erau de la sfârşitul secolului al optsprezecelea. Cu speranţa că în haosul acela exista totuşi o ordine, începu să deschidă la întâmplare sertare, luând câte o mostră, în căutarea unor hârtii cu mult mai vechi. În sertarul de sus al unui birou de lângă uşa care dădea spre hol făcu prima descoperire.

Ceea ce-i atrăsese în primul rând atenţia fură câteva chitanţe răzleţe de încărcătură, din secolul al şaptesprezecelea: fiecare cu puţin mai veche decât cea pe care i-o arătase lui Edward sâmbătă.

Apoi găsi un pachet întreg, legat cu o sfoară. Deşi erau scrise de mână, scrisul era clar şi elegant şi toate aveau dată. Majoritatea se refereau la blănuri, tinichea, peşte, rom, zahăr şi grâu. În mijlocul pachetului era un plic, adresat lui Ronald Stewart. Scrisul era diferit: ascuţit şi neregulat.

Kim duse plicul în hol, unde lumina era mai bună. Extrase scrisoarea şi o despături. Era datată *21 iunie 1679.* Era greu de citit.

Domnule,

Au trecut câteva zile de când a sosit scrisoarea dumneavoastră. Am discutat mult cu familia despre sentimentele dumneavoastră pentru iubita noastră fiică Elizabeth, care este o fată foarte inteligentă. Cu voia lui Dumnezeu, veţi primi mâna ei, cu condiţia să-mi găsiţi ceva de lucru şi să ne mutăm cu toţii în Salem. Raidurile indienilor ne ameninţă viaţa şi liniştea aici, în Andover. Umilul dumneavoastră servitor,

James Flanagan.

Puse uşor scrisoarea la loc în plic. Era descumpănită, chiar şocată. Nu se considera o feministă, dar scrisoarea aceasta o jignise şi o făcuse să se simtă ca atare. Elizabeth fusese măritată în urma unei târguieli. Simpatia ei pentru strămoaşa sa, din ce în ce mai puternică, crescu acum şi mai mult.

Se întoarse în celulă, puse scrisoarea pe masa pe care o găsise şi începu să caute cu mai multă atenţie prin sertar. Uitând de timp şi de locul unde se afla, cercetă fiecare bucăţică de hârtie. Deşi mai găsi câteva chitanţe de încărcătură contemporane, nu mai găsi nici o scrisoare. Fără să se descurajeze, trecu la al doilea sertar. În acel moment, auzi sunetul inconfundabil de paşi deasupra capului.

Îngheţă. Teama vagă, pe care o simţise când coborâse în pivniţă, reveni de două ori mai puternică. Dar acum nu mai era provocată numai de aerul sumbru al casei mari şi goale. Acum era intensificată de sentimentul de vinovăţie că încălcase un trecut agitat şi interzis.

Prin urmare, imaginaţia ei o luă razna, iar când paşii trecură chiar pe deasupra ei, îşi închipui o fantomă înfricoşătoare. Se gândi că ar putea fi chiar bunicul ei mort, venind să o pedepsească pentru încercarea obraznică şi necugetată de a descoperi secrete bine păzite.

Sunetul paşilor se îndepărtă şi apoi se contopi cu vaierele şi scârţâiturile casei. Kim ezita între două impulsuri contradictorii: unul era să fugă orbeşte din pivniţă, celălalt să se ascundă printre dulapuri şi mese de lucru. Neputând să se hotărască, nu alese nici unul, ci se apropie pe tăcute de uşa celulei şi trase cu ochiul pe după colţ, de-a lungul coridorului, spre scările de granit. În acel moment auzi uşa de la pivniţă deschizându-se cu un scârţâit. Nu vedea uşa, dar era sigură că asta auzise.

Paralizată de frică, privi neajutorată pantofii negri şi pantalonii care apărură şi coborâră necruţător treptele. La jumătatea scării se opriră. Apoi o siluetă se aplecă şi apăru un chip fără trăsături, luminat din spate.

— Kim? strigă Edward. Eşti acolo?

Prima reacţie a lui Kim fu un suspin. Până atunci nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia. Se sprijini de peretele celulei, căci

picioarele îi tremurau şi îl strigă pe Edward ca să-i indice unde era. În câteva secunde, silueta lui masivă umplu cadrul uşii.

— M-ai speriat, rosti Kim cât putu de calm.

Acum, că ştia că fusese Edward, se simţea stânjenită de teroarea pe care o simţise.

— Îmi pare rău, zise Edward, bâlbâindu-se. N-am vrut să te sperii.

— De ce nu m-ai strigat mai devreme? întrebă Kim.

— Te-am strigat. De mai multe ori. Mai întâi, când am intrat pe uşa din faţă şi apoi în salon. Cred că pivniţa este izolată.

— Posibil, spuse Kim. Oricum, ce cauţi aici? Nu te aşteptam.

— Te-am sunat acasă. Marsha mi-a spus că ai venit aici cu maşina, cu intenţia de a repara casa cea veche. Mi-am urmat impulsul de moment şi am venit. Mă simt responsabil, de vreme ce eu ţi-am dat ideea.

— Drăguţ din partea ta.

Inima îi bătea încă repede.

— Îmi pare foarte rău că te-am speriat, zise Edward.

— Nici o problemă. E vina mea că mă las în voia imaginaţiei mele prosteşti. Ţi-am auzit paşii şi m-am gândit că e o stafie.

Edward se strâmbă la ea şi îşi îndoi degetele ca nişte gheare. Kim îl plesni în joacă peste umăr şi-i spuse că nu era deloc amuzant Amândoi se simţeau uşuraţi. Tensiunea dinainte dispăru.

— Deci ai început cercetările cu privire la Elizabeth Stewart, zise Edward. Se uită la sertarul deschis de la birou. Ai găsit ceva?

— Da, chiar am găsit.

Merse la birou şi-i înmână lui Edward scrisoarea lui James Flanagan către Ronald Stewart.

Edward scoase, cu grijă, scrisoarea din plic. O ridică mai aproape de lumină. Îi luă şi lui la fel de mult timp ca şi lui Kim să o citească.

— Raiduri ale indienilor în Andover! comentă Edward. Îţi vine să crezi? Viaţa era, cu siguranţă, altfel pe vremea aceea. Termină de citit scrisoarea şi i-o înapoie lui Kim. Fascinant.

— Nu te deranjează deloc? întrebă Kim.

— Nu în mod special. Ar trebui?

— Pe mine m-a deranjat. Sărmana Elizabeth a avut chiar mai puţin de ales în soarta ei tragică decât am crezut. Tatăl ei o folosea ca obiect de târguială într-o afacere. E deplorabil.

— Cred că te grăbeşti să tragi concluzii. Ocaziile bune, aşa cum le ştim noi, nu existau în secolul al şaptesprezecelea. Viaţa era mai grea şi mai puţin sigură. Oamenii trebuia să lucreze împreună ca să supravieţuiască. Interesele individuale nu erau o prioritate.

— Asta nu te îndreptăţeşte să faci afaceri cu viaţa fiicei tale, spuse Kim. Parcă o trata ca pe o vită sau o bucată de pământ.

— Tot cred că exagerezi. Doar pentru că a existat o înţelegere între James şi Ronald nu înseamnă că Elizabeth n-a putut să spună dacă vrea să se mărite cu Ronald sau nu. În plus, trebuie să te gândeşti că faptul de a avea grijă de întreaga sa familie s-ar putea să-i fi adus multă linişte şi satisfacţie.

— Mă rog, se poate, zise Kim. Problema e că ştiu ce s-a întâmplat cu ea până la urmă.

— Dar tot nu ştii, cu siguranţă, dacă a fost spânzurată sau nu, îi aminti Edward.

— E adevărat. Dar această scrisoare sugerează cel puţin un motiv pentru care ar fi putut să fie vulnerabilă la acuzaţia de vrăjitorie. Din câte am citit, oamenii din perioada puritană nu trebuia să-şi schimbe statutul social, iar dacă o făceau erau automat suspectaţi că nu respectă voinţa lui Dumnezeu. Ridicarea bruscă a Elizabethei de la condiţia de fiică a unui fermier sărac la cea de soţie a unui negustor relativ bogat intră în această categorie.

— De la vulnerabilitate la a fi, într-adevăr, acuzată e cale lungă, spuse Edward. De vreme ce n-am găsit numele ei în nici o carte, am îndoieli.

— Mama spune că nu ar fi menţionată pentru că familia a făcut eforturi deosebite să-i păstreze numele secret. A sugerat chiar că familia ar fi considerat-o vinovată pe Elizabeth.

— Asta e ceva nou. Dar e logic cel puţin într-o privinţă. Oamenii din secolul al şaptesprezecelea credeau în vrăjitorie. Poate că Elizabeth a practicat-o.

— Stai puţin. Vrei să spui că Elizabeth a fost vrăjitoare? Eu ziceam că e posibil să fi fost vinovată de ceva, cum ar fi

schimbarea statutului social, dar nu că ea s-ar fi considerat, într-adevăr, vrăjitoare.

— Am vrut să spun că poate a practicat magia, zise Edward. Pe atunci exista magie albă şi magie neagră. Diferenţa era că magia albă făcea lucruri bune, cum ar fi vindecarea unui bolnav sau a unui animal. Pe de altă parte, magia neagră avea scopuri rele şi era numită vrăjitorie. Evident că, în anumite cazuri, era doar o problemă de opinie dacă o anumită licoare sau vrajă reprezenta magie albă sau neagră.

— S-ar putea să ai dreptate, opină Kim. Se gândi o clipă, apoi clătină din cap. Dar nu cred. Intuiţia mea îmi spune altceva. Am sentimentul că Elizabeth era o persoană absolut nevinovată, prinsă în capcana unei întâmplări nenorocite. Oricare ar fi fost aceasta, trebuie să fi fost ceva cumplit, iar faptul că amintirea ei a fost tratată atât de rău face nedreptatea şi mai mare. Se uită în jur, la birouri, dulapuri şi cutii. Întrebarea e dacă explicaţia zace undeva în această mare de documente.

— Eu aş zice că găsirea acestei scrisori personale e de bun augur, zise Edward. Dacă există una, trebuie să mai fie şi altele. De cumva vei găsi un răspuns, e foarte probabil să se afle în corespondenţa personală.

— Aş vrea să existe o oarecare ordine cronologică în aceste hârtii.

— Dar casa cea veche? întrebă Edward. Te-ai hotărât dacă o restaurezi?

— Da, răspunse Kim. Vino, o să-ţi explic.

Lăsară maşina lui Edward parcată la castel şi merseră până la casa cea veche – în cea a lui Kim. Plină de entuziasm, Kim îl duse pe Edward într-un tur al casei şi îi spuse că avea să-i urmeze sugestia iniţială de a pune facilităţile moderne în partea din spate. Cea mai importantă noutate era construirea unui grup sanitar între dormitoare.

— Cred că va fi o casă minunată, zise Edward când ieşiră din clădire. Sunt invidios.

— Sunt foarte încântată. Abia aştept să o decorez. Cred că o să aranjez să-mi iau concediu în septembrie, pentru a-i dedica tot timpul.

— Vrei să le faci pe toate de una singură?

— Bineînţeles.

— Admirabil. Ştiu că eu n-aş putea.

Se urcară în maşina lui Kim. Aceasta ezită înainte de a porni motorul. Prin parbriz se vedea casa.

— De fapt, dintotdeauna am vrut să fac decoraţiuni interioare, rosti Kim cu nostalgie.

— Serios? întrebă Edward.

— A fost o ocazie ratată, răspunse Kim. Când eram la şcoală, principalul meu interes a fost, întotdeauna, arta, sub o formă sau alta. Pe vremea aceea, trebuie să recunosc, eram genul de artist diletant, nu făceam parte cu adevărat din elită.

— Nici eu n-am făcut niciodată parte din vreo elită, zise Edward.

Kim porni maşina şi întoarse. Se îndreptară spre castel.

— De ce n-ai devenit decorator interior? întrebă Edward.

— Părinţii mei m-au convins să renunţ. În special, tatăl meu.

— Nu înţeleg. Vineri, la cină, spuneai că n-ai fost niciodată apropiată de tatăl tău.

— N-am fost, dar avea totuşi o mare influenţă asupra mea. Credeam că nu suntem apropiaţi din vina mea. Aşa că făceam eforturi mari, încercând să-i fac pe plac, chiar până la a-mi alege meseria de asistentă. El voia să mă fac asistentă sau profesoară, pentru că i se părea că era „corespunzător”. În mod sigur, decoraţiunile interioare nu i se păreau corespunzătoare.

— Taţii pot avea o influenţă foarte puternică asupra copiilor, spuse Edward. Şi eu aveam o dorinţă asemănătoare de a-i face pe plac tatălui meu. Când mă gândesc la asta, mi se pare o nebunie. Ar fi trebuit să-l ignor. Problema era că râdea de mine din cauza bâlbâielii şi a lipsei de aptitudini pentru sporturile de competiţie. Presupun că am fost o dezamăgire pentru el.

Ajunseră la castel şi Kim opri lângă maşina lui Edward. Acesta se pregăti să se ridice, dar apoi se lăsă înapoi pe scaun.

— Ai mâncat? întrebă el. Kim clătină din cap. Nici eu. Hai să mergem în Salem să vedem dacă găsim un restaurant drăguţ.

— S-a făcut.

Părăsiră proprietatea şi porniră spre oraş. Kim vorbi prima.

— Cred că lipsa mea de încredere în societate se datorează direct relaţiei cu părinţii mei. E posibil să fi fost la fel şi pentru

tine?

— Nu m-aş mira.

— E fantastic cât de importantă este încrederea în sine, spuse Kim şi e înfricoşător cât de uşor poate fi subminată la copii.

— Chiar şi la adulţi, zise Edward. Şi, o dată subminată, aceasta afectează comportamentul, care, la rândul său, afectează încrederea în sine. Problema e că poate deveni independentă funcţional şi determinată de procese biochimice. Acesta este rolul medicamentelor: să rupă cercul vicios.

— E vorba despre Prozac din nou? întrebă Kim.

— Indirect. Prozacul poate influenţa în mod pozitiv încrederea în sine la unii pacienţi.

— Tu ai fi luat Prozac în colegiu dacă ai fi avut? întrebă Kim.

— Poate, admise Edward. Ar fi schimbat ceva în experienţa mea.

Kim îl privi scurt pe Edward. Avea sentimentul că tocmai îi împărtăşise ceva personal.

— Nu trebuie să-mi răspunzi şi, poate, n-ar trebui să te întreb, spuse ea, dar ai luat vreodată Prozac?

— Nu mă deranjează să-ţi răspund. L-am folosit o vreme, acum vreo doi ani. Tatăl meu a murit şi am făcut o depresie uşoară. A fost o reacţie la care nu m-am aşteptat, având în vedere relaţia noastră. Un coleg mi-a sugerat să iau Prozac şi am luat.

— Ţi-a ameliorat depresia? întrebă Kim.

— În mod cert. Nu imediat, dar, până la urmă, da. Dar, lucrul cel mai interesant, mi-a conferit o doză neaşteptată de încredere în mine. Nu o anticipasem, aşa că nu putea fi autosugestie. Mi-a făcut plăcere.

— Vreun efect secundar? întrebă Kim.

— Câteva, răspunse Edward. Nimic grav şi, în mod sigur, acceptabile în raport cu depresia.

— Interesant, spuse Kim sincer.

— Sper că nu te alarmează faptul că folosesc medicamente psihotrope, având în vedere puritanismul tău farmaceutic.

— Nu vorbi prostii. Dimpotrivă. Îţi respect sinceritatea. Şi, oricum, cine sunt eu să te judec? Poate că n-am luat niciodată Prozac, dar am făcut ceva psihoterapie în colegiu, aşa că

suntem chit.

Edward râse.

— Exact! Amândoi suntem nebuni.

Găsiră un mic restaurant care servea peşte proaspăt. Era aglomerat şi fură nevoiţi să stea pe scaune la bar. Luară amândoi peşte la cuptor şi câte o halbă de bere de la gheaţă. La desert mâncară budincă indiană tradiţională cu îngheţată.

După atmosfera veselă din bar, amândoi savurară liniştea din maşină pe drumul de întoarcere la castel. Totuşi, după ce trecură de poartă, Kim sesiză că Edward devenise foarte agitat. Îşi frângea mâinile şi îşi dădea mereu la o parte părul de pe frunte.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kim.

— Nu, răspunse Edward, dar bâlbâiala îi revenise.

Kim parcă lângă maşina lui. Trase frâna de mână, dar lăsă motorul pornit. Aşteptă, ştiind că pe Edward îl frământa ceva. În cele din urmă, Edward spuse:

— Vrei să vii la mine după ce ne întoarcem în oraş?

Invitaţia o descumpăni pe Kim. Sesiză cât curaj îi trebuise lui Edward pentru a o invita şi nu voia ca el să se simtă respins, în acelaşi timp, se gândea la pacienţii de care trebuia să aibă grijă a doua zi. În cele din urmă, profesionalismul ei câştigă.

— Îmi pare rău, spuse ea. E prea târziu în seara asta. Sunt extenuată, m-am sculat de la şase. Încercând să destindă puţin atmosfera, adăugă: în plus, e zi de şcoală şi încă nu mi-am făcut temele.

— Ne-am putea culca devreme. E abia trecut de nouă.

Kim era atât surprinsă, cât şi stânjenită.

— Cred că lucrurile se mişcă puţin prea repede pentru mine, zise ea. Mă simt foarte bine cu tine, dar nu vreau să mă grăbesc.

— Înţeleg. Evident şi eu mă simt foarte bine cu tine.

— Crede-mă, îmi face plăcere compania ta. Vineri şi sâmbătă sunt liberă, dacă se potriveşte cu programul tău.

— Luăm cina joi seara? întrebă Edward. Nu va fi zi de şcoală.

Kim râse.

— Mi-ar face plăcere. Şi o să am grijă să-mi fac toate temele.

4

Vineri, 22 iulie 1994

Kim deschise ochii. La început rămase dezorientată. Nu ştia unde era. La ferestre erau storuri necunoscute, care filtrau lumina dimineţii. Întoarse capul într-o parte şi recunoscu silueta adormită a lui Edward şi îşi aminti deodată totul.

Îşi trase cearşaful până la gât. Se simţea foarte stânjenită şi nelalocul ei.

— Ipocrito! îşi spuse ea încet.

Cu doar câteva zile în urmă îi spusese lui Edward că nu vrea să se grăbească şi acum se trezea în patul lui. Nu mai avusese niciodată o relaţie care să ajungă la o asemenea intimitate atât de repede.

Pe cât de încet posibil, încercă să se dea jos din pat, cu intenţia de a se îmbrăca înainte ca Edward să se trezească. Dar nu era să fie. Terierul Jack Russell, mic, alb şi destul de rău, al lui Edward mârâi şi îşi arătă colţii. Îl chema Buffer şi era la piciorul patului.

Edward se ridică pe jumătate şi goni câinele. Se trânti la loc pe pernă cu un geamăt.

— Cât e ceasul? întrebă el, cu ochii închişi.

— Puţin trecut de şase, răspunse Kim.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? întrebă el.

— Aşa sunt obişnuită. Asta e ora mea normală de sculare.

— Dar era aproape unu când ne-am culcat.

— Nu contează. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să rămân.

Edward deschise ochii şi se uită la ea.

— Te simţi stânjenită? întrebă el. Kim dădu afirmativ din cap. Îmi pare rău, spuse Edward. N-ar fi trebuit să insist.

— Nu e vina ta.

— Dar tu voiai să pleci. E vina mea.

Se priviră o clipă şi apoi zâmbiră.

— Situaţia începe să-mi pară cunoscută, chicoti Kim. Iar ne-am luat la întrecere cu scuzele.

— Am fi de tot râsul dacă n-am fi de plâns, zise Edward. Ar fi trebuit să facem ceva progrese până acum.

Kim se apropie de el şi se luară în braţe. Un timp nu vorbiră, savurând îmbrăţişarea. Cel care rupse tăcerea fu Edward.

— Te mai simţi stânjenită?

— Nu, răspunse Kim. Câteodată simplul fapt de a vorbi despre o problemă e foarte folositor.

Mai târziu, în timp ce Edward făcea duş, Kim o sună pe colega sa de cameră, Marsha, care se pregătea să plece la serviciu. Marsha se bucură să o audă şi se arătă oarecum îngrijorată că nu venise acasă în seara dinainte.

— Ar fi trebuit să sun, recunoscu Kim.

— Înţeleg că a fost o seară de succes, zise Marsha ironic.

— A fost bine. Dar se făcuse târziu şi n-am vrut să risc să te trezesc.

— Da, sigur! zise Marsha cu un sarcasm exagerat.

— Vrei să-i dai ceva de mâncare Shebei? adăugă Kim, schimbând subiectul.

Marsha o cunoştea prea bine.

— Pisica ta a mâncat deja, răspunse Marsha. Singura noutate e că ai primit un telefon aseară de la tatăl tău. Vrea să-l suni când ai ocazia.

— De la tata? întrebă Kim. El nu mă sună niciodată.

— Mie-mi spui? zise Marsha. Sunt colega ta de cameră de câţiva ani şi e prima oară când vorbesc cu el la telefon.

Edward ieşi de la duş, se îmbrăcă şi, spre surprinderea lui Kim, îi propuse să ia micul dejun la Harvard Square. Kim îşi imaginase că avea să meargă direct la laborator.

— M-am trezit cu două ore mai devreme decât mă aşteptam, zise Edward. Laboratorul mai poate să aştepte. În plus, a fost seara cea mai plăcută din acest an şi nu vreau să se termine.

Zâmbind, Kim îl cuprinse cu braţele pe după gât şi-l strânse puternic. Fu nevoită să se ridice pe vârfuri. El îi întoarse gestul de afecţiune la fel de entuziast.

Merseră cu maşina lui Kim, pentru că trebuia mutată; o parcase ilegal în faţa locuinţei lui Edward. În piaţă, Edward o duse la o cafenea studenţească, unde se desfătară cu omletă, şuncă şi cafea.

— Ce planuri ai azi? întrebă Edward.

Trebuia să vorbească tare pentru a acoperi vacarmul general. Sesiunea de vară era în toi.

— Mă duc la Salem. Au început lucrările la căsuţă. Vreau să văd unde au ajuns.

Kim se hotărâse să numească vechea casă „căsuţa”, spre deosebire de castel.

— Când ai de gând să te întorci?

— Spre seară, spuse Kim.

— Hai să ne întâlnim la Harvest Bar pe la opt, propuse Edward.

— S-a făcut, fu de acord Kim.

După micul dejun, Edward o rugă pe Kim să-l lase la laboratoarele de biologie de la Harvard.

— Nu vrei să te duc acasă să-ţi iei maşina? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. N-aş avea loc să parchez aici în campus. La serviciu o să merg cu autobuzul, până în zona facultăţii. Mereu fac aşa. E unul dintre avantajele de a locui aproape de piaţă.

Kim îl lăsă pe Edward la intersecţia dintre Kirkland Street şi Divinity Avenue. El rămase pe trotuar şi-i făcu cu mâna până când îi dispăru din vedere. Ştia că era îndrăgostit şi-i plăcea senzaţia aceea. Se întoarse şi porni pe Divinity Avenue. Îi venea să cânte. Se simţea atât de bine deoarece începea să creadă că şi Kim ţinea la el. Tot ce putea spera era să dureze. Se gândi la florile pe care i le trimitea zi de zi şi se întrebă dacă nu exagera. Problema era că nu avea destulă experienţă cu astfel de lucruri.

Ajuns la laboratoarele de biologie, se uită la ceas; era opt fără ceva. În timp ce urca scările, se întrebă dacă trebuia să-l aştepte pe Kevin Scranton. Dar temerile sale se dovediră nefondate. Kevin era acolo.

— Mă bucur că ai trecut pe aici, zise Kevin. Voiam să-ţi dau un telefon astăzi.

— Ai găsit *Claviceps purpurea?* întrebă Edward plin de speranţă.

— Nu, răspunse Kevin. N-am găsit *Claviceps.*

— La naiba! exclamă Edward.

Se trânti într-un fotoliu. Avea un sentiment de dezamăgire, de gol în stomac. Îşi pusese toate speranţele într-un răspuns pozitiv şi se baza pe el, mai ales pentru Kim. Voia să i-l prezinte ca pe un cadou ştiinţific care să şteargă ruşinea privind-o pe Elizabeth.

— Nu fi atât de bosumflat, zise Kevin. N-am găsit *Claviceps,* dar am găsit o mulţime de alţi spori. Unul dintre cei care au crescut se aseamănă din punct de vedere morfologic cu *Claviceps purpurea,* dar este o specie până acum necunoscută.

— Serios? exclamă Edward.

Se înseninã la gândul că măcar făcuseră o descoperire.

— Desigur, nu e nimic surprinzător în asta, spuse Kevin, făcându-l din nou pe Edward să se pleoştească. În prezent există aproximativ cincizeci de mii de specii de fungi cunoscute. Unii cred că, în realitate, există de la o sută de mii până la două sute cincizeci de mii de specii.

— Deci încerci să spui că asta nu e o descoperire monumentală, comentă sec Edward.

— Nu fac nici o judecată de valoare. Dar asta e o specie care s-ar putea să ţi se pară interesantă. E o ascomicetă, ca şi *Claviceps* şi formează scleroţi, tot ca şi *Claviceps.*

Kevin întinse mâna peste birou şi puse câteva bobiţe negre în palma lui Edward. Acesta le pipăi cu degetul arătător. Semănau cu nişte boabe întunecate de orez.

— Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce sunt aceşti scleroţi, spuse Edward.

— Sunt spori vegetativi ai anumitor ciuperci. Sunt diferiţi de sporii obişnuiţi, unicelulari, pentru că scleroţii sunt pluricelulari şi conţin filamentele ciupercilor sau hife, precum şi hrană.

— De ce crezi că m-ar interesa aceste lucruri? întrebă Edward.

Se gândi că semănau cu seminţele din pâinea de secară. Duse unul la nas: n-avea nici un miros.

— Pentru că ergotismul este provocat de alcaloizii bioactivi din scleroţii de *Claviceps,* spuse Kevin.

— Oau! exclamă Edward. Se ridică şi studie scleroţii din palmă cu un interes sporit. Ce şanse sunt ca chestia asta mică să conţină aceiaşi alcaloizi ca şi *Claviceps?*

— Asta cred că este întrebarea zilei. Personal, cred că sunt şanse destul de mari. Nu multe ciuperci produc scleroţi. Evident că această specie nouă e înrudită cu *Claviceps purpurea* la un anumit nivel.

— Ce-ar fi să-l încercăm?

— Ce Dumnezeu vrei să spui? întrebă Kevin.

Îl privi cu suspiciune pe Edward.

— Ce-ar fi să facem o mică licoare cu aceste bobiţe şi s-o încercăm?

— Sper că glumeşti, zise Kevin.

— De fapt, nu glumesc, replică Edward. Mă interesează dacă această nouă specie produce un alcaloid care are efect halucinogen. Cea mai bună modalitate de a afla e să-l încercăm.

— Ai înnebunit, spuse Kevin. Micotoxinele pot fi foarte puternice, după cum ar putea depune mărturie toţi care au suferit de ergotism. Ştiinţa descoperă permanent altele. Ţi-ai asuma un risc foarte mare.

— Unde ţi-e spiritul de aventură? îl tachină Edward. Se ridică. Pot să folosesc laboratorul tău pentru acest mic experiment?

— Nu ştiu dacă ar trebui să iau parte la aşa ceva. Dar tu eşti serios, nu-i aşa?

— Foarte serios, răspunse Edward.

Kevin îl conduse pe Edward în laboratorul său şi-l întrebă de ce avea nevoie. Edward spuse că avea nevoie de mojar şi pistil sau ceva asemănător, apă distilată, un acid slab pentru a precipita alcaloidul, hârtie de filtru, un flacon mic şi o pipetă de un mililitru.

— E o nebunie, spuse Kevin, în timp ce aduna materialele.

Edward se puse pe treabă; măcină câţiva scleroţi, extrase miezul cu apă distilată şi precipită, cu acid, o cantitate mică de substanţă albă. Cu ajutorul hârtiei de filtru, izolă câteva fire din precipitatul alb. Kevin privi aceste operaţii cu un amestec de neîncredere şi mirare.

— Nu-mi spuse că ai de gând să mănânci asta, rosti Kevin din ce în ce mai alarmat.

— Fii serios. Nu sunt prost.

— Pe mine m-ai fi putut păcăli, zise Kevin.

— Ascultă, zise Edward. Mă interesează efectul halucinogen.

Dacă substanţa asta are un asemenea efect, îl va avea şi într-o doză foarte mică. Mai puţin de un microgram.

Edward luă o fărâmiţă de precipitat cu spatula şi o introduse într-un litru de apă distilată, într-un flacon volumetric pe care îl agită puternic.

— Ne putem chinui cu chestia asta luni de zile, fără să aflăm dacă provoacă sau nu halucinaţii, zise Edward. Până la urmă, tot avem nevoie de un creier uman. Al meu e disponibil chiar acum. Când vine vorba despre ştiinţă, sunt un om de acţiune.

— Ce-ai zice de o intoxicaţie renală? întrebă Kevin.

Edward făcu o mutră exagerat de neîncrezătoare.

— La cantitatea asta? În nici un caz. Factorul de toxicitate e sub o zecime din cel al toxinei botulinice, cea mai puternică substanţă toxică cunoscută. În plus, nu numai că avem sub un microgram din această substanţă necunoscută, dar va fi o adevărată supă de substanţe, aşa că concentraţia fiecăreia dintre ele e mult mai mică.

Edward îi ceru lui Kevin pipeta de un mililitru. Kevin i-o întinse nehotărât.

— Eşti sigur că nu vrei şi tu? întrebă Edward. S-ar putea să ratezi o interesantă descoperire ştiinţifică.

Râse în timp ce umplea pipeta subţire.

— Nu, mulţumesc, spuse Kevin. Am o înţelegere plăcută cu celulele mele renale şi nu ne supărăm reciproc.

— În sănătatea ta, toastă Edward şi ridică o clipă pipeta în aer, înainte de a-şi pune un singur mililitru pe vârful limbii. Luă o gură de apă, o plimbă prin gură şi înghiţi.

— Ei bine? întrebă Kevin agitat după un moment de linişte.

— E puţin amăruie, răspunse Edward.

Deschise şi închise gura de câteva ori pentru a intensifica gustul.

— Altceva? întrebă Kevin.

— Încep să mă simt puţin ameţit.

— Ameţit erai încă dinainte de a începe, zise Kevin.

— Recunosc că acestui mic experiment îi lipseşte controlul ştiinţific, spuse Edward, chicotind. Tot ce simt ar putea fi autosugestie.

— N-ar trebui să iau parte la aşa ceva. Trebuie să insist să-ţi

faci o analiză a urinei şi un BUN azi după-amiază.

— Ooo! exclamă Edward. Se întâmplă ceva!

— Dumnezeule! Ce?

— Văd un val de culori care se mişcă în forme de amoebă, ca un fel de caleidoscop.

— Grozav! exclamă Kevin.

Se uită fix la Edward, al cărui chip căpătase o expresie de transă.

— Acum aud nişte sunete, ca de sintetizator. Gura mi-e puţin uscată. Acum simt altceva: braţele îmi sunt amorţite, ca şi cum m-ar înţepa sau m-ar ciupi ceva. E ciudat.

— Să chem pe cineva? întrebă Kevin.

Spre surpriza lui Kevin, Edward întinse mâinile şi-l prinse de braţe, strângându-l cu o forţă neaşteptată.

— Parcă se mişcă încăperea, zise Edward. Şi am o uşoară senzaţie de sufocare.

— Mai bine să chem ajutor, se oferi Kevin.

Şi inima lui bătea cu putere. Se uită la telefon, dar Edward îşi întări strânsoarea.

— Nu-i nimic, zise Edward. Culorile se retrag. Trece.

Edward închise ochii, dar, altfel, nu se mişcă. Îl strângea în continuare pe Kevin. În cele din urmă, Edward deschise ochii şi suspină.

— Oau, zise el. Abia atunci îşi dădu seama că îl ţinea de braţe pe Kevin. Îi dădu drumul, luă o gură de aer şi îşi netezi haina. Cred că am aflat răspunsul.

— A fost o tâmpenie! îl certă Kevin. Mica ta poznă m-a speriat de moarte. Era cât pe ce să sun la salvare.

— Linişteşte-te. N-a fost chiar aşa de rău. Nu te agita aşa de tare pentru o reacţie psihedelică de şaizeci de secunde.

Kevin îi arătă ceasul.

— N-au fost şaizeci de secunde, zise el. A durat mai mult de douăzeci de minute.

Edward se uită la cadranul ceasului.

— Ce interesant! Chiar şi senzaţia timpului mi-a fost afectată.

— În rest te simţi bine? întrebă Kevin.

— Da, insistă Edward. De fapt, mă simt mai mult decât bine. Mă simt... Ezită, încercând să exprime în cuvinte ce simţea. Mă

simt în formă, ca şi cum tocmai m-aş fi odihnit. Şi am gândirea limpede, mintea mi-e deosebit de ascuţită. S-ar putea chiar să fiu puţin euforic, dar asta se poate datora rezultatului pozitiv. Noi am verificat că această nouă ciupercă produce o substanţă halucinogenă.

— Să nu abuzăm de cuvântul „noi”, zise Kevin. Tu ai verificat, nu eu. Refuz să-mi asum vreun merit pentru această nebunie.

— Mă întreb dacă alcaloizii sunt la fel cu cei din *Claviceps.* Nu simt nici cel mai mic semn de reducere a circulaţiei periferice, un efect frecvent al ergotismului.

— Măcar promite-mi că-ţi vei face analizele în după-amiaza asta, zise Kevin. Chiar dacă tu nu eşti îngrijorat, eu sunt.

— Dacă asta te linişteşte, o să le fac. Între timp, mai vreau nişte scleroţi. E posibil?

— Este, acum că am descoperit de ce condiţii are nevoie această ciupercă pentru a creşte, dar nu pot să-ţi promit foarte mulţi scleroţi. Nu e întotdeauna uşor să determini ciuperca să-i producă.

— Fă tot ce poţi, îl rugă Edward. Ţine minte, s-ar putea să ne iasă o lucrare drăguţă din asta.

Traversând grăbit campusul până la autobuzul care să-l ducă în zona medicală, Edward era entuziasmat de rezultat. Abia aştepta să-i spună lui Kim că teoria otrăvii implicate în istoria vrăjitoarelor din Salem stătea în picioare.

Oricât de mult ar fi dorit să vadă evoluţia lucrărilor de pe domeniu, Kim era şi mai curioasă de motivul pentru care o căutase tatăl său. Convinsă că era destul de devreme ca să-l mai prindă înainte de a pleca la biroul său din Boston, coti spre Marblehead.

Intră în casă şi se duse direct în bucătărie. Aşa cum se aştepta, îl găsi pe John savurându-şi cafeaua şi ziarele de dimineaţă. Era un bărbat masiv, despre care se spunea că fusese un adevărat atlet în anii de facultate la Harvard. Faţa latră îi era încadrată de un păr des, care fusese cândva la fel de negru şi de lucios ca al lui Kim. De-a lungul anilor, încărunţise în mod firesc, căpătând o înfăţişare tipic paternală.

— Bună dimineaţa, Kimmy, zise John, fără să-şi întoarcă

privirea de la ziar.

Kim se servi cu un espresso şi îşi făcu nişte lapte spumă pentru cappuccino.

— Cum îţi merge maşina? întrebă John. Ziarul foşni puternic când întoarse pagina. Sper că o duci regulat la service, aşa cum te-am sfătuit.

Kim nu răspunse. Era obişnuită să fie tratată ca un copil de către tatăl ei şi acest lucru o deranja uşor. Îi dădea mereu instrucţiuni despre cum să-şi aranjeze viaţa. Cu cât devenea mai matură, cu atât îşi dădea seama că el n-ar fi trebuit să dea sfaturi altora, mai ales având în vedere ce făcuse din propria sa viaţă şi căsnicie.

— Am auzi că m-ai sunat acasă, aseară.

Se aşeză pe locul de sub fereastra arcuită care dădea spre ocean. John lăsă ziarul jos.

— Într-adevăr. Joyce mi-a spus că ai devenit interesată de Elizabeth Stewart şi i-ai pus întrebări despre ea. M-am mirat. Te-am chemat să te întreb de ce ai vrut să o superi pe mama ta în felul ăsta.

— N-am vrut să o supăr. A început să mă intereseze Elizabeth Stewart şi am vrut să aflu câteva informaţii de bază. Ca, de exemplu, dacă Elizabeth a fost într-adevăr spânzurată pentru vrăjitorie sau e doar un zvon.

— A fost într-adevăr spânzurată, spuse John. Îţi spun sigur. Şi pot să-ţi mai spun că familia a făcut eforturi uriaşe să ascundă povestea. În condiţiile date, cred că e mai bine să o laşi aşa.

— De ce mai e nevoie de atâta secret după trei sute de ani? întrebă Kim. N-are nici un sens.

— Nu contează dacă ţie ţi se pare că are sens sau nu, replică John. A fost o ruşine atunci şi mai este şi acum.

— Vrei să spui că pe tine te deranjează, tată? Te umileşte?

— Ei bine, nu. Nu în mod deosebit, recunoscu el. E din cauza mamei tale. Pe ea o deranjează, aşa că n-ar trebui să fie un subiect de distracţie. Nu trebuie să-i adăugăm încă o povară.

Kim se abţinu cu greu să nu-i spună ceva usturător tatălui său, în acele condiţii. În schimb, recunoscu că îi crescuse nu numai interesul pentru Elizabeth, ci şi simpatia.

— De ce Dumnezeu? întrebă nervos John.

— În primul rând, i-am găsit portretul aruncat în fundul pivniţei de vinuri a bunicului. Văzându-l, mi-am dat seama şi mai mult că a fost o persoană reală. Avem chiar şi aceeaşi culoare a ochilor. Apoi mi-am adus aminte ce s-a întâmplat cu ea. În mod sigur, nu a meritat să fie spânzurată. E greu să nu o compătimeşti.

— Ştiam de existenţa portretului, spuse John. Ce ai căutat în pivniţa de vinuri?

— Nimic special. Mă uitam doar. Mi s-a părut o coincidenţă extraordinară să dau peste portretul Elizabethei, pentru că am citit destul de mult în ultima vreme despre procesele vrăjitoarelor din Salem. Şi ceea ce am citit n-a făcut decât să-mi sporească simpatia faţă de ea. La puţin timp după tragedie, a apărut un adevărat val de căinţă şi regret. Chiar şi pe vremea aceea devenise evident că oameni nevinovaţi fuseseră ucişi.

— Nu toţi erau nevinovaţi.

— Şi mama a sugerat acelaşi lucru, zise Kim. Ce a putut face Elizabeth pentru a vă face să credeţi că nu era nevinovată?

— Acum tu mă presezi pe mine, rosti John. Nu ştiu amănunte, dar tatăl meu mi-a spus că era ceva ocult.

— Ce anume? insistă Kim.

— Tocmai ţi-am spus că nu ştiu, domnişoară, se răsti nervos John. Gata cu întrebările.

Acum treci în camera ta, continuă Kim în gând. Se întrebă dacă tatăl ei avea să înţeleagă vreodată că devenise o persoană adultă şi să o trateze ca atare.

— Kimmy, ascultă-mă, zise John, pe un ton mai conciliant şi mai părintesc. Pentru binele tău, nu scormoni trecutul în această problemă. O să-ţi aducă numai necazuri.

— Cu tot respectul, tată. Te rog să-mi explici cum m-ar putea afecta asta? John se bâlbâi. Lasă-mă să-ţi spun ce cred eu, zise Kim cu o hotărâre neobişnuită. Cred că implicarea Elizabethei a putut fi o ruşine la vremea în care a avut loc evenimentul. De asemenea, e posibil să fi dăunat afacerilor, de vreme ce Ronald Stewart este fondatorul Companiei Maritime Limited, societate care a întreţinut generaţii după generaţii de familii Stewart, inclusiv pe noi. Dar faptul că teama de implicarea Elizabethei a persistat până acum e absurd şi îi întinează memoria. În fond,

este strămoaşa noastră; fără ea, nici unul dintre noi nu ar fi existat. Numai pentru aceasta şi mă mir că nimeni nu a pus la îndoială, de-a lungul anilor, această reacţie ridicolă de spaimă.

— Dacă nu poţi să înţelegi, din punctul tău egoist de vedere, gândeşte-te cel puţin la mama ta, spuse John iritat. Povestea o umileşte pe Joyce şi nu contează de ce. Pur şi simplu, o umileşte. Aşa că, dacă ai nevoie de un motiv pentru a lăsa în pace moştenirea Elizabethei, acesta este. Nu o mai flutura în faţă mamei tale.

Kim îşi duse la buze ceaşca de cappuccino rece şi luă o înghiţitură. Se dădu bătută în privinţa tatălui său. Niciodată nu reuşise să stea de vorbă cu el. Nu mergea decât când discuţia era îndreptată într-o singură direcţie: când el îi spunea ce să facă şi cum să facă. De parcă, pentru el, rolul unui tată ar fi fost cel de instructor.

— Mama ta mi-a mai spus că ai început un proiect pe domeniu, continuă John, presupunând că tăcerea lui Kim însemna că înţelesese problema cu Elizabeth şi îi acceptase sfatul. Ce anume faci?

Kim îi vorbi despre decizia de a renova casa cea veche şi de a se muta în ea. În timp ce vorbea, John îşi întoarse privirea asupra ziarelor. Când termină, nu o întrebă decât ce va face cu castelul şi cu lucrurile tatălui lui.

— Nu vom face nimic la castel. Cel puţin, până vine Brian acasă.

— Bine, spuse John, trecând la pagina următoare din *Wall Street Journal.*

— Apropo de mama, unde e? întrebă Kim.

— Sus, răspunse John. Nu se simte bine şi nu primeşte pe nimeni.

Câteva minute mai târziu, Kim părăsi casa, tristă şi neliniştită, cu un sentiment amestecat de milă, furie şi revoltă. Urcându-se în maşină, îşi spuse că ura căsnicia părinţilor săi. Porni motorul şi îşi jură să nu ajungă niciodată prizoniera unei astfel de situaţii.

Dădu înapoi pe alee şi porni spre Salem. Pe drum îşi aminti că, în ciuda revoltei pe care i-o provoca relaţia dintre părinţii săi şi ea era aproape de a recrea o situaţie asemănătoare. Acesta

era, în parte, motivul pentru care reacţionase atât de puternic la plecările lui Kinnard în excursii, chiar după ce îşi făcuseră planuri împreună.

Deodată, zâmbi. Gândurile negre îi fură spulberate de amintirea florilor pe care le primea de la Edward în fiecare zi. Într-un fel, o stânjeneau; dar, pe de altă parte, erau o mărturie a atenţiei şi afecţiunii lui. Un lucru era însă sigur: Edward nu avea să fie un afemeiat. Pentru ea, un afemeiat trebuia să fie mai sigur pe sine şi mai competitiv, ca şi tatăl ei, sau, în fond, ca şi Kinnard.

Deşi conversaţia cu tatăl ei fusese foarte frustrantă, aceasta avu exact efectul opus decât intenţionase el: îi trezi şi mai mult interesul pentru Elizabeth Stewart. Prin urmare, pe când trecea prin centrul oraşului Salem, coti spre Museum Place Mali.

Îşi lăsă maşina în parcare şi merse la Institutul Peabody-Essex, o asociaţie culturală şi istorică găzduită într-un grup de case vechi, renovate, în centrul oraşului. Printre altele, era şi depozit de documente despre Salem şi împrejurimi, inclusiv despre procesele de vrăjitorie.

Recepţionerul din hol încasă o taxă de la ea şi o conduse în bibliotecă, unde se ajungea urcând câteva trepte chiar de la recepţie. Kim urcă treptele şi intră pe o uşă grea, cu geam. Biblioteca se afla într-o clădire de la începutul secolului al nouăsprezecelea, cu tavan înalt, cornişe decorative şi ornamente din lemn închis la culoare. Camera principală avea şemineuri de marmură şi candelabre, pe lângă mesele de stejar întunecate şi scaunele capitonate. Predomina foşnetul obişnuit de bibliotecă şi mirosul de cărţi vechi.

O bibliotecară prietenoasă şi serviabilă, pe nume Grace Meehan, veni imediat în ajutorul lui Kim. Era o femeie în vârstă, cu părul cărunt şi chipul blând. La întrebarea generală a lui Kim, îi arătă cum să găsească tot felul de hârtii şi documente legate de procesele vrăjitoarelor din Salem, inclusiv acuzaţii, plângeri, mandate de arestare, declaraţii, audieri, consemnările audierilor preliminare, sentinţe şi mandate de execuţie. Toate erau aranjate cu atenţie într-unul dintre cataloagele vechi, cu cartonaşe, ale bibliotecii.

Kim fu surprinsă şi încurajată de cantitatea de materiale

aflate la îndemână. Nu era de mirare că existau atâtea cărţi despre procesele de vrăjitorie din Salem. Institutul era paradisul oricărui cercetător.

Îndată ce bibliotecara o lăsă singură, Kim cercetă catalogul cu cartonaşe. Plină de entuziasm, o căută pe Elizabeth Stewart. Era convinsă că trebuia să fie menţionată, sub o formă sau alta. Dar rămase dezamăgită. Nu era nici o Elizabeth Stewart Nu era nici un Stewart.

Se întoarse la biroul bibliotecarei şi o întrebă direct despre Elizabeth Stewart.

— Numele nu mi-e cunoscut, răspunse Grace. Ştiţi cumva ce legătură avea cu procesele?

— Am înţeles că a fost printre acuzaţi, spuse Kim. Cred că a fost spânzurată.

— Nu se poate, zise Grace fără ezitare. Mă consider expertă în documentele existente despre procese. N-am întâlnit niciodată numele Elizabeth Stewart, nici măcar ca martor, cu atât mai puţin printre cele douăzeci de victime. Cine v-a spus că a fost acuzată?

— E o poveste lungă, răspunse Kim evaziv.

— În mod cert nu e adevărată, o asigură Grace. Prea multă lume a cercetat subiectul ca să fi trecut cu vederea vreuna dintre victime.

— Înţeleg, zise Kim.

Nu o contrazise, ci îi mulţumi şi se întoarse la cataloagele cu cartonaşe. Abandonă documentele asociate cu procesele şi îşi îndreptă atenţia spre alte resurse importante ale institutului: informaţii genealogice despre familiile din ţinutul Essex.

De data asta, găsi informaţii bogate despre familia Stewart. De fapt, aceasta ocupa aproape tot sertarul cu cartonaşe despre genealogii. Pe măsură ce parcurse materialul, îşi dădu seama că existau două clanuri Stewart importante, al ei şi un altul, a cărui istorie nu era la fel de îndelungată.

După o jumătate de oră, găsi o referire scurtă la Elizabeth Stewart. Era născută pe 4 mai 1665, fiica lui James şi a Elishei Flanagan şi murise pe 19 iulie 1692, soţia lui Ronald Stewart. Cauza morţii nu era precizată. Un calcul rapid îi arătă lui Kim că Elizabeth murise la douăzeci şi şapte de ani!

Înălţă capul şi privi în gol pe fereastră. Simţi cum i se ridică părul uşor pe ceafă. Şi ea avea douăzeci şi şapte de ani, iar ziua ei de naştere era în mai. Nu pe patru, ci pe şase, dar aproape de cea a Elizabethei. Îşi aduse aminte de asemănarea fizică cu portretul şi, având în vedere că intenţiona să se mute în casa în care trăise şi Elizabeth, începu să se întrebe dacă nu cumva erau prea multe coincidenţe. Era un mesaj în toate acestea?

— Mă scuzaţi, spuse Grace Meehan, întrerupând gândurile lui Kim. Am copiat pentru dumneavoastră lista cu oamenii care au fost spânzuraţi pentru vrăjitorie. Este şi data execuţiei lor, inclusiv ziua săptămânii, oraşul în care locuiau, biserica la care erau afiliaţi, dacă era vreuna şi vârsta. După cum vedeţi, e foarte completă, dar nu există nici o Elizabeth Stewart.

Kim îi mulţumi din nou şi luă hârtia. După ce femeia plecă, Kim se uită la ea, din obligaţie şi era cât pe ce să o pună deoparte, când observă data de marţi, 19 iulie 1692. Cinci persoane fuseseră spânzurate în acea zi. Uitându-se din nou la ziua morţii Elizabethei, observă că era aceeaşi. Kim înţelese că, deşi murise în aceeaşi zi, asta nu însemna că Elizabeth fusese spânzurată. Dar, chiar dacă era doar o coincidenţă, era cel puţin sugestivă.

Apoi Kim îşi dădu seama de altceva. Ultima zi de marţi fusese 19 iulie. Se uită din nou la hârtia pe care i-o dăduse Grace Meehan şi descoperi că în 1994 era acelaşi calendar pe zile ca şi în 1692. Era oare încă o coincidenţă ciudată, al cărei sens Kim trebuia să-l înţeleagă?

Se întoarse la informaţiile genealogice şi luă o carte care rezuma întreaga istorie a familiei sale. Îl căută pe Ronald Stewart şi află repede că Elizabeth nu fusese prima lui soţie. Ronald se căsătorise cu Hannah Hutchinson în 1677, cu care avusese o fiică, Joanna, născută în 1678. Dar Hannah murise în ianuarie 1679, fără să se precizeze din ce cauză.

Apoi, la vârsta de treizeci şi nouă de ani, Ronald se căsătorise cu Elizabeth Flanagan, în 1682, cu care avusese o fiică, Sarah, născută în 1682 şi doi fii, Jonathan, născut în 1683 şi Daniel, născut în 1689. În cele din urmă, Ronald se căsătorise cu sora mai mică a Elizabethei, Rebecca Flanagan, în 1692, cu care avusese o fiică, Rachel, născută în 1693.

Lăsă cartea jos şi privi din nou în gol, încercând să-şi limpezească gândurile. Simţea o uşoară suspiciune în privinţa caracterului lui Ronald. Se uită din nou în carte şi reciti faptul că, la trei ani de la moartea lui Hannah, Ronald se căsătorise cu Elizabeth. Apoi, după ce Elizabeth murise, se căsătorise cu sora ei în acelaşi an!

Deveni neliniştită. Cunoscând aventurile amoroase ale tatălui său, se gândi că era posibil ca şi Ronald să fi avut o slăbiciune similară, pe care să o fi cultivat cu consecinţe mult mai dezastruoase. Se gândi că Ronald ar fi putut avea o relaţie cu Elizabeth în timp ce era căsătorit cu Hannah şi apoi cu Rebecca, în timpul căsătoriei cu Elizabeth. În fond, Elizabeth murise în condiţii neobişnuite. Kim se întrebă dacă şi Hannah murise la fel.

Clătină din cap şi râse în gând de ea însăşi. Îşi spuse că văzuse prea multe seriale siropoase, de vreme ce imaginaţia sa o luase, nejustificat, pe o pantă atât de melodramatică.

După ce mai petrecu câteva minute cercetând arborele genealogic al familiei Stewart, mai află două lucruri. Mai întâi, îşi confirmă faptul că descindea din Ronald şi Elizabeth, prin fiul lor Jonathan. Apoi află că numele Elizabeth nu mai apăruse niciodată în istoria de trei sute de ani a familiei. La atâtea generaţii, această situaţie nu putea fi o întâmplare. Se minună de oprobriul pe care Elizabeth îl adusese asupra sa şi deveni nespus de curioasă ce anume făcuse Elizabeth pentru a-l merita.

După ce-şi termină sumarul studiu genealogic, coborî treptele Institutului Peabody-Essex, cu intenţia de a lua maşina şi de a merge pe domeniu. Dar la piciorul scărilor ezită. Suspiciunea trecătoare pe care i-o trezise caracterul lui Ronald şi posibilitatea ca el să fi fost un afemeiat îi dădu o altă idee. Se întoarse în institut şi ceru adresa Judecătoriei ţinutului Essex.

Clădirea se afla pe Federal Street, nu departe de Casa Vrăjitoarelor. Era o construcţie rigidă, în stilul Renaşterii greceşti, cu un fundament solid şi coloane dorice masive. Intră şi ceru îndrumări spre arhivele tribunalului.

Kim nu ştia dacă avea să găsească ceva sau nu. Nici măcar nu ştia dacă însemnări atât de vechi erau păstrate sau, în cazul

în care existau, dacă erau accesibile publicului. Cu toate acestea, se prezentă la ghişeul potrivit şi ceru să vadă dosarele despre Ronald Stewart. Adăugă că era vorba despre acel Ronald Stewart care se născuse în 1653.

Funcţionara era o femeie aparent somnoroasă, de o vârstă incertă. Dacă cererea lui Kim o surprinse, nu arătă. Reacţia ei fu de a introduce datele într-un computer. După ce se uită la ecran, ieşi din cameră. Kim bănui că atâţia oameni se interesaseră de procesele vrăjitoarelor din Salem, încât angajaţii serviciilor publice erau plictisiţi de întrebări despre acea perioadă.

Kim se mută de pe un picior pe altul şi se uită la ceas. Era deja zece şi jumătate şi nici măcar nu fusese pe domeniu.

Femeia se întoarse cu o mapă. I-o înmână lui Kim.

— Nu plecaţi cu ea din cameră, zise ea. Îi arătă câteva mese şi scaune curbate, de plastic, aşezate de-a lungul peretelui din fund. Puteţi sta acolo dacă doriţi.

Kim duse mapa la un scaun gol, se aşeză şi scoase conţinutul. Era un material bogat, totul scris destul de citeţ.

La început, crezu că mapa conţinea numai documente legate de procesele civile pe care Ronald le intentase pentru recuperarea unor datorii. Apoi începu să găsească lucruri mai interesante, precum o referire la un testament contestat în care era implicat şi Ronald.

Citi cu atenţie documentul. Era o decizie în favoarea lui Ronald, în cazul unui testament contestat de un oarecare Jacob Cheever. Citind mai departe, Kim descoperi că Jacob fusese copilul lui Hannah dintr-o căsnicie anterioară şi că Hannah fusese mult mai în vârstă decât Ronald. Jacob depusese mărturie că Ronald o obligase pe mama sa să-şi schimbe testamentul, împiedicându-l să-şi primească întreaga moştenire. Se pare că judecătorul nu fusese de acord. Prin urmare, Ronald moştenise câteva mii de lire, o avere considerabilă pe vremea aceea.

Kim se minună că viaţa la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea era mult mai puţin diferită decât îşi imaginase. Trăise cu iluzia că, cel puţin din punct de vedere legal, era mai simplă. Testamentul contestat despre care citea îi

arătă că se înşelase. În plus, o puse din nou pe gânduri în privinţa caracterului lui Ronald.

Documentul următor era încă şi mai ciudat. Era un contract, datat 11 februarie 1681, între Ronald Stewart şi Elizabeth Flanagan. Fusese întocmit şi semnat înaintea căsătoriei lor, asemenea unui acord premarital de astăzi. Dar nu se referea direct la bani sau la proprietăţi. Contractul nu făcea decât să-i acorde Elizabethei dreptul de a deţine proprietăţi şi de a încheia contracte în numele său propriu, după căsătorie.

Kim citi tot documentul. Spre sfârşit, Ronald însuşi scrisese o explicaţie. Kim recunoscu scrisul deosebit de elegant pe care îl văzuse pe multe chitanţe de încărcătură de la castel. Ronald scrisese: „Dorinţa mea este ca, dacă activităţile mele negustoreşti mă obligă să lipsesc un timp îndelungat din Salem şi de la Maritime Ltd., logodnica mea, Elizabeth Flanagan, să administreze în mod legal afacerile noastre comune.”

După ce termină documentul, Kim o luă de la început şi îl citi din nou, ca să se asigure că înţelesese. O uimise. Faptul că un asemenea document era necesar, ca Elizabeth să poată semna contracte, îi aduse aminte că rolul femeilor era cu totul altul în vremurile puritane. Drepturile lor erau limitate. Acelaşi sentiment i-l transmisese şi scrisoarea în care tatăl Elizabethei îi scria lui Ronald despre căsătoria cu Elizabeth.

Puse deoparte contractul premarital şi se întoarse la celelalte hârtii din dosarul lui Ronald Stewart. După alte câteva procese cu datornicii, dădu peste un document extrem de interesant. Era o petiţie în care Ronald Stewart cerea un drept de restituţie.

Kim nu ştia ce înseamnă restituţie, dar îşi dădu seama curând. Ronald scrisese: „În numele lui Dumnezeu, solicit cu umilinţă Curţii să-mi înapoieze dovezile concludente ridicate de pe proprietatea mea de şeriful George Corwin şi folosite împotriva iubitei mele soţii, Elizabeth, în timpul procesului de vrăjitorie, de către Curtea Oyer and Terminer, pe 20 iunie 1692.”

Pe spatele petiţiei era ataşată o decizie a magistratului John Hathorne care respingea petiţia. În refuzul său, magistratul spunea: „Curtea îl sfătuieşte pe solicitant, Ronald Stewart, să adreseze o petiţie asemănătoare guvernatorului dominionului

pentru dovezile menţionate mai sus, deoarece, prin ordin judecătoresc, dovezile au fost transferate din custodia ţinutului Essex în cea a ţinutului Suffolk.”

Într-o privinţă, Kim era mulţumită. Găsise dovezi documentare indirecte ale supliciului lui Elizabeth: fusese judecată şi, evident, condamnată. În acelaşi timp, Kim se simţea frustrată că natura „dovezilor concludente” nu era dezvăluită nicăieri. Reciti atât petiţia, cât şi decizia, cu speranţa că-i scăpase ceva. Dar nu-i scăpase nimic. Dovezile nu erau descrise.

Rămase la masă câteva minute şi încercă să-şi imagineze despre ce dovezi putea fi vorba. Nu se putu gândi decât la ceva legat de supranatural, din cauza sugestiei vagi făcute de tatăl ei. Apoi îi veni o idee. Se uită din nou la hârtie şi îşi notă data procesului. Cu hârtia în mână, se întoarse la ghişeu şi i se adresă funcţionarei.

— Aş vrea să văd însemnările Curţii Oyer and Terminer din 20 iunie 1692.

Funcţionara îi râse în nas. Kim repetă solicitarea şi ea râse din nou. Nedumerită, Kim întrebă ce era atât de caraghios.

— Ceea ce cereţi dumneavoastră cred că ar vrea fiecare american, spuse funcţionara, cu un accent de parcă tocmai ar fi sosit din Maine. Problema e că nu există astfel de însemnări. Aş vrea să fie, dar nu sunt. Nu există nici un act al Curţii Oyer and Terminer despre procesele de vrăjitorie. Nu sunt decât câteva declaraţii şi mărturii, dar însemnările curţii au dispărut fără urmă.

— Ce ghinion, zise Kim. Poate îmi puteţi spune altceva. Ştiţi cumva ce înseamnă „dovezi concludente”?

— Nu sunt avocat, răspunse funcţionara. Dar aşteptaţi puţin. Mă duc să întreb.

Dispăru într-un birou şi se întoarse, peste câteva secunde, cu o femeie solidă, ai cărei ochelari uriaşi se legănau pe nasul ei scurt şi lat.

— Vă interesează definiţia „dovezilor concludente”, zise ea. Kim dădu afirmativ din cap. E destul de evident. Înseamnă dovezi de necontestat. Cu alte cuvinte, nu pot fi puse la îndoială sau există o singură interpretare posibilă a acestora.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Kim.

Le mulţumi celor două femei şi se întoarse la materialul său. La copiatorul din colţ îşi făcu o copie a petiţiei şi a deciziei. Apoi puse documentele la loc în mapă şi i-o înapoie funcţionarei.

În cele din urmă, ajunse cu maşina pe domeniu. Se simţea puţin vinovată pentru că îi spusese lui Mark Stevens că avea să ajungă dimineaţă şi acum era aproape de prânz. După ce întoarse la ultima curbă a drumului de la poartă şi ieşi dintre copaci, văzu câteva camioane şi dube parcate lângă casă. Erau, de asemenea, un excavator mare şi câteva grămezi de pământ proaspăt. Dar Kim nu văzu nici un om, nici măcar pe excavator.

Parcă şi coborî din maşină. Praful şi arşiţa prânzului erau apăsătoare, iar pământul proaspăt mirosea puternic. Închise portiera şi, ferindu-şi faţa de razele soarelui, urmări cu privirea şanţul care străbătea câmpul spre castel. În acel moment, uşa casei se deschise şi George Harris ieşi afară. Avea fruntea brăzdată de transpiraţie.

— Îmi pare bine că aţi venit spuse el. Am încercat să vă sun.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kim.

— Oarecum, zise George evaziv. Poate ar fi mai bine să vă arăt.

George îi făcu semn lui Kim să-l urmeze spre locul unde era parcat excavatorul.

— A trebuit să oprim lucrul.

— De ce? întrebă Kim.

George nu răspunse, ci o îndemnă pe Kim să se apropie de şanţ.

Ezitând să meargă prea aproape de margine, de teamă să nu se surpe, Kim se întinse şi privi înăuntru. Adâncimea şanţului, pe care o estimă la aproximativ opt picioare, o impresionă. Din pereţii laterali atârnau rădăcini asemenea unor ramuri în miniatură. George îi atrase atenţia spre capăt, unde şanţul se oprea brusc, la cincizeci de picioare de casă. Aproape de fundul şanţului, Kim văzu colţul lovit al unei cutii de lemn ieşind din perete.

— De-asta a trebuit să ne oprim.

— Ce e? întrebă Kim.

— Mă tem că e un sicriu, răspunse George.

— Dumnezeule! exclamă Kim.

— Am găsit şi piatra de mormânt. E veche. Îi făcu semn lui Kim să ocolească pe la capătul şanţului. De partea cealaltă a movilei de pământ excavat, o placă murdară de marmură albă stătea culcată în iarbă. Nu era ridicată în picioare, spuse George. Fusese culcată şi apoi acoperită cu pământ.

George se aplecă şi şterse pământul uscat de pe placă. Kim oftă fără să vrea.

— Dumnezeule, e Elizabeth, reuşi ea să spună.

Clătină din cap. Erau prea multe coincidenţe.

— O rudă? întrebă George.

— Da, spuse Kim.

Examină piatra funerară. Avea o formă asemănătoare cu cea a lui Ronald şi nu dezvăluia decât informaţii generale, anume data naşterii şi a morţii lui Elizabeth.

— Ştiaţi că mormântul ei era aici? întrebă George.

Tonul lui nu era supărat, doar curios.

— Nici măcar nu bănuiam. Doar de curând am aflat că nu a fost îngropată în cimitirul familiei.

— Ce vreţi să facem? întrebă George. E nevoie de aprobare ca să dezgropi pe cineva.

— Nu puteţi să-l ocoliţi şi să-l lăsaţi aşa? întrebă Kim.

— E posibil, răspunse George. Am putea să lărgim şanţul pe partea aceea. Să fim atenţi şi la altele?

— Nu cred, spuse Kim. Elizabeth a fost un caz deosebit.

— Nu vă supăraţi că vă spun, zise George, dar sunteţi cam palidă. Vă simţiţi bine?

— Da, mulţumesc. Sunt puţin şocată. Cred că găsirea mormântului acestei femei m-a făcut puţin superstiţioasă.

— Şi pe noi, spuse George. În special, pe şoferul excavatorului. Mă duc să-l chem afară. Trebuie să instalăm conductele înainte de a putea turna fundaţia.

George dispăru în casă. Kim se aventură din nou până la marginea şanţului şi aruncă o privire înăuntru, la colţul descoperit al coşciugului lui Elizabeth. Lemnul era într-o stare surprinzător de bună, având în vedere că era îngropat de peste trei sute de ani. Nu părea nici măcar putrezit, în locul în care fusese lovit de escavator.

Kim nu ştia ce să creadă despre această descoperire

neaşteptată. Mai întâi portretul, apoi mormântul. Era din ce în ce mai greu să le considere evenimente întâmplătoare.

Zgomotul unei maşini care se apropia îi atrase atenţia. Îşi feri din nou ochii de soarele amiezii şi urmări o maşină cunoscută care ridica un nor de praf pe drumul neasfaltat ce străbătea câmpul. Nu-şi dădu seama a cui era maşina până când aceasta nu opri lângă ea. Atunci înţelese de ce i se părea cunoscută. Era a lui Kinnard.

Puţin neliniştită, veni la maşină şi se aplecă înăuntru, pe geamul de lângă şofer.

— Ce surpriză, spuse Kim. De ce naiba ai plecat de la spital?

Kinnard râse.

— Din când în când îmi mai dau drumul din cuşcă.

— Ce cauţi în Salem? întrebă Kim. De unde ştiai că sunt aici?

— Marsha mi-a spus, răspunse Kinnard. M-am întâlnit cu ea la SICU azi-dimineaţă. I-am spus că vin în Salem să-mi caut locuinţă, pentru că voi lucra la spitalul de aici în august şi septembrie. Şi n-am de gând să locuiesc la spital două luni. Îţi aduci aminte că ţi-am spus despre mutarea la spitalul din Salem.

— Cred că am uitat.

— Ţi-am spus acum câteva luni, zise Kinnard.

— Dacă zici tu.

N-avea nici un chef să se certe cu el. Şi-aşa şi se simţea destul de prost.

— Arăţi bine. Presupun că-ţi prieşte să te vezi cu doctorul Edward Armstrong.

— De unde ştii cu cine mă văd? întrebă Kim.

— Bârfa din spital. De vreme ce ai ales o celebritate ştiinţifică, se vorbeşte. Ironia e că îl cunosc. Am lucrat în laboratorul lui în anul în care am intrat în cercetare, după anul doi de medicină.

Kim simţi că roşeşte. Ar fi preferat să nu reacţioneze în nici un fel, dar nu se putea controla. Kinnard încerca, evident, să o enerveze şi, ca de obicei, reuşea.

— Edward e un tip inteligent, din punct de vedere ştiinţific, spuse Kinnard. Dar mă tem că e puţin cam aiurit, chiar ciudat. Mă rog... poate că sunt nedrept. Poate ar trebui să spun doar excentric.

— Mie mi se pare drăguţ şi atent.

— Îmi închipui, zise Kinnard, dându-şi ochii peste cap. Am auzit că-ţi trimite flori zilnic. Personal, cred că e absurd. Un bărbat trebuie să fie total nesigur pe el ca să meargă atât de departe.

Kim se îmbujoră puternic. Probabil că Marsha îi spusese lui Kinnard despre flori. Faţă de mama şi colega ei de cameră, se întrebă dacă mai avea vreun secret.

— Cel puţin, Edward Armstrong nu te va mai supăra cu excursiile la schi, zise Kinnard. La condiţia lui fizică, până şi scările cred că sunt o problemă.

— Te porţi ca un copil, rosti Kim cu răceală, când îşi regăsi vocea. Ca să fiu sinceră, nu ţi se potriveşte. Te credeam mai matur.

— Nu contează, râse Kinnard cinic. Am zburat în ţări mai calde, cum se spune. Am şi eu o nouă relaţie.

— Mă bucur pentru tine, spuse Kim sarcastic.

Excavatorul porni şi Kinnard se aplecă pentru a vedea pe geam.

— Marsha mi-a spus că repari casa asta. Te muţi aici cu doctorul Armstrong?

Kim se pregăti să nege, dar se opri şi spuse:

— Ne gândim. Nu ne-am hotărât încă.

— Îţi urez să te simţi bine, oricum ar fi, zise Kinnard la fel de sarcastic. Noroc în viaţă!

Kinnard băgă maşina în marşarier, dădu înapoi şi întoarse. Apoi băgă în viteză şi călcă puternic pe acceleraţie. Aruncând în urmă un val de pământ, pietricele şi praf, străbătu ca din puşcă pajiştea şi dispăru între copaci.

La început, Kim nu încercă decât să se ferească de pietrele care zburau prin aer. După ce trecu pericolul, urmări maşina lui Kinnard până când nu mai putu să o vadă. Deşi ştiuse aproape de la început că nu avea alt scop decât să o provoace, nu reuşise să-l împiedice. Preţ de o clipă, se simţi cu nervii la pământ. Abia când se întoarse lângă şanţul pe care îl lărgeau şi văzu coşciugul Elizabethei începu să se calmeze. În comparaţie cu nenorocirile prin care Elizabeth trecuse la aceeaşi vârstă, necazurile ei păreau triviale.

După ce îşi regăsi stăpânirea de sine, se apucă de treabă. După-amiaza trecu repede. Cea mai mare parte o petrecu în biroul lui Mark Stevens, trecând în revistă detaliile aranjamentelor din bucătărie şi baie. Pentru ea asta era o plăcere deosebită. Era prima oară în viaţă când îşi crea singură o ambianţă. Aceasta o făcu să se întrebe cum de îşi lăsase ţelurile profesionale atât de uşor schimbate.

La şapte şi jumătate, Mark Stevens şi George Harris erau epuizaţi, dar Kim era în plin avânt. Cei doi fură nevoiţi să-i spună că li se împăienjeneau ochii pentru a o face să admită că era timpul să se întoarcă în oraş. O conduseră la maşină, îi mulţumiră că venise şi-i promiseră că lucrurile ei aveau să fie mutate repede.

Înapoi în Cambridge, Kim nici măcar nu încercă să găsească un loc de parcare în stradă, ci se duse direct la garajul Charles şi merse pe jos până la Harvest Bar. Era plin de oameni, ca în orice seară de vineri, iar majoritatea arătau ca şi cum ar fi fost acolo de mult.

Îl căută pe Edward, dar nu îl văzu imediat. Trebui să se strecoare printre cele cinci rânduri de oameni din jurul barului. În cele din urmă, îl găsi în faţa unui pahar de chardonnay, la o masă din spatele barului. Imediat ce o văzu, se lumină la faţă şi sări în picioare să-i tragă un scaun.

În timp ce Edward îi aşeză scaunul, Kim îşi spuse că Kinnard nu s-ar fi obosit să facă aşa ceva.

— Cred că ţi-ar prinde bine un pahar de vin alb, sugeră Edward.

Kim dădu afirmativ din cap. Îşi dădu seama imediat că Edward era fie agitat, fie stânjenit. Se bâlbâia mai puternic decât de obicei. Îl privi cum o cheamă pe chelneriţă şi-i comandă două pahare de vin. Apoi se uită la ea.

— Ai avut o zi bună? întrebă el.

— Foarte plină. Dar tu?

— A fost o zi grozavă! zise el bucuros. Am veşti bune. Mostrele de pământ pe care le-am luat din jgheaburile pentru mâncare ale Elizabethei conţin o ciupercă cu efect halucinogen. Cred că am găsit un răspuns măcar la întrebarea ce a provocat procesele de vrăjitorie din Salem. Singurul lucru pe care nu-l

ştim e dacă a fost ergotism sau ceva cu totul nou.

Edward continuă să-i povestească tot ce se întâmplase în laboratorul lui Kevin Scranton.

Ea răspunse cu o neîncredere plină de îngrijorare.

— Ai luat un drog fără să ştii ce este? întrebă ea. Nu era periculos?

— Parcă ai fi Kevin, râse Edward. Sunt înconjurat de părinţi obsedaţi. Nu, nu era periculos. Am luat o doză mult prea mică pentru a fi periculos. Dar, deşi atât de mică, a arătat clar ce efecte halucinogene puternice are această nouă ciupercă.

— Mie mi se pare o nebunie, insistă Kim.

— Nu este. Mi-am făcut chiar şi analiza rinichilor şi a sângelui în după-amiaza asta, pentru Kevin. Amândouă au ieşit normal. Mă simt bine, crede-mă. Chiar mai bine decât bine. Sunt în al nouălea cer. La început am sperat că această ciupercă nouă produce acelaşi amestec de alcaloizi ca şi *Claviceps,* pentru a demonstra că ergotismul a fost de vină. Acum sper că produce un alcaloid propriu.

— Ce sunt alcaloizii? întrebă Kim. Cuvântul îmi sună familiar, dar n-aş putea să-l definesc nici moartă.

— Alcaloizii sunt un grup mare de compuşi care conţin azot şi se găsesc în plante. Îţi sună familiar pentru că mulţi sunt comuni, precum cafeina, morfina şi nicotină. După cum bănuieşti, mulţi sunt activi din punct de vedere farmacologic.

— De ce eşti atât de entuziasmat că ai găsit unii noi, dacă sunt atât de comuni? întrebă Kim.

— Pentru că am dovedit că alcaloidul care se găseşte în această ciupercă nouă este activ din punct de vedere psihotrop. Găsirea unui nou drog halucinogen poate deschide o mulţime de căi în înţelegerea modului de funcţionare a creierului. Acestea se aseamănă cu neurotransmiţătorii creierului şi îi imită.

— Când vei şti dacă ai găsit un nou alcaloid? întrebă Kim.

— Curând, răspunse Edward. Acum povesteşte-mi ce ai făcut tu.

Kim inspiră adânc. Apoi îi povesti tot ce i se întâmplase, în ordine cronologică, începând cu discuţia cu tatăl ei şi terminând cu stabilirea planurilor pentru noua bucătărie şi băile casei.

— Oau! exclamă Edward. Chiar ai avut o zi plină.

Descoperirea mormântului Elizabethei m-a uluit. Şi spui că sicriul era bine conservat?

— Ceea ce am putut vedea din el. Era îngropat foarte adânc, la vreo opt picioare. Unul din capete ieşea afară, în şanţ. A fost lovit de escavator.

— Te-a tulburat găsirea mormântului?

— Într-un fel, zise Kim, râzând scurt, fără veselie. Când mă gândesc că l-am găsit la atât de puţin timp după portret, mi se pare ciudat. Am avut din nou sentimentul că Elizabeth încearcă să comunice cu mine.

— Ha! exclamă Edward. Mi se pare că ai o nouă criză de superstiţie. Kim râse, în ciuda seriozităţii sale. Spune-mi ceva. Ţi-e frică să nu-ţi taie calea vreo pisică neagră sau să treci pe sub scară, sau să foloseşti numărul treisprezece?

Kim ezită. Era uşor superstiţioasă, dar nu se gândise niciodată prea mult la asta.

— Deci *eşti* superstiţioasă! Acum gândeşte-te la asta. În secolul al şaptesprezecelea puteai să fii considerată vrăjitoare, pentru că asemenea credinţe au de-a face cu latura ocultă.

— Bine, isteţule. Poate sunt puţin superstiţioasă. Dar parcă sunt prea multe coincidenţe legate de Elizabeth. Am mai descoperit astăzi că în 1692 calendarul era la fel ca anul acesta şi că Elizabeth a murit la vârsta mea. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, zilele noastre de naştere sunt la doar două zile distanţă, aşa că avem aceeaşi zodie.

— Ce vrei să spui? întrebă Edward.

— Poţi să explici toate aceste coincidenţe?

— Fireşte. E pură întâmplare. E ca în vechea poveste că, dacă pui suficiente maimuţe să bată la suficiente maşini de scris, poţi obţine *Hamlet.*

— Of, mă dau bătută, spuse Kim, chicotind şi luă o înghiţitură de vin.

— Îmi pare rău, zise Edward ridicând din umeri. Sunt om de ştiinţă.

— Să-ţi spun ce am mai aflat azi. Lucrurile nu erau atât de simple pe vremea aceea. Ronald a fost căsătorit de trei ori. Prima lui soţie a murit şi i-a lăsat o avere considerabilă printr-un testament care a fost contestat, fără succes, de fiul ei dintr-o

căsătorie anterioară. Apoi s-a însurat cu Elizabeth, după vreo doi ani. După ce Elizabeth a murit, s-a însurat cu sora ei, în acelaşi an.

— Şi? întrebă Edward.

— Nu ţi se pare puţin dubios?

— Nu. Nu uita că viaţa era grea pe vremea aceea. Ronald avea copii de crescut. Iar căsătoria între rude prin alianţă nu era ceva neobişnuit.

— Mă rog, nu sunt sigură. O mulţime de întrebări rămân fără răspuns.

Chelneriţa apăru şi le întrerupse conversaţia, spunându-le că masa era gata. Kim fu plăcut surprinsă. Nu ştia că urma să ia masa la Harvest. Era moartă de foame.

O urmară pe chelneriţă pe terasă şi se aşezară sub copacii plini de beculeţe albe. Era o vreme perfectă, mult mai răcoroasă decât la amiază. Vântul nu bătea, aşa că lumânarea de pe masă ardea liniştit.

În timp ce aşteptau mâncarea, Kim îi arătă lui Edward copia pe care o făcuse după petiţia lui Ronald. Edward o citi cu mare interes. Când termină, o felicită pe Kim pentru munca de detectiv pe care o făcuse, spunând că reuşise să dovedească faptul că Elizabeth fusese implicata în procesele de vrăjitorie. Ea îi relată comentariul tatălui ei despre posibila legătură a Elizabethei cu forţele oculte.

— Exact cum am sugerat şi eu, îi aminti Edward.

— Deci crezi că dovezile concludente aveau de-a face cu supranaturalul?

— Cred că nu e nici o îndoială.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar ai vreo sugestie concretă?

— Nu ştiu suficient despre vrăjitorie ca să fiu ingenios, spuse Edward.

— Poate fi vorba despre o carte? întrebă Kim. Sau ceva scris de ea?

— Sună bine, zise Edward. E posibil să fi fost şi ceva desenat de ea. Sau vreo imagine.

— Dar o păpuşă? sugeră Kim.

— Bună idee. Apoi făcu o pauză. Ştiu ce trebuie să fi fost!

— Ce? întrebă Kim nerăbdătoare.

— Mătura! rosti Edward, apoi izbucni în râs.

— Te rog, spuse Kim, dar zâmbea, la rândul ei. Eu vorbesc serios.

Edward îşi ceru scuze. Apoi începu să-i explice istoria măturii vrăjitoarelor, cum apăruse în Evul Mediu sub forma unui băţ uns cu o substanţă ce conţinea droguri halucinogene. Îi spuse că, în ritualurile satanice, acesta era folosit pentru a produce experienţe psihedelice, când atingea anumite membrane intime.

— Am auzit destul, spuse Kim. Am înţeles.

Le sosi mâncarea. Nu spuseră nimic până când chelnerul nu se îndepărtă. Edward vorbi primul.

— Problema e că o mulţime de lucruri puteau fi considerate dovezi şi nu putem şti exact dacă nu găsim o descriere. Ce-ar fi să studiezi chiar însemnările curţii?

— M-am gândit la asta. Dar mi s-a spus că nici unul dintre dosarele Curţii Oyer and Terminer nu s-a păstrat.

— Păcat. Cred că asta te trimite înapoi la teancurile uriaşe de hârtii de la castel.

— Da, zise Kim fără entuziasm. Şi, în plus, nu avem nici o garanţie că se află acolo.

Cât timp mâncară, conversaţia se îndreptă spre lucruri mai lumeşti. Abia după ce terminară desertul, Edward reveni la subiectul mormântului Elizabethei.

— În ce stare de conservare se afla corpul Elizabethei? întrebă el.

— Nu l-am văzut, răspunse Kim. Întrebarea o şocă. Sicriul nu era deschis. Excavatorul a lovit doar un colţ şi l-a zgâriat puţin.

— Poate ar trebui să-l deschidem, sugeră Edward. Mi-ar plăcea să iau o mostră – dacă mai există ceva distinct din care să iau. Dacă am găsi vreo urmă din alcaloidul pe care această ciupercă nouă îl produce, am putea dovedi definitiv că diavolul din Salem era o ciupercă.

— Nu pot să cred că ţi-a trecut măcar prin cap aşa ceva. Ultimul lucru pe care îl doresc e să tulbur cadavrul Elizabethei.

— Iar eşti superstiţioasă. Îţi dai seama că o astfel de opinie e aproape acelaşi lucru cu a respinge autopsia.

— Situaţia e diferită. Ea a fost deja îngropată.

— Se dezgroapă oameni tot timpul, zise Edward.

— Cred că ai dreptate, şovăi Kim.

— Poate ar trebui să vin cu tine mâine. Ne putem uita amândoi.

— Ai nevoie de aprobare pentru a exhuma un cadavru, spuse Kim.

— Excavatorul a făcut aproape toată treaba. Hai să ne uităm şi decidem mâine.

Nota de plată sosi şi Edward o achită. Kim îi mulţumi şi îi spuse că data viitoare va face ea cinste. Edward îi răspunse că puteau discuta pe tema asta.

În faţa restaurantului petrecură un moment stânjenitor. Edward o invită la el, dar Kim ezită. Îi aduse aminte că dimineaţă nu se simţise în largul ei. În cele din urmă, rezolvară, cel puţin temporar, problema, căzând de acord să discute la Edward acasă.

După aceea, în timp ce şedeau pe canapea, Kim îl întrebă dacă-şi amintea de un student, pe nume Kinnard Monihan, care lucrase în laboratorul său în urmă cu patru-cinci ani.

— Kinnard Monihan, rosti Edward. Închise ochii pentru a se concentra. O mulţime de studenţi trec pe la mine. Dar pe el îl ştiu. Din câte-mi aduc aminte, s-a dus la medicină generală pentru un rezidenţiat în chirurgie.

— El e. Ce mai ţii minte despre el?

— Ţin minte că am fost dezamăgit când am aflat că avea să facă rezidenţiatul. Era un tip deştept. Mă aşteptam să rămână în cercetare. De ce mă întrebi?

— Am fost împreună câţiva ani.

Era pe punctul de a-i povesti despre cearta de pe domeniu, când Edward o întrerupse.

— Aţi fost amanţi? întrebă el.

— Cred că se poate spune şi aşa, ezită Kim.

Îşi dădu seama imediat că Edward era supărat. Comportamentul şi modul de a vorbi i se schimbaseră evident. Îi luă o jumătate de oră de rugăminţi şi discuţii pentru a-l linişti şi a-l face să înţeleagă că relaţia ei cu Kinnard se sfârşise. Îşi ceru chiar şi scuze că-i pomenise numele.

Încercând să schimbe subiectul, îl întrebă pe Edward dacă îşi găsise o nouă locuinţă. Acesta recunoscu că nu avusese ocazia.

Ea îl avertiză că septembrie se apropia vertiginos.

Pe măsură ce timpul trecea, nici unul nici celălalt nu aduse vorba despre rămânerea lui Kim peste noapte. Neluând nici o decizie, hotărâseră de fapt. Rămase. Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi în pat, Kim începu să se gândească la ceea ce îi spusese lui Kinnard, că avea să se mute împreună cu Edward. Nu intenţionase decât să-l provoace pe Kinnard, dar acum începu să ia în considerare ideea la modul serios. În mod sigur, era tentant. Relaţia cu Edward era din ce în ce mai puternică. Iar casa era mai mult decât mare şi era izolată. Uneori putea fi chiar pustie.

5

Sâmbătă, 23 iulie 1994

Kim se trezi treptat. Chiar înainte de a deschide ochii, auzi vocea lui Edward. La început crezu că făcea parte din vis, apoi, pe măsură ce devenea conştientă, îşi dădu seama că venea din camera cealaltă.

Kim deschise ochii cu oarecare dificultate. Mai întâi, se asigură că Edward nu era în pat, apoi se uită la ceas. Era 5:45.

Se aşeză la loc pe pernă, îngrijorată să nu se fi întâmplat ceva şi încercă să audă ce se vorbea, dar nu reuşi. Vocea lui Edward era neinteligibilă, dar, după tonul său, Kim ghici că era agitat.

Edward se întoarse după câteva minute. Era îmbrăcat în halat. În timp ce se îndrepta în vârful picioarelor spre baie, Kim îi spuse că era trează. Edward schimbă direcţia, veni la ea şi se aşeză pe marginea patului.

— Am veşti grozave, şopti el.

— Sunt trează, repetă Kim. Poţi să vorbeşti normal.

— Tocmai am vorbit cu Eleanor.

— La şase fără un sfert dimineaţa? întrebă Kim. Cine mai e şi Eleanor?

— Unul dintre postdoctoranzii mei. E mâna mea dreaptă în laborator.

— Pare cam devreme pentru o discuţie profesională.

Fără să vrea, se gândi la Grace Traters, presupusa asistentă a tatălui său.

— A muncit toată noaptea. Kevin a mai trimis aseară nişte scleroţi din noua ciupercă. Eleanor a rămas să prepare o mostră şi să o pună la spectrometru. Alcaloizii nu par a fi la fel cu cei din *Claviceps purpurea.* De fapt, se pare că sunt trei alcaloizi absolut noi.

— Mă bucur pentru tine, spuse Kim.

Era mult prea devreme pentru ea ca să mai poată spune şi altceva.

— Cel mai interesant lucru e că ştiu că cel puţin unul dintre ei este psihoactiv, zise Edward. La naiba, ar putea fi *toţi trei.* Îşi frecă mâinile de bucurie, ca şi cum se pregătea să se apuce de lucru imediat Nu pot să-ţi spun cât de important ar putea fi, continuă el. Am putea avea de-a face cu un nou drog sau chiar cu o nouă familie de droguri. Chiar dacă nu vor putea fi folosite ca medicamente, vor fi, fără îndoială, instrumente valoroase în cercetare.

— Mă bucur, spuse Kim.

Se frecă la ochi; voia să meargă la baie să se spele pe dinţi.

— E uimitor ce rol important are întâmplarea în descoperirea unui medicament, zise Edward. Îţi dai seama ce ar însemna să găseşti un medicament datorită proceselor de vrăjitorie din Salem. E chiar mai interesantă decât descoperirea Prozacului.

— Şi el a fost găsit din întâmplare? întrebă Kim.

— Chiar aşa, râse Edward. Cercetătorul principal se juca cu nişte antihistamine şi le testa, în cadrul unui experiment, pentru a măsura efectul lor asupra neurotransmiţătorului, numit norepinefrină. Printr-un accident, s-a trezit cu Prozacul, care nu e o antihistamină şi afectează serotonina, alt neurotransmiţător, de două sute de ori mai puternic decât afectează norepinefrina.

— Fantastic, zise Kim, dar nu ascultase nimic.

Fără cafeaua de dimineaţă, mintea ei nu era pregătită pentru astfel de subtilităţi.

— Abia aştept să mă apuc de lucru cu aceşti noi alcaloizi.

— Mai vrei să mergem la Salem? întrebă Kim.

— Da! răspunse Edward fără ezitare. Vreau să văd mormântul. Vino! Dacă tot te-ai sculat, să mergem!

O bătu uşor pe picior, peste pătură.

După ce Kim făcu duş, îşi uscă părul cu foehnul şi se machie, ieşiră pentru a lua din nou un mic dejun gras, dar gustos, în Harvard Square. După masă, se opriră la una dintre numeroasele librării din piaţă. Discuţia lor din timpul micului dejun se oprise şi asupra puritanismului. Amândoi îşi dădură seama că ştiau foarte puţine despre el, aşa că îşi cumpărară

câteva cărţi. Era trecut de nouă când porniră spre North Shore.

Kim conducea, pentru că nu voia să-şi lase maşina în parcarea din faţa locuinţei lui Edward, destinată exclusiv locatarilor. În absenţa traficului, merseră repede şi ajunseră la Salem înainte de zece. Urmând acelaşi traseu ca şi în sâmbăta anterioară, trecură din nou pe lângă Casa Vrăjitoarelor.

Edward întinse mâna şi o apucă pe Kim de braţ.

— Ai vizitat vreodată Casa Vrăjitoarelor?

— Mai demult, răspunse ea. De ce? Te interesează?

— Da, dar să nu râzi. Te deranjează dacă ne oprim câteva minute?

— Deloc, zise Kim.

Întoarse pe Federal Street şi parcă lângă judecătorie. Când se înapoiară, aflară că trebuia să aştepte. Casa Vrăjitoarelor se deschidea la zece. De asemenea, nu erau singurii vizitatori. În faţa vechii clădiri stăteau deja mai multe familii şi câteva perechi.

— E uimitor ce atracţie au procesele vrăjitoarelor din Salem, comentă Kim. Mă întreb dacă oamenii se întreabă de ce îi interesează atât de mult.

— Vărul tău, Stanton, a descris povestea ca fiind seducătoare şi macabră, zise Edward.

— E în stilul lui.

— Spunea că atracţia o reprezintă fereastra deschisă spre supranatural, adăugă Edward. Din întâmplare, sunt de acord cu el. Majoritatea oamenilor sunt puţin superstiţioşi, iar povestea despre vrăjitorie le stârneşte imaginaţia.

— De acord, spuse Kim, dar mă tem că e şi ceva pervers în această atracţie. Faptul că nişte oameni au fost executaţi este cheia. În plus, nu cred că, din întâmplare, erau mai multe vrăjitoare decât vrăjitori. E şi o discriminare de sex.

— Acum nu exagera cu feminismul. Eu cred că erau mai multe femei implicate din cauza rolului femeii în cultura colonială. Evident, erau asociate cu naşterea şi moartea, cu sănătatea şi cu boala, mult mai mult decât bărbaţii, iar aceste aspecte ale vieţii erau învăluite în superstiţie şi sacralitate. Pur şi simplu, nu aveau altă explicaţie pentru ele.

— Cred că amândoi avem dreptate, zise Kim. Sunt de acord

cu tine, dar, în urma micii documentări pe care am făcut-o, am rămas impresionată şi de lipsa unui statut legal al femeilor în vremea Elizabethei. Bărbaţii erau speriaţi şi se răzbunau pe femei. Era vorba despre misoginie.

În acel moment, uşa Casei Vrăjitoarelor se deschise. Îi întâmpină o femeie în costum de epocă. Atunci Kim şi Edward aflară că vizitarea casei se făcea într-un tur cu ghid. Toată lumea intră în hol şi aşteptă să înceapă prezentarea.

— Credeam că vom putea să ne plimbăm prin casă nestingheriţi, şopti Edward.

— Şi eu, răspunse Kim.

O ascultară pe tânăra femeie descriind numeroasele piese de mobilier din încăpere, inclusiv o cutie pentru Biblie, despre care se spunea că era un obiect ce nu putea lipsi dintr-o casă puritană.

— Îmi pierd interesul, murmură Edward. Poate ar trebui să plecăm.

— N-am nici o obiecţie, îl aprobă Kim.

Ieşiră din clădire. Când ajunseră în stradă, Edward se întoarse şi privi casa.

— Am vrut să intrăm pentru a vedea cât de mult seamănă interiorul cu casa cea veche, zise Edward. E uimitor. Parcă ar fi fost construite după aceleaşi planuri.

— După cum spuneai, individualismul nu era încurajat pe vremea aceea, observă Kim.

Se urcară în maşină şi îşi continuară drumul spre domeniu. Primul lucru pe care Edward îl văzu fu şanţul pentru utilităţi. Se arătă uimit de lungimea lui. Acum se întindea de lângă castel până în apropierea casei. Când se opriră pe margine, văzură că fusese deja săpat sub fundaţia casei.

— Uite coşciugul, zise Kim, arătând spre locul unde acesta ieşea în afară.

În acel punct, şanţul fusese mult lărgit.

— Ce noroc incredibil, spuse Edward. Am impresia că este capul sicriului. Şi aveai dreptate în privinţa adâncimii. Sunt cel puţin opt picioare până acolo, poate mai mult.

— Şanţul e adânc numai aici, lângă casă, îi arătă Kim. Pe câmp e mult mai superficial.

— Ai dreptate, spuse Edward.

Începu să se îndepărteze de casă.

— Unde te duci? întrebă Kim. Nu vrei să te uiţi la piatra funerară?

— Mă duc să mă uit mai de aproape la sicriu.

Imediat ce putu, sări în şanţ şi se întoarse, coborând din ce în ce mai adânc cu fiecare pas.

Kim îl urmări cu o îngrijorare crescândă. Începea să se întrebe ce avea de gând.

— Eşti sigur că malurile nu se vor prăbuşi? întrebă neliniştită Kim.

Când se apropia prea mult de margine, auzea bucăţi de pământ şi pietre căzând în porţiunea săpată.

Edward nu răspunse. Se aplecase pentru a studia capătul lovit al sicriului. Răzui cu mâna o parte din pământul lipit şi-l pipăi.

— E încurajator, zise el. E foarte uscat aici şi incredibil de frig.

Apoi îşi băgă degetele în deschizătura dintre capacul sicriului şi o latură. Trase brusc şi capacul se dădu într-o parte.

— Dumnezeule! murmură Kim.

— Vrei să aduci lanterna din maşină? zise Edward.

Se uita la capătul deschis al sicriului.

Kim făcu ce i se ceruse, dar nu era deloc mulţumită de ceea ce se întâmplă. Nu-i plăcea ideea de a tulbura mormântul Elizabethei şi mai mult decât fusese deja. După ce se aventură, cât de aproape îndrăzni, de marginea şanţului, îi aruncă lanterna lui Edward.

Edward îndreptă lumina spre capătul deschis al sicriului.

— Avem noroc, spuse el. Cadavrul a fost mumificat de frig şi de lipsa umezelii. Chiar şi giulgiul e intact.

— Cred că am făcut destul, zise Kim. Dar era ca şi cum ar fi vorbit la pereţi. Edward nu asculta. Îngrozită, privi cum Edward pune lanterna jos şi bagă mâna în coşciug. Edward! Ce faci?

— Vreau doar să-i trag puţin corpul afară, îi explică el.

Prinse capul cu mâinile şi începu să tragă. Nu se întâmplă nimic, aşa că se propti cu un picior în peretele şanţului şi trase mai tare. Spre surprinderea lui, capul se desprinse brusc, făcându-l să se izbească de celălalt perete al şanţului. În final, ajunse să stea jos, cu capul Elizabethei în poală. O ploaie de

pământ se împrăştie deasupra lui.

Kim simţi că leşină şi fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

— Doamne, spuse Edward când se ridică în picioare. Se uită la baza craniului Elizabethei. Cred că gâtul i s-a rupt când a fost spânzurată. E oarecum surprinzător, având în vedere că, pe vremea aceea, moartea nu era provocată prin ruperea gâtului, ci prin lăsarea condamnatului să atârne până când se sufoca.

Edward puse capul deoparte şi se aplecă să aşeze capacul sicriului în poziţia iniţială. Bătu cuiul la loc cu o piatră. Când se convinse că arăta exact ca la început, porni înapoi spre capătul şanţului, unde putea ieşi, cu capul în mână.

— Sper că nu ţi se pare amuzant, spuse Kim când ajunse lângă ea. Refuză să se uită la craniu. Vreau să-l pui la loc!

— Îl voi pune, promise Edward. Vreau doar să iau o mică mostră. Hai să mergem înăuntru, să vedem dacă nu găsim vreo cutie.

Exasperată, Kim îl conduse înăuntru, întrebându-se cum de se lăsa atrasă în asemenea situaţii. Edward îi simţi nemulţumirea şi găsi imediat o cutie de mărimea potrivită. Puse capul înăuntru şi o duse în maşină. Întors în casă, spuse nerăbdător:

— Bine, hai să facem un tur.

— Vreau să pui capul la loc cât poţi de repede.

— O să-l pun, repetă Edward.

Pentru a schimba subiectul, merse în partea din spate a casei şi se prefăcu că admiră stâlpii. Kim îl urmă. Curând atenţia i se îndreptă spre altceva. Renovarea înaintase simţitor. Descoperiră că pardoseala pivniţei fusese deja acoperită cu beton.

— Mă bucur că am luat mostrele atunci, zise Edward.

Pe când se aflau la etajul al doilea, inspectând stadiul în care se aflau lucrările la grupul sanitar, Kim auzi o maşină oprind. Se uită pe fereastra încastrată şi inima i se opri. Era tatăl ei.

— O, nu! exclamă ea.

Se simţi cuprinsă de o neliniştе supărătoare şi palmele îi transpirară instantaneu.

Edward îi simţi imediat disconfortul.

— Te deranjează prezenţa mea aici? întrebă el.

— Nu, Doamne fereşte! E din cauza mormântului Elizabethei. Te rog să nu-i spui nimic despre cap. Ultimul lucru pe care-l

vreau e să-i dau un motiv să se amestece în procesul de renovare.

Coborâră scările şi ieşiră. John stătea la marginea şanţului, uitându-se în jos la sicriul Elizabethei. Kim făcu prezentările. John fu politicos, dar rece. O luă pe Kim deoparte.

— A fost o coincidenţă nefericită ca George Harris să dea peste mormântul acesta, rosti el. I-am spus să nu povestească nimănui şi sper că şi tu vei face acelaşi lucru. Nu vreau ca mama ta să afle despre asta. O să-i provoace o criză şi o să fie bolnavă o lună.

— N-am nici un motiv să povestesc cuiva, îl asigură Kim.

— Sincer să fiu, mă mir că e aici, zise John. Mi s-a spus că Elizabeth a fost îngropată într-o groapă comună, undeva la vest de centrul oraşului Salem. Ce e cu străinul ăsta aici? Ştie despre mormânt?

— Edward nu e un străin, răspunse Kim. Da, ştie despre mormânt. Ştie şi despre Elizabeth.

— Credeam că ne-am înţeles să nu spui nimănui despre Elizabeth.

— Nu i-am spus eu, răspunse Kim. Stanton i-a spus.

— Afurisită să fie familia mamei tale, murmură John, întorcându-se la locul unde Edward aştepta liniştit.

— Povestea cu Elizabeth Stewart este secretă, îi spuse John lui Edward. Sper că vei respecta asta.

— Înţeleg, îl linişti Edward evaziv.

Se întrebă ce-ar spune John dacă ar şti despre capul din maşină.

Aparent satisfăcut, John îşi îndreptă atenţia asupra casei. La sugestia lui Kim, catadicsi să se uite puţin la construcţie. Făcură un tur scurt. Întorşi afară, ezită puţin înainte de a pleca. Se uită la Edward şi zise:

— Kim e o fată bună, sensibilă. E foarte caldă şi iubitoare.

— Aşa cred şi eu, îl aprobă Edward.

John se urcă în maşină şi porni. Kim îl urmări cu privirea până când dispăru între copaci.

— Are o capacitate extraordinară de a mă enerva, izbucni Kim. Problema e că nu-şi dă seama cât de umilitor e să fii tratată ca o adolescentă şi să ţi se spună fată.

— Cel puţin, ţi-a făcut un compliment, zise Edward.

— Compliment, pe naiba! Şi-a făcut un compliment lui însuşi. Aşa încearcă el să arate că e meritul lui pentru felul în care am evoluat. Dar n-a contribuit cu nimic la asta. N-a fost niciodată alături de mine. Habar n-are că a fi un adevărat tată şi soţ înseamnă mai mult decât să ne asigure hrană şi adăpost.

Edward o luă pe Kim pe după umeri.

— N-o să rezolvi nimic dacă te enervezi acum din cauza asta.

Kim se întoarse brusc spre Edward.

— Mi-a venit o idee azi-noapte, zise ea. Ce-ar fi să te muţi cu mine aici, pe întâi septembrie?

Edward se împiedică în cuvinte. Începu din nou să se bâlbâie.

— E o ofertă foarte generoasă, reuşi el să spună.

— Cred că ar fi minunat. Spaţiu e mai mult decât suficient, iar tu trebuie, oricum, să-ţi găseşti o nouă locuinţă. Ce zici?

— Mulţumesc, se bâlbâi Edward. Nu prea ştiu ce să zic. Poate ar trebui să mai vorbim.

— Să vorbim? întrebă Kim.

Nu se aştepta să fie refuzată. Edward îi trimitea încă flori în fiecare zi.

— Mă tem doar că invitaţia ta e un impuls de moment, îi explică Edward. Mi-e teamă că o să te răzgândeşti şi n-o să mai ştii cum să-ţi retragi invitaţia.

— Sigur ăsta e motivul pentru care eziţi? întrebă Kim. Se ridică şi-l îmbrăţişa. Bine. Putem să mai vorbim. Dar n-o să mă răzgândesc.

Mai târziu, după ce epuizară discuţia despre renovare, Kim îl întrebă dacă nu voia să mai petreacă puţin timp la castel, căutând prin hârtii. Îi spuse că observaţia lui din seara anterioară, despre natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei, îi dăduse un nou impuls. Edward răspunse că nu-l deranja deloc şi se bucura să o însoţească.

Ajunşi la castel, Kim sugeră să încerce mai întâi în pod, în locul pivniţei de vinuri. Edward fu de acord la început, dar când ajunseră sus, descoperiră că era înăbuşitor de cald. Chiar şi după ce deschiseră ferestrele, atmosfera rămase neplăcută. Edward îşi pierdu repede interesul.

— De ce am senzaţia că nu-ţi place aici? întrebă Kim.

Edward dusese un sertar la fereastră, dar, în loc să caute în el, se uita afară.

— Mă preocupă noii alcaloizi, răspunse el. Sunt nerăbdător să ajung la laborator ca să lucrez.

— Nu vrei să te întorci cu maşina în oraş şi să-ţi faci treaba? întrebă Kim. Eu o să vin cu trenul, mai târziu.

— Bună idee. Dar merg eu cu trenul.

După o scurtă discuţie în contradictoriu, pe care o câştigă Edward, deoarece Kim nu avea cum să ajungă la gară mai târziu, se întoarseră la casa cea veche şi urcară în maşină. La jumătatea drumului, Kim îşi aduse aminte brusc de capul Elizabethei, aflat pe locul din spate.

— Nici o problemă, spuse Edward. Îl iau cu mine.

— Cu trenul? întrebă Kim.

— De ce nu? E în cutie.

— Vreau să-l aduci imediat înapoi. După ce instalează utilităţile, vor umple şanţul la loc.

— O să termin repede cu el, o asigură Edward. Sper că mai e ceva în el ca să iau o mostră. Dacă nu, poate încerc cu ficatul.

— Nu mai umblăm la coşciug pentru nimic altceva decât ca să punem capul înapoi, atâta timp cât tata se învârte pe aici. Ca să fie şi mai rău, se pare că ţine legătura cu constructorul.

Kim îl lăsă pe Edward la capătul scărilor care coborau spre gară. Edward ridică cutia de scule de pe bancheta din spate.

— Vrei să ne întâlnim la cină? întrebă Edward.

— Nu cred. Trebuie să mă întorc la mine. Am de spălat şi mâine trebuie să mă scol devreme.

— Hai să vorbim măcar la telefon.

— S-a făcut, fu de acord Kim.

Oricât de mult ar fi apreciat timpul petrecut cu Kim, Edward se bucură să se întoarcă în laborator. Se bucură în mod deosebit să o vadă pe Eleanor, pe care nu se aştepta să o găsească acolo. Se dusese acasă, făcuse duş şi dormise, dar numai patru sau cinci ore. Spuse că era prea agitată pentru a sta departe.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-i arate rezultatele spectrometriei de masă. Acum era sigură că aveau de-a face cu trei alcaloizi noi. După ce vorbise cu el dimineaţă, petrecuse un

timp studiind rezultatele: nu aveau cum să fie determinate de alţi compuşi.

— Mai avem scleroţi? întrebă Edward.

— Câţiva, răspunse Eleanor. Kevin Scranton a spus că mai trimite şi alţii, dar nu ştie când. Nu voiam să-i sacrific pe cei pe care îi mai avem înainte de a vorbi cu tine. Cum vrei să separăm alcaloizii? Cu solvenţi organici?

— Hai să folosim electroforeza capilară. Dacă e nevoie, putem trece la cromatografie capilară electrocinetică.

— Să folosesc o mostră brută, cum am făcut la spectrometrul de masă? întrebă Eleanor.

— Nu. Hai să extragem alcaloizii cu apă distilată şi să-i precipităm cu un acid slab. Aşa am făcut la laboratorul de biologie şi a mers perfect. Vom obţine mostre mai pure, care ne vor uşura munca de cercetare a structurii.

Eleanor porni spre locul ei, dar Edward o apucă de braţ.

— Înainte de a începe extragerea, vreau să mai faci ceva, spuse el.

Fără nici un avertisment, deschise cutia de materiale şi scoase capul mumificat Eleanor tresări la priveliştea macabră.

— Puteai să mă anunţi.

— Presupun că da, zise Edward, râzând.

Pentru prima oară, se uită la craniu cu un ochi critic. Era destul de sinistru. Pielea maronie, aproape neagră, se uscase, căpătând aspectul pielii de încălţăminte şi se retrăsese de pe proeminenţele osoase, descoperind dinţii într-un rânjet sumbru. Părul era uscat şi aspru ca lâna.

— Ce e asta? întrebă Eleanor. O mumie egipteană?

Edward îi spuse povestea. Îi explică, de asemenea, că adusese capul în laborator pentru a vedea dacă mai exista ceva în cutia craniană din care să ia o mostră.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Eleanor. Vrei să-l pui la spectrometrul de masă.

— Exact. Ar fi minunat, din punct de vedere ştiinţific, dacă am putea vedea vârfuri care să corespundă noilor alcaloizi. Ar fi o dovadă imbatabilă că această femeie a ingerat noua ciupercă.

În timp ce Eleanor dădu o fugă la departamentul de biologie celulară, pentru a împrumuta instrumente de disecţie

anatomică, Edward stătu de vorbă cu studenţii şi asistenţii care veniseră şi îşi consumau agitaţi timpul, aşteptând atenţia lui. Le răspunse la toate întrebările şi îi trimise înapoi la experimentele lor. Până când termină cu ei, Eleanor se întoarse.

— Un asistent universitar de anatomie mi-a spus că ar trebui să înlăturăm întreaga calotă craniană, explică Eleanor, ridicând un fierăstrău electric.

Edward se apucă de treabă. Desprinse scalpul şi dezveli craniul. Apoi luă fierăstrăul şi tăie calota. El şi Eleanor se uitară înăuntru. Nu era mult. Creierul se contractase într-o masă întărită, în fundul craniului.

— Ce crezi? întrebă Edward.

Lovi substanţa cu vârful bisturiului. Era tare.

— Taie o bucată şi o s-o dizolv eu în ceva, zise Eleanor.

Edward făcu aşa cum i se sugerase.

După ce luară mostra, începură să încerce mai mulţi solvenţi. Neştiind dacă aveau ceva, îi introduseră pe rând în spectrometru. La a doua mostră, găsiră o corespondenţă. Mai multe vârfuri se potriveau exact cu cele ale noilor alcaloizi din extractul pe care Eleanor îl testase în noaptea trecută.

— Nu-i aşa că e grozavă ştiinţa? comentă bucuros Edward.

— E o adevărată încântare, aprobă Eleanor.

Edward se duse la birou şi sună acasă la Kim. Aşa cum se aşteptase, îi răspunse robotul telefonic. După semnalul sonor, îi lăsă un mesaj în care spunea că, pentru Elizabeth Stewart, diavolul fusese explicat ştiinţific.

Închise telefonul şi se întoarse repede la Eleanor. Era într-o dispoziţie de zile mari.

— Bine, gata cu joaca, spuse el. Hai să trecem la ştiinţă adevărată. Să vedem dacă putem separa aceşti alcaloizi, ca să ne dăm seama ce avem.

— E imposibil, zise Kim.

Închise cu şoldul sertarul unui dulap. Era plină de praf, încinsă şi nervoasă. După ce-l dusese pe Edward la gară, se întorsese în podul castelului şi făcuse o inspecţie generală de patru ore, din aripa servitorilor până în cea a oaspeţilor. Nu numai că nu găsise nimic important, dar nici măcar nu găsise vreun material

din secolul al şaptesprezecelea.

— N-o să fie o treabă uşoară, rosti ea.

Scrută cu privirea mulţimea de dulapuri, cufere, cutii şi mese de lucru, care se întindeau cât vedea cu ochii, până când podul făcea un colţ la dreapta. Volumul imens de materiale o intimidă. Şi, ca şi în pivniţă, nu era nici o ordine, după subiect sau după dată. Două pagini alăturate puteau fi din secole diferite, iar subiectul varia între acte comerciale, dosare de afaceri, reţete domestice, documente oficiale guvernamentale şi corespondenţă personală. Singura modalitate de a le cerceta era să le iei pagină cu pagină.

În faţa acestei realităţi, Kim începu să-şi dea seama ce noroc avusese să găsească, luni, scrisoarea lui James Flanagan din 1679 către Ronald Stewart. Îi dăduse impresia greşită că cercetările despre Elizabeth la castel aveau să fie o sarcină plăcută, dacă nu uşoară.

În cele din urmă, foamea, oboseala şi descurajarea de moment învinseră hotărârea lui Kim de a descoperi natura dovezilor concludente folosite împotriva Elizabethei. Simţind nevoia urgentă de a face duş, coborî din pod şi ieşi în căldura după-amiezii târzii de vară. Urcă în maşină şi porni înapoi spre Boston.

6

Luni, 25 iulie 1994

Edward se trezi după numai patru ore de somn. Era abia cinci dimineaţa. Când era entuziasmat de câte un proiect, nu mai avea nevoie de prea mult somn. Iar acum era mai entuziasmat decât fusese vreodată. Intuiţia lui ştiinţifică îi spunea că dăduse peste ceva cu adevărat important, iar intuiţia lui ştiinţifică nu-l înşela niciodată.

Sări din pat, provocându-i lui Buffer o criză de lătrat. Sărmanul câine crezuse că era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Edward fu nevoit să-l plesnească uşor ca să-şi revină.

După ce-şi îndeplini în grabă ritualul de dimineaţă, care includea şi o scurtă plimbare cu Buffer, Edward plecă cu maşina la laborator. Încă nu era şapte când intră, dar Eleanor se şi afla acolo.

— Nu prea pot să dorm, recunoscu ea.

Părul ei lung şi blond, de obicei atent pieptănat, era acum uşor ciufulit.

— Nici eu, spuse Edward.

Lucraseră sâmbătă seara până la ora unu şi duminică toată ziua. Fiind atât de aproape de succes, Edward amânase planurile de a o vedea pe Kim duminică seara. Când îi explicase cât de aproape erau el şi Eleanor de ţelul propus, ea fusese înţelegătoare.

În cele din urmă, duminică, puţin după miezul nopţii, Edward şi Eleanor reuşiseră să realizeze separarea. Dificultăţile se datoraseră în special faptului că doi dintre alcaloizi aveau proprietăţi fizice comune. Acum nu mai aveau nevoie decât de mai mult material şi, ca un răspuns la rugăminţile lor, Kevin Scranton sunase să le spună că trimisese încă un rând de

scleroţi în dimineaţa aceea.

— Vreau ca totul să fie gata când soseşte materialul, zise Edward.

— Am înţeles, să trăiţi, replică Eleanor, lovindu-şi călcâiele şi salutând milităreşte.

Edward încercă să o atingă pe creştet, dar era mult mai agilă decât el.

După ce lucrară febril mai mult de o oră, Eleanor îl atinse pe Edward pe braţ.

— Îţi ignori în mod intenţionat turma? întrebă ea în şoaptă, făcându-i semn peste umăr.

Edward se îndreptă şi se uită în jur la studenţii care se învârteau fără ţintă, aşteptându-l să-i bage în seamă. Nu-şi dăduse seama că erau acolo. Grupul se mărise treptat, pe măsură ce tot mai mulţi oameni soseau la laborator. Ca de obicei, voiau să-i pună întrebări şi să-i ceară sfatul.

— Ascultaţi! strigă Edward. Astăzi trebuie să vă descurcaţi singuri. Sunt ocupat. Lucrez la un proiect care nu suferă amânare.

Bombănind, mulţimea se împrăştie nehotărâtă. Edward nu le observă reacţia. Se întoarse imediat la lucru, iar când lucra, puterea lui de concentrare era legendară.

Câteva minute mai târziu, Eleanor îl bătu din nou pe braţ.

— Nu vreau să te bat la cap, zise ea, dar ce faci cu cursul de la ora nouă?

— La naiba! Uitasem de el, pur şi simplu. Caută-l pe Ralph Carter şi trimite-l încoace.

Ralph Carter era unul dintre principalii lui asistenţi.

După puţin timp, Ralph Carter apăru. Era un bărbat înalt, cu barbă şi avea o faţă surprinzător de lată, cu obrajii roşii.

— Vreau să preiei cursul de vară de biochimie, zise Edward.

— Pentru cât timp? întrebă Ralph.

Nu era deloc entuziasmat.

— Îţi spun eu, răspunse Edward.

După ce plecă Ralph, Edward se întoarse spre Eleanor.

— Urăsc reacţia asta de opoziţie pasivă. E prima oară când îi cer cuiva să-mi ţină cursul de chimie.

— Asta pentru că nimeni nu are devotamentul tău în a preda

la colegiu, îi explică Eleanor.

Aşa cum li se promisese, scleroţii ajunseră puţin după ora nouă, într-un mic borcan de sticlă. Edward deschise capacul şi împrăştie cu grijă boabele negre, ca de orez, pe o bucată de hârtie de filtru, ca şi cum ar fi fost pepite de aur.

— Ce chestii urâţele, aprecie Eleanor. Parcă ar fi excremente de şoarece.

— Mie-mi place să cred că seamănă cu seminţele din pâinea de secară, zise Edward. E o metaforă cu înţeles istoric.

— Eşti gata să ne apucăm de treabă? întrebă Eleanor.

— Să-i dăm drumul.

Înainte de prânz, Edward şi Eleanor reuşiră să producă o cantitate mică din fiecare alcaloid. Mostrele se aflau pe fundul unor mici eprubete conice, etichetate A, B şi C. Pe dinafară, alcaloizii păreau identici. Toţi erau sub forma unui praf alb.

— Care e următorul pas? întrebă Eleanor, ridicând o eprubetă în lumină.

— Trebuie să aflăm care dintre ei sunt psihoactivi. O dată ce-i descoperim, ne concentrăm asupra lor.

— Ce folosim pentru test? întrebă Eleanor. Presupun că am putea folosi preparate de *Aplasia fasciata.* Acestea ne-ar putea spune cu siguranţă care sunt neuroactivi.

Edward clătină din cap.

— Nu e de ajuns. Vreau să ştiu care provoacă reacţii halucinogene şi vreau răspunsuri rapide. Pentru asta avem nevoie de un creier uman.

— Nu putem folosi voluntari plătiţi! protestă Eleanor. Ar fi o încălcare flagrantă de etică.

— Ai dreptate. Dar nici nu mă gândeam să folosim voluntari plătiţi. Cred că tu şi cu mine suntem numai buni.

— Nu ştiu dacă vreau să iau parte la aşa ceva, rosti Eleanor nesigură.

Începea să-şi dea seama ce voia Edward.

— Mă scuzaţi! strigă o altă voce. Edward şi Eleanor se întoarseră şi o văzură pe Cindy, una dintre secretarele departamentului. Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule doctor Armstrong, dar doctoral Stanton Lewis e în biroul dumneavoastră şi ar vrea să vă vorbească.

— Spune-i că am treabă. Dar abia porni Cindy spre biroul ei, că Edward o chemă înapoi. Dacă mă gândesc mai bine, trimite-l aici.

— Nu-mi place strălucirea din ochii tăi, zise Eleanor în timp ce-l aşteptau pe Stanton.

— Sunt perfect inocent, spuse Edward, zâmbind. Desigur, dacă domnul Lewis va dori să devină anchetator principal în acest experiment, n-o să mă opun. Serios vorbind, vreau să stau de vorbă cu el despre ceea ce facem aici.

Stanton îşi făcu intrarea în laborator cu saluturile sale volubile. Se bucură în mod deosebit să-i găsească pe Edward şi pe Eleanor împreună.

— Persoanele mele favorite, zise el, dar pentru părţi diferite ale creierului.

Râse de gluma pe care o considera deocheată, dar Eleanor se dovedi mai rapidă, spunându-i că nu ştia că-şi schimbase orientarea sexuală.

— Ce tot vorbeşti? întrebă Stanton.

Rămăsese sincer descumpănit.

— Pur şi simplu, sunt convinsă că mă găseşti atrăgătoare pentru inteligenţa mea. Asta înseamnă că instinctul îţi rămâne pentru Edward.

Edward chicoti. Replicile erau punctul forte al lui Stanton, iar Edward nu-l văzuse niciodată amuţit. Stanton râse, la rândul lui şi o asigură pe Eleanor că ascuţimea minţii ei îi pusese în umbră dintotdeauna celelalte farmece. Apoi Stanton se întoarse spre Edward.

— Bine, zise el. Gata cu gluma şi cu distracţia. Ce se mai aude cu prospectul de la Genetrix?

— N-am avut ocazia să mă uit la el, recunoscu Edward.

— Mi-ai promis, îl avertiză Stanton. Va trebui să-i spun verişoarei mele să nu te mai vadă pentru că nu eşti de încredere?

— Cine-i această verişoară? întrebă Eleanor, dându-i un cot în coaste lui Edward.

Edward roşi la fată. Foarte rar bâlbâiala îi afecta vorbirea în laborator, dar acum se întâmplă. Nu voia să vorbească despre Kim.

— N-am avut timp să citesc nimic, îi răspunse el lui Stanton, cu oarecare dificultate. A intervenit ceva ce s-ar putea să te intereseze în mod special.

— Ar fi. Bine să fie ceva important, îl tachină Stanton. Îi dădu o palmă peste spate şi-i spuse că glumise în legătură cu Kim. Nu m-aş băga niciodată între voi doi, porumbeilor. Am auzit de la mătuşa mea că bătrânul Stewart v-a surprins împreună în Salem. Sper că n-a fost în flagrant delict, şmecherule.

Edward tuşi nervos, făcându-i semn lui Stanton să-şi tragă un scaun. Apoi schimbă imediat subiectul, începând povestea despre noua ciupercă şi alcaloizi. Îi spuse lui Stanton că cel puţin unul dintre ei era psihotrop şi-i povesti exact cum aflase. Îi înmână chiar cele trei eprubete şi-i spuse că tocmai terminase izolarea compuşilor.

— Ce poveste! exclamă Stanton. Puse eprubetele în stativ. Dar de ce crezi că m-ar interesa în mod special? Eu sunt un tip practic. Nu mă atrag chestiile astea esoterice şi exotice cu care vă ocupaţi voi, oamenii de ştiinţă.

— Cred că aceşti alcaloizi ar putea avea un câştig practic, zise Edward. S-ar putea să fim pe punctul de a descoperi un grup complet nou de medicamente psihotrope, care vor avea cel puţin aplicaţii în cercetare.

Stanton se îndreptă în scaun în mod vizibil. Aerul uşuratic pe care şi-l luase dispăru.

— Medicamente noi? întrebă el. Asta sună interesant. Ce şanse crezi că sunt să fie utilizabile clinic?

— Cred că sunt şanse foarte mari, zise Edward. Mai ales având în vedere tehnicile de alterare moleculară care sunt acum disponibile în chimia sintetică modernă. În plus, după episodul psihedelic cu extractul brut, m-am simţit foarte energizat, iar mintea îmi era extrem de limpede. Cred că aceste droguri ar putea fi mai mult decât simple halucinogene.

— Dumnezeule! exclamă Stanton. Instinctul său antreprenorial îi mărise pulsul. Ar putea fi ceva uriaş.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Edward.

— Vorbesc despre o recompensă economică serioasă pentru tine, zise Stanton.

— Pe noi ne interesează, în primul rând, rolul ştiinţific al unui

nou grup de substanţe psihoactive, reluă Edward. Toată lumea aşteaptă o revoluţie în înţelegerea funcţionării creierului. Cine ştie? Ar putea fi aceasta. Dacă ar fi aşa, va trebui să găsim o cale de a finanţa producţia pe scară largă. Cercetătorii din toată lumea s-ar bate pentru ele.

— Toate bune şi frumoase, aprecie Stanton. Mă bucur că ai ţeluri atât de înalte. Dar de ce să nu le ai pe amândouă? Ai putea să faci o grămadă de bani.

— Nu mă interesează să devin milionar, îl asigură Edward. Ar fi trebuit să ştii asta până acum.

— Milionar? întrebă Stanton, cu un chicotit dispreţuitor. Dacă această nouă linie de medicamente este eficientă împotriva depresiei sau a anxietăţii, sau a altor combinaţii, ai putea avea de-a face cu o moleculă de un miliard de dolari.

Edward începu să-i reamintească lui Stanton că aveau sisteme de valori diferite, dar se opri la mijlocul frazei. Rămase cu gura deschisă. Îl întrebă pe Stanton daca spusese un miliard.

— Am spus o moleculă de un miliard de dolari! repetă Stanton. Nu exagerez. Experienţa Libriumului, a Valiumului şi acum a Prozacului a demonstrat apetitul nesfârşit al societăţii pentru droguri psihotrope cu efecte clinice.

Edward aruncă o privire lungă pe deasupra campusului Facultăţii de Medicină de la Harvard. Când vorbi, vocea lui avea un timbru monoton, ca în transă.

— Din punctul tău de vedere şi cu experienţa ta, ce ar trebui făcut pentru a profita de o asemenea descoperire?

— Nu cine ştie ce, răspunse Stanton. Tot ce trebuie să faci e să înfiinţezi o firmă şi să înregistrezi marca medicamentului. E simplu. Dar până atunci, secretul e esenţial.

— Secretul a fost păstrat, îl linişti Edward. Încă se prefăcea distrat. Abia de câteva zile ne-am dat seama că avem de-a face cu ceva nou. Eleanor şi cu mine suntem singurii implicaţi.

Nu menţionă numele lui Kim pentru a nu provoca o nouă discuţie despre ea.

— Cu cât ştiu mai puţine persoane, cu atât mai bine, zise Stanton. Aş putea sa pornesc şi să înfiinţez o firmă, în caz că lucrurile încep să fie promiţătoare.

Edward se frecă la ochi şi apoi pe faţă. Inspiră adânc şi păru

că atunci se trezeşte din transă.

— Cred că ne grăbim. Eleanor şi cu mine mai avem mult de lucru înainte de a ne da seama peste ce am dat.

— Care este pasul următor? întrebă Stanton.

— Mă bucur că ai întrebat, zise Edward. Se depărtă de masă şi merse la un dulap de sticlă. Tocmai vorbeam cu Eleanor despre asta. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să aflăm care dintre aceşti compuşi este psihotrop.

Edward aduse trei flacoane la locul unde se aflau ceilalţi. Apoi puse câte o cantitate minusculă din fiecare alcaloid în câte un flacon şi le umplu pe fiecare cu câte un litru de apă. Le agită puternic.

— Cum vei face asta? întrebă Stanton, deşi, din povestea lui Edward, îşi imagina deja.

Edward luă dintr-un sertar trei pipete de câte un mililitru.

— Mi se alătură cineva? întrebă el. Nici Eleanor, nici Stanton nu răspunse. Ce laşi, râse Edward. Glumeam, adăugă el. De fapt, vreau doar să staţi lângă mine, pentru orice eventualitate. Asta e petrecerea mea.

Stanton se uită la Eleanor.

— E nebun sau ce are?

Eleanor îl privi pe Edward. Ştia că nu e nesăbuit şi era persoana cea mai inteligentă pe care o cunoscuse vreodată, în special în ceea ce priveşte biochimia.

— Eşti sigur că nu e periculos, nu-i aşa? zise ea.

— Nu mai mult decât câteva picături, replică el. Un mililitru conţine cel mult câteva milionimi de gram. În plus, eu am luat o cantitate aproximativ egală de extract brut şi n-a avut nici un efect negativ. De fapt, a fost chiar plăcut. Acestea sunt mostre relativ pure.

— Bine! spuse Eleanor. Dă-mi o pipetă.

— Eşti sigură? întrebă Edward. Nu e obligatoriu. Nu mă deranjează să le iau pe toate trei.

— Sunt sigură, zise Eleanor şi luă o pipetă.

— Dar tu, Stanton? întrebă Edward. E şansa ta de a lua parte la adevărata ştiinţă. În plus, dacă vrei să-ţi citesc afurisitul de prospect, poţi să-mi faci o favoare în schimb.

— Presupun că, dacă voi doi, nebunii, credeţi că nu e

periculos, pot s-o fac şi eu, zise Stanton nesigur. Dar ai face bine să citeşti prospectul ăla, că altfel o să ai de-a face cu prietenii mei din mafia din nord.

Stanton luă o pipetă.

— Fiecare să-şi aleagă singur otrava, rosti Edward, arătând flacoanele.

— Reformulează, te rog, că altfel mă răzgândesc, replică Stanton.

Edward râse. Se distra pe seama neliniştii lui Stanton. Prea des situaţia era invers.

Stanton o lăsă pe Eleanor să aleagă prima, apoi luă unul din cele două flacoane rămase.

— Mi se pare că jucăm un fel de ruletă rusească farmaceutică, zise el. Eleanor râse şi-i spuse lui Stanton că era mai inteligent decât ar fi trebuit. Dar nu destul de inteligent pentru a nu mă amesteca cu doi inşi ciudaţi ca voi, completă el.

— Doamnele mai întâi, zise Edward.

Eleanor umplu pipeta şi îşi puse un mililitru pe limbă. Edward o sfătui să bea un pahar cu apă după aceea.

Cei doi bărbaţi o priviră. Nici unul nu vorbi. Trecură câteva minute. În cele din urmă, Eleanor ridică din umeri.

— Nimic, spuse ea. Doar pulsul mi s-a accelerat puţin.

— Asta e din cauza fricii, conchise Stanton.

— Tu urmezi, zise Edward, arătându-l cu degetul pe Stanton.

Stanton îşi umplu pipeta.

— E o crimă prin ce trebuie să trec, ca să te aduc în echipa mea de consilieri, se plânse el.

Îşi puse cantitatea minusculă de lichid pe limbă şi apoi o înghiţi cu un pahar cu apă.

— E amar, zise el. Dar nu simt nimic.

— Mai aşteaptă câteva secunde ca să intre în circulaţie, spuse Edward.

Edward îşi umplu propria pipetă. Începuse să se îndoiască, întrebându-se dacă nu fusese vreun alt compus solubil în apă care îi provocase reacţia psihedelică.

— Cred că încep să simt o uşoară ameţeală, anunţă Stanton.

— Bun, spuse Edward. Îndoielile i se spulberară. Îşi aduse aminte că ameţeala fusese şi la el primul simptom, după

înghiţirea extractului brut. Altceva?

Stanton se încordă deodată şi făcu o grimasă, iar privirea începu să i se plimbe prin încăpere.

— Ce vezi? întrebă Edward.

— Culori! răspunse Stanton. Văd culori mişcătoare.

Începu să descrie culorile mai detaliat, dar apoi se întrerupse cu un strigăt de groază. Sări în picioare şi începu să se frece înnebunit pe mâini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward.

— Mă pişcă nişte insecte, spuse Stanton.

Continuă să se apere de insectele imaginare, până când începu să se sufoce.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Edward.

— Mă apasă pieptul! gâfâi Stanton. Nu pot să înghit.

Edward întinse mâna şi îl apucă de braţ. Eleanor ridică receptorul şi începu să formeze numărul, dar Edward îi spuse că era în regulă. Stanton se calmase imediat. Închise ochii şi zâmbi larg. Edward îl împinse şi-l aşeză la loc pe scaun.

Stanton răspunse la întrebări încet şi nesigur. Spunea că este ocupat şi nu voia să fie deranjat. Întrebat ce anume făcea, răspunse doar:

— Lucruri.

După douăzeci de minute, zâmbetul de pe faţa lui dispăru. Câteva minute păru că doarme, apoi deschise încet ochii.

Mai întâi, înghiţi în sec.

— Îmi simt gura ca şi cum ar fi deşertul Gobi, spuse el. Daţi-mi ceva să beau.

Edward îi turnă un pahar cu apă şi i-l întinse. Îl bău cu poftă şi rămase aşa o secundă.

— Aş zice că am petrecut vreo două minute foarte intense. Şi destul de plăcute.

— Mai degrabă vreo douăzeci, îl corectă Edward.

— Vorbeşti serios? întrebă Stanton.

— Cum te simţi, în general? întrebă Edward.

— Minunat de calm, răspunse Stanton.

— Şi clarvăzător? întrebă Edward.

— E o descriere foarte potrivită, confirmă Stanton. Simt că pot să-mi amintesc o mulţime de lucruri cu o claritate neobişnuită.

— Exact aşa m-am simţit şi eu, spuse Edward. Dar senzaţia de sufocare?

— Ce senzaţie de sufocare? întrebă Stanton.

— Te plângeai că te sufoci. De asemenea, te plângeai că te pişcă nişte insecte.

— Nu-mi amintesc deloc aşa ceva, zise Stanton.

— Mă rog, nu contează, continuă Edward. Important e că ştim cu siguranţă că substanţa B este halucinogenă. S-o vedem şi pe ultima.

Edward îşi luă doza. Ca şi în cazul lui Eleanor, aşteptară câteva minute, dar nu se întâmplă nimic.

— Unul din trei îmi ajunge, spuse Edward. Acum ştim asupra cărui alcaloid să ne concentrăm eforturile.

— Poate ar trebui să îmbuteliem chestia asta şi să o vindem aşa cum e, glumi Stanton. Generaţia anilor şaizeci ar fi fost nebună după ea. Vreau să spun că mă simt grozav, aproape euforic. Desigur, s-ar putea să fie doar bucuria că mi-au luat sfârşit chinurile. Trebuie să recunosc că am fost speriat.

— Şi mie mi s-a părut că am simţit o stare de euforie, zise Edward. De vreme ce am simţit-o amândoi, s-ar putea să fie efectul alcaloidului. Oricum, e încurajator. Cred că am obţinut un drog psihedelic cu proprietăţi calmante şi amnezice.

— Dar sentimentul acesta de clarviziune? întrebă Stanton.

— Mi-ar plăcea să cred că este efectul unei intensificări generale a funcţionării creierului, spuse Edward. În acest sens, ar putea avea şi proprietăţi antidepresive.

— Îmi place ce aud, zise Stanton. Spune-mi, care este pasul următor cu acest compus?

— Mai întâi, ne vom concentra asupra proprietăţilor lui chimice, răspunse Edward. Adică structura şi caracteristicile fizice. După ce i-am determinat structura, ne vom ocupa de sinteza drogului, ca să nu mai depindem de extragerea lui din culturi. Apoi trecem la funcţia sa fiziologică şi la studiile de toxicitate.

— Toxicitate? întrebă Stanton.

Se albise.

— Ai luat o doză minusculă, îi reaminti Edward. Nu-ţi face griji, n-o să ai nici o problemă.

— Cum vei analiza efectele fiziologice ale drogului? întrebă Stanton.

— Va fi o abordare pe mai multe niveluri, spuse Edward. Aduţi aminte că majoritatea compuşilor cu efect psihedelic funcţionează prin imitarea neurotransmiţătorilor cerebrali. LSD-ul, de exemplu, este legat de serotonină. Studiul nostru va începe cu neuronii unicelulari, apoi vom trece la sinaptozomi, care sunt preparate vii de celule neuronice, iar în cele din urmă vom studia sisteme celulare neuronice intacte, cum ar fi ganglionii animalelor inferioare.

— Fără animale vii? întrebă Stanton.

— Mai târziu, răspunse Edward. Probabil şoareci şi şobolani. Poate şi maimuţe, dar numai în etapele ulterioare. Trebuie să ne uităm şi la nivelul molecular. Va trebui să caracterizăm locurile de legătură şi transmiterea mesajelor la celulă.

— Pare un proiect de mai mulţi ani, zise Stanton.

— Avem mult de muncă, zise Edward. Îi zâmbi lui Eleanor şi ea dădu din cap afirmativ. Dar e extrem de interesant. Poate fi şansa unei vieţi.

— Ei bine, ţineţi-mă la curent, îl rugă Stanton. Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi nesiguri pentru a-şi testa echilibrul. Trebuie să recunosc că mă simt grozav.

Stanton ajunse aproape la uşa laboratorului, când se răsuci şi veni înapoi. Edward şi Eleanor începuseră deja să lucreze.

— Ţine minte, spuse el. Ai promis că citeşti prospectul. O să-ţi aduc aminte, oricât ai fi de ocupat.

— O să-l citesc, promise Edward. Dar n-am spus când.

Stanton îşi duse degetul la tâmplă, ca pe un pistol şi se prefăcu că se împuşcă.

— Kim, te caută cineva la telefon, strigă paznicul.

— Ia mesajul, îi răspunse Kim.

Era la patul unui pacient foarte bolnav şi o ajuta pe asistenta care se ocupa de caz.

— Du-te să vorbeşti, o îndemnă asistenta. Datorită ţie, situaţia e sub control aici.

— Eşti sigură? întrebă Kim.

Sora dădu afirmativ din cap.

Kim traversă în grabă salonul de terapie intensivă postchirurgicală, făcând slalom printre paturile înghesuite. Toată ziua veniseră şi plecaseră pacienţi. Ridică receptorul, aşteptându-se să fie de la laboratorul de chimie sau de la banca de sânge. Sunase mai devreme în ambele locuri.

— Sper că nu e un moment nepotrivit, spuse o voce.

— Cine e la telefon? întrebă Kim.

— George Harris, constructorul din Salem. M-aţi căutat mai devreme.

— Îmi pare rău, zise Kim. Uitase că sunase cu câteva ore mai devreme. Nu v-am recunoscut vocea.

— Îmi cer scuze că am întârziat atât de mult cu răspunsul. Am fost pe şantier. Cu ce vă pot ajuta?

— Voiam să ştiu când va fi astupat şanţul.

Întrebarea îi trecuse prin minte cu o zi în urmă şi îi provocase o oarecare nelinişte. Îşi pusese problema ce avea să facă dacă şanţul era astupat înainte de a pune la loc, în sicriu, capul Elizabethei.

— Probabil mâine dimineaţă.

— Atât de curând? exclamă Kim.

— Chiar acum, în timp ce vorbim, sunt instalate utilităţile, zise George. E vreo problemă?

— Nu, răspunse Kim repede. Voiam doar să ştiu. Cum merge treaba?

— Nu e nici o problemă, o asigură George.

Kim scurtă conversaţia şi închise, apoi îl sună pe Edward, în timp ce telefonul suna, neliniştea îi crescu.

Nu-i fii deloc uşor să-l prindă pe Edward. La început, secretara refuză măcar să-l caute şi-i ceru să lase un mesaj, spunând că Edward avea să o sune mai târziu. Kim insistă şi, în cele din urmă, reuşi.

— Mă bucur că ai sunat, spuse Edward imediat ce ridică receptorul. Am şi mai multe veşti bune. Nu numai că am separat alcaloizii, dar l-am şi identificat pe cel psihoactiv.

— Mă bucur pentru tine. Dar avem o problemă. Trebuie să ducem capul Elizabethei înapoi în Salem.

— Putem să-l ducem la sfârşitul săptămânii.

— Va fi prea târziu, spuse Kim. Tocmai am vorbit cu

constructorul. Mâine dimineaţă astupă şanţul.

— Oh, la naiba! exclamă Edward. Aici lucrurile se petrec cu o viteză incredibilă. Nu vreau să fac nici o pauză. Nu pot să aştepte şi să astupe şanţul săptămâna viitoare?

— N-am întrebat. Şi nici nu vreau să întreb. Ar trebui să le dau un motiv şi singurul care există are de-a face cu sicriul. Constructorul ţine legătura cu tatăl meu şi nu vreau să afle că am umblat la mormânt.

— La naiba cu toate, zise Edward.

Urmă o pauză stânjenitoare.

— Mi-ai promis că o să-l aduci înapoi imediat, zise în cele din urmă Kim.

— Nu e momentul cel mai potrivit. Apoi, după o mică pauză, adăugă: Nu vrei să-l duci tu?

— Nu ştiu dacă sunt în stare. Nici măcar n-am vrut să mă uit la el, darămite să-l mai şi ating.

— Nu e nevoie să-l atingi. Nu trebuie decât să dai la o parte capacul sicriului şi să pui cutia înăuntru. Nici măcar nu trebuie să deschizi cutia.

— Edward, mi-ai promis.

— Te rog. O să mă revanşez cumva. Dar sunt atât de ocupat acum. Am început analiza structurii.

— Bine, spuse Kim.

Când cineva apropiat o ruga ceva, îi era foarte greu să refuze. Nu o deranja drumul până în Salem. Ştia că trebuia să verifice stadiul lucrărilor pe şantier cât mai curând posibil. Poate că nu era chiar atât de rău să pună cutia direct în sicriu.

— Cum iau cutia? întrebă ea.

— Te ajut eu. Ţi-o trimit prin curier, ca să ajungă la tine înainte de a termina serviciul. Ce zici?

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare.

— Sună-mă aici, la laborator, când te întorci. O să stau cel puţin până la miezul nopţii, poate mai târziu.

Kim se întoarse la treabă, dar era preocupată. Neliniştea pe care o simţise când aflase că şanţul urmează să fie umplut atât de curând nu se atenuase. Cunoscându-şi firea, bănuia că starea aceea nu-i va trece până când capul nu avea să fie pus la loc, în sicriu.

În timp ce se plimba grăbită printre paturi, pentru a-şi îngriji pacienţii, se enervă că îl lăsase pe Edward să ia capul. Cu cât se gândea mai mult la ideea de a-l pune înapoi, cu atât îi plăcea mai puţin. Deşi la început i se păruse rezonabil să-l lase în cutia de scule, începuse să-şi dea seama că bunul ei simţ nu avea să-i permită acest lucru. Se simţea obligată să readucă mormântul la o formă cât mai apropiată de cea dinainte de a-l deranja. Asta însemna să arunce cutia şi să atingă capul şi ideea nu-i plăcea deloc.

În cele din urmă, cerinţele muncii sale o făcură să-şi uite grijile referitoare la Elizabeth. Avea pacienţi de îngrijit şi orele zburară. Mai târziu, în timp ce se concentra asupra unei perfuzii rebele, paznicul o bătu pe umăr.

— Aveţi un pachet, o anunţă el. Îi arătă un curier timid care stătea lângă biroul central. Trebuie să semnaţi pentru el.

Kim se uită la curier. Era intimidat de atmosfera din salon. În piept avea un ecuson, iar sub braţ avea o cutie de carton legată cu o sfoară. Într-o secundă, Kim înţelese ce era în cutie şi inima îi bătu cu putere.

— Cei de la intrare au încercat să-l convingă să-l ducă în camera pentru corespondenţă, spuse funcţionarul. Dar curierul a insistat că a primit instrucţiuni să vi-l dea personal.

— Mă ocup eu, zise Kim agitată.

Porni spre ghişeu, cu funcţionarul pe urmele ei. Spre groaza ei, situaţia deveni şi mai gravă. Kinnard se ridică din spatele biroului unde scria o fişă şi se uită la chitanţă. Nu-l mai văzuse de la confruntarea de pe domeniu.

— Ce avem aici? întrebă Kinnard.

Kim luă chitanţa de la curier şi o semnă repede.

— E un pachet special, explică funcţionarul.

— Asta văd şi eu, remarcă Kinnard. Şi mai văd că e de la laboratorul doctorului Edward Armstrong. Întrebarea e: ce poate fi înăuntru?

— Pe chitanţă nu scria, răspunse funcţionarul.

— Dă-mi cutia, rosti Kim aspru.

Se întinse peste birou ca să ia cutia, dar Kinnard făcu un pas înapoi şi zâmbi arogant.

— Este de la unul dintre numeroşii admiratori ai domnişoarei

Stewart, îi spuse el funcţionarului. Probabil că sunt bomboane. Ce idee deşteaptă, să le pună într-o cutie de computer.

— E prima oară când cineva de la SICU primeşte un pachet prin curier special, spuse funcţionarul.

— Dă-mi cutia, îi ceru din nou Kim.

Se făcu roşie ca focul, imaginându-şi cutia căzând şi capul Elizabethei rostogolindu-se pe podea.

Kinnard scutură cutia şi ascultă atent. Din partea cealaltă a biroului, Kim auzea limpede cum capul se lovea de pereţii cutiei.

— Nu pot fi bomboane, poate doar o minge de fotbal de ciocolată, zise Kinnard, prefăcându-se nedumerit. Tu ce crezi?

Scutură pachetul la urechea funcţionarului. Furioasă, Kim veni în spatele biroului şi încercă să ia cutia. Kinnard o ridică deasupra capului, unde Kim nu putea ajunge.

Marsha Kingsley ocoli biroul din direcţie opusă. Ca majoritatea personalului secţiei, văzuse ce se întâmpla, dar, spre deosebire de ceilalţi, sări în ajutorul colegei sale de cameră. Veni în spatele lui Kinnard, se ridică şi-i trase mâna în jos. El nu se opuse. Marsha luă cutia şi i-o dădu lui Kim.

Simţind că era supărată, Marsha o conduse în camera din spate. Îl auziră pe Kinnard râzând, în urma lor, cu funcţionarul.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Kim.

Acum, că avea cutia în mână, se simţea mai bine, dar tremura vizibil.

— Nu ştiu ce are omul ăsta, continuă Marsha. Ce ticălos. Nu meriţi să fii tratată aşa.

— E supărat pentru că m-am împrietenit cu Edward, îi explică Kim.

— Acum îi iei apărarea? întrebă Marsha. La naiba, nu-l văd deloc pe Kinnard în rolul de amant respins. Mai degrabă în rolul lui Lothario.

— Cu cine e acum? întrebă Kim.

— Cu blonda cea nouă de la urgenţă.

— Grozav! exclamă Kim sarcastic.

— El pierde, o asigură Marsha. Se spune că a servit drept model pentru bancurile cu blonde cretine.

— Dar are şi un corp nemaipomenit, adăugă Kim abătută.

— Ce-ţi pasă? întrebă Marsha.

Kim suspină.

— Ai dreptate. Doar că nu-mi plac resentimentele şi certurile.

— Ai avut parte din plin de ele cu Kinnard, zise Marsha. Uite cât de diferit te tratează Edward. El nu crede că totul i se cuvine.

— Ai dreptate, repetă Kim.

După ce termină serviciul, Kim duse cutia de carton la maşină şi o puse în portbagaj. Apoi se întrebă ce să facă. Plănuise să facă o vizită la sediul guvernatorului, înainte de a apărea problema cu capul Elizabethei. Se gândi să amâne vizita pentru o altă după-amiază. Apoi hotărî că le putea face pe amândouă, mai ales având în vedere că treaba de la casă nu o putea rezolva decât după plecarea muncitorilor.

Îşi lăsă maşina în garajul spitalului, urcă pe jos Beacon Hill şi se îndreptă spre clădirea cu dom aurit a guvernatorului statului Massachusetts. După ce stătuse închisă toată ziua, se bucură să umble pe afară. Era o zi caldă, dar plăcută, de vară. Bătea o uşoară briză de mare, iar aerul era sărat. Trecând pe lângă Common, auzi strigătele pescăruşilor.

Întrebă la biroul de informaţii unde se aflau Arhivele Statului Massachusetts. După ce-şi aşteptă rândul, se trezi faţă în faţă cu un funcţionar masiv, pe care îl chema William Macdonald. Kim îi arătă copiile pe care le făcuse după petiţia lui Ronald şi decizia negativă a magistratului Hathorne.

— Foarte interesant, aprecie William. Îmi plac la nebunie chestiile astea vechi. Unde aţi găsit-o?

— La judecătoria ţinutului Essex, răspunse Kim.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Magistratul Hathorne i-a sugerat lui Ronald să-i adreseze o petiţie guvernatorului, deoarece dovezile pe care le cerea fuseseră transferate în ţinutul Suffolk. Aş vrea să aflu răspunsul guvernatorului. Ceea ce mă interesează în mod deosebit este natura acestor dovezi. Nu ştiu de ce, dar nu sunt descrise, nici în petiţie, nici în decizie.

— Trebuie să fi fost guvernatorul Phipps, zise William şi zâmbi. Sunt pasionat de istorie. Să vedem dacă Ronald Stewart apare în computer.

William se duse la terminal. Kim râmase cu ochii pe chipul lui, pentru că nu putea vedea ecranul. Spre dezamăgirea ei, William clătină din cap după fiecare încercare.

— Nu e nici un Ronald Stewart, zise el, în cele din urmă. Se uită din nou la decizie şi se scărpină în cap. Nu ştiu ce altceva aş mai putea face. Am încercat să fac legătura între Ronald Stewart şi guvernatorul Phipps, dar n-am obţinut nimic. Problema e că nu toate petiţiile din secolul al şaptesprezecelea au supravieţuit, iar cele care au reuşit nu sunt catalogate aşa cum trebuie. Sunt o mulţime de astfel de petiţii personale. Pe vremea aceea existau o mulţime de neînţelegeri şi certuri, iar oamenii se dădeau în judecată la fel de des ca şi astăzi.

— Dar data? întrebă Kim 3 august 1692. Nu e de nici un ajutor?

— Mă tem că nu, răspunse William. Îmi pare rău.

Kim îi mulţumi şi părăsi sediul. Era uşor descurajată. După cât de uşor găsise petiţia la Salem, avea speranţe mari să găsească o decizie ulterioară din Boston, care să-i fi dezvăluit natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei.

— De ce n-a putut Ronald Stewart să descrie afurisitele alea de dovezi? se întrebă Kim, în timp ce cobora Beacon Hill.

Apoi îi veni ideea că poate avea importanţă faptul că nu le descrisese. Poate că faptul acesta, în sine, spunea ceva.

Kim suspină. Cu cât se gândea mai mult la misterioasele dovezi, cu atât era mai curioasă. De fapt, în acel moment, începu să creadă chiar că aveau o legătură cu sentimentul ei că Elizabeth încerca să comunice cu ea.

Ajunse pe Cambridge Street şi se întoarse spre garajul Spitalului General. O altă consecinţă a eşecului vizitei la sediul guvernatorului era că trebuia să se întoarcă la colecţia uriaşă de documente de la castel, o sarcină cel puţin descurajantă. Dar era evident că, dacă voia să afle ceva despre Elizabeth, acolo trebuia să caute.

Se urcă în maşină şi porni spre Salem. Dar nu fu o călătorie uşoară, nici scurtă. Din cauza vizitei la sediul guvernatorului, prinsese ora de vârf a traficului.

Imobilizată pe Storrow Drive, între maşinile oprite bară la bară, încercând să treacă de Leverett Circle, se gândi la blonda

cu care se împrietenise Kinnard. Ştia că nu avea de ce să se supere, dar nu se putea abţine. Asemenea gânduri o făceau să se bucure în mod deosebit că-l invitase pe Edward să stea cu ea. Nu numai că ţinea, într-adevăr, la Edward, dar faptul că trăia cu el le spunea ceva, atât lui Kinnard, cât şi tatălui ei.

Apoi îşi aduse aminte de capul Elizabethei din portbagaj. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai surprinsă de faptul că Edward nu venise cu ea la Salem în seara aceea, în special după ce promisese că avea să aibă grijă de cap şi ştia cât de mult ura ideea de a-l atinge. Comportamentul acesta nu se potrivea cu atenţia lui obişnuită şi îi dădu de gândit.

— Ce înseamnă asta? întrebă Edward nervos. Trebuie să te ţin tot timpul de mână?

Se adresa lui Jaya Dawar, un doctorand foarte inteligent din Bangalore, India. Jaya era la Harvard numai de la întâi iulie şi se străduia să găsească un subiect potrivit pentru teza sa de doctorat.

— Mă gândeam că mi-aţi putea recomanda mai mult material de citit, zise Jaya.

— Ţi-aş putea recomanda o bibliotecă întreagă, replică Edward. E doar la o sută de iarzi. Îi indică direcţia aproximativă a Bibliotecii Medicale Countway. Vine un moment, în viaţa fiecăruia, când trebuie să tai cordonul ombilical. Munceşte puţin şi de unul singur!

Jaya lăsă capul în jos şi ieşi tăcut. Edward îşi îndreptă din nou atenţia asupra cristalelor mărunte pe care le cultiva.

— Poate ar trebui să duc eu povara noului alcaloid, îi sugeră, nesigură, Eleanor. Tu poţi să te uiţi peste umărul meu şi să mă călăuzeşti.

— Şi să pierd toată distracţia?

Observa, cu ajutorul unui microscop binocular, cristalele care se formau pe suprafaţa soluţiei suprasaturate de pe lamela microscopului.

— Mă preocupă doar responsabilităţile tale obişnuite, zise Eleanor. O mulţime de oameni depind de supravegherea ta. I-am auzit şi pe studenţii de la colegiu plângându-se de absenţa ta, azi-dimineaţă.

— Ralph ştie materia, zise Edward. Metodele de predare i se vor îmbunătăţi.

— Lui Ralph nu-i place să predea.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Edward, dar n-am de gând să las să-mi scape această ocazie. Simt că am descoperit ceva cu acest alcaloid. Cât de des îţi cade în braţe o moleculă de un miliard de dolari?

— Încă nu ştim dacă acest nou compus va fi bun de ceva, zise Eleanor. În acest moment, e doar o ipoteză.

— Cu cât muncim mai mult, cu atât vom afla mai repede, spuse Edward. Studenţii se pot descurca deocamdată şi fără să-i ţin eu de mână. Cine ştie? S-ar putea să le fie chiar de folos.

Pe măsură ce se apropia de domeniu, neliniştea lui Kim creştea Nu putea uita că avea capul Elizabethei în portbagaj şi, cu cât stătea mai mult în apropierea lui, cu atât sentimentul vag, neplăcut, de teamă faţă de evenimentele recente se intensifica. Faptul că dăduse peste mormântul Elizabethei atât de repede după începerea lucrărilor de renovare părea să arunce asupra prezentului umbra ameninţătoare a freneziei vrăjitoarelor din 1692.

Poarta era întredeschisă, ceea ce o făcu să se teamă că muncitorii încă nu plecaseră. Când ieşi dintre copaci, bănuiala i se confirmă. În faţa casei erau parcate două maşini. Kim nu se bucură. Se aşteptase ca, până la ora aceea, toţi muncitorii să fi plecat deja.

Parcă lângă cele două maşini şi coborî de la volan. Aproape în acelaşi timp, George Harris şi Mark Stevens apărură la intrarea principală. Spre deosebire de ea, cei doi părură încântaţi să o vadă.

— Ce surpriză plăcută, zise Mark. Speram să vorbim mai târziu la telefon, dar e mult mai bine că aţi venit. Avem o mulţime de întrebări.

Timp de o jumătate de oră, Mark şi George o conduseră pe Kim într-un tur al lucrărilor. Stadiul deosebit de înaintat al acestora îi schimbară în bine starea de spirit. Spre bucuria ei, Mark adusese mostre de granit pentru bucătărie şi băi. Interesul ei pentru decoraţiunile interioare şi simţul culorilor o ajutară să

aleagă fără probleme. Kim era impresionată de ea însăşi. Ştia că posibilitatea de a lua astfel de decizii se datora progresului făcut în ultimii ani în câştigarea încrederii în sine. Când intrase la colegiu, nu era în stare nici măcar să-şi aleagă culoarea lenjeriei de pat.

Când terminară cu interiorul, ieşiră şi începură să se plimbe în jurul clădirii. Văzând construcţia din exterior, Kim le spuse că voia ca noile ferestre din spate să semene cu geamurile mici, în formă de diamant, ale părţii principale a casei.

— Va trebui să le facem la comandă, zise George. Vor fi mult mai scumpe.

— Le vreau, spuse Kim, fără nici o ezitare.

De asemenea, le spuse că dorea ca acoperişul de ţiglă să fie reparat şi nu înlocuit cu un material modem, aşa cum sugerase constructorul. Mark fu de acord că ar arăta mult mai bine. Kim voia ca şi şindrila să fie scoasă de pe hambar şi înlocuită cu ţiglă.

Dând ocol clădirii, ajunseră la şanţul pentru utilităţi. Kim aruncă o privire în adâncul lui, pe unde acum treceau o ţeavă de deşeuri, o conductă de apă, cablurile electrice, linia de telefon şi cablul TV. Răsuflă uşurată când văzu colţul sicriului ieşind în continuare din perete.

— Dar şanţul acesta? întrebă ea.

— Va fi astupat mâine, răspunse George.

Kim simţi un fior neplăcut pe şira spinării, imaginându-şi, fără să vrea, dilema îngrozitoare în care s-ar fi aflat dacă nu l-ar fi sunat pe George de dimineaţă.

— Va fi gata până la întâi septembrie? întrebă Kim, străduindu-se să-şi alunge din minte gândurile neplăcute.

Mark îl lăsă pe George să răspundă.

— Dacă nu apar elemente neprevăzute, ar trebui să fim gata. Voi comanda noile ferestre mâine. Dacă nu ajung la timp, le putem înlocui cu geamuri temporare.

După ce constructorul şi arhitectul se urcară fiecare în maşina lui şi plecară, Kim se întoarse în casă pentru a găsi un ciocan. Cu el în mână, deschise portbagajul şi ridică cutia de carton.

Mergând de-a lungul şanţului, pentru a ajunge într-un loc în care să poată sări, Kim se miră cât era de agitată. Se simţea ca

un hoţ în noapte şi se oprea mereu pentru a asculta dacă nu se apropie vreo maşină.

După ce cobori în şanţ şi se întoarse la locul unde era sicriul, la chinurile sale se adăugă şi un sentiment de claustrofobie. Pereţii o apăsau şi, din locul de unde privea, păreau că se înclină deasupra ei, accentuându-i spaima că s-ar putea prăbuşi în orice clipă.

Cu mâinile nesigure, se apucă să lucreze la colţul sicriului. Cu un capăt al ciocanului, desprinse capacul. Apoi se uită la cutie.

Acum, că venise momentul să îndeplinească neplăcuta sarcină, începu din nou să se întrebe ce să facă cu cutia. Dar nu ezită mult: desfăcu în grabă sfoara. Oricât ar fi urât ideea de a atinge capul, trebuia să facă efortul de a reda mormântului o imagine asemănătoare cu cea originală.

Înălţă capacul cutiei şi se uită cu reticenţă înăuntru. Capul era aşezat cu faţa în sus, sprijinit pe o masă de păr uscat. Elizabeth se holba la Kim din orbitele uscate, parţial descoperite. Preţ de o clipă, Kim încercă, în zadar, să armonizeze faţa sinistră cu portretul plăcut pe care îl dăduse la restaurat şi înrămat. Imaginile erau atât de contrastante, încât părea de neconceput să se refere la aceeaşi persoană.

Ţinându-şi respiraţia, băgă mâinile înăuntru şi scoase capul. Atingerea îi dădu noi fiori, ca şi cum ar fi atins moartea însăşi. Se pomeni întrebându-se din nou ce se întâmplase cu trei sute de ani în urmă. Ce putuse să facă Elizabeth pentru a merita o soartă atât de crudă?

Se răsuci cu atenţie, pentru a nu se împiedica de conducte şi cabluri. Puse capul în sicriu şi îl aşeză cu grijă. Simţi cum atinge cu mâna un material textil şi alte obiecte, mai tari, dar nu încercă să vadă ce erau. Închise repede capacul în poziţia iniţială şi îl bătu la loc în cuie.

Ridică cutia goală şi sforile şi străbătu în grabă şanţul înapoi. Nu începu să se liniştească decât după ce puse resturile la loc în portbagaj. În cele din urmă, luă o gură de aer. Cel puţin, se terminase.

Se întoarse la marginea şanţului şi se uită în jos, pentru a verifica dacă nu lăsase vreo urmă care să o dea de gol. Se vedeau urmele picioarelor, dar nu credea că asta era o

problemă.

Cu mâinile în şolduri, îşi întoarse ochii de la sicriu şi se uită la casa liniştită şi plăcută. Încercă să-şi imagineze cum era viaţa în vremurile acelea negre ale spaimei de vrăjitorie, când sărmana Elizabeth înghiţise, fără să ştie, secara otrăvitoare care-i luase minţile. Cu toate cărţile pe care le citise despre obsesia vrăjitoriei, Kim aflase o mulţime de lucruri. Cele mai multe dintre tinerele femei care fuseseră otrăvite cu aceeaşi substanţă ca şi Elizabeth, erau numite „victime” şi acestea fuseseră cele care le „acuzaseră” pe vrăjitoare.

Se uită din nou la sicriu. Era nedumerită. Tinerele victime nu fuseseră considerate ele însele vrăjitoare, ca Elizabeth. Cu excepţia lui Mary Warren, care fusese şi victimă şi acuzată, dar fusese eliberată, nu executată. Cu ce era Elizabeth diferită? De ce nu fusese doar una dintre victime? Era posibil să fi fost o victimă, dar să fi refuzat să acuze pe cineva? Sau practica, într-adevăr, magia, aşa cum sugerase tatăl ei?

Kim suspină şi clătină din cap. Nu avea nici un răspuns. Totul părea să ducă înapoi la misterioasele dovezi. Privirea i se îndreptă spre castelul singuratic şi văzu, cu ochii minţii, nenumăratele dulapuri, cufere şi cutii.

Se uită la ceas. Mai erau câteva ore de lumină. Urmându-şi impulsul, merse la maşină, se urcă la volan şi porni spre castel. Cu misterul Elizabethei viu în minte, voia să mai petreacă un timp încercând să caute prin hârtii.

Împinse uşa de la intrarea castelului şi fluieră, ca să nu se simtă singură. La piciorul scării celei mari, ezită. Podul era, cu siguranţă, mai plăcut decât pivniţa de vinuri, dar ultima excursie în pod fusese un eşec total. Nu găsise nimic din secolul al şaptesprezecelea, în ciuda celor cinci ore de eforturi.

Schimbând direcţia, intră în camera de zi şi deschise uşa grea de stejar care ducea în pivniţă. Aprinse luminile din firide şi coborî scările. Merse pe coridorul central, aruncând câte o privire în fiecare celulă. Dându-şi seama că nu exista nici o ordine în hârtii, se gândi că era important să conceapă un plan raţional. Îşi propuse să înceapă din cea mai îndepărtată celulă şi să organizeze documentele în funcţie de subiect şi dată.

Când trecu pe lângă o anumită celulă, ezită. Se întoarse şi se

uită atent la mobilă. Era grămada obişnuită de dulapuri, mese de lucru, cufere şi cutii. Dar era şi ceva diferit. Pe o masă se afla o cutie de lemn care i se păru cunoscută. Semăna foarte bine cu cutia pentru Biblie, pe care ghidul de la Casa Vrăjitoarelor o descrisese ca fiind un obiect nelipsit din casele puritane.

Se apropie de birou şi îşi plimbă mâna peste capacul cutiei, lăsând dâre paralele în praf. Deşi neprelucrat, lemnul era perfect neted. Fără nici o îndoială, cutia era veche. Apucând cu mâinile de o parte şi de alta, deschise capacul cu balamale.

Înăuntru, aşa cum era de aşteptat, era o Biblie veche, legată în piele groasă. Ridică Biblia şi observă că sub ea se aflau câteva plicuri şi hârtii. Duse Biblia în hol, unde era mai multă lumină. Întorcând coperta şi prima pagină, se uită la dată. Fusese tipărită la Londra, în 1653. Răsfoi cartea, cu speranţa că între pagini ar fi putut fi ascunse hârtii, dar nu era nimic.

Era pe punctul de a reveni la cutie, când ultima copertă a Bibliei i se deschise în mână. Pe partea interioară era scris: *Cartea lui Ronald Stewart,* 1663. Kim recunoscu scrisul elegant şi cursiv al lui Ronald. Bănui că scrisese pe Biblie când era copil.

Întoarse penultima pagină şi găsi o serie de pagini albe, având cuvântul *Memorandum* tipărit în partea de sus. Pe prima pagină după textul Bibliei găsi din nou scrisul lui Ronald. Aici înregistrase toate căsătoriile, naşterile şi decesele din familie. Urmărind cu degetul rândurile de pe pagină, citi fiecare dintre aceste date, până când ajunse la data căsătoriei lui Ronald cu Rebecca. Era duminică, 1 octombrie, 1692.

Se îngrozi. Însemna că Ronald se căsătorise cu sora Elizabethei la numai zece săptămâni de la moartea acesteia! I se păru mult prea curând şi se trezi din nou punând la îndoială caracterul lui Ronald. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă nu cumva avusese ceva de-a face cu execuţia Elizabethei. Dacă se grăbise atât de mult să se recăsătorească, Kim nu putea să creadă că el şi Rebecca nu avuseseră dinainte o legătură.

Încurajată de descoperire, se întoarse la cutia Bibliei şi scoase plicurile şi hârtiile. Le deschise cu nerăbdare, sperând să găsească o corespondenţă personală, dar toate o dezamăgiră. Erau numai scrisori de afaceri dintre anii 1810 şi 1837.

Se concentra asupra hârtiilor. Le parcurse filă cu filă şi, deşi

erau mai vechi, nu se dovediră mai interesante, până când dădu peste una împăturită în trei. Deschise documentul care avea mai multe pagini, cu urme de ceară de sigiliu şi găsi actul unui teren imens, numit Northfields Property.

La a doua pagină a documentului, găsi o hartă. Nu-i fu greu să recunoască zona. Terenul includea actualul domeniu Stewart, precum şi pământul ocupat în prezent de Kemwood Country Club şi Cimitirul Greenlawn. De asemenea, traversa râul Danvers, numit pe atunci Wooleston şi cuprindea o parte din Beverly. Spre nord-vest, se învecina cu actualul Peabody şi Danvers, care în act era trecut drept satul Salem.

Întorcând pagina, găsi partea cea mai interesantă a documentului. Semnătura cumpărătorului era cea a Elizabethei Flanagan Stewart. Data era 3 februarie 1692.

Kim se opri puţin asupra faptului că Elizabeth era cumpărătorul, nu Ronald. I se părea ciudat, deşi îşi amintea actul premarital pe care îl văzuse la Judecătoria ţinutului Essex, care îi dădea Elizabethei dreptul de a semna contracte în numele ei propriu. Dar de ce era ea cumpărătorul, mai ales că era un teren uriaş şi, probabil, costase o avere?

Pe spatele contractului era ataşată o hârtie mai mică, scrisă de o altă mână. Kim recunoscu semnătura. Era a magistratului Jonathan Corwin, ocupantul iniţial al Casei Vrăjitoarelor.

Ridică documentul în lumină, pentru că era greu de citit şi află că era o decizie a magistratului Corwin, prin care respingea cererea lui Thomas Putnam de a declara contractul de cumpărare a domeniului Northfields nul şi neavenit, din cauza ilegalităţii semnăturii Elizabethei.

În încheierea deciziei, magistratul Corwin scrisese: „Legalitatea semnăturii sus-numitei se bazează pe contractul încheiat între Ronald Stewart şi Elizabeth Flanagan, pe 11 februarie 1681.”

— Dumnezeule! exclamă Kim.

Parcă se uita pe o fereastră în secolul al şaptesprezecelea. Din lecturile sale, cunoştea numele de Thomas Putnam. El fusese unul dintre protagoniştii conflictului religios care cuprinsese satul Salem chiar înainte de isteria cu vrăjitoarele şi pe care mulţi istorici îl considerau cauza ascunsă a întregului

episod. Soţia şi fiica lui Thomas Putnam fuseseră victimele care făcuseră cele mai multe acuzaţii de vrăjitorie. Evident, Thomas Puteam nu ştiuse de existenţa contractului premarital dintre Ronald şi Elizabeth când făcuse petiţia.

Kim împături încet actul şi decizia. Aflase ceva ce putea fi important pentru a înţelege mai bine ce se întâmplase cu Elizabeth. Evident, Thomas Putnam fusese supărat din cauza cumpărării terenului de către Elizabeth şi, având în vedere rolul jucat de el în povestea vrăjitoarelor, duşmănia lui trebuie să fi avut efect. Era posibil să o fi aruncat pe Elizabeth în mijlocul tragediei.

Câteva clipe, Kim luă în considerare posibilitatea ca dovezile folosite împotriva Elizabethei la proces să fi avut de-a face cu cumpărarea terenului Northfxelds. O astfel de achiziţie trebuie să fi fost foarte neobişnuită în timpurile puritane, având în vedere rolul acceptat al femeii. Poate că dovezile fuseseră ceva ce demonstra cu certitudine că Elizabeth era o afaceristă, ceea ce era împotriva naturii. Dar, oricât s-ar fi gândit, nu-i venea nimic în minte.

Kim puse actul şi decizia adiţională pe Biblie şi studie restul hârtiilor din cutie. Spre bucuria ei, mai găsi un document din secolul al şaptesprezecelea, dar când îl citi, nu se dovedi la fel de interesant. Era un contract între Ronald Stewart şi Olaf Sagerholm din Goteborg. Contractul îi dădea instrucţiuni lui Olaf să construiască o corabie nouă şi rapidă, tip fregată. Corabia trebuia să aibă 128 de picioare lungime, 34 de picioare şi şase ţoii lăţime, 19 picioare şi trei ţoii înălţime, când era încărcată cu 276 de tone. Datată 12 decembrie 1691.

Puse Biblia şi cele două documente din secolul al şaptesprezecelea la loc, în cutie şi o duse pe o masă cu consolă, la baza scărilor care urcau spre camera principală. Voia să folosească cutia pentru a păstra toate hârtiile pe care le găsea în legătură cu Ronald sau cu Elizabeth. În acest scop, intră în celula în care găsise scrisoarea de la James Flanagan şi o aduse înapoi, pentru a o pune alături de celelalte materiale.

După ce rezolvă această problemă, Kim se întoarse în camera în care găsise cutia pentru Biblie şi începu să caute în biroul pe care se afla cutia. După câteva ore de muncă intensă, se ridică

şi se întinse. Nu găsise nimic interesant. Se uită scurt la ceas, care era aproape opt şi îşi dădu seama că era timpul să se întoarcă în Boston.

În timp ce urca încet scările, îşi dădu seama cât era de obosită. Fusese o zi plină la muncă, iar scotocitul prin hârtii era obositor, chiar dacă nu cerea efort fizic.

Drumul înapoi spre Boston fu mult mai uşor decât cel la venirea în Salem. Traficul era redus, înainte de a intra în Boston. După ce intră pe Storrow Drive, de unde mai avea o distanţă scurtă, Kim se răzgândi şi merse mai departe, spre ieşirea Fenway. Îi venise brusc ideea de a-i face o vizită lui Edward la laborator, în loc să-l sune. Sarcina de a pune la loc capul Elizabethei fusese atât de lipsită de probleme, încât se simţea vinovată că se supărase atât de tare.

Trecu de portarul Facultăţii de Medicină cu ajutorul legitimaţiei sale de asistentă şi urcă scările. O dată, după cină, făcuse o scurtă vizită cu Edward la laborator, aşa că ştia drumul. Biroul de la intrare era în întuneric, aşa că bătu la fereastra care dădea direct în laborator.

Văzând că nu răspunde nimeni, bătu din nou, mai tare. Încercă şi la uşă, dar era încuiată. După ce bătu a treia oară, văzu pe geam că se apropie cineva.

Uşa se deschise şi Kim se pomeni în faţa unei femei blonde, suple şi atrăgătoare, al cărei corp se profila chiar şi prin halatul larg, de laborator.

— Da? întrebă Eleanor mecanic.

O studie pe Kim din cap până-n picioare.

— Îl caut pe doctorul Edward Armstrong, zise Kim.

— Nu primeşte vizite. Biroul departamentului se deschide mâine dimineaţă.

Se pregăti să închidă uşa.

— Cred că pe mine va vrea să mă vadă, rosti Kim, ezitând.

De fapt, nu era deloc sigură şi, preţ de o clipă, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să sune.

— Serios? întrebă Eleanor ironic. Cum te cheamă? Eşti studentă?

— Nu, nu sunt studentă. Întrebarea i se păru absurdă, de vreme ce era îmbrăcată în uniforma de asistentă. Mă numesc

Kimberly Stewart.

Eleanor îi închise uşa în nas, fără să spună nimic. Kim aşteptă, mutându-se de pe un picior pe altul şi gândindu-se că ar fi fost mai bine dacă nu venea. Uşa se deschise din nou.

— Kim! exclamă Edward. Ce Dumnezeu cauţi aici?

Kim îi spuse că preferase să îi facă o vizită decât să-i dea un simplu telefon. Îşi ceru scuze că îl prinsese într-un moment nepotrivit.

— Nu e nici o problemă, zise Edward. Sunt ocupat, dar n-are importanţă. De fapt, sunt mai mult decât ocupat. Dar intră.

Se dădu la o parte din uşă. Kim intră şi îl urmă pe Edward spre birou.

— Cine mi-a deschis uşa? întrebă Kim.

— Eleanor, îi răspunse Edward peste umăr.

— Nu e prea prietenoasă, vorbi Kim, nesigură dacă era bine să o spună.

— Eleanor? întrebă Edward. Cred că te înşeli. Ea se înţelege bine cu toată lumea. Eu sunt singurul morocănos pe aici. Dar amândoi suntem morţi de oboseală. Suntem în priză şi muncim fără pauză de sâmbătă dimineaţă. De fapt, Eleanor munceşte chiar de vineri seara. Nici unul din noi n-a prea dormit.

Ajunseră la biroul lui Edward. El ridică un teanc de reviste de pe un scaun cu spătar, le aruncă într-un colţ şi îi făcu semn lui Kim să se aşeze. Edward se aşeză pe scaunul de la masa de lucru.

Kim se uită atent la Edward. Părea surescitat, ca şi cum ar fi băut zece ceşti de cafea. Maxilarul de jos i se mişca nervos, în sus şi în jos, în timp ce mesteca gumă. O barbă nerasă de două zile îi păta bărbia şi obrajii.

— Ce e cu activitatea asta frenetică? întrebă Kim.

— Noul alcaloid, răspunse Edward. Am şi început să aflăm câteva lucruri despre el şi pare destul de promiţător.

— Mă bucur pentru tine. Dar de ce atâta grabă? Aveţi vreun termen limită?

— Nu e decât bucuria descoperirii, răspunse Edward. Alcaloidul s-ar putea dovedi un medicament extraordinar. Dacă nu ai lucrat niciodată în cercetare, e greu să înţelegi satisfacţia unei astfel de descoperiri. E o satisfacţie pe care o

experimentăm aproape oră de oră. Tot ce aflăm pare pozitiv. E incredibil.

— Poţi să-mi spui ce aţi aflat? întrebă Kim. Sau e vreun secret?

Edward îşi apropie scaunul şi vorbi mai încet. Kim se uită prin laborator, dar nu văzu pe nimeni. Nici măcar nu ştia unde se afla Eleanor.

— Am dat peste un compus psihoactiv, care se administrează oral şi trece prin bariera de sânge a creierului precum proverbialul cuţit prin brânză. E atât de puternic, încât are efect chiar şi într-o cantitate de ordinul microgramelor.

— Crezi că acest compus i-a afectat pe oamenii implicaţi în procesele de vrăjitorie din Salem? întrebă Kim.

Pentru ea, Elizabeth rămânea prioritatea.

— Fără îndoială. Este încarnarea diavolului din Salem.

— Dar oamenii care au mâncat grâul infectat au fost otrăviţi, zise Kim. Ei au devenit „victimele”, care aveau crize îngrozitoare. Cum poţi să fii atât de încântat de un astfel de medicament?

— Este halucinogen, răspunse Edward. Nu e absolut nici o îndoială în privinţa asta. Dar noi credem că e mai mult. Avem motive să credem că linişteşte, revigorează şi poate chiar stimulează memoria.

— Cum ai aflat atât de multe atât de repede? întrebă Kim.

Edward râse încurcat.

— Deocamdată nu ştim nimic sigur, recunoscu el. Mulţi cercetători ar spune că munca noastră nu e nici pe departe ştiinţifică. Am încercat să ne formăm o imagine generală despre ceea ce poate face acest alcaloid. Fii atentă, acestea nu sunt experimente controlate, oricât de mult am lărgi semnificaţia termenului. Cu toate astea, rezultatele sunt extrem de interesante, chiar nemaipomenite. De exemplu, am aflat că drogul pare să calmeze şobolanii agitaţi mai bine decât imipramina, care este punctul de referinţă în ceea ce priveşte efectul antidepresiv.

— Deci crezi că poate fi un halucinogen antidepresiv?

— Printre altele, răspunse Edward.

— Are efecte negative?

Tot nu reuşea să înţeleagă de ce Edward era atât de încântat.

Edward râse din nou.

— Nu ne-am făcut probleme în privinţa halucinaţiilor la şobolani. Dar, serios, în afara halucinaţiilor nu am văzut nici un fel de probleme. Am inoculat doze destul de mari mai multor şobolani şi sunt cum nu se poate mai fericiţi. În culturile de neuroni am introdus cantităţi şi mai mari şi n-a avut nici un efect asupra celulelor. Pare să fie total lipsit de toxicitate. E incredibil.

Ascultându-l în continuare, Kim deveni din ce în ce mai dezamăgita că n-o întreba despre vizita ei la Salem şi ce se întâmplase cu capul Elizabethei. În cele din urmă, fu nevoită să aducă vorba ea însăşi, când Edward se opri puţin din povestirea sa exuberantă.

— Bravo, rosti Edward simplu, când îi spuse că pusese capul la loc. Mă bucur că s-a terminat.

Kim era pe punctul de a-i povesti cum se simţise în clipele acelea, când Eleanor apăru deodată şi monopoliză imediat atenţia lui Edward asupra unor foi scoase la imprimantă. Eleanor nu-i observă prezenţa, iar Edward nu le făcu cunoştinţă. Kim îi privi discutând aprins asupra informaţiei. Edward era evident mulţumit de rezultate. În cele din urmă, Edward îi dădu lui Eleanor câteva sugestii şi o bătu pe spate, iar Eleanor dispăru la fel de repede cum venise.

— Unde rămăsesem? întrebă Edward, întorcându-se spre Kim.

— Alte veşti bune? întrebă Kim, referindu-se la rezultatele aduse de Eleanor.

— În mod sigur. Am început să studiem structura compusului, iar Eleanor tocmai mi-a confirmat impresia ei iniţială că este o moleculă tetraciclică, cu multiple catene laterale.

— Cum Dumnezeu v-aţi dat seama de asta?

Era impresionată, fără să vrea.

— Chiar vrei să ştii?

— Cu condiţia să nu-mi depăşeşti prea mult cunoştinţele, răspunse Kim.

— Primul pas a fost să determinăm masa moleculară cu ajutorul cromatografiei standard. Asta a fost uşor. Apoi am spart molecula, cu nişte agenţi speciali care rup anumite tipuri de legături. După aceea, am încercat să identificăm cel puţin o

parte dintre fragmente, cu ajutorul cromatografiei, electroforezei şi spectrometriei de masă.

— Gata, m-ai depăşit, recunoscu Kim. Am auzit aceşti termeni, dar nu cunosc exact procesele.

— Nu e complicat, spuse Edward. Se ridică. Ştii, conceptele de bază nu sunt greu de înţeles. Rezultatele pot fi uneori greu de analizat. Vino să-ţi arăt aparatele.

O luă de mână şi o ridică în picioare. O târî entuziast prin laborator şi-i arătă spectrometrul de masă, unitatea de cromatografie lichidă de mare precizie şi echipamentul de electroforeză capilară. În tot acest timp, o instrui despre cum puteau fi folosite pentru separare şi identificare. Singurul lucru pe care Kim îl înţelese pe deplin era înclinaţia evidentă a lui Edward spre predare.

Edward deschise o uşă laterală şi gesticula spre interior. Kim se uită înăuntru. În mijlocul camerei se afla un cilindru înalt de aproximativ patru picioare şi lat de două. Cablurile şi firele ieşeau din el ca şerpii din capul Meduzei.

— Ăsta e aparatul nostru de rezonanţă magnetică nucleară, zise Edward mândru. E un instrument vital pentru un proiect ca acesta. Nu e suficient să ştim câţi atomi de carbon, hidrogen, oxigen şi azot sunt într-un compus. Trebuie să le cunoaştem orientarea tridimensională. Şi asta poate face această maşină.

— Sunt impresionată, rosti Kim, neştiind ce altceva să spună.

— Să-ţi mai arăt un aparat, spuse Edward, nebăgând de seamă dispoziţia lui Kim.

O duse la altă uşă, pe care o deschise şi o invită să privească. Kim se uită înăuntru. Era un amestec îngrozitor de echipamente electronice, cabluri şi tuburi catodice.

— Interesant, aprecie Kim.

— Ştii ce este? întrebă Edward.

— Nu cred.

Nu voia să-i arate lui Edward cât de puţine ştia despre munca lui.

— Este o unitate de defiracţie cu raze X, îi explică el, la fel de mândru ca şi de echipamentul de rezonanţă magnetică nucleară. Completează ceea ce facem cu aparatul de rezonanţă magnetică, îl vom folosi cu noul alcaloid, pentru că alcaloidul

cristalizează rapid sub formă de sare.

— Înseamnă că aveţi de muncă.

— E muncă, dar, în acelaşi timp, e extraordinar de interesant, spuse Edward. Am pus la bătaie tot arsenalul nostru de investigaţie, iar informaţiile curg. Vom avea structura într-un timp record, în special cu ajutorul programelor noi pe care le au aceste echipamente.

— Noroc, îi ură Kim.

Îşi făcuse doar o idee vagă din ceea ce-i explicase Edward, dar se molipsise şi ea de entuziasmul lui.

— Şi ce s-a mai întâmplat în Salem? întrebă deodată Edward. Cum merge renovarea?

Întrebarea lui Edward o luă prin surprindere. Având în vedere preocuparea lui pentru muncă, nu credea că îl interesa micul ei proiect. Era pe punctul de a se retrage.

— Renovarea merge bine. Casa va fi o frumuseţe.

— Ai fost plecată destul de mult, zise Edward. Te-ai cufundat iar în documentele familiei Stewart?

— Am petrecut vreo două ore, recunoscu Kim.

— Ai mai găsit ceva despre Elizabeth? începe să mă intereseze din ce în ce mai mult şi pe mine. Simt că îi datorez foarte mult. Dacă nu era ea, n-aş fi găsit niciodată acest alcaloid.

— Am mai aflat câteva lucruri.

Îi povesti lui Edward despre vizita la sediul guvernatorului, înainte de a pleca spre Salem şi faptul că nu exista nici o altă petiţie referitoare la misterioasele dovezi. Apoi îi vorbi despre contractul de cumpărare a domeniului Northfields, semnat de Elizabeth şi despre faptul că acesta îl supărase pe Thomas Putnam.

— S-ar putea să fie cea mai importantă informaţie pe care ai aflat-o până acum, spuse Edward. Din puţinul pe care l-am citit, cred că Thomas Putnam nu era persoana cea mai potrivită pe care s-o calci pe nervi.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Kim. Fiica lui, Ann, a fost una dintre primele „victime” şi a acuzat multe persoane de vrăjitorie. Problema e că nu pot să fac legătura între domeniu şi dovezile concludente.

— Poate că membrii familiei Putnam erau destul de răi ca să le planteze, sugeră Edward.

— E o idee. Dar nu ne spune nimic despre natura lor. În plus, dacă dovezile erau plantate, cum mai puteau fi concludente? Eu tot cred că era ceva făcut de Elizabeth însăşi.

— Poate, încuviinţă Edward. Dar singurul lucru pe care îl avem este petiţia lui Ronald, în care se spunea că dovezile au fost ridicate de pe proprietatea lui. Cred că putea fi orice avea o legătură evidentă cu vrăjitoria.

— Apropo de Ronald. Am aflat ceva despre el care mi-a retrezit suspiciunile. S-a recăsătorit la numai zece săptămâni de la moartea Elizabethei. Un doliu extraordinar de scurt, ca să nu spunem mai mult. Mă face să cred că el şi Rebecca ar fi putut avea o relaţie.

— Poate, zise Edward, fără tragere de inimă. Eu tot cred că habar n-avem cât de grea era viaţa pe vremea aceea. Ronald avea patru copii de crescut şi o afacere înfloritoare de condus. Probabil că nu prea a avut de ales. Pun pariu că o perioadă lungă de doliu era un lux pe care nu şi-l putea permite.

Kim dădu afirmativ din cap, dar nu era convinsă. În acelaşi timp, se întrebă cât din suspiciunea ei faţă de Ronald se datora comportamentului tatălui ei.

Eleanor apăru la fel de brusc ca şi data trecută şi îl angajă din nou pe Edward într-o discuţie privată, dar vie. După ce plecă, Kim se scuză.

— Cred că trebuie să plec, spuse ea.

— Te conduc la maşină, se oferi Edward.

În timp ce coborâră scările şi traversară curtea dreptunghiulară, Kim observă că purtarea lui Edward se schimba treptat ca şi altădată, devenea din ce în ce mai agitat. Kim ştia, din experienţă, că era pe punctul de a-i spune ceva. Nu încercă să-l încurajeze, pentru că ştia că nu folosea la nimic. În cele din urmă, când ajunseră la maşină, vorbi:

— M-am gândit mult la invitaţia de a sta cu tine în casa cea veche, începu el, învârtind o pietricică cu piciorul.

Făcu o pauză. Kim aşteptă cu nerăbdare, nesigură de ceea ce avea să spună. Apoi el continuă:

— Dacă mai vrei, mi-ar face plăcere să vin.

— Sigur că mai vreau, zise Kim uşurată.

Se ridică şi îl îmbrăţişă, iar el îi întoarse gestul.

— Putem merge la sfârşitul săptămânii, ca să vorbim despre mobilă, zise el. Nu ştiu dacă vrei să foloseşti ceva din apartamentul meu.

— O să ne simţim bine, îl asigură Kim.

Se despărţiră oarecum stânjeniţi, iar Kim urcă în maşină. Deschise geamul din dreapta şoferului, iar Edward se aplecă înăuntru.

— Îmi pare rău că am fost atât de preocupat cu acest alcaloid.

— Înţeleg. Văd cât eşti de entuziasmat. Dăruirea ta mi se pare impresionantă.

După ce-şi luară rămas-bun, Kim porni spre Beacon Hill, mult mai fericită decât fusese cu o jumătate de oră în urmă.

7

Vineri, 29 iulie 1994

Entuziasmul lui Edward crescu pe parcursul săptămânii. Baza de date despre noul alcaloid creştea cu o viteză exponenţială. Nici el, nici Eleanor, nu dormeau mai mult de patru sau cinci ore pe noapte. Amândoi locuiau practic la laborator şi munceau mai mult decât munciseră vreodată în viaţă.

Edward insista să facă totul cu mâna lui, ceea ce însemna că uneori refăcea chiar munca lui Eleanor pentru a fi absolut sigur că nu existau greşeli. Eleanor verifica, în acelaşi mod, munca lui.

Fiind atât de ocupat cu noul alcaloid, Edward nu mai avea timp de nimic. În ciuda sfaturilor contrare ale lui Eleanor şi în ciuda nemulţumirii crescânde a studenţilor de la colegiu, nu mai ţinuse nici un curs. De asemenea, nu mai acordase nici o secundă grupului său de studenţi, ale căror proiecte erau acum blocate, în lipsa supravegherii şi sfaturilor lui.

Edward nu era îngrijorat. Asemenea unui artist cuprins de inspiraţie, era fascinat de noul drog şi uita de tot ce-l înconjura. Spre marea lui bucurie, structura drogului apărea, atom cu atom, din negura trecutului în care fusese ascuns.

Miercuri dimineaţă, în urma unei demonstraţii extraordinare de chimie organică, Edward reuşi să determine complet miezul structural cu patru inele al compusului. Până miercuri după-amiază, toate catenele laterale erau definite, atât din punctul de vedere al alcătuirii, cât şi din cel al modului de legătură cu miezul. Edward descrise în glumă molecula ca pe un măr din care ieşeau viermi.

Catenele laterale îl fascinară în mod special pe Edward. Erau cinci: una era tetraciclică, asemenea miezului şi semăna cu LSD-ul; alta avea două inele şi semăna cu un drog numit

scopolamină; ultimele trei semănau cu principalii neurotransmiţători ai creierului: norepinefrina, dopamina şi serotonina.

În primele ore ale zilei de joi, Edward şi Eleanor îşi primiră răsplata, când imaginea întregii structuri moleculare apăru pe ecranul computerului, într-un spaţiu virtual tridimensional. Această reuşită era rezultatul unui nou program structural, al unui computer cu o capacitate extraordinar de mare şi al orelor de discuţii aprinse dintre Edward şi Eleanor, în care fiecare îl contrazicea pe celălalt.

Hipnotizaţi de imagine, Edward şi Eleanor priviră în tăcere molecula care se rotea încet pe ecranul supercomputerului. Avea culori ameţitoare, iar norii de electroni erau reprezentaţi în diferite nuanţe de albastru-cobalt. Atomii de carbon erau roşii, oxigenul era verde, iar azotul galben.

După ce-şi încălzi degetele ca un pianist care se pregătea să cânte o sonată de Beethoven la un pian Steinway, Edward se aşeză la terminalul său, care era legat la computerul central. Folosindu-şi toate cunoştinţele, experienţa şi intuiţia chimică, începu să lucreze la tastatură. Imaginea de pe ecran începu să tremure şi să tresară, continuând să se rotească. Edward opera modificări asupra moleculei, separând cele două catene despre care ştia că produceau efectul halucinogen: cea care semăna cu LSD-ul şi cea care semăna cu scopolamina.

Spre încântarea lui, reuşi să separe aproape tot lanţul LSD, cu excepţia unui mic segment format din doi atomi de carbon, fără să afecteze prea tare structura tridimensională a compusului sau distribuţia sarcinilor electrice. Ştia că modificarea oricăreia dintre aceste proprietăţi putea afecta grav bioactivitatea drogului.

Dar lanţul de scopolamină era cu totul altceva. Edward reuşi să separe parţial catena laterală, lăsând intactă o porţiune considerabilă. Când încercă să înlăture mai mult, molecula se îndoi şi îşi schimbă fundamental forma tridimensională.

După ce dădu la o parte cât putu din lanţul de scopolamină, copie datele în computerul său din laborator. Imaginea nu mai era la fel de spectaculoasă, dar, în anumite privinţe, era mai interesantă. Edward şi Eleanor se uitau acum la un posibil nou

drog artificial care fusese obţinut prin manipularea pe calculator a unui compus natural.

Scopul lui Edward era ca, prin manipulare pe computer, să elimine efectele halucinogene şi antiparasimpatice. Cele din urmă produceau uscarea gurii, dilatarea pupilelor şi amnezia parţială pe care atât el, cât şi Stanton le experimentaseră.

În acel moment, Edward îşi arătă adevărata valoare în chimie organică sintetică. Într-un adevărat maraton, de joi dimineaţa până noaptea, Edward descoperi un proces prin care să obţină noul drog din agenţii obişnuiţi pe care îi avea la dispoziţie. Până vineri dimineaţa, obţinu o fiolă din noul drog.

— Ce crezi? o întrebă Edward pe Eleanor, în timp ce amândoi se uitau la fiolă.

Erau epuizaţi, dar nici unul nu avea intenţia de a dormi.

— Cred că ai făcut dovadă de o mare virtuozitate chimică, spuse sincer Eleanor.

— Nu voiam un compliment, replică Edward. Căscă. Mă interesează ce crezi că ar trebui să facem acum.

— Eu sunt cea conservatoare în echipă, spuse Eleanor. Aş zice să ne facem o idee asupra toxicităţii.

— La treabă, rosti Edward.

Se ridică în picioare şi îi întinse o mână lui Eleanor. Se întoarseră împreună la muncă.

Încurajaţi de reuşită şi nerăbdători să obţină rezultate imediate, ignorară protocolul ştiinţific. Aşa cum făcuseră şi cu alcaloidul natural, renunţară la analizele atente, controlate, pentru a obţine rapid informaţii generale care să le dea o idee despre potenţialul drogului.

Mai întâi adăugară diverse concentraţii de drog la diverse tipuri de culturi de ţesuturi, inclusiv rinichi şi celule nervoase. Deşi aplicară doze relativ mari, se bucurară să vadă că nu aveau nici un efect. Puseră culturile într-un incubator, astfel încât să le poate observa periodic.

Apoi făcură un preparat ganglionar din *Aplasia fasciata,* introducând electrozi minusculi în celule nervoase cu activitate spontană. După ce conectară electrozii la un amplificator, creară imaginea activităţii celulelor pe un tub cu raze catodice. Observând reacţiile neuronale, descoperiră că drogul era, într-

adevăr, psihoactiv, deşi nu scădea şi nici un creştea activitatea spontană. În schimb, drogul părea să stabilizeze ritmul.

Cu un entuziasm crescând, de vreme ce tot ce făceau dădea rezultate pozitive, Eleanor începu să administreze noul drog unui grup de şobolani agitaţi, în timp ce Edward adăugă substanţa la un nou preparat de celule nervoase. Prima care obţinu rezultate fu Eleanor. Se convinse repede că drogul modificat avea un efect calmant şi mai puternic asupra şobolanilor decât alcaloidul original.

Edward obţinu puţin mai greu rezultatele. Descoperi că drogul era activ la toate nivelurile celor trei neurotransmiţători, dar nu în mod egal. Serotonina era afectată mai mult decât norepinefrina, care era afectată mai mult decât dopamina. Ce nu se aştepta era ca drogul să formeze o legătură covalentă liberă cu glutamina şi cu acidul gamaaminobutiric, doi dintre principalii agenţi inhibitori ai creierului.

— E fantastic, exclamă Edward. Ridică de pe birou hârtiile pe care consemnaseră toate descoperirile lor şi le lăsă să cadă ca nişte confetti uriaşe. Aceste informaţii indică un potenţial monumental al drogului. Sunt gata să pun pariu că e eficient atât împotriva depresiei, cât şi a anxietăţii şi, dacă e aşa, ar putea revoluţiona psihofarmacologia. S-ar putea chiar să fie comparabil cu descoperirea penicilinei.

— Mai avem de rezolvat problema efectelor halucinogene, spuse Eleanor.

— Mă îndoiesc sincer, spuse Edward. Mai ales după ce am îndepărtat lanţul LSD. Dar sunt de acord că trebuie să fim siguri.

— Hai să verificăm culturile de ţesuturi, spuse Eleanor.

Ştia că Edward voia să ia drogul. Era singurul mod de a verifica dacă era halucinogen.

Scoaseră culturile din incubator şi le examinară sub microscopul de mică putere. Toate păreau sănătoase. Nu exista nici un semn că celulele ar fi fost afectate de noul drog, nici măcar cele care primiseră o doză mai mare.

— Nu pare să existe nici un fel de toxicitate, spuse bucuros Edward.

— Dacă nu vedeam, nu credeam, adăugă Eleanor.

Se întoarseră la biroul lui Edward şi preparară mai multe

soluţii, din ce în ce mai concentrate. Punctul de pornire era o concentraţie care cuprindea o doză aproximativ egală cu cea de alcaloid nemodificat pe care o primise Stanton. Edward încercă primul şi, când nu se întâmplă nimic, Eleanor luă şi ea. Dar nu simţiră nici un efect.

Încurajaţi de aceste rezultate negative, Edward şi Eleanor măriră treptat doza până la un miligram, ştiind că LSD avea efect psihedelic la doza de 0.05 miligrame.

— Ei bine? întrebă Edward după o jumătate de oră.

— Din câte-mi dau seama, nu există nici un efect halucinogen, răspunse Eleanor.

— Dar un efect există, spuse Edward.

— În mod cert, spuse Eleanor. L-aş descrie ca pe o mulţumire calmă. Orice ar fi, îmi place.

— Eu îmi simt mintea foarte ascuţită, spuse Edward. Trebuie să fie din cauza drogului, pentru că acum douăzeci de minute eram terminat şi mă gândeam că puterea mea de concentrare era zero. Acum mă simt în formă, ca şi cum aş fi dormit o noapte întreagă.

— Am sentimentul că memoria mea îndepărtată s-a trezit din somn, spuse Eleanor. Dintr-o dată mi-am amintit numărul de telefon de când aveam şase ani. În anul acela familia mea s-a mutat pe Coasta de Vest.

— Dar simţurile? întrebă Edward. Ale mele par extrem de acute, în special mirosul.

— Nu m-aş fi gândit până n-ai spus tu, zise Eleanor. Îşi dădu capul pe spate şi mirosi aerul. Nu mi-am dat niciodată seama că în laboratorul nostru există un asemenea amestec de mirosuri.

— Mai simt ceva, de care nu mi-aş fi dat seama dacă nu aş fi făcut o cură de Prozac, spuse Edward. Mă simt foarte stăpân pe mine, ca şi cum aş putea să intru în mijlocul unui grup de oameni şi să fac tot ce vreau. Diferenţa e că am luat trei luni Prozac până să ajung aici.

— Eu nu pot spune că simt ceva de genul ăsta, spuse Eleanor. Dar mi s-a uscat puţin gura. Ţie?

— Poate, recunoscu Edward. Apoi se uită fix în ochii albaştri ai lui Eleanor. E posibil să ai şi pupilele puţin dilatate. Dacă e aşa, e din cauza lanţului de scopolamină pe care n-am reuşit să-l

eliminăm cu totul. Verifică-ţi vederea de aproape.

Eleanor ridică o sticluţă cu o substanţă şi citi scrisul mărunt de pe etichetă.

— Nici o problemă, spuse ea.

— Altceva? întrebă Edward. Ai probleme cu circulaţia sau cu respiraţia?

— Totul e în regulă, răspunse Eleanor.

— Mă scuzaţi, se auzi o voce. Eleanor şi Edward se întoarseră şi o văzură, apropiindu-se, pe una dintre studentele de la doctorat. Am nevoie de ajutor. O chema Nadine Foch şi era din Paris. Unitatea de rezonanţă magnetică nucleară nu funcţionează.

— Poate ar fi mai bine să vorbeşti cu Ralph, spuse Edward, zâmbi călduros. Aş vrea să te ajut, dar sunt foarte ocupat acum. În plus, Ralph cunoaşte aparatul mai bine decât mine, mai ales din punct de vedere tehnic.

Nadine le mulţumi şi plecă să-l caute pe Ralph.

— Drăguţ din partea ta, spuse Eleanor.

— Aşa mă şi simt, zise Edward. În plus, e o persoană simpatică.

— Poate ar fi momentul să-ţi reiei activităţile obişnuite, spuse Eleanor. Am făcut progrese fantastice.

— Asta nu e nimic pe lângă ceea ce urmează, spuse Edward. E frumos din partea ta să-ţi faci griji pentru responsabilităţile mele profesorale şi tutoriale, dar te asigur că se descurcă şi singuri câteva săptămâni, fără să se producă vreun dezastru. N-am de gând să pierd distracţia cu acest nou drog. Între timp, vreau să începi să modelezi, cu ajutorul computerului, mai multe familii de compuşi din noul drog, prin substituţia catenelor laterale.

În timp ce Eleanor se duse să lucreze la terminalul ei, Edward se întoarse la birou şi ridică telefonul. Îl sună pe Stanton Lewis.

— Ai treabă în seara asta? îl întrebă Edward pe vechiul său prieten.

— Am treabă în fiecare seară, răspunse Stanton. Ce te frământă? Ai citit prospectul?

— Vrei să iei cina cu mine şi cu Kim? zise Edward. Vreau să-ţi spun ceva.

— A, ticălos bătrân, replică Stanton. O să faci vreun important anunţ social?

— Aş prefera să discutăm personal, se eschivă Edward. Luăm cina? Fac cinste.

— Sună serios, spuse Stanton. Am rezervare la Anago Bistro, pe Main Street, în Cambridge. Masa e pentru doi, dar o să o schimb pentru patru. E la ora opt. Dacă e vreo problemă, te sun.

— E perfect, spuse Edward.

Apoi închise, înainte ca Stanton să mai poată întreba ceva. Edward o sună pe Kim la serviciu.

— Eşti ocupată? întrebă el, când Kim veni la telefon.

— Nu întreba, spuse ea.

— Am aranjat să luăm cina cu Stanton şi cu soţia lui, zise Edward agitat. O să fie pe la opt, dacă nu mă mai sună Stanton, îmi pare rău că te anunţ atât de târziu. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— Nu mai lucrezi în seara asta? întrebă surprinsă Kim.

— Îmi iau liber, spuse Edward.

— Dar mâine? întrebă Kim. Mai mergem în Salem?

— Mai vorbim, spuse Edward fără să promită. Ce zici de cină?

— Aş prefera să mănânc doar cu tine, răspunse Kim.

— Drăguţ din partea ta să spui asta şi eu aş prefera să mănânc doar cu tine. Dar trebuie să vorbesc cu Stanton şi m-am gândit că putem face o mică petrecere. Ştiu că n-am fost prea simpatic săptămâna asta.

— Pari foarte entuziasmat, spuse Kim. S-a întâmplat ceva bun astăzi?

— Totul a fost bun, replică Edward. Şi de aceea e atât de importantă întâlnirea asta. După cină, putem petrece ceva timp singuri. Ne plimbăm prin parc, cum am făcut în seara în care ne-am cunoscut. Ce zici?

— S-a făcut, spuse Kim.

Kim şi Edward ajunseră primii la restaurant, iar gazda, care era şi una dintre proprietare, îi aşeză la o masă liniştită, retrasă, într-un separeu lângă fereastră. Afară se vedea o porţiune din Main Street, cu mulţimea sa de pizzerii şi restaurante italiene. O maşină de pompieri trecu în viteză, cu toate clopotele şi sirenele

urlând.

— Aş putea jura că pompierii din Cambridge îşi folosesc maşinile pentru a merge după cafea, spuse Edward. Râse, privind camionul cum se îndepărta. Tot timpul se grăbesc să ajungă undeva. Nu pot fi atât de multe incendii.

Kim îl privi atent pe Edward. Era într-o dispoziţie de zile mari. Nu-l mai văzuse niciodată atât de vorbăreţ şi de jovial şi, deşi arăta obosit, se comporta ca şi cum tocmai ar fi băut mai multe cafele. Comandă chiar o sticlă de vin.

— Credeam că îl laşi întotdeauna pe Stanton să comande vinul, spuse Kim.

Înainte ca Edward să poată răspunde, Stanton sosi şi, potrivit obiceiului lui, intră ca vântul în restaurant, de parcă ar fi fost al lui. Îi sărută mâna ospătăriţei, gest pe care aceasta îl suportă cu o nerăbdare dezgustată.

— Bine, băieţi, le spuse el lui Edward şi lui Kim, în timp ce o ajuta pe Candice să se aşeze. Masa era îngustă şi fiecare pereche trebuia să stea lipită unul de celălalt. Care e vestea cea mare despre voi doi? Să desfac o sticlă de Dom Perignon?

Kim se uită la Edward pentru a primi o explicaţie.

— Am şi comandat nişte vin, spuse Edward. Se va potrivi perfect.

— Tu ai comandat vin? întrebă Stanton. Dar aici nu se serveşte Ripple.

Stanton râse din toată inima când se aşeză.

— Am comandat un vin alb italian, spuse Edward. Un vin rece şi sec merge bine pe vremea asta fierbinte de vară.

Kim îşi ridică sprâncenele. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Edward.

— Deci, ce e? întrebă Stanton. Se aplecă nerăbdător în faţă, cu coatele pe masă. Vă căsătoriţi?

Kim se îmbujoră. Cu o oarecare stânjeneală, se întrebă dacă Edward nu-i spusese lui Stanton despre planurile lor de a sta împreună în casa cea veche. Nu era un secret, din punctul ei de vedere, dar i-ar fi plăcut să-şi anunţe ea însăşi familia.

— Aş vrea eu, spuse Edward, râzând la rândul lui. Am veşti bune, dar nu chiar atât de bune.

Kim clipi şi se uită la Edward. Era impresionată de stăpânirea

de sine cu care Edward răspunsese comentariului nepotrivit al lui Stanton.

Chelneriţa sosi cu vinul. Stanton avu grijă să examineze eticheta înainte de a-i permite să o deschidă.

— Sunt surprins, prietene, îi spuse el lui Edward. Nu e o alegere rea.

După ce turnară vinul în pahare, Stanton se pregăti să facă un toast, dar Edward îl opri.

— E rândul meu, spuse Edward. Ridică paharul spre Stanton. Pentru cel mai inteligent investitor din domeniul medical, continuă el.

— Şi eu care credeam că n-o să observi niciodată, rosti Stanton, râzând.

Luară cu toţii câte o înghiţitură.

— Am o întrebare pentru tine, îi spuse Edward lui Stanton. Ai vorbit serios când ai spus că un nou medicament psihotrop ar putea fi o moleculă de un miliard de dolari?

— Absolut, spuse Stanton. Deveni deodată mai serios. De aceea suntem aici? Ai informaţii noi despre drogul care m-a trimis în aventura aceea psihedelică?

Atât Candice, cât şi Kim întrebară despre ce aventură psihedelică vorbea Stanton. Când aflară ce se întâmplase, se îngroziră.

— N-a fost chiar atât de rău, spuse Stanton. Chiar mi-a plăcut.

— Am o mulţime de informaţii, spuse Edward. Toate sunt la superlativ. Am eliminat efectul halucinogen, modificând molecula. Acum am creat, probabil, generaţia următoare de droguri de genul Prozac sau Xanax. Pare perfect. E netoxic, se administrează oral, are efecte secundare minime şi o rază de acţiune terapeutică mai largă. De fapt, datorită structurii sale catenare unice, capabilă de modificări şi substituiri, poate avea o capacitate terapeutică nelimitată, în domeniul psihotropic.

— Fii mai explicit, spuse Stanton. Ce crezi că poate face acest drog?

— Credem că va avea un efect general pozitiv asupra stării de spirit, zise Edward. Pare să combată depresia şi anxietatea. De asemenea, pare să funcţioneze ca un energizant general, care combate oboseala, creşte mulţumirea, ascute simţurile şi

susţine gândirea limpede prin stimularea memoriei de durată.

— Dumnezeule! exclamă Stanton. Ce *nu* face? Parcă ar fi Soma din *Minunata lume nouă*[12].

— S-ar putea să fie o analogie bună, spuse Edward.

— O întrebare, spuse Stanton. Îşi coborî vocea şi se aplecă înainte. Poate face şi sexul mai bun?

Edward ridică din umeri.

— E posibil, spuse el. De vreme ce stimulează simţurile şi plăcerea ar putea fi mai intensă.

Stanton îşi ridică mâinile în aer.

— La naiba, zise el. Aici nu e vorba despre o moleculă de un miliard, ci de una de cinci miliarde.

— Vorbeşti serios? întrebă Edward.

— Să zicem chiar un miliard în plus, spuse Stanton.

Chelneriţa le întrerupse conversaţia. Comandară cina. După ce plecă, Edward vorbi primul.

— Deocamdată n-am dovedit nimic din toate astea, spuse el. Nu am făcut experimente controlate.

— Dar eşti destul de sigur, zise Stanton.

— Foarte sigur, spuse Edward.

— Cine mai ştie despre asta? întrebă Stanton.

— Doar eu, asistenta mea cea mai apropiată şi cei de la această masă, răspunse Edward.

— Ai idee cum funcţionează drogul? întrebă Stanton.

— Doar o ipoteză vagă, răspunse Edward. Drogul pare să stabilizeze concentraţiile principalilor neurotransmiţători ai creierului şi, în acest sens, lucrează pe mai multe niveluri. Afectează neuronii individuali, dar şi reţele întregi de celule, ca şi cum ar fi un hormon cerebral.

— Unde l-aţi găsit? întrebă Candice.

Edward îi rezumă povestea, explicându-i legătura dintre strămoaşa lui Kim, procesele vrăjitoarelor din Salem şi teoria că acuzatorii din Salem fuseseră otrăviţi cu o ciupercă.

— Kim a întrebat dacă teoria otrăvii putea fi dovedită, ceea ce m-a făcut să iau câteva mostre de pământ, spuse Edward.

---

[12] *Brave New World* (1932), opera scriitorului britanic Aldous Huxley *(n. trad.).*

— Eu nu am nici un merit, completă Kim.

— Ba da, spuse Edward. Şi tu şi Elizabeth.

— Ce ironie, zise Candice. Să găseşti un medicament folositor într-o mostră de pământ.

— Nu e chiar aşa, spuse Edward. Multe medicamente importante au fost găsite în pământ, precum cefalosporina sau ciclosporina. În cazul acesta, ironia e că medicamentul vine de la diavol.

— Nu spune asta, zise Kim. Îmi dă fiori.

Edward râse pentru a o tachina. Îşi îndoi degetul către Kim şi le spuse celorlalţi că, din când în când, avea crize de superstiţie.

— Nici mie nu prea îmi place asocierea, spuse Stanton. Aş prefera să-l consider un medicament din ceruri.

— Pe mine nu mă deranjează asocierea cu vânătoarea de vrăjitoare, spuse Edward. De fapt, îmi place. Deşi descoperirea acestui medicament nu justifică moartea a douăzeci de persoane, cel puţin poate conferi un sens sacrificiului lor.

— Douăzeci şi unu de persoane, îl corectă Kim.

Le explică celorlalţi că execuţia Elizabethei fusese trecută cu vederea de istorici.

— Nu mi-ar păsa nici dacă drogul ar avea o legătură cu potopul biblic, spuse Stanton. Pare o descoperire extraordinară. Apoi se uită la Edward şi-l întrebă: Ce ai de gând să faci?

— De asta am vrut să te văd, spuse Edward. Tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Exact ce ţi-am spus, zise Stanton. Ar trebui să înfiinţăm o firmă şi să obţinem patentul pentru medicament şi cât mai multe dintre variantele sale.

— Chiar crezi că am putea obţine un miliard de dolari? întrebă Edward.

— Ştiu eu ce spun, răspunse Stanton. Aici eu sunt specialistul.

— Atunci hai s-o facem, spuse Edward. Hai să înfiinţăm o firmă şi să-i dăm drumul.

Stanton se holbă la Edward preţ de o secundă.

— Cred că eşti serios, spuse el.

— Bineînţeles că sunt serios, replică Edward.

— Bine, mai întâi avem nevoie de câteva nume, spuse Stanton. Scoase un carneţel şi un stilou din buzunarul de la

haină. Avem nevoie de un nume pentru medicament şi un nume pentru firmă. Poate ar trebui să-i spunem medicamentului Soma, pentru aluzia literară.

— Există deja un medicament numit Soma, spuse Edward. Ce zici de Omni? Se potriveşte cu gama sa largă de aplicaţii clinice.

— Omni nu sună a medicament, spuse Stanton. De fapt, sună mai mult a companie. Am putea s-o numim Omni Pharmaceuticals.

— Îmi place, spuse Edward.

— Ce zici de „Ultra” pentru medicament? spuse Stanton. Cred că ar merge bine pentru reclamă.

— Sună bine, spuse Edward.

Cei doi se uitară la femei, pentru a le vedea reacţia. Candice nu ascultase, aşa că Stanton repetă numele. După aceea, Candice spuse că erau bune. Kim ascultase, dar nu avea nici o părere; discuţia o luase puţin prin surprindere. Edward nu se arătase deloc încurcat în noul şi neaşteptatul său interes pentru afaceri.

— Câţi bani poţi să strângi? întrebă Edward.

— Cam cât timp crezi că-ţi trebuie pentru a pregăti acest nou medicament pentru ieşirea pe piaţă? întrebă Stanton.

— Nu cred că pot să răspund la această întrebare, zise Edward. Evident, nu pot nici măcar să fiu sigur sută la sută că va fi vreodată bun de vânzare.

— Ştiu, spuse Stanton. Nu vreau decât o estimare. Ştiu că durata medie dintre descoperirea unui potenţial medicament şi obţinerea aprobări pentru comercializare şi ieşirea pe piaţă este de aproximativ doisprezece ani, iar costul mediu este de aproximativ două sute de milioane de dolari.

— N-aş avea nevoie de doisprezece ani, spuse Edward. Şi nu mi-ar trebui nici pe departe două sute de milioane de dolari.

— Evident, cu cât e mai scurtă perioada de pregătire şi cu cât e nevoie de mai puţini bani, cu atât mai mult capital rămâne pentru noi.

— Înţeleg, spuse Edward. Ca să fiu sincer, pe mine nu mă interesează să risipesc prea mult capital.

— De câţi bani crezi că ai avea nevoie? întrebă Stanton.

— Ar trebui să pun la punct un nou laborator, răspunse

Edward, începând să gândească cu voce tare.

— Dar cel de acum ce are? întrebă Stanton.

— Laboratorul aparţine Universităţii Harvard, spuse Edward. Proiectul Ultra nu poate fi realizat la Harvard, din cauza unei înţelegeri de participare pe care am semnat-o când am acceptat postul.

— Putem avea probleme din cauza asta? întrebă Stanton.

— Nu, nu cred, spuse Edward. Înţelegerea se referă la descoperiri făcute în timpul serviciului, cu ajutorul echipamentelor companiei. Pot să le răspund că am descoperit Ultra în timpul meu liber, ceea ce e corect, deşi separările iniţiale şi sinteza le-am făcut în timpul serviciului. Oricum, ideea e că nu mi-e frică de nişte mici probleme legale. În fond, nu sunt proprietatea Universităţii Harvard.

— Dar perioada de pregătire? întrebă Stanton. Cât de mult crezi că poţi să o scurtezi?

— Mult, spuse Edward. Una dintre caracteristicile lui Ultra care m-a impresionat a fost incredibila lipsă aparentă de toxicitate. Cred că acest fapt în sine ar putea face ca obţinerea aprobării să fie floare la ureche, pentru că cel mai mult timp ia descrierea diverselor toxine.

— Deci crezi că putem obţine aprobarea de comercializare cu câţiva ani mai repede decât de obicei, spuse Stanton.

— Fără îndoială, zise Edward. Studiile pe animale vor fi accelerate, dacă nu există nici o toxină care să ne îngrijoreze, iar testele clinice pot fi comprimate, prin combinarea fazei a doua şi a treia, în baza programului de obţinere de urgenţă a aprobării.

— Programul de urgenţă e pentru medicamente care se adresează bolilor fatale, spuse Kim.

Ştia câte ceva despre testarea medicamentelor experimentale, din experienţa sa de la terapie intensivă.

— Dacă Ultra e atât de eficient împotriva depresiei pe cât mă aştept eu să fie, spuse Edward, sunt convins că avem o şansă, în legătură cu boli foarte grave.

— Dar în Europa de Vest şi Asia? întrebă Stanton. Pentru a comercializa un medicament în aceste zone, nu e nevoie de aprobarea guvernului.

— Foarte adevărat, spuse Edward. SUA nu e singura piaţă de produse farmaceutice.

— Să-ţi spun ce facem, zise Stanton. Pot să string patru sau cinci milioane fără să fie nevoie să vând prea multe acţiuni, de vreme ce cea mai mare parte provine din propriile mele resurse. Cum ţi se pare?

— Sună grozav! spuse Edward. Când poţi începe?

— Mâine, răspunse Stanton. Încep să adun banii şi să rezolv problemele legislative pentru înfiinţarea firmei şi pentru depunerea cererilor de obţinere a patentului.

— Ştii cumva dacă putem obţine patentul pentru miezul moleculei? întrebă Edward. Aş vrea ca patentul să acopere orice medicament produs pe baza acestui miez.

— Nu ştiu, dar pot să aflu, spuse Stanton.

— În timp ce tu te ocupi de aspectele financiare şi legale, zise Edward, eu o să încep pregătirile pentru laborator. Prima întrebare e unde o să-l aşezăm. Aş vrea să fie undeva la îndemână, pentru că o să petrec o mulţime de vreme acolo.

— Cambridge e o zonă potrivită, spuse Stanton.

— Vreau să fie departe de Harvard, zise Edward.

— Dar de Kendall Square ce zici? sugeră Stanton. E destul de departe de Harvard şi totuşi destul de aproape de locuinţa ta.

Edward se întoarse spre Kim şi ochii lor se întâlniră. Kim ghici la ce se gândea şi dădu afirmativ din cap. Gestul rămase imperceptibil pentru familia Lewis.

— De fapt, mă mut din Cambridge la sfârşitul lui august, spuse Edward. Mă mut în Salem.

— Edward vine să stea cu mine, spuse Kim, conştienta că mama ei avea să afle imediat. Renovez casa cea veche de pe domeniul familiei.

— Minunat! exclamă Candice.

— Ticălosule, spuse Stanton, întinzându-se peste masă şi lovindu-l uşor pe Edward în umăr.

— Pentru prima oară, viaţa mea personală merge la fel de bine ca şi cea profesională, zise Edward.

— De ce să nu facem sediul firmei undeva pe Coasta de Nord? sugeră Stanton. Cred că acolo chiriile pentru birouri trebuie să fie o zecime din cele de aici.

— Stanton, mi-ai dat o idee grozavă, spuse Edward. Se răsuci într-o parte şi se uită la Kim. Ce zici de grajdurile din vechea clădire a morii de pe domeniu? Ar fi perfecte pentru laboratorul unui astfel de proiect, datorită izolării.

— Nu ştiu, se fâstâci Kim.

Fusese prinsă total pe nepregătite de această sugestie.

— Omni ar putea închiria spaţiul de la tine şi de la fratele tău, zise Edward, din ce în ce mai entuziasmat de idee. Cum spuneai şi tu, domeniul este o povară. Sunt sigur că o chirie adecvată s-ar dovedi de ajutor.

— Nu e o idee rea, opină Stanton. Chiria ar putea fi fără acte, aşa că nu trebuie plătite taxe. Bună sugestie, bătrâne.

— Ce zici? întrebă Edward.

— Ar trebui să-l întreb pe fratele meu, răspunse Kim.

— Bineînţeles, zise Edward. Când? Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Kim se uită la ceas şi calculă că în Londra era aproximativ două şi jumătate noaptea, adică exact ora la care Brian se apuca de treabă.

— Îl pot suna în orice seară, spuse Kim. Presupun că l-aş putea suna şi acum.

— Asta îmi place să aud, rosti Stanton. Hotărâre. Îşi scoase telefonul celular din buzunar şi i-l întinse lui Kim. Omni va plăti chiar şi pentru telefon.

Kim se ridică.

— Unde te duci? întrebă Edward.

— Mă simt prost să-l sun pe fratele meu în faţa tuturor, zise Kim.

— E de înţeles, spuse Stanton. Du-te la toaletă.

— Cred că prefer să ies afară, replică Kim.

După ce Kim plecă de la masă, Candice îl felicită pe Edward pentru felul cum mergea relaţia sa cu Kim.

— Ne simţim foarte bine împreună, spuse Edward.

— De câţi oameni ai avea nevoie la laborator? întrebă Stanton. Salariile mari pot să-ţi mănânce capitalul mai mult decât orice.

— Aş menţine numărul la minimum, preciză Edward. Aş avea nevoie de un biolog pentru studiile pe animale, un imunolog

pentru analizele celulare, un specialist în cristalografie, un modelator molecular, un biofizician pentru rezonanţa magnetică nucleară, un farmacolog, eu şi Eleanor.

— Iisuse! exclamă Stanton. Ce crezi că faci aici, o universitate?

— Te asigur că acesta este minimum pentru genul de activitate pe care o vom avea, spuse Edward calm.

— De ce Eleanor?

— E asistenta mea, spuse Edward. E persoana cu care lucrez cel mai apropiat şi e esenţială pentru acest proiect.

— Când poţi începe să-ţi formezi echipa? întrebă Stanton.

— Imediat ce faci rost de bani, spuse Edward. Va trebui să avem specialişti de primă mărime, care nu vin pe bani puţini. Va trebui să-i conving să-şi părăsească sarcinile academice şi posturile înalte din cadrul companiilor private.

— Exact de asta mă tem, spuse Stanton. Multe companii biomedicale noi dau faliment din cauza unei hemoragii de capital datorate salariilor extrem de generoase.

— O să ţin minte, spuse Edward. Când poţi să-mi pui la dispoziţie bani de care să mă folosesc?

— Pot să fac rost de un milion până la începutul săptămânii, răspunse Stanton.

Primul fel al cinei sosi. De vreme ce Stanton şi Candice nu comandaseră aperitive, Edward insistă să înceapă. Dar nu puseră bine mâna pe furculiţe, că se întoarse Kim. Se aşeză şi-i dădu lui Stanton telefonul.

— Am veşti bune, spuse ea. Fratele meu e încântat de ideea de a avea chiriaşi în vechea clădire a morii, dar insistă ca noi să nu plătim pentru îmbunătăţiri. Acestea trebuie suportate de Omni.

— Mi se pare corect, spuse Edward. Îşi ridică paharul, pregătindu-se pentru un nou toast. Fu nevoit să-i dea un cot lui Stanton, care căzuse pe gânduri. Pentru Omni şi Ultra, rosti el.

Băură cu toţii.

— Uite cum cred eu că ar trebui să pornim compania, spuse Stanton, după ce-şi lăsă paharul jos. Îi facem un capital de patru-cinci milioane de dolari şi-l evaluăm la zece dolari pe acţiune. Din cele patru sute cincizeci de mii de acţiuni, fiecare

dintre noi va avea câte o sută cincizeci, iar o sută cincizeci rămân pentru finanţări ulterioare şi pentru atragerea celor mai buni oameni prin oferirea de acţiuni. Dacă Ultra se dovedeşte a fi măcar o parte din ceea ce s-a spus în seara asta, fiecare acţiune va căpăta o valoare inimaginabilă.

— Beau pentru asta, spuse Edward, ridicându-şi încă o dată paharul de vin.

Ciocniră cu toţii paharele şi băură, în special Edward, care descoperise că-i plăcea foarte mult vinul pe care îl alesese. Nu mai băuse niciodată un vin alb atât de bun şi se opri o clipă pentru a-i savura buchetul de vanilie şi gustul uşor amărui.

După ce cina luă sfârşit şi îşi luară rămas bun, Kim şi Edward se urcară în maşina lui Edward, care se afla în parcarea restaurantului.

— Dacă nu te superi, aş vrea să amânăm plimbarea din parc, spuse Edward.

— Da? întrebă Kim.

Era puţin dezamăgita şi surprinsă, dar, de fapt, toată seara fusese o surpriză. Nu se aşteptase ca Edward să accepte atât de uşor să-şi ia liber în seara aceea şi, peste toate, comportamentul lui fusese ieşit din comun încă de când venise să o ia.

— Aş vrea să dau câteva telefoane, spuse Edward.

— E trecut de zece, zise Kim. Nu e prea târziu pentru telefoane?

— Nu şi pe Coasta de Vest, răspunse Edward. Sunt vreo două persoane la UCLA şi la Stanford pe care aş vrea să le aduc la Omni.

— Înţeleg că eşti entuziasmat de această afacere, comentă Kim.

— Sunt în extaz, explică Edward. Intuiţia mi-a spus că avem de-a face cu ceva important, din momentul în care am aflat că am dat peste trei alcaloizi necunoscuţi. Dar n-am ştiut că va fi ceva atât de extraordinar.

— Nu te îngrijorează înţelegerea de participare pe care ai semnat-o cu Universitatea Harvard? întrebă Kim. Am auzit de situaţii similare care au produs scandaluri mari în acest oraş, prin anii optzeci, când cercetarea şi industria s-au apropiat prea

mult.

— E o problemă pe care am s-o las în seama avocaţilor.

— Nu ştiu, spuse Kim, neconvinsă. Cu avocaţi sau fără, s-ar putea să-ţi afecteze cariera academică.

Ştiind cât de mult îi plăcea lui Edward să predea, Kim se temea că neaşteptatul său entuziasm antreprenorial îi întuneca discernământul.

— E un risc, recunoscu Edward. Dar sunt foarte dispus să mi-l asum. Ocazia pe care o oferă Ultra nu apare decât o dată în viaţă. E şansa mea de a lăsa o urmă în lume şi de a face şi ceva bani în acelaşi timp.

— Credeam că nu te interesează să devii milionar.

— Nu mă interesa, zise Edward. Dar nu m-am gândit niciodată că aş putea deveni miliardar. Nu mi-am dat seama că miza era atât de mare.

Kim nu era sigură care era diferenţa, dar nu spuse nimic. Era o problemă etică pe care nu voia să o dezbată chiar atunci.

— Îmi pare rău că am sugerat să folosim grajdurile din Salem pentru laborator, fără să discut mai întâi cu tine, spuse Edward. Nu-mi stă în fire să arunc aşa ceva dintr-un impuls de moment. Cred că entuziasmul discuţiei cu Stanton m-a cuprins şi pe mine.

— Scuzele sunt acceptate, spuse Kim. În plus, ideea l-a intrigat pe fratele meu. Presupun că chiria ne va ajuta să plătim impozitele pentru proprietate. Sunt astronomice.

— Un lucru bun e că grajdurile sunt destul de departe de casa cea veche, astfel încât prezenţa laboratorului nu ne va deranja, zise Edward.

Ieşiră de pe Memorial Drive şi pătrunseră pe străzile laterale, tăcute, din Cambridge. Edward opri în locul său de parcare şi opri motorul. Apoi se plesni cu palma peste frunte.

— Ce prost sunt! exclamă el. Trebuia să trecem pe la tine să-ţi iei lucrurile.

— Vrei să rămân la tine peste noapte?

— Bineînţeles. Tu nu vrei?

— Ai fost atât de ocupat în ultima vreme, spuse Kim. Nu ştiam la ce să mă aştept.

— Dacă rămâi, ne va fi mult mai uşor să plecăm mâine dimineaţă spre Salem, spuse Edward. Putem porni devreme.

— Eşti sigur că vrei să mergi? întrebă Kim. Am avut impresia că nu vrei să pierzi timpul cu asta.

— Vreau, acum că vom instala Omni acolo, spuse Edward. Porni din nou maşina şi dădu înapoi. Hai să ne întoarcem să-ţi iei un rând de haine. Bineînţeles, dacă vrei să rămâi. Sper că vrei.

Zâmbi larg în semiîntuneric.

— Presupun, spuse Kim.

Se simţea nehotărâtă şi neliniştită, fără să ştie exact de ce.

8

Sâmbătă, 30 iulie 1994

Kim şi Edward nu porniră devreme, aşa cum plănuise Edward în seara dinainte. În schimb, Edward îşi petrecu jumătate din dimineaţă la telefon. Mai întâi îi sunase pe constructorul şi pe arhitectul lui Kim, pentru a extinde lucrările de pe domeniu şi asupra noului laborator. Cei doi fură imediat de acord şi-i propuseră să se întâlnească pe domeniu la unsprezece. Apoi Edward sunase la mai multe reprezentanţe ale producătorilor de echipamente de laborator şi îi chemă la aceeaşi oră ca şi pe constructor şi pe arhitect.

După ce-l sună pe Stanton, ca să se asigure că banii pe care îi promisese aveau să vină imediat, Edward le telefonă unor oameni pe care voia să-i recruteze pentru personalul Omni. Edward şi Kim nu se urcară în maşină, pentru a porni spre nord, decât după ora zece.

Când Edward parcă în faţa grajdurilor de pe domeniul Stewart, îl aştepta o mulţime de oameni. Făcuseră cunoştinţă mai devreme, scutindu-l pe Edward de această sarcină. În schimb, le făcu semn să se adune lângă uşa glisantă.

Clădirea de piatră era lungă, cu un singur etaj şi cu ferestre rare aşezate sus, sub streaşină. Terenul cobora abrupt spre râu, astfel încât partea din spate avea două etaje, cu intrări separate către fiecare despărţitură de la parter.

Kim încercă mai multe chei până o găsi pe cea care să deschidă lacătul greu. După ce trase uşa într-o parte, toată lumea intră la parterul părţii din faţă şi etajul întâi al celei din spate.

Interiorul era o încăpere lungă, fără diviziuni, cu un tavan ca de catedrală. La capătul îndepărtat al clădirii erau mai multe

deschizături cu obloane. Unul dintre capete era plin de baloţi de fin.

— Cel puţin, demolarea va fi uşoară, spuse George.

— E perfect, zise Edward. După mine, laboratorul ideal e o sală imensă, în care toată lumea să poată comunica.

Scara care cobora spre nivelul inferior era construită din stejar nefinisat, iar treptele erau prinse cu piroane cu diametrul de câte un inci. Jos găsiră o sală cu despărţituri pentru cai în dreapta şi camere pentru harnaşamente la stânga.

Kim merse alături de ei şi ascultă planurile de transformare rapidă a grajdului într-un laborator biologic şi farmacologic modern. Jos putea fi instalată o menajerie pentru animalele experimentale, inclusiv maimuţe, şoareci, şobolani şi iepuri. Avea să fie, de asemenea, locul incubatoarelor pentru culturi de ţesuturi şi bacterii, precum şi aparatura de conservare. Şi, în cele din urmă, aveau să fie camere special protejate pentru aparatul de rezonanţă magnetică nucleară şi cel de cristalografie cu raze X.

La etajul superior avea să fie spaţiul principal al laboratorului, precum şi o cameră protejată, cu aer condiţionat, pentru computerul central. Fiecare birou din laborator avea să aibă propriul terminal. Pentru a asigura energia necesară întregului echipament electronic avea să fie adusă o sursă uriaşă de curent electric.

— Ei bine, asta este, spuse Edward când termină turul. Se întoarse spre constructor şi spre arhitect. Credeţi că va fi vreo problemă?

— Nu cred, răspunse Mark. Clădirea e solidă. Dar aş sugera să facem o intrare, cu un birou de recepţie.

— Nu vom avea prea mulţi vizitatori, zise Edward. Dar înţeleg ce vrei să spui. Poţi să faci proiectul. Altceva?

— Nu cred că vom avea vreo problemă cu aprobările, spuse George.

— Cu condiţia să nu spunem nimic despre animale, opină Mark. Sfatul meu e să nu pomenim despre asta. Ar putea să ne facă probleme a căror rezolvare să dureze mai mult timp.

— Las cu bucurie problemele civice în sarcina voastră, a experţilor, spuse Edward. De fapt, interesul meu e să accelerăm

acest proiect, aşa că voi profita pe deplin de experienţa voastră. Şi, pentru a grăbi lucrul, sunt gata să vă dau o primă de zece la sută, peste costurile materialelor şi ale salariilor.

Mark şi George zâmbiră cu entuziasm şi nerăbdare.

— Când puteţi începe? întrebă Edward.

— Putem începe imediat, răspunseră Mark şi George la unison.

— Sper că mica mea lucrare nu va avea de suferit din cauza acestui nou proiect mai important, vorbi Kim pentru prima oară.

— Nu vă faceţi probleme, spuse George. Dimpotrivă, cred că va grăbi lucrările la casa cea veche. Vom aduce o echipă mai mare, cu specialişti din toate domeniile. Dacă avem nevoie de un instalator sau un electrician pentru vreo treabă măruntă la casă, îl găsim aici la faţa locului.

În timp ce Edward, constructorul, arhitectul şi firmele de echipament medical se puseră pe treabă pentru a stabili detaliile noului laborator, Kim ieşi din grajduri. Privi în lumina înceţoşată, dar intensă a soarelui de prânz. Ştia că nu putea ajuta cu nimic la planificarea laboratorului, aşa că străbătu câmpul spre casă, pentru a verifica lucrările de renovare.

Când se apropie de clădire, văzu că şanţul fusese acoperit. De asemenea, observă că muncitorii aşezaseră la loc piatra funerară, pe pământul de deasupra mormântului. O puseseră culcată, aşa cum o găsiseră.

Kim intră în casă. În comparaţie cu grajdurile, aceasta părea mică. Dar lucrările mergeau bine, în special în bucătărie şi băi. Pentru prima oară, îşi putu imagina cum avea să fie după terminarea lucrărilor.

După ce făcu un tur al casei, Kim se întoarse la grajduri, dar Edward şi ceilalţi nu păreau să se apropie de sfârşitul conferinţei ad-hoc. Kim îi întrerupse suficient de mult, pentru a-i spune lui Edward că se ducea la castel. Edward îi ură să se simtă bine şi se întoarse imediat la o problemă legată de aparatul de rezonanţă magnetică.

Când intră din lumina puternică a soarelui în castelul somptuos, cu draperii grele, parcă păşi în altă lume. Kim se opri şi ascultă scârţâiturile şi gemetele casei, care se adapta la căldură. Pentru prima oară îşi dădu seama că aici nu se auzea

ciripitul păsărilor, care afară era atât de puternic, în special strigătele pescăruşilor.

După ce stătu puţin în cumpănă, urcă scara cea mare. În ciuda succesului pe care îl avusese de curând în pivniţă, când găsise materiale din secolul al şaptesprezecelea, se gândi să mai dea o şansă podului, mai ales că era cu mult mai plăcut.

Primul lucru pe care îl făcu fu să deschidă cât mai multe lucarne, pentru a lăsa să pătrundă briza dinspre râu. Când se îndepărtă de ultima fereastră pe care o deschise, observă mai multe vrafuri de cărţi legate în pânză. Toate erau aranjate de-a lungul unei laturi a podului.

Kim luă în mână o carte şi se uită la cotor. O mână scrisese, cu cerneală albă pe fond negru, cuvintele *Sea Witch*1. Curioasă să afle despre ce era vorba în carte, Kim o deschise. La început crezu că era jurnalul cuiva, pentru că toate însemnările scrise de mână începeau cu ziua şi luna, urmate de un text în care era descrisă în detaliu vremea. Curând îşi dădu seama că nu era jurnalul cuiva, era un jurnal de bord.

Întorcându-se la începutul cărţii, Kim află că acoperea perioada 1791-1802. Puse cartea la loc şi se uită la cotoarele celorlalte volume din rând, citindu-le numele. Şapte se numeau *Sea Witch*[13]. Le verifică pe toate şi află că cele mai vechi erau dintre anii 1737 şi 1749.

Întrebându-se dacă nu erau şi din secolul al şaptesprezecelea, Kim se uită la cărţile din celelalte grămezi. Într-un teanc mic de lângă fereastră observă un volum cu cotorul de piele ros şi fără nici un nume. Îl scoase.

Cartea avea un aer vechi, ca şi Biblia pe care Kim o găsise în pivniţă. O deschise la prima pagină. Era jurnalul de bord al unui vas numit *Endeavor* şi se referea la perioada dintre 1679 şi 1703. Întorcând delicat paginile, Kim străbătu cartea, an după an, până când ajunse în 1692.

Prima însemnare din acel an era din 24 ianuarie. Vremea era descrisă ca rece şi senină, cu un vânt bun dinspre vest. Mai departe se spunea că vasul pornise la flux şi mergea spre Liverpool, încărcat cu untură de balenă, cherestea, material

[13] Vrăjitoarea mării *(engl.) (n. trad.).*

pentru corabie, blănuri, cod şi macrou uscat.

Kim luă o gură de aer şi ochii îi căzură pe un nume familiar. Următoarea frază spunea că la bord se afla un oaspete distins, domnul Ronald Stewart, proprietarul vasului. Kim citi repede mai departe. Jurnalul spunea că Ronald era în drum spre Suedia pentru a supraveghea finisarea şi luarea în proprietate a unei noi corăbii, care urma să se numească *Sea Spirit*[14].

Kim trecu repede peste următoarele însemnări despre călătorie. Numele lui Ronald nu mai era menţionat decât la debarcare, în Liverpool, după o traversare fără evenimente.

Destul de entuziasmată, închise cartea şi coborî din pod în pivniţă. Deschise cutia Bibliei, scoase actul de cumpărare pe care îl găsise la ultima vizită şi verifică data. Avusese dreptate! Elizabeth semnase contractul pentru că Ronald era plecat pe mare în momentul acela.

Rezolvarea chiar şi a unui mic mister în legătură cu Elizabeth îi dădu un sentiment de satisfacţie lui Kim. Puse actul la loc în cutia Bibliei şi era pe punctul de a adăuga jurnalul de bord la mica sa colecţie, când de sub coperta posterioară alunecară trei plicuri legate cu o fundă.

Kim ridică pachetul subţire cu degete tremurânde. Văzu că cea de deasupra îi era adresată lui Ronald Stewart. După ce dezlegă funda, descoperi că toate îi erau adresate lui Ronald. Plină de emoţie, deschise plicurile şi scoase conţinutul acestora. Erau trei scrisori, din 23 octombrie, 29 octombrie şi 11 noiembrie 1692.

Prima era de la Samuel Sewall:

Boston

Dragul meu prieten, înţeleg că sufletul ţi-e tulburat, deşi sper, în numele lui Dumnezeu, că recenta ta căsătorie ţi-a mai liniştit suferinţa. Îţi înţeleg dorinţa de a cunoaşte legătura nefericită a defunctei tale soţii cu Prinţul întunericului, dar trebuie să te sfătuiesc, cu bună credinţă, să nu faci petiţie la guvernator pentru un drept de restituţie, în privinţa dovezilor concludente

[14] Spiritul marii *(engl.) (n. trad.).*

folosite pentru a o arăta pe sus-numita ta soţie vinovată de vrăjitorie. Pentru acest scop, te-aş sfătui să-l rogi pe reverendul Cotton Mather, în a cărui pivniţă ai văzut opera infernală a soţiei tale. Am aflat că dovezile au fost încredinţate în custodia permanentă a reverendului Mather, în urma solicitării lui.

Rămân prietenul tău,
Samuel Sewall.

Frustrată că găsise încă o referinţă la misterioasele dovezi fără a afla în ce constau, Kim trecu la a doua scrisoare. Era scrisă de Cotton Mather.

Sâmbătă, 29 octombrie
Boston,

Domnule,

Am primit scrisoarea dumitale recentă şi referinţa la faptul că am fost colegi la Colegiul Harvard îmi dă speranţe că sentimentele dumitale faţă de venerabila instituţie sunt unele de dragoste şi recunoştinţă, astfel încât vei fi de acord, în inima şi mintea dumitale, cu locul pe care multstimatul meu tată l-a ales pentru păstrarea operei Elizabethei. Îţi aminteşti că, atunci când ne-am întâlnit la locuinţa mea, în iulie, eram foarte îngrijorat ca oamenii din Salem să nu se agite până la a deveni neascultători şi turbulenţi din cauza prezenţei diavolului, atât de limpede dovedită de lucrarea infernală a Elizabethei. Din nefericire, temerile mele cele mai mari s-au împlinit şi, în ciuda sfatului meu ca dovezile spectrale să fie folosite cu mare discernământ şi băgare de seamă, de vreme ce părintele minciunilor poate lua înfăţişarea exterioară a unei persoane nevinovate, reputaţia unor oameni inocenţi a avut de suferit, în pofida eforturilor asidue ale onorabililor noştri judecători, atât de cunoscuţi pentru dreptatea, înţelepciunea şi bunătatea lor. Înţeleg dorinţa dumitale onorabilă de a-ţi proteja familia de umilinţe viitoare, dar credinţa mea este că dovezile Elizabethei trebuie păstrate pentru folosul generaţiilor viitoare, în lupta

permanentă cu forţele răului, ca exemplu pentru genul de dovezi de care e nevoie pentru a stabili obiectiv o adevărată legătură cu diavolul şi nu simple răutăţi. În acest sens, am discutat mult cu tatăl meu, bunul reverend Increase Mather, care este în prezent preşedintele Colegiului Harvard. Amândoi am căzut de acord că dovezile trebuie păstrate la Colegiu pentru edificarea şi instruirea generaţiilor viitoare, deoarece vigilenţa este esenţială pentru a alunga lucrările diavolului din Lumea Nouă a lui Dumnezeu.

Servitorul dumitale, în numele lui Dumnezeu,
Cotton Mather.

Kim nu era sigură că înţelesese întreaga scrisoare, dar ideea era uşor de priceput. Din ce în ce mai frustrată din cauza dovezilor misterioase, trecu la ultima scrisoare. Uitându-se la semnătură, văzu că era de la Increase Mather.

11 noiembrie 1692
Cambridge

Domnule,

Vă înţeleg dorinţa ca dovezile anterior menţionate să fie readuse pe domeniul dumneavoastră, dar am fost informat de tutorii William Brattle şi John Leverett că dovezile au fost primite de studenţi cu mare interes şi au provocat o dezbatere aprinsă şi lămuritoare, care ne-a convins că a fost dorinţa lui Dumnezeu ca moştenirea Elizabethei să fie lăsată la Harvard pentru a servi drept contribuţie la stabilirea unor criterii obiective ale Legii ecleziastice în privinţa vrăjitoriei şi a lucrărilor condamnabile ale diavolului. Vă implor să înţelegeţi importanţa acestor dovezi şi să fiţi de acord că acestea ar trebui să rămână în colecţiile noastre. Dacă stimaţii membri ai Corporaţiei Harvard vor binevoi cândva să înfiinţeze o şcoală de drept, dovezile vor fi trimise atunci la acea instituţie.

Rămân servitorul dumneavoastră,

— La naiba! exclamă Kim, după ce citi a treia scrisoare.

Nu putea să creadă că avusese norocul să găsească atâtea referiri la dovezile Elizabethei şi totuşi să nu reuşească să afle ce erau. Crezând că poate îi scăpase ceva, mai citi o dată scrisorile. Sintaxa şi ortografia ciudate făceau lectura oarecum dificilă, dar, când termină cea de-a doua lectură, fu sigură că nu-i scăpase nimic.

Încurajată de scrisori, încercă din nou să-şi imagineze natura dovezilor de netăgăduit folosite împotriva Elizabethei. Din ceea ce citise în cursul acelei săptămâni despre procesele vrăjitoarelor din Salem, Kim devenise tot mai convinsă că avea ceva de-a face cu o carte. În zilele proceselor, subiectul cărţii diavolului revenise destul de des. Metoda prin care o presupusă vrăjitoare intra în legătură cu diavolul era să scrie în cartea diavolului.

Kim se uită din nou la scrisori. Observă că dovezile erau numite „opera Elizabethei”. Poate că Elizabeth făcuse o carte cu coperţile de piele fin lucrate? râse singură. Ştia că imaginaţia sa o luase razna, dar nu avea altă soluţie.

În scrisoarea lui Increase Mather, Kim observă că dovezile suscitaseră „o dezbatere aprinsă şi lămuritoare” printre studenţi. Se gândi că această precizare nu numai că dădea greutate posibilităţii ca dovada să fie o carte, dar sugera că nu aspectul acesteia era important, ci conţinutul.

Apoi se gândi din nou că dovada putea fi o păpuşă. Chiar săptămâna aceea citise că o păpuşă cu ace fusese folosită în procesul lui Bridget Bishop, prima persoană executată în Salem.

Kim suspină. Ştia că presupunerile sale aberante în privinţa naturii dovezilor nu aveau să rezolve nimic. În fond, dovezile puteau fi orice avea legătură cu supranaturalul. În loc să facă speculaţii, trebuia să se rezume la faptele pe care le avea, iar cele trei scrisori pe care tocmai le găsise îi furnizaseră un fapt semnificativ şi anume că dovezile, oricare ar fi fost acestea, fuseseră donate Universităţii Harvard în 1692. Kim se întrebă ce şanse avea de a găsi vreo referire la acestea în instituţia de astăzi şi dacă aveau să râdă de ea în cazul în care ar încerca.

— A, aici erai, strigă Edward din capul scării care cobora în pivniţă. Ai avut noroc?

— Da, oricât de surprinzător ar părea, îi răspunse Kim. Vino jos să vezi.

Edward coborî scările şi luă scrisorile.

— Dumnezeule! exclamă el când văzu semnăturile. Sunt trei dintre cei mai renumiţi puritani. Ce descoperire!

— Citeşte-le, spuse Kim. Sunt interesante, dar frustrante pentru că mie nu mi-au servit la nimic.

Edward se aplecă peste birou pentru a profita de lumina dintr-o firidă. Citi scrisorile în aceeaşi ordine în care le citise şi Kim.

— Sunt minunate, spuse el când termină. Îmi plac cuvintele şi gramatica. Îţi arată că retorica era încă o materie de studiu importantă pe vremea aceea. Unele chiar mă depăşesc: nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvântul „asiduu”.

— Cred că înseamnă „sârguincios”, spuse Kim. N-am avut nici o problemă cu definiţiile. Pe mine m-au încurcat frazele care nu se mai terminau.

— Ai noroc că aceste scrisori nu sunt scrise în latină, zise Edward. Pe vremea aceea trebuia să ştii să scrii şi să citeşti fluent în latină ca să intri la Harvard. Apropo de Harvard, cred că ar fi interesaţi de scrisorile acestea, în special de cea de la Increase Mather.

— Ai dreptate, spuse Kim. Mă gândeam să merg la Harvard şi să întreb de dovezile Elizabethei, dar mi-a fost teamă că ar râde de mine. Poate aş putea face un schimb.

— N-ar râde de tine. Sunt sigur că cineva de la Biblioteca Widener ar fi intrigat de povestea asta. Fireşte, nu ar refuza un asemenea cadou precum scrisoarea. S-ar putea chiar să se ofere să o cumpere.

— Citirea acestor scrisori ţi-a dat vreo idee în ce ar fi putut consta dovezile? întrebă Kim.

— Nu prea, răspunse Edward. Dar înţeleg de ce ai spus că sunt frustrante. E aproape caraghios de câte ori menţionează dovezile fără să le descrie.

— Mi s-a părut că scrisoarea lui Increase Mather susţine ideea că era un fel de carte. Mai ales acolo unde spune că a provocat dezbateri între studenţi.

— Poate, zise Edward.

— Stai puţin, spuse Kim deodată. Mi-a venit altă idee. Nu m-am mai gândit la asta până acum. De ce ţinea atât de mult Ronald să aducă dovezile înapoi? Nu ne spune ceva asta?

Edward ridică din umeri.

— Cred că interesul lui era să-şi cruţe familia de umilinţe ulterioare, spuse el. De multe ori familii întregi aveau de suferit când un membru era condamnat pentru vrăjitorie.

— Dar dacă dovezile îl incriminau pe el? Dacă Ronald a avut ceva de-a face cu acuzarea şi condamnarea Elizabethei pentru vrăjitorie? Dacă a fost aşa, poate a vrut să recupereze dovezile pentru a le distruge.

— O, stai puţin! spuse Edward. Făcu un pas înapoi, ca şi cum Kim l-ar fi ameninţat. Prea vezi conspiraţii peste tot; imaginaţia ta a luat-o razna.

— Ronald s-a căsătorit cu sora Elizabethei după numai zece săptămâni de la moartea acesteia, se aprinse Kim.

— Cred că uiţi ceva, spuse Edward. Testul pe care l-am făcut asupra rămăşiţelor Elizabethei sugerează că fusese otrăvită în mod regulat cu noua ciupercă. Probabil că avea episoade de halucinaţii frecvent, care nu aveau nici o legătură cu Ronald. De fapt, s-ar putea să fi avut şi el, dacă mânca aceleaşi alimente. Eu tot cred că dovezile erau ceva făcut de Elizabeth în timpul halucinaţiilor provocate de ciupercă. După cum spuneam, putea fi o carte sau o imagine, sau o păpuşă, sau orice altceva ce avea legătură cu forţele oculte.

— Ai dreptate, cedă Kim. Luă scrisorile de la Edward şi le puse în cutia Bibliei. Apoi aruncă o privire de-a lungul holului lung al pivniţei, cu grămada sa de dulapuri pline cu hârtii. Ei bine, înapoi de unde am pornit. Va trebui să continuu să caut, în speranţa de a găsi o descriere a dovezilor.

— Eu mi-am terminat întâlnirile, spuse Edward. Totul merge bine în ceea ce priveşte noul laborator. Trebuie să te felicit pentru constructorul tău. Va începe chiar de azi să sape şanţul pentru utilităţi. Zicea că singura lui teamă e să nu mai găsească vreun mormânt! Cred că găsirea mormântului Elizabethei l-a băgat în sperieţi. Ce personaj!

— Vrei să te întorci la Boston? întrebă Kim.

— Da, recunoscu Edward. Vreau să vorbesc cu o mulţime de oameni, acum că Omni este pe punctul de a deveni realitate. Dar nu mă deranjează să iau trenul, ca data trecută. Dacă vrei să-ţi continui munca aici, cred că ar trebui să o faci.

— Bine, dacă nu te superi, zise Kim.

Cel puţin, găsirea scrisorilor o încurajase.

9

Vineri, 12 august 1994

August începu cu caniculă, ceaţă şi umezeală. Plouase puţin în cursul lunii iulie şi seceta continuă şi în luna următoare fără nici o ameliorare, până când iarba din parcul Boston Common, din faţa locuinţei lui Kim, se transformă din verde în maronie.

La serviciu, luna august îi aduse o oarecare uşurare lui Kim. Kinnard îşi începuse cele două luni de rotaţie la spitalul din Salem, aşa că scăpase de teama de a se întâlni cu el în fiecare zi la SICU. Kim încheiase, de asemenea, negocierile cu departamentul asistentelor pentru a-şi lua liber întreaga lună septembrie, adunând la concediul acumulat şi câteva zile fără plată. Departamentul nu-i primise cererea cu prea multă bucurie, dar fuseseră nevoiţi să facă un compromis pentru a nu o pierde de tot.

În prima parte a lunii, Kim fu destul de liberă, pentru că Edward era tot timpul plecat. Călătorea dintr-un colţ în altul al ţării cu avionul, în misiuni secrete de recrutare pentru Omni Pharmaceuticals. Dar pe ea nu o uită. În ciuda programului încărcat, o suna în fiecare seară pe la zece, chiar înainte ca ea să se culce. Şi florile soseau în continuare zilnic, dar mai modest. Acum primea un singur trandafir pe zi, care lui Kim i se părea mult mai potrivit.

Kim îşi ocupă foarte uşor timpul. Seara îşi continua lecturile despre procesele vrăjitoarelor din Salem şi despre cultura puritană. De asemenea, îşi propusese să viziteze domeniul în fiecare zi. Construcţia progresa într-un ritm foarte rapid. La laborator munceau mai mulţi oameni decât la casă, cu toate acestea, lucrările la casă nu încetiniră, iar zugrăvitul final începu chiar înainte ca lucrările de amenajare să fie încheiate.

Pentru Kim, ironia cea mai mare era că tatăl ei se arăta foarte impresionat de lucrările de la laborator. Kim nu-i dezvălui că nu era implicată în acea parte a renovării şi că nu fusese ideea ei.

La fiecare vizită pe domeniu, Kim petrecea un timp şi în castel, căutând cu grijă prin marea de documente prăfuite şi cărţi. Nu obţinu nici un rezultat. Deşi încurajată de descoperirea celor trei scrisori, după alte douăzeci şi şase de ore de căutări nu mai găsi nimic de o asemenea valoare. Prin urmare, joi, pe 11 august, se hotărî să urmărească firul pe care îl avea şi, adunându-şi tot curajul ca să-i abordeze pe cei de la Harvard, aduse la Boston scrisoarea lui Increase Mather.

A doua zi, după ce plecă de la serviciu, Kim merse pe jos până la intersecţia dintre Charles Street şi Cambridge Street şi coborî scările la staţia de metrou. După încercarea de la sediul guvernatorului, despre care ştia acum că fusese absolut inutilă, de vreme ce Ronald nu-i trimisese niciodată o petiţie guvernatorului, Kim nu avea prea multe speranţe să găsească dovezile Elizabethei la Harvard. Nu numai că şansele ca universitatea să mai aibă asemenea materiale i se păreau infime, dar se aştepta chiar ca oamenii de acolo să o creadă trăsnită. Căci cine altcineva ar mai porni în căutarea unui obiect vechi de trei sute de ani, a cărui natură nici măcar nu era specificată în puţinele referiri concrete pe care le avea?

În timp ce aştepta metroul, vru să se întoarcă de câteva ori, dar de fiecare dată îşi aduse aminte că era singura ei şansă. De aceea, se simţea obligată să încerce, indiferent de reacţia pe care avea să o trezească.

Când ieşi din staţia de metrou, se trezi în aglomeraţia obişnuită din Harvard Square. Dar, după ce traversă Massachusetts Avenue şi intră în campus, zgomotul traficului şi al mulţimii se estompă surprinzător de rapid. În timp ce trecea pe aleile liniştite, umbrite de copaci şi de ziduri roşii de cărămidă îmbrăcate în iederă, se întrebă cum arăta campusul în secolul al şaptesprezecelea, când Ronald Stewart studiase aici. Nici una dintre clădirile pe lângă care trecea nu păreau atât de vechi.

Amintindu-şi ceea ce spusese Edward despre Biblioteca Widener, Kim se hotărâse să încerce mai întâi acolo. Urcă

treptele largi şi trecu printre coloanele impresionante. Îi era frică şi trebui să-şi dea curaj pentru a continua. La biroul de informaţii ceru, destul de vag, să vorbească cu cineva care se ocupa de obiecte foarte vechi. O trimiseră la biroul lui Mary Custland.

Mary Custland era o femeie dinamică, de peste treizeci de ani, îmbrăcată elegant într-un costum albastru-închis, o bluză albă şi o eşarfă colorată. Nu se potrivea deloc cu imaginea lui Kim despre o bibliotecară. Funcţia ei oficială era de administrator al cărţilor şi manuscriselor rare. Spre uşurarea lui Kim, o primi cu politeţe şi căldură, întrebând imediat cu ce o poate ajuta.

Kim scoase scrisoarea, i-o înmână lui Mary şi-i spuse că era urmaşa destinatarului. Începu să-i explice ce voia, dar Mary o întrerupse.

— Iertaţi-mă, spuse ea. Era şocată. Scrisoarea aceasta este de la Increase Mather!

În timp ce vorbea, îşi plimbă cu respect degetele pe deasupra paginii.

— Asta încercam să vă explic, spuse Kim.

— Daţi-mi voie să o chem pe Katherine Sturburg, zise Mary.

Aşează cu grijă scrisoarea pe masa ei de lucru şi ridică receptorul. În timp ce aştepta să i se facă legătura, îi spuse lui Kim că Katherine era specializată în documente din secolul al şaptesprezecelea şi era interesată în mod special de Increase Mather.

După ce vorbi, Mary o întrebă pe Kim de unde avea scrisoarea. Kim începu din nou să-i explice, dar atunci sosi Katherine. Era o femeie mai în vârstă, cu părul cărunt; o pereche de ochelari de citit i se odihneau permanent pe vârful nasului. Mary le făcu cunoştinţă şi apoi îi arătă scrisoarea lui Katherine.

Aceasta mişcă doar cu vârful degetului scrisoarea pentru a o putea citi. Kim se ruşină imediat pentru modul grosolan în care umblase cu ea.

— Ce crezi? întrebă Mary când Katherine termină de citit.

— În mod cert e autentică, răspunse Katherine. Îmi dau seama şi după scris şi după sintaxă. E fascinant. Îi menţionează atât pe William Brattle, cât şi pe John Leverett. Dar despre ce

dovezi vorbeşte?

— Asta e întrebarea, spuse Kim. De aceea mă aflu aici. Am început prin a încerca să aflu câte ceva despre strămoaşa mea, Elizabeth Stewart şi acum răspunsul se află în rezolvarea acestui mister. Speram ca Universitatea Harvard să mă poată ajuta, de vreme ce dovezile, oricare ar fi fost, au fost lăsate aici.

— Ce legătură are cu vrăjitoria? întrebă Mary.

Kim îi povesti că Elizabeth fusese implicată în procesele de vrăjitorie din Salem şi că dovezile – oricare ar fi fost – fuseseră folosite pentru a o condamna.

— Trebuia să-mi dau seama că are o legătură cu Salemul când am văzut data, spuse Katherine.

— A doua oară când se referă la dovezi, Mather le numeşte „moştenirea Elizabethei”, sublinie Mary. E o exprimare ciudată, îmi sugerează că era vorba despre ceva făcut chiar de Elizabeth sau obţinut cu un efort sau o cheltuială considerabilă.

Kim dădu afirmativ din cap. Apoi le împărtăşi părerea ei, că era vorba despre o carte sau ceva scris, deşi recunoscu că putea fi orice era legat, în vremea aceea, de magie sau de supranatural.

— Presupun că putea fi şi o păpuşă, zise Mary.

— M-am gândit şi eu la asta, completă Kim.

Cele două bibliotecare se sfătuiră cum era mai bine să abordeze resursele uriaşe ale bibliotecii. După o scurtă discuţie, Mary se aşeză la computer şi introduse numele ELIZABETH STEWART.

Timp de un minut nu vorbi nimeni. Singura mişcare din încăpere era cursorul care clipea pe ecranul alb în timp ce computerul căuta în bazele de date cuprinzătoare. Când pe monitor apărură mai multe rezultate, speranţele lui Kim crescură. Dar nu pentru mult timp. Toate persoanele cu numele Elizabeth Stewart erau din secolele nouăsprezece şi douăzeci şi nu aveau nici o legătură cu Kim.

Mary încercă apoi RONALD STEWART, dar obţinu rezultate asemănătoare. Nu era nici o menţiune din secolul al şaptesprezecelea. Mary încercă după aceea INCREASE MATHER. Materialul era foarte bogat, dar nu apărea nici o legătură cu familia Stewart.

— Nu mă mir, spuse Kim. Nu aveam prea multe speranţe. Sper că nu v-am plictisit.

— Dimpotrivă, spuse Katherine. Mă bucur că ne-aţi arătat scrisoarea. Am vrea să facem o copie, pentru dosarele noastre, dacă nu vă deranjează.

— Bineînţeles că nu, rosti Kim. De fapt, după ce îmi termin mica cruciadă, m-aş bucura să donez scrisoarea bibliotecii.

— Ar fi foarte generos din partea dumneavoastră, spuse Mary.

— Fiind persoana cea mai interesată de Increase Mather, m-aş bucura să caut prin dosarele mele detaliate numele de Elizabeth Stewart, îi promise Katherine. Orice ar fi fost, ar trebui să existe o referire la acel obiect, de vreme ce scrisoarea lui Mather confirmă că a fost adus la Harvard. Dezbaterea privind dovezile spectrale în procesele de vrăjitorie din Salem a fost aprinsă şi avem materiale cuprinzătoare despre ea. Am impresia că la asta se referă, indirect, Mather în scrisoarea dumneavoastră. Deci mai e o şansă să găsesc ceva.

— V-aş fi recunoscătoare pentru orice efort pe care îl faceţi, spuse Kim.

Le dădu numerele de telefon, atât de acasă, cât şi de la serviciu.

Cele două bibliotecare se uitară una la alta cu înţeles. Apoi Mary vorbi:

— Nu vreau să fiu pesimista, spuse ea, dar trebuie să vă avertizăm că şansele de a găsi dovezile propriu-zise sunt minime, oricare ar fi fost acestea. Aici, la Harvard, a fost o mare catastrofă pe 24 ianuarie 1764. Pe vremea aceea, sala vechiului Harvard era utilizată de Judecătoria Generală din cauza unei epidemii de variolă în Boston. Din nefericire, un foc lăsat aprins în bibliotecă în noaptea aceea rece, cu ninsoare, a produs un incendiu care a distrus clădirea şi toate obiectele nepreţuite care se aflau în ea. Printre acestea se numărau toate portretele preşedinţilor şi binefăcătorilor colegiului, precum şi cea mai mare parte a bibliotecii sale de cinci mii de volume. Cunosc foarte bine povestea pentru că a fost cel mai mare dezastru din istoria bibliotecii. Dar nu s-au pierdut numai cărţi: era şi o colecţie de animale şi păsări împăiate şi, cel mai ciudat, o colecţie de obiecte numită „culegere de curiozităţi”.

— Aceasta pare că ar fi putut include şi obiecte legate de magie, spuse Kim.

— În mod sigur, încuviinţă Mary. Sunt şanse mari ca ceea ce căutaţi să fi făcut parte din misterioasa colecţie. Dar s-ar putea să nu aflăm niciodată. Catalogul colecţiei s-a pierdut şi el.

— Dar asta nu înseamnă că n-aş putea să găsesc o referire la el, spuse Katherine. O să-mi dau toată silinţa.

Coborând scările de la intrarea în bibliotecă, Kim îşi spuse că nu se aşteptase să aibă succes, aşa că nu avea de ce să fie decepţionată. Cel puţin, nimeni nu o luase în râs, iar bibliotecarele fuseseră sincer interesate de scrisoare. Kim era sigură că aveau să continue să caute referiri la strămoaşa ei.

Kim luă metroul înapoi spre Charles Street şi îşi scoase maşina din garajul spitalului. Intenţionase să se întoarcă acasă pentru a-şi schimba hainele, dar vizita la Harvard durase mai mult decât se aşteptase. Se îndreptă deci spre aeroport pentru a-l lua pe Edward, care se întorcea de pe Coasta de Vest.

Edward sosi la timp şi, pentru că nu avea decât o geantă, ocoliră zona pentru bagaje şi se duseră direct la parcare.

— Lucrurile merg cum nu se poate mai bine, o anunţă Edward. Era într-o dispoziţie fenomenală. O singură persoană pe care voiam să o aduc la Omni a refuzat să vină. În schimb, toţi cu care am vorbit s-au arătat extrem de entuziasmaţi. Toţi cred că Ultra va fi o adevărată revoluţie în domeniu.

— Cât de mult le spui? întrebă Kim.

— Aproape nimic, până nu se angajează în proiect, răspunse Edward. Nu vreau să risc. Dar chiar şi numai cu generalităţi, sunt atât de nerăbdători, încât n-a fost nevoie să împart prea multe acţiuni. Până acum am promis doar patru mii de acţiuni neatribuite.

Kim nu ştia ce erau acestea şi nu întrebă. Ajunseră la maşină. Edward îşi puse geanta de mână în portbagaj, apoi se urcară în maşină şi ieşiră din garaj.

— Cum merge lucrul pe domeniu? întrebă Edward.

— Bine, spuse Kim fără entuziasm.

— Mi se pare că eşti puţin abătută.

— Presupun, zise Kim. Mi-am făcut curaj să merg la Harvard în

după-amiaza asta, în legătură cu dovezile Elizabethei.

— Nu-mi spune că ţi-au făcut probleme, zise Edward.

— Nu, au fost foarte săritori. Problema e că nu mi-au spus nimic bun. În 1764 a fost un incendiu mare la Harvard care a distrus biblioteca şi a ars o colecţie pe care ei o numeau „culegerea de curiozităţi”. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, s-a pierdut şi catalogul acesteia. Mă tem că dovezile Elizabethei au dispărut în fum, la propriu.

— Cred că asta te aduce înapoi la culegerea de la castel, spuse Edward.

— Presupun, zise Kim. Problema e că mi-am cam pierdut entuziasmul.

— De ce? Găsirea scrisorilor de la Mather şi Sewall ar fi trebuit să te încurajeze.

— Aşa a şi fost, rosti Kim. Dar efectul a început să dispară. Am petrecut aproape treizeci de ore de atunci la castel şi n-am mai găsit nici măcar o fiţuică din secolul al şaptesprezecelea.

— Ţi-am spus că n-o să fie uşor, îi reaminti Edward.

Kim nu zise nimic. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Edward să-i spună „Ţi-am spus eu”.

Când ajunseră acasă la Edward, acesta se repezi la telefon să vorbească cu Stanton, înainte de a-şi da jos haina. Kim îl ascultă distrată pe Edward povestindu-şi succesul în eforturile de a recruta personal.

— Veşti bune de ambele părţi, spuse Edward după ce închise. Stanton are aproape toate cele patru milioane şi jumătate de dolari în conturile Omni şi a început procedura de obţinere a patentului. Acum avem benzină în rezervoare.

— Mă bucur pentru voi, zise Kim.

Zâmbi şi suspină în acelaşi timp.

10

Vineri, 26 august 1994

Ultimele zile ale lui august trecură ca vântul. Lucrările continuară pe domeniu într-un ritm alert, în special la laborator, unde Edward îşi petrecea aproape tot timpul. Diferite componente ale aparaturii ştiinţifice soseau în fiecare zi, necesitând eforturi uriaşe pentru aducerea lor înăuntru, instalarea şi protejarea lor, dacă era nevoie.

Edward era ca un vârtej, îndeplinind o grămadă de roluri. O dată era arhitect, în secunda următoare era inginer electronist şi apoi antreprenor general, coordonând singur construcţia laboratorului. Toate acestea îi consumau enorm de mult timp, lăsându-i tot mai puţin pentru îndatoririle sale de la Harvard.

Cerinţele opuse ale carierei sale de cercetător şi de profesor se ciocniră în cele din urmă din cauza unuia dintre studenţii săi de la postdoctorat. Acesta avusese curajul de a se plânge la administraţia universităţii că Edward nu este niciodată disponibil. Când află, Edward se înfurie şi-l concedie fără menajamente pe student.

Problemele nu se opriră aici. Studentul se supără la fel de tare şi căută din nou să-şi facă dreptate la administraţie. Aceştia îl contactară pe Edward, dar el refuză să-şi ceară scuze sau să-l primească înapoi pe student la laborator. În consecinţă, relaţiile dintre Edward şi administraţie se răciră din ce în ce mai mult.

Pentru a-i da o bătaie de cap în plus, Biroul de licenţe de la Harvard află despre implicarea sa la Omni. De asemenea, află şi zvonul neliniştitor că se încerca obţinerea patentului pentru o nouă clasă de molecule. De aceea, biroul îi trimise o avalanşă de scrisori cerând lămuriri, pe care Edward preferă să le ignore.

Harvard se afla într-o poziţie delicată. Universitatea nu voia

să-l piardă pe Edward, unul dintre cei mai inteligenţi tineri cercetători în biochimie. În acelaşi timp, nu putea permite ca o situaţie neplăcută să devină şi mai rea, fiind vorba atât de principii, cât şi de crearea unor precedente.

Tensiunea îşi făcea efectul asupra lui Edward, în combinaţie cu agitaţia de la Omni, promisiunile medicamentului Ultra şi problemele curente de pe şantierul laboratorului.

Kim era conştientă de presiunea din ce în ce mai puternică şi încerca să o compenseze făcându-i viaţa un pic mai uşoară lui Edward. Începuse să rămână la el în majoritatea nopţilor şi, fără să i se ceară, îşi asumase sarcini mai domestice: pregătea cina, îi hrănea câinele şi chiar făcea curăţenie şi spăla.

Din păcate, Edward nu se grăbea să-i recunoască eforturile. Florile încetară să mai sosească imediat ce Kim începu să stea regulat la Edward, lucru care i se păru rezonabil. Dar îi lipsea atenţia pe care acestea o reprezentau.

Plecând de la serviciu vineri, 26 august, Kim cântări situaţia. La stresul obişnuit se adăuga şi faptul că încă nu-şi făcuseră planurile de mutare, deşi amândoi trebuia să-şi părăsească locuinţele actuale în cinci zile. Kim se temuse să abordeze subiectul cu Edward până când nu găsea o zi mai liniştită. Problema era că nu se ivise nici una.

Kim se opri la băcănia Bread and Circus şi cumpără mâncare pentru cină. Alese ceva care ştia sigur că avea să-i placă lui Edward şi luă chiar şi o sticlă de vin.

Când ajunse acasă la Edward, adună revistele şi ziarele şi făcu puţină ordine. Îi dădu câinelui de mâncare. Apoi găti cina şi o pregăti pentru ora şapte, când Edward îi spusese că avea să vină acasă.

Ora şapte veni şi trecu. Kim opri focul la orez. La şapte şi jumătate acoperi salata cu celofan şi o puse la frigider. În cele din urmă, la ora opt, sosi şi Edward.

— La naiba cu toate! spuse el, trântind uşa. Îmi retrag toate cuvintele frumoase pe care le-am spus despre constructorul tău. E un dobitoc. Îmi venea să-i dau una astăzi. Mi-a promis că vor veni electricienii astăzi, dar n-au venit.

Kim îi spuse ce aveau la cină. El mormăi şi se duse la baie să se spele pe mâini. Kim încălzi orezul la microunde.

— Afurisitul ăsta de laborator ar fi gata imediat dacă aiuriţii ăia s-ar pune pe treabă, strigă Edward din baie.

Kim turnă două pahare de vin. Le duse în dormitor şi îi dădu unul lui Edward când ieşi din baie. El îl luă şi sorbi din el.

— Nu-mi doresc decât să încep o investigaţie controlată asupra medicamentului Ultra, spuse el. Am impresia că toată lumea vrea să mă împiedice punându-mi tot felul de obstacole.

— S-ar putea să nu fie momentul cel mai bun pentru a vorbi despre asta, zise Kim şovăind, dar niciodată nu e. Încă nu ne-am făcut nici un plan concret de mutare şi întâi septembrie se apropie. De vreo două săptămâni vreau să vorbesc cu tine.

Edward explodă. Într-un moment de furie necontrolată, îşi aruncă paharul plin de vin în şemineu, unde acesta se făcu bucăţi şi strigă:

— Ultimul lucru care îmi lipseşte e să mă baţi tu la cap!

Edward se aplecă deasupra lui Kim. Pupilele i se dilataseră, iar venele i se îngroşară la tâmple. Maxilarul îi tremura şi mâinile se încleştau spasmodic.

— Îmi pare rău, exclamă Kim.

Rămase o clipă nemişcată. Era îngrozită. Nu-l mai văzuse niciodată aşa. După cât era de înalt, îi cunoştea puterea şi bănuia ce putea să-i facă dacă voia.

Imediat ce putu, Kim fugi din cameră. Se duse în bucătărie şi îşi făcu de lucru. După ce-i mai trecu şocul iniţial, se hotărî să plece. Se întoarse de la cuptor şi porni spre camera de zi şi spre uşa de la intrare, dar se opri imediat. Edward stătea în uşă. Spre uşurarea ei, avea cu totul altă expresie pe chip: în locul furiei, se citea confuzia şi regretul.

— Îmi pare rău, spuse el. Se bâlbâia atât de puternic, încât abia putea vorbi. Nu ştiu ce m-a apucat. Cred că e din cauza stresului, deşi asta nu e o scuză. Mă simt prost. Te rog să mă ierţi.

Kim fu copleşită imediat de sinceritatea lui. Se apropie de el şi îl îmbrăţişă. Apoi merseră în camera de zi şi se aşezară pe canapea.

— Trec printr-o perioadă extrem de frustrantă, spuse el. Cei de la Harvard mă scot din minţi şi îmi doresc cu disperare să mă apuc de lucru la Ultra. Eleanor a continuat să lucreze cu

medicamentul, cât a putut şi obţine în continuare rezultate bune. Faptul că nu pot să o ajut mă enervează şi mai tare, dar ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să mă descarc asupra ta.

— Şi eu am fost cu nervii la pământ, recunoscu Kim. Mutatul mi-a dat întotdeauna emoţii. În plus, mă tem că această poveste cu Elizabeth a devenit un fel de obsesie.

— E adevărat că nici eu nu te-am ajutat deloc. Îmi cer scuze şi pentru asta. Hai să facem un pact, să fim mai atenţi unul faţă de celălalt.

— E o idee minunată, spuse Kim.

— Ar fi trebuit să spun şi eu ceva despre mutare, continuă Edward. Nu e numai responsabilitatea ta. Când vrei să ne mutăm?

— Trebuie să plecăm din apartamentele noastre până pe întâi septembrie.

— Atunci ce zici de treizeci şi unu august? o întrebă Edward.

Miercuri, 31 august 1994

Ziua mutării fu o debandadă totală încă de la primele ore ale dimineţii, când se trezi Kim. Camionul sosi mai întâi acasă la ea, la şapte şi jumătate şi îi încărcă lucrurile. Apoi merse la Cambridge pentru a lua şi lucrurile lui Edward. O dată încărcat ultimul scaun, camionul era plin.

Kim şi Edward veniră pe domeniu în maşinile lor, fiecare cu animalul său de casă. Când ajunseră, Sheba şi Buffer se întâlniră pentru prima data. Fiind cam de aceeaşi mărime, confruntarea se termina fără nici un câştigător. De atunci, se ignorară reciproc.

Când oamenii angajaţi pentru mutare începură să transporte lucrurile în casă, Edward îi făcu lui Kim sugestia surprinzătoare de a avea dormitoare separate.

— De ce? întreba Kim.

— Pentru că nu sunt în apele mele, îi explică Edward. Cu tot ce se întâmpla, n-am mai dormit bine. Dacă avem dormitoare separate pot să aprind lumina şi să citesc, dacă simt nevoia să

mă calmez.

— Nu mă deranjează, spuse Kim.

— Ai dormit la tine acasă în ultimele zile, spuse Edward. N-ai dormit mai bine?

— Nu, răspunse Kim.

— Mă rog, asta înseamnă că suntem puţin diferiţi. Eu am dormit mai bine. Dacă ştiu că nu te deranjez, sunt mai liniştit. Oricum, va fi doar temporar. Îndată ce se deschide laboratorul şi lucrurile se aşază, nu va mai fi atâta stres. Atunci putem sta împreună. Înţelegi, nu-i aşa?

— Presupun, zise Kim, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Descărcarea lucrurilor merse mult mai repede decât încărcarea lor şi, curând, casa se umplu până la refuz de cutii şi mobile puse alandala. Când camionul se goli, oamenii îşi adunară echipamentul şi cutiile care fuseseră despachetate şi le îngrămădiră în camion. Apoi Kim semnă actele de mutare şi-i privi cum se îndepărtează.

Imediat ce camionul dispăru din vedere, Kim văzu un Mercedes ieşind dintre copaci şi apropiindu-se în viteză. Recunoscu maşina. Era a lui Stanton. Îl strigă pe Edward pentru a-i spune că aveau musafiri, înainte de a deschide uşa.

— Unde e Edward? întrebă Stanton fără să o salute.

— Sus, răspunse Kim, arătându-i peste umăr.

Stanton se repezi pe lângă ea şi-i strigă lui Edward să coboare. Rămase în foaier cu mâinile în şolduri, bătând din piciorul drept. Era, evident, agitat.

Lui Kim îi crescu pulsul. Ştiind starea psihică fragilă a lui Edward, se temea că Stanton avea să-l enerveze. Stanton se purta întotdeauna ca şi cum nu i-ar fi păsat de sentimentele celorlalţi.

— Vino jos, Edward, strigă din nou Stanton. Trebuie să vorbim.

Edward apăru la colţul scării. Cobora încet.

— Care e problema? întrebă el.

— Mai nimic, spuse Stanton sarcastic. Doar că viteza cu care cheltuieşti capitalul nostru a scăpat de sub control. Laboratorul ăsta al tău ne costă de ne usucă. Ce faci, îl pavezi cu diamante?

— La ce te referi, mai exact? întrebă Edward războinic.

— La tot, spuse Stanton. Încep să cred că ai lucrat la Pentagon, pentru că tot ce comanzi e cel mai scump posibil.

— Pentru a face experimente de primă clasă, îţi trebuie echipamente de primă clasă. Am spus asta foarte clar când am vorbit să înfiinţăm Omni. Sper că nu crezi că astfel de laboratoare se pot cumpăra la mâna a doua.

Kim îi privi pe cei doi ciondănindu-se. Cu cât se certau mai mult, cu atât era mai puţin îngrijorată. Edward era nervos, dar nu-şi pierduse controlul.

— Bine, zise Stanton. Să lăsăm costul laboratorului deoparte deocamdată. În schimb, vreau să-mi faci un orar cu termene pentru obţinerea aprobării pentru Ultra. Trebuie să ştiu, pentru a estima când vom vedea banii curgând spre noi şi nu dinspre noi.

Edward îşi ridică mâinile exasperat.

— Nici măcar n-am deschis porţile laboratorului şi tu vorbeşti despre termene. Am discutat despre aprobare la restaurant, înainte de a ne hotărî să înfiinţăm firma. Ai uitat?

— Ascultă, deşteptule, îi răspunse Stanton. Povara menţinerii acestei afaceri în picioare cade pe umerii mei. Din nefericire, nu va fi o sarcină uşoară, la viteza cu care ne risipeşti capitalul. Stanton se întoarse spre Kim, care stătea rezemată de peretele salonului. Kim, zise el, spune-i acestui individ încăpăţânat că responsabilitatea financiară este condiţia principală când îţi deschizi o companie.

— Las-o pe ea în pace! mârâi Edward.

Stanton păru să-şi dea seama că forţase nota cu Edward, pentru că adoptă imediat un ton mai împăciuitor.

— Hai să ne păstrăm calmul, spuse el, ridicându-şi mâinile ca pentru o rugăciune. Trebuie să-ţi dai seama că cererea mea e rezonabilă. Îmi trebuie o idee cât de vagă despre ceea ce ai de gând să faci în acest laborator placat cu aur, ca să încerc să anticipez şi să satisfac nevoile noastre financiare.

Edward expiră zgomotos şi, vizibil, se relaxă puţin.

— Să întrebi ce o să facem în laborator e cu totul altă problemă decât să năvăleşti aici, pretinzând o dată pentru obţinerea aprobării.

— Îmi pare rău că nu sunt mai diplomat, spuse Stanton. Dă-mi o idee despre planul de atac.

— Cât de curând posibil, vom lansa o cursă contra cronometru pentru a afla tot ce se poate despre Ultra, zise Edward. Mai întâi trebuie să ne completăm cunoştinţele în privinţa caracteristicilor sale chimice de bază, cum ar fi solubilitatea în diferiţi solvenţi şi reactivitatea faţă de alţi compuşi. Apoi trebuie să începem studiile biologice controlate pentru a înţelege metabolismul, excreţia şi toxicitatea. Studiile toxicologice trebuie făcute atât in vitro, cât şi in vivo, pe celule individuale, grupuri de celule şi organisme intacte. Trebuie să începem cu viruşi, apoi bacterii şi, în cele din urmă, animale mai dezvoltate. Apoi va trebui să formulăm teste. La nivel molecular, va trebui să determinăm locurile de legătură şi metodele de acţiune. Vom efectua teste în diverse condiţii de temperatură şi pH. Va trebui să facem toate astea înainte de a face o cerere de investigare a unui nou medicament la FDA şi astea trebuie făcute înainte de a intra în faza analizelor clinice.

— Dumnezeule, gemu Stanton. Mă ameţeşti. Toate astea par să ceară decenii de muncă.

— Nu decenii, spuse Edward. Doar *ani.* Ţi-am spus toate astea. În acelaşi timp, ţi-am spus că vor fi mult mai puţini decât media de doisprezece ani necesari pentru realizarea unui nou medicament.

— Dar şase ani? întrebă Stanton.

— Nu pot să spun înainte de a începe munca şi a obţine ceva informaţii. Tot ce pot să spun e că va dura peste trei ani şi sub doisprezece.

— Există şansa de a dura trei ani? întreba Stanton plin de speranţă.

— Ar fi un miracol, recunoscu Edward. Dar e posibil. Există însă un alt factor pe care trebuie să-l iei în considerare. Cheltuielile mari de capital au fost pentru laborator. Acum, că laboratorul e aproape gata, cheltuielile vor scădea considerabil.

— Aş vrea să mă pot baza pe asta, spuse Stanton. Dar nu pot. În curând vom începe să plătim salariile enorme pe care le-ai promis echipei tale Ultra.

— Hei, a trebuit să dau salarii mari pentru a aduce oamenii cei mai buni. În plus, am preferat să dau salarii mai mari decât mai multe acţiuni. N-am vrut să pierdem prea multe procente.

— Acţiunile nu vor valora nimic dacă dăm faliment.

— Dar noi suntem avantajaţi, spuse Edward. Majoritatea companiilor de tehnică biologică şi farmaceutică sunt înfiinţate fără să aibă vreun nou medicament la orizont. Noi avem deja medicamentul.

— Ştiu asta. Dar mi-e frică. Niciodată nu mi-am investit toţi banii într-o companie pentru a-i vedea cheltuiţi atât de repede.

— I-ai investit bine, zise Edward. Amândoi vom fi miliardari. Ultra e bună, sunt sigur de asta. Vino, hai să-ţi arăt laboratorul. O să-ţi redea siguranţa.

Kim respiră uşurată când îi văzu pe cei doi mergând spre laborator. Stanton chiar îl luase pe Edward pe după umeri.

O dată plecaţi, Kim îşi roti privirea prin cameră. Spre mirarea ei, gândurile nu i se opriră asupra extraordinarei dezordini provocate de mutare. Liniştea bruscă îi dădu sentimentul puternic al prezenţei Elizabethei, iar senzaţia că Elizabeth încerca să comunice cu ea reveni intens. Dar, oricât ar fi încercat, Kim nu auzea nici un cuvânt. Cu toate acestea, în acel moment, avea conştiinţa acută că ceva din Elizabeth exista în miezul propriei ei fiinţe. Iar casa care acum era a lui Kim, rămânea într-un fel şi a Elizabethei.

Aceste gânduri o neliniştiră. Simţea un element de teamă şi urgenţă în mesajul Elizabethei.

Renunţând la treburi care ar fi trebuit să fie mai urgente, despachetă repede portretul proaspăt înrămat al Elizabethei şi îl agăţă deasupra căminului. După văruirea pereţilor, conturul tabloului dispăruse. Kim trebui să ghicească cum fusese aşezat. Simţea imboldul de a aşeza pictura în exact aceeaşi poziţie pe care o ocupase cu trei sute de ani în urmă.

Făcu un pas înapoi şi se întoarse cu faţa spre cămin. Rămase şocată de cât de viu părea portretul. În lumină mai puternică, lui Kim i se păruse cam primitiv, dar atârnat în lumina palidă a amurgului, avea un cu totul alt efect. Ochii verzi ai Elizabethei erau neobişnuit de pătrunzători, strălucind printre umbre.

Kim rămase fermecată câteva clipe, în mijlocul încăperii, uitându-se fix la tabloul care, în anumite privinţe, era ca o oglindă. Privind în ochii Elizabethei, simţi mai puternic decât oricând că strămoaşa ei încerca să comunice cu ea peste secole.

Se străduí din nou să audă cuvintele, dar liniştea era perfectă.

Aerul mistic care radia din tablou o îndemnă să se întoarcă la castel. În ciuda numeroaselor cutii pe care le avea de despachetat şi a orelor pe care le petrecuse, fără nici un rezultat, scotocind prin hârtiile castelului, Kim simţi nevoia irezistibilă de a se întoarce. Portretul Elizabethei îi trezise din nou interesul de a afla tot ce putea despre misterioasa ei predecesoare.

Ca împinsă de o forţă supranaturală, Kim urcă scările şi se duse în pod. Înăuntru nu ezită şi nici măcar nu se opri să deschidă ferestrele. Se duse direct la o ladă care semăna cu un vechi cufăr de marinar. Deschise capacul şi găsi amestecul obişnuit de hârtii, plicuri şi câteva volume.

Prima carte era un inventar de mărfuri de pe o navă. Data era 1862. Imediat sub el era un caiet mai mare, primitiv legat, cu o scrisoare prinsă de el. Kim simţi un nod în gât. Vedea că scrisoarea îi era adresată lui Ronald Stewart.

Kim băgă mâna în cufăr şi scoase caietul. După ce desfăcu sfoara, deschise plicul şi extrase scrisoarea. Amintindu-şi cât de delicat manevraseră bibliotecarele de la Harvard scrisoarea lui Increase Mather, Kim încercă să facă la fel. Hârtia învechită suportă să fie despăturita. Era o însemnare scurtă. Kim se uită la dată şi nerăbdarea i se mai potoli. Era din secolul al optsprezecelea.

16 aprilie 1726
Boston

Dragă tată,

Ca răspuns la întrebarea ta, consider că este în interesul familiei noastre şi al afacerii, să renunţăm la a muta mormântul mamei pe domeniul familiei, de vreme ce aprobarea necesară ar putea provoca mari nelinişti în oraşul Salem şi ar putea readuce la viaţă vechea poveste, pe care ai acoperit-o cu multă răbdare şi efort.

Fiul tău iubitor,

Jonathan.

Kim împături cu grijă hârtia şi o puse la loc în plic. După treizeci şi patru de ani de la episodul vrăjitoriei, Ronald şi fiul său se temeau încă de efectul acesteia asupra familiei, în ciuda scuzelor prezentate în public şi a zilei de doliu ordonate de guvernul colonial.

Întorcându-şi atenţia asupra caietului, a cărui legătură se fărâmiţase, Kim întoarse coperta de pânză şi rămase cu ea în mână. Apoi inima încetă să-i mai bată. Pe prima pagină din interior scria: *Caietul Elizabethei Flanagan, decembrie 1678.*

Kim răsfoi cu atenţie caietul şi îşi dădu seama, spre extraordinara ei bucurie, că era jurnalul Elizabethei! Faptul că însemnările pe care le văzuse erau scurte şi nu erau în ordine cronologică nu-i scăzu entuziasmul.

Prinse caietul cu amândouă mâinile, de teamă să nu se rupă şi alergă la fereastră pentru a vedea mai bine. Începând cu sfârşitul, observă că erau câteva pagini goale. Ajunse la ultima însemnare şi observă că jurnalul se oprea înainte de momentul pe care l-ar fi dorit ea. Data era vineri, 26 februarie 1692.

Frigul acesta nu mai are sfârşit. Astăzi a nins din nou. Gheata de pe râul Wooleston e destul de groasă pentru a tine un om să treacă pe Royal Side. Sunt foarte neliniştită. O boală mi-a slăbit sufletul cu crize cumplite şi convulsii, precum cele descrise de Sarah şi Jonathan, cele pe care le-am văzut la sărmanele Rebecca, Mary şi Joanna şi cea de care a suferit Ann Putnam când era în vizită la noi.

Cu ce l-am supărat oare pe atotputernicul Dumnezeu pentru a trimite asemenea chinuri asupra umilei sale servitoare? Nu-mi amintesc nimic despre aceste crize, după ce văd culori care acum mă îngrozesc şi aud zgomote ciudate, ca de pe altă lume şi simt că leşin. Deodată îmi revin în simţiri şi descopăr că sunt pe podea şi am dărâmat lucrurile din jur, spunând cuvinte de neînţeles sau, cel puţin, aşa mi-au spus copiii mei, Sarah şi Jonathan, care, slavă Domnului, încă nu au fost atinşi. Cât îmi doresc ca Ronald să fie aici şi nu departe pe mări. Aceste chinuri au început o dată cu cumpărarea terenului Northfields şi cearta

îngrozitoare cu familia lui Thomas Putnam. Doctorul Griggs e înmărmurit de toate astea şi nu mi-a adus nici o alinare. E o iarnă atât de aspră şi de grea pentru toţi. Mi-e teamă pentru Job, care e atât de nevinovat, căci mă tem că Domnul vrea să-mi ia viaţa, iar munca mea nu s-a încheiat. Am încercat să fac lucrul lui Dumnezeu în acest ţinut, ca să ajut congregaţia, făcând pline de secară pentru a mări proviziile împuţinate de iarna aspră, de recolta slabă şi de refugiaţii din faţa raidurilor indienilor din nord, care, la sfatul meu, au fost acceptaţi de ceilalţi în căminele lor, ca membri ai familiei, aşa cum am făcut eu cu Rebecca Sheafe şi cu Mary Roots. I-am învăţat pe copiii mai mari cum să facă păpuşi pentru a mai alina suferinţele bebeluşilor orfani pe care ni i-a încredinţat Domnul. Mă rog ca Ronald să se întoarcă repede şi să ne ajute în aceste necazuri, înainte de a fi prea târziu.

Kim închise ochii şi respiră adânc. Era copleşită. Acum era într-adevăr ca şi cum Elizabeth i-ar fi vorbit. Simţea forţa şi hotărârea personalităţii Elizabethei în suferinţa ei: grijulie, caldă, generoasă, stăpână pe sine şi curajoasă, toate trăsăturile pe care Kim îşi dorea să le aibă.

Deschise ochii şi reciti părţi din însemnare. Se întrebă cine era Job sau dacă era cumva o referire biblică, nu o persoană. Reciti partea despre confecţionatul păpuşilor şi se întrebă din nou dacă dovada care o condamnase fusese o păpuşă, nu o carte.

De teamă să nu fi scăpat ceva, reciti întregul fragment şi rămase impresionată de ironia tragică a faptului că generozitatea lui Elizabeth o făcuse să împrăştie ciuperca otrăvitoare. Poate că dovezile nedenumite indicau cumva responsabilitatea Elizabethei. Preţ de câteva minute, Kim se uită în gol pe fereastră, cântărind această nouă variantă. Dar, oricât ar fi încercat, nu vedea cum ar fi putut fi descoperită implicarea Elizabethei. Pe vremea aceea nu exista posibilitatea de a face legătura dintre ciupercă şi crize.

Kim se uită din nou la jurnal. Întoarse cu grijă câte o pagină şi se uită la celelalte însemnări. Majoritatea erau scurte: doar câteva propoziţii pentru fiecare zi, care includeau o descriere banală a vremii.

Kim închise caietul şi apoi îl redeschise de la început. Prima însemnare era din 5 decembrie 1678 şi era scrisă cu caractere mai mari şi mai ezitant decât ultima însemnare, paisprezece ani mai târziu. Nu făcea decât să descrie ziua rece şi ninsoarea şi arăta vârsta Elizabethei: treisprezece ani.

Kim închise caietul. Voia să savureze experienţa. Strângându-l la piept ca pe o comoară, se întoarse la casa cea veche. Trase o masă şi un scaun în mijlocul camerei şi se aşeză. Privind portretul drept în faţă, răsfoi la întâmplare paginile. Pe 7 ianuarie 1682 Kim găsi o însemnare mai lungă.

Elizabeth descria ziua ca fiind caldă pentru perioada aceea a anului şi noroasă. Apoi menţiona, ca din întâmplare, că se căsătorise în ziua aceea cu Ronald Stewart. Propoziţia scurtă era urmată de o lungă descriere a trăsurii elegante cu care călătorise din oraşul Salem. Elizabeth povestea apoi bucuria şi uimirea de a se muta într-o casă atât de frumoasă.

Kim zâmbi. Pe măsură ce citea descrierile relativ lungi ale camerelor şi ale obiectelor din ele, înţelese că Elizabeth îşi povestea reacţiile la mutarea în aceeaşi casă în care Kim se muta acum. Era o coincidenţă încântătoare să găsească jurnalul tocmai în ziua aceea, care făcea ca perioada de trei sute de ani, care le despărţea pe Elizabeth şi pe Kim, să pară deodată scurtă.

Făcu o socoteală rapidă şi îşi dădu seama că Elizabeth se căsătorise la doar şaptesprezece ani. Kim nu-şi putea imagina cum era să se mărite la o asemenea vârstă, mai ales având în vedere problemele emoţionale pe care le avusese în primii ani de colegiu.

Citind mai departe în jurnal, află că Elizabeth rămăsese însărcinată după doar câteva luni. Kim suspină. Ce-ar fi făcut ea la vârsta aceea cu un copil? Era o idee înspăimântătoare, dar, evident, Elizabeth se descurcase admirabil. Îi aduse, în acelaşi timp, aminte că Elizabeth nu avusese la dispoziţie metode contraceptive şi că avea foarte puţin control asupra propriului ei destin.

Inversând sensul lecturii, se uită la însemnările dinaintea căsătoriei Elizabethei cu Ronald. Se opri la un alt fragment destul de lung, din 10 octombrie 1681. Elizabeth consemnase

faptul că, într-o zi fierbinte şi însorită, tatăl ei se întorsese din oraşul Salem cu o cerere în căsătorie. Elizabeth scrisese mai departe:

La început am fost tulburată de o asemenea afacere ciudată, de vreme ce nu îl cunosc pe acest domn, dar tata vorbeşte bine despre el. Tata spune că acest domn m-a văzut în septembrie, când ne-a vizitat pentru a cumpăra tinichea pentru catarge şi piese de schimb pentru corăbiile sale. Tata spune că alegerea este a mea, dar ar trebui să ştiu că acest domn s-a oferit, foarte generos, să ne mute pe toţi în oraşul Salem unde tata va lucra la compania lui, iar draga mea soră Rebecca va merge la şcoală.

Câteva pagini mai jos, Elizabeth scrisese:

I-am spus tatălui meu că am să accept cererea în căsătorie. Cum aş putea să n-o fac? E semnul providenţei, căci am trăit toţi aceşti ani pe un pământ sărac din Andover, sub ameninţarea permanentă a atacurilor pieilor roşii. Vecinii noştri din ambele părţi au suferit necazuri mari şi mulţi au fost ucişi sau luaţi captivi în modul cel mai crud. Am încercat să-i explic lui William Paterson, dar nu înţelege şi mă tem că acum mă urăşte.

Kim se opri şi îşi ridică privirea spre portretul Elizabethei. Era mişcată, dându-şi seama că citea gândurile unei fete de şaptesprezece ani, lipsite de egoism, care era dispusă să renunţe la o dragoste de adolescentă şi să rişte pentru binele familiei sale. Kim suspină şi se întrebă când făcuse ultima oară ceva complet altruist.

Întorcându-se la jurnal, căută o consemnare a primei întâlniri dintre Elizabeth şi Ronald. O găsi pe 22 octombrie 1681, o zi senină, cu frunze care cădeau.

Astăzi l-am întâlnit, în camera noastră comună, pe domnul Ronald Stewart, care m-a cerut în căsătorie. E mai bătrân decât credeam şi are deja o fiică tânără, de la fosta lui soţie, care a murit de variolă. Pare un om bun, puternic la minte şi la trup, deşi a reacţionat cam coleric când a aflat că familia Polk, vecinii

noştri dinspre nord, au fost atacaţi cu două seri în urmă. Insistă să ne grăbim cu planurile noastre de căsătorie.

Kim simţi o urmă de regret din cauza suspiciunilor ei anterioare faţă de Ronald, aflând cauza morţii primei sale soţii. Sărind, în jurnal, până în 1690, citi mai mult despre teama de variolă şi de raidurile indienilor. Elizabeth scrisese că variola făcea ravagii în Boston şi că raidurile distrugătoare ale pieilor roşii avuseseră loc la doar cincizeci de mile la nord de Salem.

Clătină îngrozită din cap. Citind despre aceste greutăţi, îşi aduse aminte remarca lui Edward despre cât de fragil era firul vieţii în secolul al şaptesprezecelea. Viaţa trebuia să fi fost grea şi obositoare.

Uşa se deschise cu zgomot şi o sperie pe Kim. Îşi ridică privirea şi îi văzu pe Edward şi pe Stanton, care se întorseseră de la laboratorul aproape terminat. Edward ducea nişte schiţe.

— Locul ăsta arată la fel de rău ca atunci când am plecat, spuse Edward pe un ton nemulţumit. Căuta un loc pentru a aşeza planurile. Ce-ai făcut până acum, Kim?

— Am avut un noroc extraordinar, răspunse ea emoţionată, îşi dădu scaunul înapoi şi îi aduse caietul lui Edward. Am găsit jurnalul Elizabethei!

— Aici în casă? întrebă surprins Edward.

— Nu, la castel, zise ea.

— Cred că ar trebui să facem mai multe eforturi pentru a pune casa în ordine înainte de a-ţi reîncepe vânătoarea de hârtii, spuse Edward. O să ai toată luna la dispoziţie pentru a-ţi pierde timpul pe acolo.

— Asta ţi se va părea interesant până şi ţie, zise Kim, ignorând remarcile lui Edward.

Deschise cu grijă jurnalul la ultima însemnare. I-l întinse lui Edward, îi arătă pasajul şi îi spuse să-l citească.

Edward îşi puse planurile pe masa de joc pe care o folosise Kim. Pe măsură ce înainta, expresia i se transformă din agasare în interes şi mirare.

— Ai dreptate, spuse el entuziasmat.

Îi dădu caietul lui Stanton.

Kim le spuse amândurora să îl manevreze mai atent.

— Va fi o introducere extraordinară la articolul pe care vreau să-l scriu pentru *Science and Nature,* despre cauzele ştiinţifice ale crizelor din procesele de vrăjitorie de la Salem, spuse Edward. E perfect. Menţionează chiar direct folosirea secarei. Iar descrierea halucinaţiilor este foarte precisă. Alăturarea fragmentului de jurnal la rezultatele spectrometriei de masă efectuate asupra creierului ei încheie cazul.

— Doar nu vrei să scrii un articol despre noua ciupercă înainte de a obţine patentul, spuse Stanton. N-o să riscăm, doar ca să te poţi amuza tu cu colegii tăi cercetători.

— Bineînţeles că nu, zise Edward. Crezi că sunt un ţânc de doi ani în materie de economie?

— Tu ai spus-o, nu eu, răspunse Stanton.

Kim luă jurnalul de la Stanton şi îi arătă lui Edward partea în care Elizabeth spunea că îi învăţa pe alţii să facă păpuşi. Îl întrebă dacă i se părea semnificativ.

— În legătură cu dovezile care lipsesc? întrebă el. Ea aprobă din cap. E greu de spus, continuă Edward. Presupun că e puţin ciudat... Ştii, sunt mort de foame. Tu ce zici, Stanton? Poţi să mănânci ceva?

— Eu pot întotdeauna să mănânc, replică Stanton.

— Ce zici, Kim? întrebă Edward. Nu vrei să încropeşti ceva? Stanton şi cu mine mai avem de revizuit câteva lucruri.

— Nu prea am condiţii pentru gătit, spuse Kim.

Nici măcar nu se aventurase să vadă bucătăria.

— Atunci comandă ceva. Începu să desfăşoare schiţele. Nu suntem mofturoşi.

— Vorbeşte pentru tine, interveni Stanton.

— Presupun că aş putea face nişte spaghete, spuse Kim, gândindu-se cam de ce ar avea nevoie.

Singura cameră relativ organizată era sufrageria; înainte de renovare fusese vechea bucătărie. Masa, scaunele şi vitrinele erau la locul lor.

— Spaghete e foarte bine, opina Edward.

Îl puse pe Stanton să ţină planurile, în timp ce el aşeză cărţi pe colţuri.

Cu un suspin de uşurare, Kim se strecură în cearşafurile curate, apretate, pentru prima noapte de odihnă în casa cea

veche. Din momentul în care începuse să facă spaghetele, până când intrase la duş, cu o jumătate de oră în urmă, nu se oprise din treabă. Mai erau încă multe de făcut, dar casa era relativ în ordine. Edward muncise la fel de mult, după ce Stanton plecase, în sfârşit.

Kim ridică jurnalul Elizabethei de pe noptieră. Era hotărâtă să citească mai mult, dar, când se întinse în pat, deveni conştientă de zgomotele nopţii. Cel mai tare se auzea simfonia extrem de puternică a broaştelor şi insectelor de noapte, care trăiau în pădurile, mlaştinile şi câmpurile din jur. Mai erau şi scârţâiturile uşoare ale casei vechi, care radia căldura absorbită în cursul zilei, în cele din urmă, era geamătul slab al brizei care bătea dinspre râul Danvers, strecurându-se prin ferestrele cu obloane.

Pe măsură ce se calmă, Kim îşi dădu seama că uşoara nelinişte pe care o simţise când intrase pentru prima oară în casă în după-amiaza aceea încă persista. Fusese doar acoperită de activitatea intensă care urmase. Deşi Kim bănuia că existau mai multe cauze pentru care era neliniştită, una era evidentă: cererea neaşteptată a lui Edward de a dormi separat. Cu toate că acum înţelegea punctul lui de vedere mai bine decât atunci când îi spusese prima oară, Kim era totuşi supărată şi dezamăgită.

Puse deoparte jurnalul Elizabethei şi se dădu jos din pat. Sheba îi aruncă o privire exasperată, pentru că dormea adânc. Îşi băgă picioarele în papuci şi merse la dormitorul lui Edward. Uşa era puţin întredeschisă şi lumina încă aprinsă. Deschise uşa şi se trezi în faţa unui mârâit gros din partea lui Buffer. Scrâşni din dinţi; începuse să urască potaia aceea nerecunoscătoare.

— E vreo problemă? întrebă Edward.

Şedea în pat, înconjurat de planurile laboratorului.

— Doar că-mi lipseşti, răspunse Kim. Eşti sigur că vrei să dormim separat? Mă simt singură şi nu e prea romantic, ca să nu spun mai mult.

Edward o chemă la el. Strânse schiţele de pe pat şi îi făcu semn să se aşeze pe margine.

— Îmi pare rău, zise el. E numai vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate. Dar tot cred că e cel mai bine deocamdată. Sunt ca o coardă de pian gata să se rupă. Ai văzut că mi-am

pierdut chiar cumpătul în faţa lui Stanton.

Kim dădu afirmativ din cap, privindu-şi mâinile aşezate în poală. Edward întinse mâna şi îi ridică bărbia.

— Te simţi bine? întrebă el.

Kim aprobă din nou, dar se lupta cu sentimentele ei. Bănuia că era doar epuizată.

— A fost o zi grea, spuse Edward.

— Cred că mă simt şi un pic neliniştită.

— De ce?

— Nu ştiu prea sigur, recunoscu ea Presupun că are ceva de-a face cu soarta Elizabethei şi cu faptul că asta este casa ei. Nu pot să uit faptul că o parte dintre genele mele sunt genele ei. Oricum, îi simt prezenţa.

— Eşti epuizată, îi aminti Edward. Când eşti obosită, imaginaţia îţi poate juca feste. În plus, e un loc nou şi asta nu se poate să nu te afecteze puţin. În fond, toţi suntem sclavi ai obişnuinţei.

— Sunt sigură că şi asta e de vină, dar nu numai.

— Acum nu începe să te porţi ciudat, spuse Edward, chicotind. Nu crezi în stafii, nu-i aşa?

— N-am crezut niciodată, dar acum nu mai ştiu.

— Glumeşti?

Kim râse de seriozitatea lui.

— Bineînţeles că glumesc, replică ea. Nu cred în stafii, dar mi-am schimbat părerea în privinţa supranaturalului. Mă trec fiori când mă gândesc la felul în care am găsit jurnalul Elizabethei. Tocmai îi agăţasem portretul când am simţit că trebuie să merg la castel. Şi când am ajuns acolo, n-a trebuit să caut prea mult. A fost primul cufăr pe care l-am deschis.

— Oamenii simt ceva supranatural numai venind aici în Salem, zise Edward, râzând la rândul lui. Are ceva de-a face cu vechea poveste cu vrăjitoarele. Dar, dacă vrei să crezi că o forţă mistică te-a condus la castel, foarte bine. Numai să nu-mi ceri să cred şi eu.

— Cum altfel îţi poţi explica ce s-a întâmplat? zise Kim cu pasiune. Până astăzi am petrecut acolo peste treizeci de ore, fără să găsesc măcar ceva din secolul al şaptesprezecelea, cu atât mai puţin jurnalul Elizabethei. Ce m-a făcut să mă uit exact

la acel cufăr?

— Bine, spuse Edward liniştitor. N-am de gând să te conving că nu e aşa. Calmează-te. Sunt de partea ta.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă enervez. Am venit doar să-ţi spun că mi-e dor de tine.

După un sărut prelungit de noapte bună, Kim îl lăsă pe Edward cu schiţele sale şi ieşi din cameră. După ce închise uşa, se trezi scăldată în lumina lunii, care intra pe fereastra de la baie. De unde se afla, vedea umbra neagră, sinistră, a castelului proiectată pe cerul nopţii. Se cutremură; scena îi amintea de decorul filmelor clasice cu Dracula, care o îngrozeau în adolescenţă.

După ce coborî scara întunecată, care făcea un cot de o sută optzeci de grade, se strecură prin marea de cutii goale ce umpleau foaierul. Intră în salon şi se uită la portretul Elizabethei. Chiar şi în întuneric, Kim îi vedea ochii verzi ai Elizabethei strălucind, ca şi cum ar fi avut o lumină interioară.

— Ce încerci să-mi spui? îi şopti Kim tabloului.

În clipa în care se uită la el, sentimentul că Elizabeth încerca să-i transmită un mesaj reveni cu putere, alături de certitudinea că, oricare ar fi fost mesajul, nu era cuprins în jurnal. Jurnalul era numai o momeală, care să o îndemne pe Kim să-şi continue eforturile.

O mişcare bruscă prinsă cu coada ochiului îi aduse pe buze un ţipăt înăbuşit, iar inima îi sări în piept. Îşi ridică mâinile din reflex, pentru a se apăra, dar le lăsă repede la loc. Era doar Sheba, care sărise pe masa de joc.

Kim se sprijini o secundă de masă. Cealaltă mână şi-o ţinea la piept. Îi era ruşine că se speriase atât de tare. Dar asta îi arăta cât era de tensionată, de fapt.

11

Începutul lui septembrie, 1994

Laboratorul fuse terminat, aprovizionat cu substanţe şi deschis în prima săptămână a lui septembrie. Kim se bucură. Deşi avea toată luna liberă şi putea semna chitanţe pentru sutele de pachete care soseau zilnic, se bucură să scape de această sarcină. Cea care o înlocui fu Eleanor Youngman.

Eleanor fu prima persoană care începu lucrul oficial la laborator. Cu câteva săptămâni mai devreme îi anunţase pe cei de la Harvard că renunţă la postul său de postdoctorat, dar îi luase aproape două săptămâni să-şi adune toate proiectele şi să se mute în Salem.

Relaţia lui Kim cu Eleanor se îmbunătăţi, dar nu radical. Era cordială, dar rece. Kim îşi dădu seama că animozitatea lui Eleanor era născută din gelozie. Încă de la prima lor întâlnire, Kim simţise intuitiv că admiraţia lui Eleanor pentru Edward conţinea şi o dorinţă neexprimată pentru o relaţie mai personală. Kim era uimită că Edward nu observase. De asemenea, o îngrijora puţin, având în vedere istoria relaţiilor extraconjugale ale tatălui său cu aşa-numitele sale asistente.

Următorii locuitori al laboratorului, care sosiră, fură animalele, pe la mijlocul săptămânii, în miez de noapte. Edward şi Eleanor supravegheară descărcarea camioanelor anonime şi transportarea menajeriei în cuştile potrivite. Kim preferă să privească de la fereastra casei. Nu vedea prea mult din ce se întâmpla, dar asta n-o deranja. Nu-i plăceau studiile pe animale, chiar dacă le înţelegea necesitatea.

Urmând sfatul constructorului şi al arhitectului, Edward adoptase politica de a lăsa cât mai puţine lucruri să se afle în oraş despre laborator. Nu voia să aibă probleme cu legea sau cu

activiştii pentru protecţia animalelor. Această tactică era sprijinită şi de izolarea naturală de care beneficia domeniul: o pădure deasă înconjurată de un gard înalt îl separă de comunitate.

Spre sfârşitul primei săptămâni din septembrie, ceilalţi cercetători începură să sosească. Ajutaţi de Edward şi Eleanor, îşi închiriară camere la diferite pensiuni risipite în Salem şi în împrejurimi. Contractul cu cercetătorii prevedea ca aceştia să vină singuri; îşi lăsaseră familiile în urmă, pentru un timp, pentru a mai reduce tensiunea muncii intense din primele săptămâni. Ceea ce îi atrăsese era faptul că toţi aveau să devină milionari o dată ce acţiunile lor începeau să fie tranzacţionate.

Primul membru al echipei care sosi din afara oraşului fu Curt Neuman. Era dimineaţă târziu, iar Kim se afla în casă şi se pregătea să plece la castel când auzi zgomotul înfundat al unei motociclete. Merse la fereastră şi văzu vehiculul oprind în faţa casei. Un bărbat aproximativ de vârsta ei coborî şi îşi ridică vizorul căştii. În spatele motocicletei era legată o valiză.

— Pot să vă ajut cu ceva? strigă Kim pe fereastră.

Îşi închipui că era un curier care greşise drumul spre laborator.

— Mă scuzaţi, spuse el cu regret în voce şi cu un uşor accent german. Mă puteţi ajuta să ajung la laboratorul Omni?

— Trebuie să fiţi doctorul Neuman, zise Kim. O secundă. Cobor imediat.

Edward îi atrăsese atenţia asupra accentului străin când îi spusese lui Kim că îl aştepta pe Curt în ziua aceea. Nu se aşteptase ca celebrul cercetător să sosească pe motocicletă.

Kim închise repede câteva cărţi cu mostre de materiale lăsate deschise pe masa de joc şi ridică ziarele vechi de câteva zile împrăştiate pe canapea, pentru a-l invita pe Curt Neuman înăuntru. După ce se uită fugar în oglindă, deschise uşa.

Curt îşi dăduse jos casca şi şi-o atârnase pe braţ, ca un cavaler medieval. Dar nu se uita la Kim. Privirea lui era îndreptată spre laborator. Edward auzise motocicleta şi venea spre casă cu maşina, pe drumul neasfaltat. Opri, sări jos şi îl îmbrăţişă pe Curt ca pe un frate de mult pierdut.

Cei doi schimbară câteva cuvinte despre motocicleta BMW de

un roşu metalic a lui Curt, până când Edward îşi dădu seama de prezenţa lui Kim în cadrul uşii şi i-o prezentă lui Curt.

Kim dădu mâna cu cercetătorul. Era un bărbat solid, cu vreo doi inci mai înalt decât Edward, cu părul blond şi ochii de un albastru azuriu.

— Curt e din Munchen, spuse Edward. S-a pregătit la Stanford şi la UCLA. Mulţi îl consideră, ca şi mine, cel mai talentat biolog specializat în alergii la medicamente din ţară.

— Ajunge, Edward, reuşi Curt să spună, înroşindu-se.

— Am avut noroc să pot să-l răpesc de la Merck, continuă Edward. Voiau atât de mult să-l păstreze, încât s-au oferit să-i construiască propriul laborator.

Kim îl privi compătimitor pe sărmanul Curt chinuindu-se la auzul elogiului lui Edward, ceea ce îi aminti de propria ei reacţie la laudele lui Stanton din timpul cinei, când se cunoscuseră. Curt părea surprinzător de timid pentru statura sa impunătoare, înfăţişarea de manechin şi inteligenţa recunoscută. Evită să-i întâlnească privirea lui Kim.

— Gata cu vorbele, zise Edward. Haide, Curt! Vino după mine cu maşina aia sinucigaşă. Vreau să-ţi arăt laboratorul.

Kim îi privi cum străbătură, unul după celălalt, câmpul spre laborator şi apoi se întoarse în casă, pentru a termina ce avea de făcut înainte de a porni spre castel.

Mai târziu, exact când Kim îşi Edward îşi terminară prânzul uşor, sosi al doilea cercetător din ţară. Edward auzi maşina care se apropia. Se ridică de la masă şi ieşi. Puţin după aceea se întoarse cu un bărbat înalt şi slab, dar musculos, după el. Era bronzat şi chipeş, iar lui Kim i se păru că seamănă mai degrabă cu un jucător de tenis decât cu un om de ştiinţă.

Edward le făcu cunoştinţă. Îl chema Francois Leroux. Spre surprinderea lui Kim, făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-i sărute mâna, dar nu-l duse până la capăt. Kim nu simţi decât atingerea uşoară a respiraţiei lui pe piele.

Aşa cum făcuse şi cu Curt, Edward îi făcu lui Kim un rezumat scurt, dar elogios, al carierei lui Francois. Dar, spre deosebire de Curt, pe Francois nu-l deranjă deloc să audă laudele lui Edward. În timp ce Edward vorbea, îşi fixă ochii negri, pătrunzători, asupra lui Kim într-un mod care o făcu să roşească.

— Adevărul e că Francois e un geniu, spunea Edward. E un biofizician originar din Lyon, Franţa şi absolvent al Universităţii din Chicago. Ceea ce-l deosebeşte de colegii lui e că a reuşit să se specializeze atât în rezonanţa magnetică nucleară, cât şi în cristalografie cu raze X. A reuşit să combine două tehnologii aflate de obicei în concurenţă.

Kim observă că, în acest punct al discursului lui Edward, pe chipul lui Francois apăru un uşor zâmbet. Îşi înclină, de asemenea, capul în direcţia lui Kim, ca pentru a sublinia că era adevărat tot ce spunea Edward şi chiar mai mult. Kim îşi întoarse privirea. Avea sentimentul că Francois era puţin prea sofisticat şi prea direct pentru gustul ei.

— Datorită lui Francois, vom economisi mult timp în cercetarea medicamentului Ultra, continuă Edward. Suntem cu adevărat norocoşi să-l avem. Franţa a pierdut, noi am câştigat.

Câteva minute mai târziu, Edward îl conduse pe Francois afară, pentru a-l duce la laborator. Era nerăbdător să-i arate dotările şi să i-l prezinte pe Curt. Kim îi urmări de la fereastră cum se urcară în maşina lui Edward. Nu putea să nu se minuneze cum ajunseseră personalităţi atât de diferite să facă lucruri atât de asemănătoare.

Ultimii doi dintre principalii cercetători sosiră sâmbătă, 10 septembrie. Veniră cu trenul din Boston. Edward şi Kim merseră împreună să-i întâmpine şi statură pe peron în timp ce trenul trase în staţie.

Edward îi văzu primul şi le făcu cu mâna pentru a le atrage atenţia. În timp ce se apropiau de Kim şi de Edward, Kim îl întrebă în glumă pe Edward dacă aspectul fizic plăcut fusese una dintre condiţiile de angajare la Omni.

— Ce naiba vrei să spui? întreba Edward.

— Toţi oamenii tăi arată foarte bine, răspunse Kim.

— Ăsta e un lucru pe care nu l-am observat, zise Edward.

Când cele două grupuri se apropiară, Edward făcu prezentările. Kim îi cunoscu pe Gloria Hererra şi David Hirsh şi dădu mâna cu ei.

Gloria, ca şi Eleanor, nu se potrivea cu imaginea preconceptă a lui Kim despre femeile de ştiinţă. Dar era singura asemănare dintre ele. În ceea ce priveşte culoarea şi

comportamentul, erau opuse. Spre deosebire de pielea albă a lui Eleanor, Gloria avea un ten măsliniu, cu părul la fel de negru ca al lui Kim şi cu o privire aproape la fel de pătrunzătoare ca a lui Francois. În contrast cu răceala rezervată a lui Eleanor, Gloria era caldă şi deschisă.

David Hirsh îi aminti lui Kim de Francois. Şi el era înalt şi slab, cu o siluetă atletică. Era brunet, dar nu chiar la fel de oacheş ca Francois. Se purta la fel de nonşalant, dar mai plăcut, nefiind la fel de îndrăzneţ şi având un pronunţat simţ al umorului, alături de un zâmbet plăcut.

Pe drumul de la gară, Edward povesti realizările Gloriei şi ale lui David la fel de amănunţit şi de elogios ca şi pe cele ale lui Curt şi Francois. Atât Gloria, cât şi David o asigurară pe Kim că Edward exagera. Apoi întoarseră conversaţia pentru a vorbi despre Edward. În cele din urmă, singurul lucru pe care Kim îl ştia cu siguranţă era că Gloria era farmacolog, iar David imunolog.

Ajunşi pe domeniu, o lăsară pe Kim acasă. În timp ce maşina demară pe drumul spre laborator, Kim îi auzi râzând şi se bucură pentru Edward. Era sigură că Gloria şi David aveau să contribuie în bine la atmosfera din laborator.

În ziua următoare, pe 11 septembrie, Edward şi ceilalţi cinci cercetători organizară o mică petrecere la care o invitară şi pe Kim. Desfăcură o sticlă de şampanie, ciocniră şi băură pentru Ultra. După câteva minute se apucară de lucru într-un ritm frenetic.

Pe parcursul următoarelor zile, Kim merse des la laborator, pentru a-şi oferi sprijinul moral şi pentru a vedea dacă nu putea ajuta cu ceva. Se gândea că rolul ei era undeva între gazdă şi senior. Pe la mijlocul săptămânii îşi rări considerabil vizitele. La sfârşitul săptămânii nu mai merse aproape deloc, de vreme ce, de câte ori se ducea, o făceau să se simtă ca un intrus.

Edward nu o ajută deloc. În vinerea anterioară îi spusese în faţă că ar fi preferat să nu vină prea des, pentru că vizitele ei le întrerupeau concentrarea colectivă. Kim nu se supără din cauza respingerii, fiindcă era conştientă de presiunea sub care lucrau, pentru a obţine rezultate cât mai repede posibil.

În plus, Kim era mulţumită cu propriile ei activităţi. Se

adaptase bine la noua casă şi i se părea plăcută. Încă mai simţea uneori prezenţa Elizabethei, dar nici pe departe la fel de puternic ca în prima seară. Cultivându-şi interesul pentru decoraţiunile interioare, obţinuse zeci de cărţi despre tapet, covoare, draperii şi mobilă colonială. Adusese numeroase mostre pe care le împrăştiase prin casă, în locurile în care voia să folosească materialele. Ca o plăcere în plus, petrecuse multe ore scotocind prin numeroasele magazine de antichităţi din zonă, vânând piese de mobilier din epoca colonială.

Kim petrecu, de asemenea, mult timp în castel, fie în pod, fie în pivniţă. Descoperirea jurnalului Elizabethei fusese un stimulent extraordinar şi-i alungase descurajarea acumulată de-a lungul orelor pierdute anterior.

La începutul lui septembrie, în cursul primei vizite la castel, după găsirea jurnalului Elizabethei, Kim găsise încă o scrisoare importanta. Fusese în acelaşi cufăr de marinar ca şi jurnalul. Îi era adresată lui Ronald şi era de la Jonathan Corwin, magistratul care locuise în Casa Vrăjitoarelor.

20 iulie 1692
Oraşul Salem

Dragă Ronald,

Am considerat că este prudent să-ţi atrag atenţia că ai fost văzut mutând cadavrul Elizabethei din mormântul său de pe Gallows Hill de către Roger Simmons, care, de asemenea, l-a văzut şi pe fiul doamnei Nurse luând cadavrul mamei sale, în acelaşi scop ca şi tine. Te implor, prietene, să nu dezvălui acest gest în vremurile acestea tulburi şi agitate dacă nu vrei să atragi şi mai multe nenorociri asupra ta şi asupra familiei tale, căci dezgroparea morţilor este văzută de mulţi ca un act de vrăjitorie. Nici eu nu am să atrag atenţia, din cauza stării de spirit a oamenilor, asupra mormântului, pentru motivul că s-ar putea să fii acuzat pe nedrept. Am vorbit cu Roger Simmons şi el mi-a jurat că nu va vorbi cu nimeni despre fapta ta decât în faţa unui magistrat, dacă va fi chemat. Dumnezeu fie cu tine.

Servitorul şi prietenul tău,
Jonathan Corwin.

După descoperirea scrisorii lui Corwin, Kim intră într-o perioadă de două săptămâni în care nu mai găsi nimic legat de Ronald sau de Elizabeth. Dar asta nu-i risipi entuziasmul cu care îşi petrecea timpul la castel. Dându-şi seama cu întârziere că aproape toate documentele din pod şi din pivniţă aveau importanţă istorică, se hotărî să-şi organizeze hârtiile, nu numai să scotocească printre ele în căutarea materialelor din secolul al şaptesprezecelea.

Atât în pod, cât şi în pivniţă, delimita anumite zone în care să depoziteze hârtiile, pe perioade de jumătate de secol. În fiecare zonă, împărţi actele pe categorii de afaceri, guvernamentale şi personale. Era o sarcină monumentală, dar îi dădu sentimentul unei realizări, chiar dacă nu adăuga nimic la colecţia sa de documente legate de strămoşii săi din secolul al şaptesprezecelea.

Astfel, prima jumătate a lui septembrie trecu în mod plăcut, Kim împărţindu-şi timpul între decorarea casei vechi, cercetarea şi organizarea arhivei haotice din castel. Pe la mijlocul lunii, ajunsese să ocolească laboratorul de tot şi abia îi mai vedea pe cercetători. Începu chiar să-l vadă tot mai rar pe Edward, căci venea din ce în ce mai târziu acasă şi pleca din ce în ce mai devreme.

12

Luni, 19 septembrie 1994

Era o zi superbă de toamnă, cu un soare strălucitor şi cald, care ridică repede temperatura la aproape optzeci de grade Fahrenheit. Spre încântarea lui Kim, o parte dintre copacii din zonele mlăştinoase ale pădurii căpătaseră o nuanţă din paleta splendidă a toamnei, iar câmpurile din jurul castelului deveniseră o imensă pătură aurie.

Kim nu-l văzuse deloc pe Edward. Se trezise înainte de şapte şi plecase la laborator fără să ia micul dejun. Kim îşi dădu seama de asta după faptul că nu erau vase murdare în chiuvetă. Nu se miră, pentru că Edward îi spusese cu câteva zile în urmă că grupul începuse să ia masa la laborator, pentru a pierde mai puţin timp. Spusese că făceau progrese extraordinare.

Îşi petrecu dimineaţa în casa cea veche, ocupată cu decorarea. După o săptămână de nehotărâre, reuşi să aleagă materialul pentru cuverturile de pat şi pentru draperiile de la ambele dormitoare de sus. Fusese o alegere dificilă, dar, după ce o făcu, se simţi uşurată. Cu numărul materialului în mână, îşi sună o prietenă de la centrul de design din Boston şi îi dădu comanda.

După ce luă un prânz plăcut, cu salată şi ceai cu gheaţă, merse la castel, pentru a-şi petrece după-amiaza cercetând şi punând ordine în hârtii. O dată ajunsă acolo, cumpăni din nou, ca de obicei, dacă să meargă în pod sau în pivniţă. Podul câştigă, datorită soarelui. Se gândi că aveau să fie o mulţime de zile mohorâte şi ploioase, în care pivniţa avea să fie o adevărată uşurare.

Se duse tocmai în capătul cel mai îndepărtat al podului, deasupra aripii servitorilor şi se puse pe treabă într-un grup de

dulapuri negre. Cu ajutorul unor cutii de carton, în care fuseseră aduse la casa cea veche cărţile lui Edward, împărţi documentele, aşa cum făcuse şi în săptămânile anterioare. Majoritatea hârtiilor erau legate de afaceri şi datau din secolul al nouăsprezecelea.

Kim începuse să descifreze foarte uşor paginile scrise de mână şi le putea pune în cutia potrivită numai după ce arunca o privire titlului, dacă aveau, sau primului paragraf. Spre seară ajunse la ultimul dulap. Era la penultimul sertar şi parcurgea o colecţie de contracte navale, când găsi o scrisoare adresată lui Ronald Stewart.

După ce trecuse atâta timp în care nu mai găsise un asemenea document, rămase o clipă înmărmurită. Se uită la scrisoare, ca şi cum nu şi-ar fi crezut ochilor. În cele din urmă, băgă mâna în sertar şi o scoase. O ţinu doar cu vârfurile degetelor, aşa cum făcuse Mary Custland cu scrisoarea lui Mather. Când se uită la semnătură, speranţele îi crescură. Era încă o scrisoare de la Samuel Sewall.

8 ianuarie 1697
Boston

Dragul meu prieten,

După cum ştii, fără îndoială, onorabilul locotenent-guvernator, Consiliul şi Adunarea provinciei Majestăţii sale Massachusetts Bay au hotărât ca următoarea zi *de joi, 14 ianuarie, să se ţină post în semn de căinţă pentru orice păcat săvârşit împotriva oamenilor nevinovaţi, din vina lui Satan şi a supuşilor lui din Salem. În acelaşi fel şi eu, fiind conştient de complicitatea mea în slujirea fostei Curţi Oyer and Terminer, doresc să-mi recunosc în public vina şi ruşinea şi o voi face în Biserica Vechiului Sud. Dar ţie, prietene, nu ştiu ce să-ţi spun pentru a-ţi alina povara. Nu am nici o îndoială că Elizabeth a avut de-a face cu forţele răului, dar dacă a fost posedată sau a fost în legătură cu ele nu ştiu şi nu vreau să judec, având în vedere greşelile mele de până acum. În ceea ce priveşte întrebarea ta în legătură cu consemnările Curţii Oyer and Terminer, în general şi cele ale*

procesului Elizabethei, în special, pot să afirm că se află în posesia reverendului Cotton Mather, care mi-a jurat că nu vor cădea niciodată în mâinile cui nu trebuie, pentru a nu aduce atingere caracterului juraţilor şi magistraţilor, care au slujit pe cât de bine au putut, deşi au greşit în multe cazuri. Cred, deşi nu am întrebat şi nu vreau să ştiu, că reverendul Mather intenţionează să ardă însemnările pomenite mai sus. În ceea ce priveşte părerea mea cu privire la faptul că magistratul Jonathan Corwin s-a oferit să-ţi dea toate consemnările procesului Elizabethei, începând cu plângerea iniţială, mandatul de arestare, sentinţa şi audierile preliminare, cred că ar trebui să le iei şi să le distrugi în acelaşi fel, pentru ca generaţiile următoare din familia ta să nu sufere din cauza dezvăluirii în public a acestei tragedii din Salem, provocate sau sprijinite de faptele Elizabethei.

Prietenul tău, în numele lui Hristos,
Samuel Sewall.

— Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Edward. Câteodată eşti al naibii de greu de găsit.

Kim îşi ridică privirea din scrisoarea lui Sewall şi îl văzu pe Edward aplecat deasupra ei. Era aproape ascunsă în spatele unui dulap negru.

— S-a întâmplat ceva? întrebă agitată Kim.

— Da, s-a întâmplat, răspunse Edward. Te caut de o jumătate de oră. Am bănuit că eşti la castel şi am urcat până aici în pod şi te-am strigat. Dacă n-ai răspuns, am coborât şi te-am căutat în pivniţă. Când am văzut că nu eşti acolo, m-am întors aici. E ridicol. Dacă vrei să stai atât de mult aici, pune-ţi măcar un telefon.

Kim se chinui să se ridice.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu te-am auzit.

— Evident, replică Edward. Ascultă, avem o problemă. Stanton a început iar să facă scandal în legătură cu banii şi e în drum spre Salem. Nici unuia dintre noi nu-i place să se oprească din lucru pentru a se întâlni cu el, mai ales în laborator, unde o să vrea să vadă ce face fiecare. Şi, ca şi cum asta n-ar fi de

ajuns, toată lumea e cu nervii la pământ din cauza surmenajului. Tot timpul se ceartă pe motive stupide, cum ar fi cine are mai mult spaţiu sau cine e mai aproape de răcitor. Am ajuns să mă simt ca o educatoare la nişte puşti răsfăţaţi. Oricum, ca să scurtăm vorba, vreau să ţinem întâlnirea la noi în casă; le va face bine tuturor să mai iasă din mediul acela ostil. Pentru a nu pierde timpul, m-am gândit că am putea şi mânca. Aşa că ai putea să pregăteşti ceva pentru cină?

La început Kim crezu că Edward glumea, dar când îşi dădu seama că era serios se uită la ceas.

— E trecut de cinci, îi aminti ea.

— Ar fi fost patru şi jumătate dacă nu te ascundeai aici.

— Nu pot să pregătesc masa pentru opt oameni la ora asta

— De ce nu? întrebă Edward. Nu trebuie să fie un ospăţ, pentru Dumnezeu. Poţi să comanzi şi pizza, din partea mea. Oricum, cu asta am trăit până acum. Ceva care să le umple stomacul. Te rog, Kim. Am nevoie de ajutorul tău. Simt că înnebunesc.

— Bine, cedă Kim, împotriva voinţei sale. Îşi dădea seama că Edward era agitat. Pot să fac ceva mai bun decât să comand pizza, dar nu te aştepta la delicatese.

Kim îşi adună lucrurile, inclusiv scrisoarea lui Sewall şi îl urmă pe Edward afară din pod. În timp ce coborau scările, îi întinse scrisoarea şi îi explică ce era El i-o dădu înapoi.

— Nu am timp de Samuel Sewall acum.

— E important, spuse Kim. Explică cum a reuşit Ronald să elimine numele Elizabethei din toate documentele istorice. N-a fost singur. A fost ajutat de Jonathan Corwin şi de Cotton Mather.

— O să citesc scrisoarea mai târziu.

— Există o parte care s-ar putea să ţi se pară interesantă, spuse Kim.

Ajunseseră la mijlocul scării mari. Edward se opri sub fereastra cu vitralii. Lumina galbenă îl făcea să pară foarte palid. Kim se gândi că părea aproape bolnav.

— Bine, spuse Edward nerăbdător. Arată-mi ce crezi că mi s-ar părea interesant.

Kim îi dădu scrisoarea şi îi arătă ultima propoziţie, unde

Sewall menţiona că tragedia din Salem fusese provocată sau sprijinită de faptele Elizabethei.

Edward îşi ridică privirea şi se uită la Kim după ce o citi.

— Şi ce dacă? întrebă el. Asta ştiam şi până acum.

— Noi ştiam. Dar ei? Vreau să spun, ei ştiau despre ciupercă?

Edward se uită din nou la scrisoare şi mai citi o dată propoziţia.

— N-aveau cum, spuse el când termină. E imposibil din punct de vedere ştiinţific. Nu aveau nici instrumentele, nici cunoştinţele necesare.

— Atunci cum îţi explici propoziţia? La începutul scrisorii, Sewall recunoaşte că a greşit când le-a condamnat pe celelalte vrăjitoare, dar nu şi pe Elizabeth. Ei ştiau ceva ce noi nu ştim.

— Atunci ne întoarcem la misterioasele dovezi, zise Edward, îi dădu înapoi scrisoarea. E interesant, dar nu pentru scopurile mele şi chiar nu am timp acum pentru aşa ceva. Coborâră mai departe. Îmi pare rău că sunt atât de preocupat. După ce că am atâtea pe cap, Stanton se dovedeşte a fi o adevărată pacoste, aproape la fel ca cei de la Harvard. Din cauza lor, mai am puţin şi o să mă internez la ospiciu.

— Merită tot acest efort? întrebă Kim.

Edward îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Bineînţeles că merită, rosti el iritat. Ştiinţa cere sacrificii. Toată lumea ştie asta.

— Mie mi se pare că aici e vorba mai puţin de ştiinţă şi mai mult de economie.

Edward nu răspunse. Afară, se duse direct la maşină.

— O să ajungem acasă la şapte şi jumătate fix, strigă el peste umăr înainte de a se urca la volan.

Porni motorul şi aruncă de sub roţi un val de nisip şi pământ, plecând în viteză spre laborator.

Kim se urcă în propria ei maşină şi bătu cu degetele pe volan, întrebându-se ce avea să pregătească la cină. Acum, că Edward plecase şi avea timp să se gândească, se enervă că acceptase această povară neaşteptată şi absurdă.

Îşi recunoscu comportamentul şi nu-i plăcu. Fiind atât de ascultătoare, se purtase din nou ca un copil care încearcă să-şi calmeze părinţii, aşa cum făcea de câte ori tatăl ei era supărat.

Dar faptul că îşi dădea seama ce făcea nu însemna că putea să ia şi măsuri. Ca şi tatălui ei, voia să-i facă pe plac lui Edward, pentru că dorea aprecierea lui şi avea nevoie de ea. În plus, argumentă ea, Edward era foarte presat şi avea nevoie de ea.

Kim porni maşina şi plecă spre oraş la cumpărături. Pe drum, se gândi mai mult la situaţia ei. Nu voia să-l piardă pe Edward, dar parcă, în ultimele săptămâni, cu cât se străduia mai mult să-i facă pe plac şi să fie mai înţelegătoare, cu atât Edward îi cerea mai mult.

Cu atât de puţin timp la dispoziţie, Kim se hotărî să facă o masă simplă, cu friptură la grătar, salată şi chifle calde. De băut avea să ia vin sau bere. La desert, avea fructe proaspete şi îngheţată. La ora şapte fără un sfert, friptura era rumenită, salata preparată, iar chiflele gata să fie puse în cuptor. Făcuse chiar şi focul în grătarul de afară.

Se repezi apoi în baie şi făcu un duş scurt. După aceea urcă şi se schimbă în haine curate şi comode, înainte de a se întoarce la bucătărie pentru a scoate şerveţelele şi faţa de masă. În timp ce aşeza masa în sufragerie, Mercedesul lui Stanton opri în faţa casei.

— Salutări, verişoară, zise Stanton, intrând pe uşă.

O ciupi pe Kim de obraz. Ea îi ură bun venit şi-l întrebă dacă nu voia un pahar de vin. El acceptă şi o urmă în bucătărie.

— Ăsta e singurul vin pe care îl ai? întrebă el, strâmbându-se, în timp ce Kim deschidea sticla.

— Mă tem că da, spuse Kim.

— Cred că o să beau bere.

Kim continuă pregătirile pentru cină, iar Stanton se aşeză pe un scaun şi o privi cum muncea. Nu se oferi să o ajute, dar Kim nu se supără. Avea totul sub control.

— Văd că te înţelegi bine cu Buffer, comentă Stanton. Câinele lui Edward se băga tot timpul printre picioarele lui Kim. Sunt impresionat. E o javră tare urâcioasă.

— Eu să mă înţeleg bine cu Buffer? întrebă Kim sarcastic. Glumeşti. În nici un caz nu stă pe-aici din cauza mea, ci din cauza fripturii. De obicei, stă cu Edward la laborator.

Kim controlă temperatura cuptorului şi puse chiflele înăuntru.

— Cum te simţi în noua casă? întrebă Stanton.

— Îmi place, spuse Kim. Apoi oftă. Mă rog, în cea mai mare parte. Din păcate, situaţia de la laborator domină atmosfera. Cu tot stresul ăsta, Edward a fost cu nervii la pământ.

— Mie-mi spui, comentă Stanton.

— Cei de la Harvard îi fac probleme, spuse Kim, fără să adauge că acelaşi lucru îl făcea şi Stanton.

— L-am avertizat despre asta încă de la începutul acestei afaceri. Ştiam din proprie experienţă că cei de la Harvard nu vor face pe mortul în păpuşoi dacă află despre ce câştig potenţial este vorba. Universităţile şi în special cea de la Harvard, au devenit foarte sensibile la astfel de situaţii.

— N-aş vrea să-şi pună în pericol cariera academică. Înainte de povestea cu medicamentul Ultra, învăţământul era pasiunea lui.

Începu să aranjeze salata. Stanton o urmări şi nu spuse nimic până când nu îi întâlni privirea.

— Între voi lucrurile stau bine? întrebă el. Nu vreau să fiu indiscret, dar de când lucrez cu el la acest proiect, am descoperit că nu e persoana cea mai plăcută din lume.

— A fost cam stresant în ultima vreme, recunoscu Kim. Mutarea aici n-a mers atât de bine pe cât mă aşteptam, dar, desigur, eu nu luasem în considerare Ultra şi Omni. După cum spuneam, Edward e foarte presat.

— Nu e singurul.

Uşa de la intrare se deschise, iar Edward şi cercetătorii săi intrară în grup. Kim ieşi să-i întâmpine pentru a salva situaţia, pe cât posibil, dar nu era uşor. Toţi erau foarte iritaţi, inclusiv Gloria şi David. Aparent, nimeni nu voise să vină la casa cea veche pentru cină. Edward fusese nevoit să le ordone.

Reacţia cea mai negativă veni din partea lui Eleanor. În clipa în care află meniul, anunţă mofturoasă că ei nu-i plăcea carnea în sânge.

— Dar ce mănânci de obicei? o întrebă Edward.

— Peşte sau pui, spuse ea.

Edward se uită la Kim şi ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi întrebat: „Ce e de făcut?”

— Pot să cumpăr nişte peşte, răspunse Kim.

Îşi luă cheile, ieşi şi se urcă în maşină. Evident, fusese nepoliticos din partea lui Eleanor, dar, de fapt, Kim se bucură să iasă din casă pentru câteva minute. Starea de spirit era deprimantă.

Nu departe era o piaţă unde se vindea peşte proaspăt, iar Kim cumpără mai mult filet de somon, în cazul în care şi altcineva mai voia peşte. Pe când venea înapoi, Kim se întrebă cu o oarecare nelinişte ce avea să găsească la întoarcere.

Când intră în casă, avu o surpriză plăcută. Atmosfera se îmbunătăţise. Tot nu erau un grup prea vesel, dar era mai puţină tensiune. În absenţa ei, deschiseseră sticlele de vin şi bere şi băuseră cu mai mult spor decât se aşteptase. Se bucură că luase atât de mult.

Toată lumea era în salon, adunată în jurul mesei de scândură, sub privirea portretului Elizabethei. Kim înclină din cap în direcţia celor care se uitau la ea şi merse direct în bucătărie. Spălă peştele şi îl puse pe un platou, lângă carne.

Cu un pahar de vin în mână, Kim se întoarse în salon. Stanton se ridicase în timp ce ea fusese la bucătărie şi le dăduse fiecăruia câte o foaie de hârtie. Acum stătea în picioare în faţa căminului, exact sub tablou.

— Ceea ce vedeţi este o estimare a timpului în care vom rămâne fără bani dacă cheltuim în ritmul actual, spuse el. Evident, nu e o situaţie prea bună. De aceea am nevoie să ştiu când va ajunge fiecare dintre voi la anumite rezultate pentru a putea să adun mai mult capital. Sunt trei posibilităţi: să intrăm pe piaţă, ceea ce mă îndoiesc că ar fi în avantajul nostru atâta vreme cât nu avem ce vinde…

— Dar *avem* ce vinde! îl întrerupse Edward. Avem cel mai promiţător medicament de la descoperirea antibioticelor, mulţumită Doamnei. Edward îşi ridică paharul de bere în direcţia portretului Elizabethei. Aş vrea să propun un toast pentru femeia care ar putea deveni cea mai celebră vrăjitoare din Salem.

Toată lumea, cu excepţia lui Kim, îşi ridică paharul. Chiar şi Stanton li se alătură după ce îşi luă berea de pe poliţa căminului, unde o lăsase. După o clipă de tăcere, toţi băură cu zel.

Kim se simţi stânjenită, parcă aşteptându-se ca portretul să-şi schimbe expresia. Complimentul lui Edward i se păru de prost gust şi lipsit de respect. Kim se întrebă cum s-ar fi simţit Elizabeth dacă ar fi fost acolo să-i vadă pe aceşti oameni talentaţi folosind în scopuri personale, în casa ei, o descoperire legată de nenorocirea şi moartea ei prematură.

— Nu neg că avem un produs potenţial, începu Stanton după ce-şi puse berea jos. Toţi ştim asta. Dar nu avem deocamdată un produs comerciabil. Aşa că, credeţi-mă, în climatul economic actual, nu e momentul pentru o ofertă publică. Am putea face un plasament privat, care are avantajul că am păstra un control mai puternic. Ultima soluţie ar fi să abordăm şi alţi investitori de risc. Desigur, această abordare ar necesita sacrificarea mai multor acţiuni, deci mai mulţi bani. De fapt, toţi ar trebui să ne diluăm partea pe care o avem deja.

Cercetătorii scoaseră un murmur de nemulţumire.

— Nu vreau să mai dăm acţiuni, spuse Edward. Vor fi prea valoroase când Ultra va intra pe piaţă. De ce nu putem împrumuta bani?

— Nu avem garanţii pentru un asemenea împrumut, replică Stanton. Dacă vrem să împrumutăm o asemenea sumă fără garanţii va trebui să plătim o dobândă exorbitantă, pentru că nu ar fi din surse obişnuite. Şi, atâta timp cât nu e din surse obişnuite, oamenii cu care vom avea de-a face nu ne vor lăsa să ne ascundem în spatele unei companii dacă lucrurile nu merg bine. Înţelegi ce vreau să spun, Edward?

— M-am prins, zise Edward. Dar ia în considerare posibilitatea, oricum. Să nu lăsăm nici o piatră neîntoarsă care ne-ar putea ajuta să nu mai dăm acţiuni. Ar fi păcat, pentru că Ultra este o certitudine.

— Eşti la fel de încrezător ca atunci când am înfiinţat compania? întrebă Stanton.

— Mai mult, spuse Edward. În fiecare zi sunt din ce în ce mai convins. Lucrurile merg foarte bine şi dacă o vor ţine tot aşa, ne-am putea afla în situaţia de a face o cerere pentru investigarea unui nou medicament în şase-opt luni, ceea ce e cu totul altceva decât cei trei ani şi jumătate obişnuiţi.

— Cu cât vă mişcaţi mai repede, cu atât situaţia financiară

devine mai bună, spuse Stanton. Ar fi chiar mai bine dacă aţi putea mări ritmul.

Eleanor râse scurt, în bătaie de joc.

— Lucrăm deja la viteză maximă, spuse Francois.

— E adevărat, completă Curt. Cei mai mulţi dintre noi dorm mai puţin de şase ore pe noapte.

— Există un lucru pe care nu l-am făcut încă, interveni Edward. Nu mi-am contactat cunoştinţele de la FDA. Vreau să încep să netezesc calea pentru ca Ultra să fie măcar luat în considerare pentru procedura de urgenţă. În cele din urmă, îl vom încerca în cazuri grave de depresie, la pacienţii bolnavi de SIDA şi chiar de cancer în fază terminală.

— Orice, pentru a mai câştiga timp, zise Stanton. Nu pot să vă spun cât e de important.

— Cred că am înţeles mesajul, spuse Edward.

— Aţi mai aflat ceva despre modul de acţiune al medicamentului Ultra? întrebă Stanton.

Edward îi ceru Gloriei să-i spună lui Stanton ceea ce tocmai descoperiseră.

— Chiar în dimineaţa asta am găsit cantităţi scăzute dintr-o enzimă naturală în creierul şobolanilor cărora li s-a administrat Ultra, spuse Gloria.

— Asta ar trebui să mă facă fericit? întrebă Stanton sarcastic.

— Da, spuse Edward, dacă îţi mai aminteşti ceva din cei patru ani pe care i-ai pierdut la medicină.

— Sugerează că Ultra ar putea fi o moleculă cerebrală naturală sau, cel puţin, foarte apropiată, din punct de vedere structural, de o moleculă naturală, preciză Gloria. Teoria este susţinută şi de stabilitatea legăturii dintre Ultra şi membranele neuronale. Începem să credem că situaţia ar putea fi oarecum similară cu cea a relaţiei dintre drogurile de tipul morfinei şi propriile endorfine ale creierului.

— Cu alte cuvinte, Ultra este un hormon natural intern al creierului, spuse Edward.

— Dar nivelurile sunt diferite în diferite părţi ale creierului, adăugă Gloria. Tomografiile noastre iniţiale pe animale sugerează că Ultra se concentrează în trunchiul cerebral, în creierul intermediar şi în sistemul limbic.

— A, sistemul limbic, spuse Stanton. Ochii îi sclipiră. Asta îmi aduc aminte. Este partea creierului asociată cu animalul din noi şi cu instinctele primare, precum furia, foamea şi sexul. Vezi, Edward, educaţia mea medicală n-a fost o pierdere totală.

— Gloria, spune-i cum credem că acţionează, spuse Edward, ignorând comentariul lui Stanton.

— Credem că funcţionează ca un tampon, atenuând nivelul neurotransmiţătorilor din creier, spuse Gloria. Ceva în genul unui agent neutralizant care menţine pH-ul unui sistem acid-bază.

— Cu alte cuvinte, spuse Edward, Ultra sau molecula naturală, dacă este diferită de Ultra, stabilizează emoţiile. Cel puţin, asta a fost funcţia ei iniţială: de a readuce emoţiile la nivelul iniţial, de la extremele provocate de un eveniment şocant, cum ar fi să găseşti un tigru siberian în peşteră. Oricare ar fi emoţia extremă, teamă sau furie, Ultra înăbuşă neurotransmiţătorii, permiţând animalului sau omului primitiv să-şi recapete rapid starea normală pentru a face faţă următorului obstacol.

— Ce vrei să spui cu „funcţia ei iniţială”? întrebă Stanton.

— După ultimele descoperiri, credem că funcţia ei a evoluat o dată cu creierul uman, spuse Edward. Credem că rolul s-a modificat, de la cel de stabilizare a emoţiilor la aducerea acestora pe tărâmul controlului voluntar.

Privirea lui Stanton se lumină din nou.

— Stai puţin, zise el, străduindu-se să înţeleagă. Vrei să spui că, dacă un pacient care suferă de depresie şi ia Ultra, n-ar mai fi nevoie decât să-şi dorească să nu mai fie deprimat?

— Asta e ipoteza noastră actuală, spuse Edward. Molecula naturală există în creier în cantităţi minuscule, dar joacă un rol foarte important în determinarea emoţiei şi a stării psihice.

— Dumnezeule! exclamă Stanton. Ultra ar putea fi medicamentul secolului!

— De asta lucrăm non-stop, spuse Edward.

— Ce faceţi acum? întrebă Stanton.

— Facem totul, răspunse Edward. Studiem molecula din toate punctele de vedere posibile. Acum, când ştim că se leagă de un receptor, vrem să aflăm proteina de legătură. Vrem să cunoaştem structura sau structurile proteinei de legătură, căci

bănuim că Ultra se leagă cu diferite catene laterale, în diferite circumstanţe.

— Când crezi că am putea începe comercializarea în Europa şi Japonia? întrebă Stanton.

— Vom şti de îndată ce începem testele clinice, spuse Edward. Dar asta nu se va întâmpla până când nu facem cererea de începere a investigaţiilor la EDA.

— Trebuie să accelerăm procesul cumva, zise Stanton. E o nebunie! Avem un medicament de peste un miliard de dolari, iar noi am putea da faliment.

— Staţi puţin, spuse Edward deodată, captând atenţia tuturor. Tocmai mi-a venit o idee. M-am gândit cum am putea să economisim timp. O să încep să iau medicamentul.

Timp de câteva minute camera se cufundă în linişte, cu excepţia ticăitului ceasului de pe cămin şi a ţipetelor pescăruşilor de pe râu.

— Crezi că e o idee înţeleaptă? întrebă Stanton.

— Bineînţeles că e, spuse Edward, din ce în ce mai entuziasmat de idee. La naiba, nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum. Având în vedere rezultatele testelor de toxicitate pe care le-am făcut deja, am încredere să iau Ultra fără cel mai mic risc.

— E adevărat că nu am descoperit nici o urmă de toxicitate, preciză Gloria.

— Culturile de ţesuturi par să înflorească cu el, spuse David. Mai ales celulele neuronale.

— Nu cred că e o idee bună să luaţi un medicament experimental, vorbi pentru prima oară Kim.

Stătea în cadrul uşii dinspre foaier. Edward îi aruncă o privire furioasă pentru întrerupere.

— Eu cred că e o idee genială, zise el.

— Cum ne va ajuta să economism timp? întrebă Stanton.

— La naiba, vom avea toate răspunsurile încă dinainte de a începe testele clinice, spuse Edward. Gândeşte-te cât de uşor va fi să realizăm protocolul clinic.

— O să-l iau şi eu, zise Gloria.

— Şi eu, adăugă Eleanor.

Unul cite unul şi ceilalţi cercetători fură de acord că era o idee

grozavă şi se oferiră să participe.

— Putem lua fiecare altă doză, spuse Gloria. Şase oameni prezintă chiar o anumită relevanţă statistică, atunci când vom încerca să evaluăm rezultatele.

— Putem distribui dozele pe nevăzute, sugeră Francois. În felul acesta nu vom şti cine are doza cea mai mare şi cine cea mai mică.

— Nu e împotriva legii să luaţi un medicament experimental încă neaprobat? întrebă Kim.

— Care lege? întrebă Edward, râzând. A vreunui organism instituţional de reglementare? Ei bine, în ceea ce priveşte Omni, *noi* suntem organismul de reglementare, precum şi orice alt gen de comisie, iar noi n-am dat nici o lege până acum.

Toţi cercetătorii râseră împreună cu Edward.

— Credeam că există reglementări guvernamentale în privinţa asta, insistă Kim.

— Institutul Naţional de Sănătate are asemenea recomandări, explică Stanton, dar sunt pentru instituţiile care primesc fonduri de la ei. Noi nu primim, în nici un caz, bani de la guvern.

— Trebuie să existe vreo regulă aplicabilă împotriva folosirii de către oameni a unui medicament înainte de încheierea studiilor pe animale, reluă Kim. Simpla intuiţie îţi arată că e un gest nesăbuit şi periculos. Catastrofa cu thalidomida nu vă îngrijorează absolut deloc?

— Nu se poate face o comparaţie cu întâmplarea aceea nefericită, spuse Edward. Nici nu se punea problema ca thalidomida să fie un compus natural şi, în general, era mult mai toxică. Dar, Kim, nu-ţi cere nimeni să iei Ultra. De fapt, tu ai putea să fii punctul de referinţă.

Toată lumea râse din nou. Kim se îmbujora stânjenită şi părăsi salonul, ducându-se în bucătărie. Era uimită de schimbarea atmosferei întâlnirii. Faţă de începutul încordat, acum devenise plină de voie bună. Kim avu senzaţia neplăcută că fuseseră cuprinşi, într-o oarecare măsură, de o isterie de grup, din cauza combinaţiei dintre surmenaj şi speranţele mari pe care şi le făcuseră.

În bucătărie, Kim îşi făcu de lucru cu scoaterea chiflelor din cuptor. Din salon se auzeau în continuare râsete şi discuţii

aprinse despre construirea unui centru ştiinţific cu miliardele pe care le prevedeau în viitor.

În timp ce punea chiflele într-un coş de pâine, simţi că cineva venise după ea în bucătărie.

— M-am gândit să te ajut cu ceva, spuse Francois.

Kim se răsuci şi se uită la el, dar îşi întoarse repede privirea şi şi-o plimbă prin bucătărie, ca şi cum s-ar fi gândit cu ce ar putea să o ajute. De fapt, bărbatul acela o stânjenea cu aroganţa lui şi încă se simţea prost din cauza episodului din salon.

— Cred că totul e sub control, spuse ea. Dar îţi mulţumesc pentru intenţie.

— Pot să-mi umplu paharul de vin? întrebă el.

Apucase deja cu mâna sticla de vin.

— Fireşte, răspunse Kim.

— Aş vrea să văd şi eu împrejurimile când o vom lăsa-o mai moale cu munca, spuse Francois, în timp ce îşi turna vin. Poate mi-ai putea arăta câteva peisaje. Marblehead mi se pare încântător.

Kim riscă o privire scurtă spre Francois. Aşa cum se aştepta, se uita la ea cu privirea lui pătrunzătoare. Când o întâlni pe a ei, zâmbi cu înţeles, dându-i lui Kim sentimentul neplăcut că flirta cu ea. Aceasta o făcu să se întrebe ce anume îi spusese Edward despre relaţia lor.

— Poate că până atunci va sosi şi familia ta, zise Kim.

— Poate, răspunse Francois.

După ce îşi termină rutina dinainte de culcare, Kim lăsă uşa larg deschisă, pentru a putea vedea în baia pe care o împărţea cu celălalt dormitor. Avea de gând să rămână trează pentru a vorbi cu Edward când avea să se întoarcă de la laborator. Din păcate, nu ştia la ce oră avea să vină.

Sprijinită confortabil în perne, luă jurnalul Elizabethei de pe noptieră şi îl deschise unde rămăsese. Jurnalul nu se dovedise a fi ceea ce sperase la început: cu excepţia ultimei însemnări, fusese o dezamăgire. În cea mai mare parte, Elizabeth consemnase starea vremii şi întâmplările din fiecare zi, în loc să-şi exprime propriile gânduri, care lui Kim i s-ar fi părut mai interesante.

În ciuda încercării de a rămâne trează, adormi buştean pe la miezul nopţii, cu veioza aprinsă. Apoi auzi zgomotul apei trase la toaletă. Deschizând ochii, îl văzu pe Edward la baie.

Se frecă la ochii împăienjeniţi şi încercă să se uite la ceas. Era trecut de unu. Cu un oarecare efort, se sculă din pat şi îşi luă halatul şi papucii. Un pic mai trează, bătu la uşa băii. Edward se spăla pe dinţi.

Kim se aşeză pe capacul de la toaletă şi îşi strânse genunchii la piept. Edward îi aruncă o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic înainte de a termina spălatul pe dinţi.

— Cum de eşti trează la ora asta? întrebă Edward.

Părea îngrijorat, nu iritat.

— Voiam să vorbesc cu tine. Voiam să te întreb dacă ai de gând într-adevăr să iei Ultra.

— Sigur că da, replică el. Vom începe toţi mâine dimineaţă. Am stabilit un sistem în aşa fel, încât nimeni să nu ştie cât de mult ia, în comparaţie cu ceilalţi. A fost ideea lui Francois.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— Probabil că e cea mai bună pe care am avut-o vreodată, răspunse Edward. Va accelera, fără îndoială, tot procesul de evaluare, iar Stanton nu va mai sta pe capul meu.

— Dar trebuie să existe un risc, spuse ea.

— Desigur că există un risc, spuse Edward. Întotdeauna există un risc, dar sunt încrezător că e un risc asumat. Ultra nu e toxic, asta ştim sigur.

— Mă nelinişteşte, zise Kim.

— Dă-mi voie să te liniştesc într-o privinţă. Nu sunt un martir! De fapt, în general sunt un fricos. N-aş face asta şi nu i-aş lăsa nici pe alţii dacă n-aş crede că e perfect sigur. În plus, avem predecesori importanţi în istorie. Mulţi dintre marii cercetători în domeniul medical s-au folosit pe ei înşişi ca subiect experimental.

Kim ridică din sprâncene întrebător. Nu era convinsă.

— Va trebui să ai încredere în mine, spuse Edward.

Se spălă puternic pe faţă şi se şterse cu prosopul.

— Mai am o întrebare, spuse Kim. Ce le-ai spus celor de la laborator despre mine?

Edward coborî prosopul din dreptul feţei şi se uită la Kim.

— Despre ce vorbeşti? De ce le-aş spune celor de la laborator ceva despre tine?

— Vreau să spun despre relaţia noastră.

— Nu-mi amintesc exact, zise Edward, ridicând din umeri. Cred că le-am spus că eşti prietena mea.

— Asta înseamnă iubită sau amică? întrebă Kim.

— Ce se întâmplă aici? întrebă enervat Edward. Nu le-am dezvăluit nici un secret, dacă asta vrei să spui. N-am povestit nimănui detalii intime despre noi. De ce mă supui acestui interogatoriu la ora unu dimineaţa?

— Îmi pare rău că ţi se pare că te interoghez. Nu asta era intenţia mea. Eram doar curioasă ce le-ai spus, de vreme ce nu suntem căsătoriţi şi presupun că ei ţi-au povestit despre familiile lor.

Kim începu să-i spună despre Francois, dar se răzgândi. Edward era prea irascibil în acel moment pentru o astfel de conversaţie, din cauza oboselii şi a grijilor legate de Ultra. Ea nu voia să provoace vreo neînţelegere între el şi Francois, pentru că nu era perfect sigură care fusese intenţia lui Francois. Se ridică.

— Sper că nu te-am supărat, zise ea. Ştiu cât de obosit trebuie să fii. Noapte bună.

Ieşi din baie şi se îndreptă spre pat.

— Stai, o chemă Edward. Ieşi din baie. Exagerez din nou. Îmi pare rău. În loc să te fac să te simţi prost, ar trebui să-ţi mulţumesc. Îţi sunt foarte recunoscător că ai pregătit cina. A fost perfectă şi a avut succes la toată lumea. Toţi aveam nevoie de o astfel de pauză.

— Mă bucur că ai observat. Am încercat să te ajut. Cred că ştiu cât eşti de presat.

— Mă rog, ar trebui să fie mai bine, acum că Stanton e temporar mulţumit. Acum mă pot concentra asupra medicamentului Ultra şi a situaţiei de la Harvard.

13

Sfârşitul lui septembrie, 1994

Faptul că Edward îi recunoscuse efortul de a pregăti masa într-un timp atât de scurt o încuraja pe Kim să creadă că relaţia cu el avea să se îmbunătăţească. Dar nu se întâmplă aşa. În săptămâna următoare cinei de luni seara, lucrurile merseră parcă şi mai rău. De fapt, Kim nu îl văzu deloc pe Edward. Venea acasă noaptea târziu, mult după ce ea se culca şi pleca înainte ca ea să se trezească. Nu făcu nici un efort să comunice cu ea, deşi îi lăsă numeroase mesaje.

Chiar şi Buffer părea mai rău decât de obicei. Miercuri seara apăru pe neaşteptate la cină, în timp ce Kim gătea. Părea înfometat, aşa că Kim îi umplu o farfurie cu mâncare şi i-o întinse, vrând să o pună pe podea. Buffer îşi arătă colţii şi se repezi la ea cu furie. Kim aruncă mâncarea la coş.

Neavând nici o legătură cu cei de la laborator, Kim începu să se simtă şi mai străină de ceea ce se întâmplă pe domeniu decât în luna dinainte. Spre mirarea ei, începu să aştepte cu nerăbdare ziua întoarcerii la serviciu, un sentiment la care nu se aşteptase. De fapt, când intrase în concediu la sfârşitul lui august, se gândise că întoarcerea la serviciu avea să fie dificilă.

Joi, 22 septembrie, îşi dădu seama că era uşor deprimată, iar anxietatea pe care o simţea o sperie. Avusese o criză de depresie în primul an de colegiu şi experienţa îi lăsase o cicatrice adâncă. De teamă ca simptomele să nu se înrăutăţească, o sună pe Alice McMurray, psiholog la MGH, care o tratase cu câţiva ani în urmă.

Vineri dimineaţă, se sculă puţin mai bine dispusă decât în dimineţile anterioare. Bănui că sentimentul se datora planurilor de a merge în oraş. Lipsită de permisul de parcare la MGH, luă

trenul.

Ajunse la Boston puţin după ora unsprezece. Având o grămadă de timp la dispoziţie, merse pe jos de la Gara de Nord până la spital. Era o zi plăcută de toamnă, în care lumina soarelui alterna cu norii. Spre deosebire de Salem, frunzele copacilor din oraş nu începuseră să-şi schimbe culoarea.

Se simţi bine în mediul familiar al spitalului, mai ales când se întâlni cu câţiva colegi care glumiră pe seama tenului ei bronzat. Biroul lui Alice era într-o clădire de serviciu a corporaţiei spitalului. Intră din hol în recepţie, dar nu găsi pe nimeni.

Aproape imediat, uşa care ducea înăuntru se deschise şi apăru Alice.

— Bună, spuse ea. Intră. Arătă cu capul spre biroul secretarei. Toată lumea e în pauza de prânz, dacă te întrebai.

Biroul lui Alice era simplu, dar comod. În mijlocul camerei, pe un covor oriental, erau grupate o masă şi patru scaune. O masă de lucru mică se afla lângă perete, iar lângă fereastră era o plantă, în ghiveci. Pe pereţi se aflau tablouri impresioniste, câteva diplome înrămate şi licenţe.

Alice era o femeie corpolentă, a cărei compasiune radia ca un câmp magnetic. Kim ştia, chiar de la Alice, că toată viaţa se luptase cu kilogramele. Dar lupta îi sporise eficienţa profesională, făcând-o mai sensibilă la problemele altora.

— Ei bine, cu ce pot să te ajut? întrebă Alice, după ce se aşezară.

Kim începu să-i explice stilul ei de viaţă actual. Încercă să fie sinceră şi îşi recunoscu dezamăgirea că lucrurile nu mergeau aşa cum sperase. În timp ce vorbea, începu să-şi dea seama că-şi asuma aproape întreaga vină. Şi Alice observă.

— Mi se pare o poveste cunoscută, zise Alice, fără să o judece în vreun fel.

Apoi o întreba despre personalitatea şi talentele lui Edward. Kim îl descrise pe Edward şi, încurajată de prezenţa lui Alice, se auzi imediat luându-i apărarea.

— Ai sesizat vreo asemănare între relaţia pe care ai avut-o cu tatăl tău şi cea pe care o ai cu Edward? întrebă Alice.

Kim se gândi o clipă şi apoi recunoscu că purtarea ei la recenta petrecere de la cină îi sugerase o oarecare asemănare.

— Mi se pare că, la un nivel superficial, situaţiile sunt destul de asemănătoare, spuse Alice. Îmi aduc aminte că vorbeai despre o frustrare similară în încercarea de a-l mulţumi pe tatăl tău. Amândoi par să fie interesaţi mai mult de propriile lor afaceri, care le domină viaţa personală.

— La Edward e temporar, spuse Kim.

— Eşti sigură? întrebă Alice.

Kim se gândi o secundă, înainte de a răspunde.

— Presupun că niciodată nu poţi fi sigur de ceea ce gândesc ceilalţi.

— Exact, zise Alice. Cine ştie, Edward se poate schimba. Oricum, se pare că are nevoie de ajutorul tău, iar tu i-l dai. Nu e nimic rău în asta, dar simt că propriile tale nevoi nu sunt împlinite.

— Asta e puţin spus, recunoscu Kim.

— Ar trebui să te gândeşti la ceea ce e bun pentru tine şi să acţionezi ca atare, o sfătui Alice. Ştiu că e uşor de zis şi greu de făcut. Ţi-e teamă să nu-i pierzi dragostea, pentru a nu-ţi pierde încrederea în tine. Oricum, gândeşte-te serios la asta.

— Vrei să spui că n-ar trebui să trăiesc cu Edward? întrebă Kim.

— În nici un caz, spuse Alice. Asta nu depinde de mine. Doar tu poţi hotărî aşa ceva. Dar, după cum am mai vorbit şi în trecut, cred că ar trebui să te gândeşti la problema codependenţei.

— Crezi că aici e vorba de codependenţă? întrebă Kim.

— Vreau doar să te gândeşti la asta, spuse Alice. Ştii că oamenii care au fost abuzaţi în copilărie au tendinţa de a recrea circumstanţele abuzului în propriul lor cămin.

— Dar eu nu am fost abuzată, spuse Kim.

— Ştiu că n-ai fost abuzată în sensul general al cuvântului, spuse Alice. Dar nu ai avut o relaţie bună cu tatăl tău. Abuzul poate apărea sub o mulţime de forme, din cauza uriaşei diferenţe de putere dintre părinte şi copil.

— Înţeleg, spuse Kim.

Alice se aplecă înainte şi îi puse mâinile pe genunchi. Zâmbi cu căldură.

— Mi se pare că există câteva lucruri despre care ar trebui să

vorbim. Din păcate, jumătatea noastră de oră s-a încheiat. Aş vrea să am mai mult timp, dar, dacă m-ai luat din scurt, asta e tot ce am putut să fac. Sper că măcar te-am făcut să te gândeşti la propriile tale nevoi.

Kim se ridică în picioare. Se uită la ceas şi se miră cât de repede trecuse timpul. Îi mulţumi din suflet lui Alice.

— Cum stai cu anxietatea? întrebă Alice. Pot să-ţi dau nişte Xanax, dacă crezi că ai nevoie.

Kim clătină din cap.

— Mulţumesc, dar sunt bine. Şi, oricum, mai am câteva din cele pe care mi le-ai dat anul trecut.

— Sună-mă dacă vrei să stabilim o consultaţie adevărată, zise Alice.

Kim o asigură că pe viitor o va anunţa din timp şi plecă. Întorcându-se pe jos la gară, se gândi la scurta discuţie pe care o avuseseră. Se terminase parcă înainte de a începe. Alice îi dăduse totuşi mult de gândit şi tocmai de aceea venise să o vadă.

Se uită pe geam tot drumul spre Salem şi luă hotărârea să stea de vorbă cu Edward. Ştia că nu avea să fie o sarcină uşoară, pentru că asemenea confruntări erau foarte dificile pentru ea. În plus, cu câte avea pe cap, Edward nu era deloc dispus să discute probleme atât de încărcate emoţional, ca de pildă dacă era bine să mai locuiască împreună. Cu toate acestea, Kim ştia că trebuia să vorbească cu el înainte ca lucrurile să se deterioreze.

Merse cu maşina spre domeniu şi se uită la clădirea laboratorului, dorindu-şi să aibă curajul de a merge direct acolo şi de a cere să vorbească imediat cu Edward. Dar ştia că nu putea. De fapt, ştia că n-ar fi putut să vorbească cu el nici dacă ar fi venit acasă în după-amiaza aceea, ci numai dacă ar fi făcut un gest care să-i arate că era dispus să stea de vorbă. Resemnându-se într-o oarecare măsură, se hotărî să-l aştepte.

Dar nu-l văzu nici vineri seara, nici sâmbătă toată ziua. Nu găsi decât mici urme ale faptului că venise acasă după miezul nopţii şi plecase înainte de răsăritul soarelui. Conştientă de faptul că trebuia să vorbească cu el, anxietatea îi crescu treptat.

Îşi petrecu dimineaţa de duminică făcându-şi de lucru prin

podul castelului cu organizarea documentelor. Munca lipsită de necesitatea concentrării îi aduse o oarecare uşurare şi, pentru câteva ore, îi abătu atenţia de la modul său de viaţă neîmplinit La unu fără un sfert, stomacul îi aduse aminte că trecuse mult timp de la ceaşca de cafea şi castronul de fulgi pe care îl mâncase dimineaţă.

Ieşi din castelul întunecat şi îşi lăsă privirea să se bucure de peisajul de toamnă care o înconjura. O parte dintre copaci aveau culori frumoase, dar erau departe de intensitatea pe care aveau să o capete în câteva săptămâni. Sus, în înaltul cerului, câţiva pescăruşi se lăsau purtaţi de curenţii de aer.

Privirea îi rătăci spre marginea domeniului şi se opri la punctul unde drumul intra pe teren. Imediat în umbra copacilor se vedea botul unui automobil.

Curioasă să afle ce căuta acolo, traversă câmpul. Se apropie, hotărâtă, dintr-o parte, încercând să vadă cine era şoferul. Se miră să-l vadă pe Kinnard Monihan.

Când o văzu, Kinnard sări din maşină şi făcu ceva ce Kim nu-şi amintea să mai fi făcut vreodată: roşi.

— Îmi pare rău, spuse el încurcat. Nu vreau să crezi că mă învârt pe aici ca să trag cu ochiul. Adevărul e că încercam să-mi fac curaj ca să vin până la tine.

— De ce n-ai venit? întrebă Kim.

— Pentru că m-am purtat ca un imbecil de câte ori ne-am întâlnit, zise el.

— A trecut mult timp de-atunci.

— Presupun că da, în anumite privinţe. Oricum, sper că nu te deranjez.

— Nu mă deranjezi deloc.

— Săptămâna viitoare mi se încheie tura la spitalul din Salem, zise el. Parcă au zburat ultimele două luni. De mâine într-o săptămână mă întorc la MGH.

— Şi eu la fel.

Îi explică faptul că îşi luase liber toată luna septembrie.

— Am mai venit de câteva ori aici pe domeniu, recunoscu Kinnard. Dar nu mi s-a părut că ar fi bine să trec pe la tine, iar numărul tău nu e în cartea de telefon.

— Mă întrebam cum îţi merge de câte ori treceam pe lângă

spital, zise ea.

— Cum a ieşit renovarea? întrebă Kinnard.

— Poţi să judeci şi singur. Dacă vrei să vezi.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Kinnard. Haide, urcă, te duc cu maşina.

Ajunseră la casa cea veche şi parcară. Kim îl conduse într-un tur al casei. El se arătă interesat şi încântat.

— Îmi place mai ales faptul că ai reuşit să faci casa confortabilă, fără să-i strici aspectul colonial.

Erau la etaj, iar Kim îi arăta lui Kinnard cum reuşiseră să instaleze o baie comună fără să afecteze aspectul istoric al casei. Ea se uită pe fereastră şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Se uită mai bine şi rămase şocată să-i vadă pe Edward şi pe Buffer traversând câmpul în direcţia casei.

O cuprinse imediat o senzaţie de panică. Nu ştia cum avea să reacţioneze Edward la prezenţa lui Kinnard, mai ales având în vedere dispoziţia lui morocănoasă din ultima vreme şi faptul că nu-l mai văzuse de luni seara.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm, zise ea agitată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kinnard.

Kim nu răspunse. Era prea ocupată să-şi facă reproşuri că nu luase în considerare posibilitatea ca Edward să apară. Se minună cum reuşea să se pună mereu în asemenea situaţii.

— Vine Edward, spuse, în cele din urmă, făcându-i semn lui Kinnard să treacă în salon.

— Şi asta e o problemă? întrebă Kinnard nedumerit.

Kim încercă să zâmbească.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea, dar cu o voce neconvingătoare şi cu un nod în stomac.

Uşa de la intrare se deschise şi Edward intră. Buffer se duse în bucătărie ca să caute ceva de mâncare, scăpat din greşeală pe jos.

— A, aici erai, îi spuse Edward lui Kim când o văzu.

— Avem musafiri, zise ea, frângându-şi mâinile.

— Da? întrebă Edward şi intră în salon.

Kim le făcu cunoştinţă. Kinnard se apropie şi întinse mâna, dar Edward nu se mişcă. Se gândea.

— Desigur, rosti Edward, plesnind din degete. Apoi întinse şi

el mâna şi i-o strânse pe a lui Kinnard cu mare entuziasm. Îmi aduc aminte de tine. Ai lucrat în laboratorul meu. Tu eşti cel care a plecat la MGH pentru a-şi face rezidenţiatul în chirurgie.

— Bună memorie, spuse Kinnard.

— La naiba, îmi amintesc chiar şi subiectul tezei tale, replică Edward.

Apoi rezumă în câteva cuvinte proiectul la care Kinnard muncise un an.

— Mi-e ruşine să văd că ţi-l aminteşti mai bine decât mine, zise Kinnard.

— Vrei o bere? întrebă Edward. Avem Sam Adams la gheaţă.

Kinnard se uită încurcat de la Kim la Edward.

— Poate ar fi mai bine să plec, zise el.

— Prostii, zise Edward. Mai rămâi dacă poţi. Sunt sigur că lui Kim i-ar prinde bine puţină companie. Eu trebuie să mă întorc la laborator. Am venit până aici doar ca să o întreb ceva.

Kim era la fel de nedumerită ca şi Kinnard. Edward nu se comporta aşa cum se temuse ea. În loc să se arate iritat şi chiar să facă o criză de nervi, era într-o stare de spirit foarte plăcută.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, îi zise Edward lui Kim, dar aş vrea să-i cazăm pe cercetători la castel. Va fi infinit mai convenabil pentru ei să doarmă pe domeniu, pentru că multe experimente necesită colectarea datelor douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În plus, castelul e gol şi are atât de multe camere mobilate, încât e ridicol ca ei să stea la pensiuni. Omni va plăti chiria.

— Mă rog, nu ştiu… se bâlbâi Kim.

— Haide, Kim, spuse Edward. Va fi temporar. În curând vor sosi familiile lor şi îşi vor cumpăra case.

— Dar sunt atâtea vestigii de familie în clădire, zise Kim.

— Asta nu e o problemă, replică Edward. Îi cunoşti pe oamenii aceştia. Nu se vor atinge de nimic. Ascultă-mă, garantez personal că nu vor fi nici un fel de probleme. Dacă vor fi, îi dăm afară imediat.

— Lasă-mă să mă mai gândesc.

— Ce mai e de gândit? insistă Edward. Aceşti oameni sunt ca o familie pentru mine. În plus, nu dorm decât de la unu până la cinci, ca şi mine. Nici n-o să-ţi dai seama că sunt acolo. N-o să-i

auzi şi n-o să-i vezi. Pot să stea în aripa de oaspeţi şi în cea a servitorilor. Edward îi făcu cu ochiul lui Kinnard şi adăugă: E mai bine să ţinem bărbaţii şi femeile separat, ca să nu provocăm scandaluri domestice.

— S-ar mulţumi cu aripa servitorilor şi cu cea de oaspeţi? întrebă Kim.

Îi era greu să reziste insistenţei deschise şi prieteneşti a lui Edward.

— Vor fi încântaţi, spuse Edward. Nici nu pot să-ţi spun cât îţi vor fi de recunoscători. Mulţumesc, draga mea. Eşti un înger. Edward o sărută pe frunte pe Kim şi o îmbrăţişă. Kinnard, zise el, desprinzându-se de Kim. Mai vino pe aici, acum că ştii unde suntem. Kim are nevoie de companie. Din păcate, eu voi fi cam ocupat în viitorul apropiat.

Edward fluieră ascuţit, făcând-o pe Kim să tresară. Buffer apăru din bucătărie.

— Ne vedem mai târziu, spuse Edward şi le făcu cu mâna.

O secundă mai târziu, uşa de la intrare se închise cu zgomot.

Timp de o clipă, Kim şi Kinnard se uitară unul la celălalt.

— Am fost eu de acord? întrebă Kim.

— S-a întâmplat cam repede, recunoscu Kinnard.

Kim se duse la fereastră şi-i urmări pe Edward şi pe Buffer străbătând câmpul. Edward aruncă un băţ pentru câine.

— E mult mai prietenos decât atunci când lucram la laborator, observă Kinnard. Ai o influenţă foarte mare asupra lui. Era tot timpul atât de rigid şi de serios. De fapt, era de-a dreptul ridicol.

— Are multe pe cap.

Se uita în continuare pe fereastră. Edward şi Buffer păreau să se distreze de minune jucându-se cu băţul.

— N-ai zice, după felul cum se poartă, zise Kinnard.

Kim se întoarse spre Kinnard. Clătină din cap şi îşi frecă nervoasă fruntea.

— Acum în ce m-am băgat? întrebă ea. Nu prea îmi face plăcere ca oamenii lui Edward să stea la castel.

— Câţi sunt? întrebă Kinnard.

— Cinci.

— Castelul e gol?

— Nu stă nimeni acolo, dacă la asta te referi. Dar nu e gol

deloc. Vrei să-l vezi?

— Sigur, răspunse Kinnard.

Cinci minute mai târziu, Kinnard se afla în mijlocul camerei principale, înaltă de două etaje. Pe chip i se întipărise o expresie neîncrezătoare.

— Îţi înţeleg teama, zise el. E ca un muzeu. Mobila e incredibilă şi niciodată n-am mai văzut draperii atât de bogate.

— Au fost făcute în anii douăzeci. Mi s-a spus că a fost nevoie de o mie de iarzi de material.

— Mamă, asta înseamnă peste o jumătate de milă.

— Eu şi fratele meu l-am moştenit de la bunicul nostru, îi explică Kim. Habar n-avem ce o să facem cu el. Totuşi, nu ştiu ce-ar zice fratele sau tatăl meu dacă ar afla că aici locuiesc cinci străini.

— Hai să vedem unde vor sta, sugeră Kinnard.

Inspectară cele două aripi. Fiecare avea câte patru dormitoare, o scară şi intrare separată.

— Cu intrare şi scară separată, nu va trebui să treacă prin partea centrală a casei, observă Kinnard.

— Ai dreptate. Se aflau într-unul din dormitoarele servitorilor. Poate nu va fi chiar atât de rău. Cei trei bărbaţi pot sta în aripa asta, iar cele două femei în aripa de oaspeţi.

Kinnard îşi băgă capul pe uşa băii dintre camere.

— Oh! spuse el. Kim, vino încoace!

Kim se duse la el.

— Care-i problema?

Kinnard îi arătă toaleta.

— Nu are apă. Se aplecă peste chiuvetă şi deschise robinetul. Nu curge nimic. E o problemă cu conductele.

Verificară şi celelalte băi din aripa servitorilor. Nici una nu avea apă. Traversară în aripa de oaspeţi şi descoperiră că problema, oricare ar fi fost, era restrânsă la aripa servitorilor.

— Va trebui să chem un instalator, zise Kim.

— Ar putea fi ceva simplu, ca de exemplu să fi fost oprită apa.

Părăsiră aripa casei pentru oaspeţi şi se întoarseră în partea principală a acesteia.

— Institutul Peabody-Essex ar fi încântat de locul ăsta, spuse Kinnard.

— Şi mai încântaţi ar fi să pună mâna pe conţinutul podului şi al pivniţei. Amândouă sunt pline de hârtii vechi, scrisori şi documente, unele de peste trei sute de ani.

— Asta trebuie să văd, spuse Kinnard. Te superi?

— Deloc, zise Kim.

Făcură stânga împrejur şi urcară în pod. Kim deschise uşa şi-i făcu semn lui Kinnard să intre.

— Bun venit în arhivele Stewart, zise ea.

Kinnard trecu pe lungul coridor central, uitându-se la toate dosarele. Clătină din cap. Era copleşit.

— Când eram mic, colecţionam timbre. De multe ori visam să descopăr un asemenea loc. Cine ştie ce aş fi putut găsi acolo?

— Mai sunt încă pe atâta şi în pivniţă, îl asigură Kim.

Încântarea lui Kinnard îi făcea plăcere.

— Aş putea să stau o lună aici.

— Eu am stat, practic, spuse Kim. Am căutat referiri la o strămoaşă de-a mea, Elizabeth Stewart, care a fost implicată în isteria cu vrăjitoarele din 1692.

— Serios? Povestea mi se pare fascinantă. Nu uita că diploma mea de colegiu a fost despre Istoria America.

— Uitasem, se scuză Kim.

— Am vizitat mai multe locuri legate de vrăjitoarele din Salem de când sunt în tură aici. Mama mi-a făcut o vizită şi am mers împreună.

— De ce n-ai luat-o pe blonda de la urgenţă? întrebă Kim, înainte de a apuca să se gândească la ce spune.

— N-am putut, spuse Kinnard. I s-a făcut dor de casă şi s-a întors în Columbus, Ohio. Ţie cum îţi merge? Văd că relaţia ta cu doctorul Armstrong e înfloritoare.

— Aşa şi-aşa, răspunse Kim vag.

— Cum a fost implicată strămoaşa ta în povestea cu vrăjitoria? întrebă Kinnard.

— A fost acuzată de vrăjitorie. Şi executată.

— Cum de nu mi-ai spus până acum?

— Eram implicată într-o operaţiune de muşamalizare, zise Kim, râzând. Serios, am fost învăţată de mama mea să nu vorbesc despre asta. Dar situaţia s-a schimbat. Acum, aflarea adevărului a devenit o adevărată cruciadă pentru mine.

— Ai avut noroc până acum?

— Oarecum. Dar materialul de aici e foarte bogat şi mi-a luat mai mult timp decât mă aşteptam.

Kinnard puse mâna pe mânerul unui sertar şi se uită la Kim.

— Îmi dai voie? întrebă el.

— Te rog, spuse Kim.

Ca majoritatea sertarelor din pod, era plin cu un amestec de hârtii, plicuri şi caiete. Kinnard cotrobăi prin el, dar nu găsi nici un timbru. În cele din urmă, ridică un plic şi scoase scrisoarea dinăuntru.

— Nu e de mirare că nu există timbre, remarcă el. Timbrele n-au fost inventate decât la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Scrisoarea asta e din 1698!

Kim luă plicul. Îi era adresat lui Ronald.

— Norocosule! exclamă Kim. Eu muncesc de mă spetesc ca să găsesc o asemenea scrisoare şi tu vii aici şi o scoţi ca şi cum n-ar fi nimic.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

Îi întinse scrisoarea lui Kim. Ea o citi cu voce tare:

12 octombrie 1698
Cambridge

Dragă tată,

Îţi sunt profund recunoscător pentru cei zece şilingi, căci am fost cam strâmtorat în aceste zile grele de acomodare cu viaţa de colegiu. Cu umilinţă aş vrea să-ţi spun că m-am bucurat de un succes deplin în încercarea despre care am vorbit înainte de înscrierea mea la colegiu. După cercetări îndelungate şi minuţioase, am aflat că dovezile folosite împotriva scumpei mele mame se află în apartamentul unuia dintre cei mai respectaţi tutori de aici, fascinat de natura lor sinistră. Vederea lor m-a tulburat puţin, dar marţea trecută, în timpul pauzei de după-amiază, când toţi se *aflau la masă, m-am aventurat în apartamentul tutorelui şi am schimbat numele, aşa cum m-ai instruit, în cel inventat, de Rachel Bingham. În acelaşi scop, am schimbat şi numele din catalogul bibliotecii de la Harvard Hall.*

Dragul meu tată, sper că îţi vei găsi liniştea, acum că numele Stewart a fost eliberat de această nefericită ruşine. În ceea ce priveşte studiile, pot să-ţi spun cu bucurie că recomandările mele au fost foarte bine primite. Colegii mei de cameră sunt inimoşi şi au o fire foarte plăcută. În afara muncii grele, de care m-ai prevenit, sunt bine şi mulţumit şi rămân,

Fiul tău iubitor,
Jonathan.

— La naiba! spuse Kim când termină de citit scrisoarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kinnard.

— Dovezile astea, spuse Kim, arătându-i scrisoarea. E vorba despre dovezile folosite pentru a o condamna pe Elizabeth. Într-un document pe care l-am găsit la Judecătoria ţinutului Essex sunt numite dovezi concludente, ceea ce înseamnă că o acuzau fără nici o îndoială. Am găsit şi alte referiri la ele, dar niciodată nu erau descrise. Descoperirea lor a devenit obiectivul principal al cruciadei mele.

— Ai idee ce ar putea fi?

— Cred că ceva ce are de-a face cu forţele oculte, zise Kim. Probabil că o carte sau o păpuşă.

— Eu aş zice că scrisoarea sugerează că era o păpuşă, spuse Kinnard. Nu ştiu ce fel de carte putea fi considerată „sinistră”. Romanul gotic nu a fost inventat decât în secolul al nouăsprezecelea.

— Poate era o carte care descria vreo poţiune magică făcută din organe, sugeră Kim.

— Nu m-am gândit la asta.

— Confecţionarea de păpuşi este menţionată în jurnalul Elizabethei, spuse Kim. Iar păpuşile au contribuit la condamnarea lui Bridget Bishop. Presupun că o păpuşă ar putea fi „sinistră” prin mutilare sau dacă ar avea trăsături sexuale evidente. Presupun că moralitatea puritană făcea ca multe lucruri legate de sex să fie considerate „sinistre”.

— E o părere total greşită că puritanii ar fi fost atât de obsedaţi de sex, spuse Kinnard. Îmi amintesc, de la cursurile de istorie, că păcatele legate de sexul premarital şi dorinţă erau

considerate mai mici decât minciuna sau urmărirea propriului interes, pentru că acestea din urmă reprezentau o încălcare a legământului sfânt.

— Asta înseamnă că lucrurile s-au întors pe dos de pe vremea Elizabethei, spuse Kim, chicotind ironic. Ceea ce pentru puritani erau păcate de moarte, în societatea actuală sunt activităţi acceptate şi adesea lăudate. Nu trebuie decât să te uiţi la o şedinţă de guvern.

— Deci speri să găseşti în hârtiile de aici rezolvarea misterului acestor dovezi? spuse Kinnard, arătând cu mâna în jur, prin pod.

— Aici şi în pivniţă. Am dus la Harvard o scrisoare a lui Increase Mather, în care se spunea că dovezile fuseseră incluse în colecţiile colegiului. Dar n-am avut noroc. Bibliotecarele n-au găsit nici o referinţă la Elizabeth Stewart în secolul al şaptesprezecelea.

— Potrivit scrisorii lui Jonathan, ar fi trebuit să cauţi numele de „Rachel Bingham”.

— Îmi dau seama acum, zise Kim. Dar, oricum, n-ar fi avut nici o importanţă. În iarna lui 1764 a fost un incendiu care a distrus Harvard Hall şi biblioteca acesteia. Au ars nu numai toate cărţile, ci şi o colecţie numită „culegere de curiozităţi”, precum şi toate cataloagele şi indexurile. Din păcate, nimeni nu ştie ce s-a pierdut. Mă tem că cei de la Harvard nu mă pot ajuta cu nimic.

— Îmi pare rău, spuse Kinnard.

— Mulţumesc, zise Kim.

— Măcar ai o şansă cu hârtiile astea.

— E singura mea speranţă.

Îi arătă cum organiza materialele după dată şi subiect. Îl duse apoi chiar şi în zona în care lucrase în dimineaţa aceea.

— Nu e o sarcină uşoară, spuse Kinnard. Apoi se uită la ceas. Mă tem că trebuie să plec. Am pacienţi de consultat în după-amiaza asta.

Kim îl conduse la maşină. Kinnard se oferi să o ducă până la casa cea veche, dar ea refuză. Îi spuse că voia să mai stea câteva ore în pod şi să cerceteze, în mod special, sertarul în care el găsise, atât de uşor, scrisoarea lui Jonathan.

— Poate n-ar trebui să întreb, spuse Kinnard şi deschise

portiera. Dar ce fac aici Edward şi echipa lui de cercetători?

— Ai dreptate, spuse Kim. N-ar trebui să întrebi. Nu pot să-ţi dau detalii pentru că am jurat să păstrez secretul. Dar ceea ce se ştie e că lucrează la obţinerea unui medicament. Edward a amenajat un laborator în vechile grajduri.

— Nu e prost deloc. E un loc minunat pentru un laborator de cercetare.

Kinnard se pregăti să urce în maşină, dar Kim îl opri.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. E ilegal ca cercetătorii să ia un medicament experimental care nu a ajuns încă în faza testelor clinice?

— E împotriva regulilor FDA ca medicamentul să fie testat pe voluntari. Dar dacă îl iau chiar cercetătorii, nu cred că FDA poate interveni. Nu cred că un asemenea gest ar fi sancţionat sau le-ar provoca probleme în momentul în care depun cererea de investigare a noului medicament.

— Păcat, spuse Kim. Speram să fie ilegal.

— Presupun că nu trebuie să fiu un geniu ştiinţific ca să-mi dau seama de ce mă întrebi.

— Nu ţi-am spus nimic, zise Kim. Şi te-aş ruga să nu spui nici tu.

— Cui să spun? întrebă Kinnard. Ezită o clipă şi apoi adăugă: Toţi iau medicamentul?

— Nu vreau să spun nimic, răspunse Kim.

— Dacă e aşa, atunci s-ar putea pune o problemă gravă de etică, zise Kinnard. Poate că membrii mai puţin importanţi sunt obligaţi să ia medicamentul.

— Nu cred că e vorba de nici o obligaţie, preciză Kim. Poate doar puţină isterie de grup, dar nimeni nu obligă pe nimeni să facă ceva.

— Mă rog, oricum nu e o idee prea bună să iei un medicament necunoscut, zise Kinnard. Riscul apariţiei unor efecte secundare neaşteptate e prea mare. Acesta e şi motivul pentru care există reguli.

— Mi-a părut bine să te văd, spuse Kim, schimbând subiectul. Mă bucur să simt că suntem prieteni în continuare.

Kinnard zâmbi.

— Nici eu n-aş fi putut să o spun mai bine.

Kim îi făcu cu mâna când plecă şi apoi, din nou, înainte de a dispărea între copaci. Îi păru rău că pleca. Vizita lui neaşteptată îi adusese o uşurare binevenită.

Întorcându-se la castel, Kim urcă în pod. Încă mai simţea căldura vizitei lui Kinnard, când se trezi mirându-se de atitudinea lui Edward. Îşi amintea perfect că, la începutul relaţiei ei cu Edward, acesta devenise gelos numai auzind numele lui Kinnard. De aceea, reacţia lui din după-amiaza aceea era cu atât mai surprinzătoare. De asemenea, se întrebă dacă Edward nu avea să facă o criză de nervi, întârziată, la viitoarea lor întâlnire.

Spre sfârşitul zilei, Kim era gata să abandoneze căutările. Se ridică şi îşi întinse muşchii. Spre dezamăgirea ei, nu mai găsise nici un material legat de Elizabeth nici în sertar, nici în dulap şi nici măcar în vecinătatea locului în care Kinnard descoperise scrisoarea lui Jonathan. Realizarea lui Kinnard părea cu atât mai extraordinară.

Lăsă castelul în urmă şi porni peste câmp spre casa cea veche. Soarele coborâse spre vest. Era deja toamnă şi iarna nu mai era departe. Pe drum, se întrebă vag ce avea să facă la cină.

Când ajunse aproape de casă, auzi în depărtare voci discutând aprins. Se întoarse şi văzu că Edward şi echipa sa de cercetători îşi părăsiseră izolarea laboratorului.

Rămase intrigată; se opri şi privi grupul apropiindu-se. Chiar şi de departe, îşi dădu seama că erau veseli şi entuziasmaţi ca nişte elevi în recreaţie. Auzi râsete şi ţipete. Bărbaţii, cu excepţia lui Edward, se jucau cu o minge de fotbal.

Primul lucru care-i trecu prin minte lui Kim fu că descoperiseră ceva monumental. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât devenea mai sigură. Nu-i mai văzuse niciodată atât de bine dispuşi. Dar când ajunseră destul de aproape pentru a se auzi, Edward îi arătă că se înşelase.

— Uite ce-ai făcut din echipa mea! îi strigă el lui Kim. Tocmai le-am spus despre oferta ta de a sta la castel şi au luat-o razna.

Când grupul se apropie de Kim, izbucniră în urale:

— Hip, hip ura! strigară ei de trei ori şi apoi pufniră în râs.

Kim le răspunse zâmbind. Exuberanţa lor era molipsitoare. Erau ca nişte elevi de colegiu la o petrecere.

— Au fost impresionaţi de ospitalitatea ta, îi explică Edward, îşi dau seama că le faci o mare favoare. Curt a dormit chiar pe jos, în laborator, de câteva ori.

— Îmi place costumul tău, îi spuse Curt lui Kim.

Kim se uită la vesta şi pantalonii de piele pe care îi purta. Nu era nimic special.

— Mulţumesc, răspunse ea.

— Vrem să te liniştim în privinţa lucrurilor din castel, spuse Francois. Am înţeles că sunt vestigii de familie, aşa că le vom trata cu cel mai înalt respect.

Eleanor se apropie şi o îmbrăţişa, pe neaşteptate, pe Kim.

— Sunt impresionată de contribuţia ta mărinimoasă la cauza noastră, spuse ea. Îi strânse mâna lui Kim şi o privi în ochi. Îţi mulţumim foarte mult.

Kim dădu din cap. Nu ştia ce să spună. Se simţea prost că la început refuzase ideea.

— Apropo, spuse Curt, strecurându-se în faţa lui Eleanor. Voiam să te întreb dacă nu te deranjează zgomotul motocicletei mele. Pot să o las în afara domeniului, dacă vrei.

— N-am auzit nici un zgomot, zise Kim.

— Kim! o strigă Edward, apropiindu-se din partea cealaltă. Dacă se poate, ar vrea să-i duci la castel şi să le arăţi în ce camere vrei să doarmă.

— Presupun că şi acum e un moment potrivit, spuse Kim.

— Perfect, zise Edward.

Refăcând drumul pe care venise, Kim conduse grupul animat în direcţia castelului. David şi Gloria o ajunseră din urmă şi o încadrară. Îi puseră o mulţime de întrebări despre castel, ca de exemplu când fusese construit şi dacă Kim locuise vreodată acolo.

Când intrară, se auzi o avalanşă de exclamaţii, mai ales în imensa cameră principală şi în sufrageria oficială, cu emblemele sale heraldice.

Kim le arătă, mai întâi, aripa de oaspeţi şi le sugeră ca acolo să stea femeile. Eleanor şi Gloria fură mulţumite şi îşi aleseră două dormitoare legate, la etajul al doilea.

— Putem să ne trezim una pe alta dacă dormim prea mult, zise Eleanor.

Kim le arătă tuturor că fiecare aripă avea intrare şi scară separată.

— E perfect, remarcă Francois. Nu va trebui să trecem deloc prin partea principală a casei.

Trecând în aripa servitorilor, Kim le vorbi despre problema cu apa, dar îi asigură că avea să cheme un instalator a doua zi. Apoi le arătă o baie în partea centrală a casei, pe care o puteau folosi pentru moment.

Bărbaţii îşi aleseră camerele fără nici o neînţelegere, deşi unele erau evident mai de râvnit decât altele. Kim rămase impresionată de amabilitatea lor.

— Pot să deschid şi telefonul, spuse Kim.

— Nu te deranja, zise David. Îţi mulţumim pentru ofertă, dar nu e nevoie. Nu vom veni aici decât ca să dormim şi nu dormim prea mult. Putem folosi telefonul din laborator.

După ce încheiară turul casei, ieşiră pe uşa din aripa servitorilor şi veniră până în faţă. Discutară problema cheilor şi căzură de acord ca, pentru moment, uşile din cele două aripi să rămână deschise. Kim avea să facă rost de chei cât mai curând posibil.

După încă o rundă de strângeri de mână, îmbrăţişări şi mulţumiri, cercetătorii porniră spre pensiunile lor pentru a-şi aduce lucrurile. Kim şi Edward se întoarseră pe jos la casa cea veche.

Edward era într-o dispoziţie extraordinară şi îi mulţumi lui Kim de nenumărate ori.

— Ai contribuit la schimbarea întregii atmosfere din laborator, zise el. După cum ai văzut şi tu, toţi sunt în extaz. Şi, având în vedere cât de importantă e starea de spirit, sunt sigur că se va reflecta în munca lor. Aşa că ai avut un efect pozitiv asupra întregului proiect.

— Mă bucur că am fost de ajutor, spuse Kim, simţindu-se şi mai vinovată că la început respinsese ideea.

Ajunseră acasă. Kim se miră că Edward o însoţi înăuntru. Crezuse că avea să meargă direct la laborator.

— A fost drăguţ din partea lui Monihan că a trecut pe aici, zise

el. Kim rămase cu gura căscată şi trebui să facă eforturi pentru a o închide. Ştii, mi-ar prinde bine o bere, adăugă el. Nu vrei şi tu?

Kim clătină din cap în semn că nu. Pentru moment, îşi pierduse glasul. Urmându-l pe Edward în bucătărie, se strădui să-şi facă curaj pentru a-i vorbi despre relaţia lor. Nu-l mai văzuse de mult atât de bine dispus.

Edward se duse la frigider, iar Kim se aşeză pe scaun. Exact în momentul în care voia să abordeze subiectul, Edward desfăcu sticla de bere şi o luă din nou prin surprindere:

— Vreau să-mi cer iertare că am fost atât de morocănos în ultima lună, spuse el. Luă o înghiţitură de bere, râgâi şi se scuză. M-am gândit la asta în ultimele două zile şi mi-am dat seama că am fost dificil, indiferent şi nerecunoscător. Nu vreau să spun că aş avea vreo scuză sau că mă absolv de orice responsabilitate, dar am fost presat dintr-o mulţime de părţi: Stanton, Harvard, cercetătorii şi chiar eu însumi. Dar nu ar fi trebuit să las aceste probleme să ne afecteze relaţia. Încă o dată, te rog să mă ierţi.

Confesiunea lui o luă pe nepregătite. Lucrurile luaseră o întorsătură cu totul neaşteptată.

— Îmi dau seama că eşti supărată, continuă el. Nu trebuie să spui nimic acum, dacă nu vrei. Îmi închipui că trebuie să fi adunat anumite resentimente faţă de mine.

— Dar vreau să stăm de vorbă. Am tot încercat în ultima vreme, mai ales de vinerea trecută, când am fost în Boston la un psiholog care m-a tratat acum câţiva ani.

— Îţi admir iniţiativa, zise Edward.

— M-a făcut să mă gândesc mult la relaţia noastră. Îşi privi mâinile. M-a făcut să mă gândesc că, poate, nu e cel mai bine pentru noi acum să stăm împreună.

Edward îşi lăsă berea jos şi îi cuprinse mâinile.

— Ştiu cum trebuie să te simţi. Iar sentimentele tale sunt justificate de comportamentul meu din ultimul timp. Dar îmi recunosc greşelile şi cred că pot să mă revanşez faţă de tine. Kim începu să spună ceva, dar Edward o întrerupse. Nu-ţi cer decât să menţinem situaţia de acum pentru câteva săptămâni, să dormim fiecare în camera lui. Dacă la sfârşitul acestei

perioade de probă, încă mai crezi că ar trebui să stăm separat, mă voi muta la castel cu ceilalţi.

Kim se gândi la ce spusese Edward. O impresionaseră remuşcările şi înţelegerea sa. Sugestia lui părea rezonabilă.

— Bine, spuse ea, în cele din urmă.

— Minunat!

Se întinse şi o cuprinse în braţe. Kim îl respinse puţin. Îi era greu să-şi schimbe sentimentele atât de repede.

— Hai să sărbătorim, zise el. Hai să luăm cina în oraş, doar noi doi.

— Ştiu că n-ai timp pentru aşa ceva, spuse Kim. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

— Prostii! îmi fac timp. Hai să mergem din nou la cârciuma unde am fost prima oară când am venit aici. Mai ţii minte peştele?

Kim dădu afirmativ din cap. Edward îşi sorbi berea.

Părăsind domeniul, Kim văzu castelul şi se gândi la cercetători, comentând cât de bucuroşi păruseră.

— Erau în al nouălea cer. Lucrurile merg bine la laborator, iar acum nu mai trebuie să facă naveta.

— Aţi început să luaţi Ultra? întrebă Kim.

— Bineînţeles. Am început toţi marţi.

Kim se întrebă dacă să-i spună lui Edward despre părerea lui Kinnard în această problemă, dar ezită, ştiind că Edward s-ar fi supărat că vorbise cu altcineva despre proiectul lor.

— Am aflat deja ceva interesant, spuse Edward. Nivelul Ultra din ţesuturi nu este critic, pentru că toţi experimentăm aceleaşi rezultate pozitive, deşi luăm doze diferite.

— E posibil ca euforia pe care tu şi ceilalţi o simţiţi să aibă o legătură cu medicamentul? întrebă Kim.

— Sunt sigur că are. Măcar indirect, dacă nu direct. După douăzeci şi patru de ore de la prima doză, toţi ne-am simţit relaxaţi, concentraţi, încrezători şi chiar... Edward caută cuvântul. Satisfăcuţi. Toate astea sunt foarte departe de anxietatea, oboseala şi nervozitatea pe care le simţeam înainte de a lua Ultra.

— Dar efectele secundare?

— Singurul efect secundar pe care l-am avut cu toţii la

început a fost uscarea gurii, spuse Edward. Alţi doi au spus că suferă de o uşoară constipaţie. Eu am fost singurul care am avut oarecare probleme cu vederea de aproape, dar n-au durat decât douăzeci şi patru de ore. Le avusesem şi înainte de a lua Ultra, mai ales când eram obosit.

— Poate ar trebui să nu mai luaţi medicamentul, acum că aţi aflat atâtea, îi sugeră Kim.

— Nu cred. Mai ales că obţinem rezultate atât de bune. De fapt, ţi-am adus şi ţie câteva, dacă vrei să încerci.

Edward băgă mâna în buzunarul de la haină şi scoase o cutie cu capsule. I-o întinse lui Kim. Ea se trase înapoi.

— Nu, mulţumesc, spuse ea.

— Pentru Dumnezeu, ia măcar cutia.

Şovăind, Kim îi permise să-i lase cutia în mâini.

— Gândeşte-te, zise Edward. Îţi mai aduci aminte discuţia noastră, mai de mult, despre faptul că nu mă simţeam la largul meu în public? Ei bine, nu te mai simţi aşa când iei Ultra. Eu îl iau de nici o săptămână şi deja mi-a permis să fiu eu însumi, cel care am vrut dintotdeauna să fiu. Cred că ar trebui să-l încerci şi tu. Ce ai de pierdut?

— Ideea de a lua un medicament îndreptat împotriva unei laturi a firii mele nu-mi place. Personalitatea ar trebui să se formeze prin experienţă, nu prin chimie.

— Parcă am mai vorbit o dată despre asta, spuse Edward, râzând. Presupun că, în calitate de chimist, e normal să gândesc altfel. Fă cum crezi, dar îţi garantez că vei avea mai multă încredere în tine dacă-l iei. Şi asta nu e tot Credem că stimulează memoria de lungă durată şi combate oboseala şi anxietatea. Chiar în dimineaţa asta am avut o dovadă în privinţa acestui ultim efect. Cei de la Harvard m-au sunat să mă anunţe că m-au dat în judecată. M-am enervat, dar furia n-a ţinut decât câteva minute. Ultra mi-a calmat nervii aşa că, în loc să mă dau cu capul de pereţi, am putut să evaluez situaţia raţional şi să iau deciziile cele mai bune.

— Mă bucur că ţi-e de ajutor, zise Kim. Dar tot nu vreau să-l iau.

Încercă să-i dea cutia înapoi lui Edward, dar el îi dădu mâna la o parte.

— Păstreaz-o, spuse el. Nu-ţi cer decât să iei în considerare serios problema. Cu o singură capsulă pe zi, vei fi alt om.

Dându-şi seama că Edward era hotărât, Kim puse cutia în geantă.

Mai târziu, la restaurant, Kim se duse la toaletă şi, stând în faţa oglinzii, văzu cutia în geantă. O scoase şi-i desfăcu capacul. Luă o capsulă albastră între două degete şi o examină. Părea incredibil să poată face tot ce spusese Edward.

Se uită în oglindă şi recunoscu că i-ar fi plăcut să fie mai hotărâtă şi mai puţin temătoare. De asemenea, recunoscu că era foarte tentant să poată scăpa atât de simplu de uşoara, dar enervanta sa anxietate. Se uită din nou la capsulă. Apoi clătină din cap. Ezitase o clipă, dar puse capsula la loc în cutie, convinsă că medicamentele nu erau o soluţie.

Întorcându-se în restaurant, îşi spuse că niciodată nu avusese încredere în soluţiile rapide şi facile. De-a lungul anilor, îşi formase o părere conform căreia cea mai bună modalitate de a-şi rezolva problemele era cea clasică, prin introspecţie, efort şi puţină suferinţă.

În seara aceea, în timp ce citea liniştită în pat, Kim auzi uşa de la intrare trântindu-se. Zgomotul o făcu să tresară. Se uită la ceas şi văzu că nu era încă unsprezece.

— Edward? strigă ea speriată.

— Eu sunt, îi răspunse el, urcând scările două câte două. Vârî capul în dormitorul lui Kim. Sper că nu te-am speriat.

— E devreme, spuse Kim. Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Edward. Mă simt foarte odihnit, ceea ce e uimitor, având în vedere că m-am sculat la cinci dimineaţa.

Se duse la baie şi începu să se spele pe dinţi. Între timp, reuşi să-i povestească foarte animat evenimentele hazlii care se întâmplaseră în seara aceea la laborator. Aparent, cercetătorii începuseră să-şi joace farse inofensive unii altora.

În timp ce Edward vorbea, Kim se gândi că starea ei de spirit era foarte diferită de a celorlalţi de pe domeniu. În ciuda aparentei transformări a lui Edward, era încă încordată, uşor neliniştită şi chiar puţin deprimată.

După ce termină la baie, Edward se întoarse în camera lui Kim

şi se aşează pe marginea patului. Buffer veni după el şi, spre oroarea Shebei, încercă să sară în pat.

— Nu e voie, ticălosule, zise Edward, luând câinele în braţe şi ţinându-l în poală.

— Te culci aşa devreme? întrebă Kim.

— Da. Trebuie să mă scol la trei şi jumătate, în loc de cinci, ca să controlez un experiment pe care îl fac. Aici, în Salem, nu am nici un postdoctorand pe care să-l pun să-mi facă munca de jos.

— Nu dormi prea mult, aprecie Kim.

— Mi-e de ajuns, zise Edward. Apoi schimbă brusc subiectul. Câţi bani ai moştenit pe lângă domeniu?

Kim se holbă la el. Edward o lua prin surprindere de câte ori deschidea gura. Nu-i stătea deloc în fire să pună o întrebare atât de indiscretă.

— Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, continuă el, observând ezitarea ei. Te întreb pentru că aş fi dispus să-ţi dau un pachet de acţiuni la Omni. Nu voiam să mai vând acţiuni, dar pentru tine e altceva vei avea un câştig monumental în urma acestei investiţii, dacă te interesează.

— Toţi banii mei sunt investiţi, reuşi Kim să spună.

Edward îl puse jos pe Buffer şi ridică mâinile.

— Nu mă înţelege greşit. Nu fac pe agentul de vânzări. Vreau doar să-ţi fac o favoare pentru tot ceea ce ai făcut pentru Omni, permiţându-ne să facem laboratorul aici.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, zise Kim.

— Chiar dacă te hotărăşti să nu investeşti, tot o să-ţi dau câteva acţiuni. O bătu pe picior, peste pătură şi se ridică. Acum trebuie să mă culc. Abia aştept să dorm buştean patru ore. Îţi spun, de când am început să iau Ultra, dorm atât de adânc, încât patru ore îmi sunt de ajuns. Nici nu ştiam că somnul poate fi atât de plăcut.

Cu un pas sprinten, se întoarse la baie şi începu să se spele din nou pe dinţi.

— Nu crezi că exagerezi? strigă Kim.

Edward îşi băgă din nou capul în camera ei.

— Despre ce vorbeşti? întrebă el.

— Te-ai spălat deja pe dinţi, zise Kim.

Edward se uită la periuţă, ca şi cum ea ar fi fost de vină. Apoi

clătină din cap şi râse.

— Am început să devin profesorul distrat.

Se întoarse la baie pentru a-şi clăti gura.

Kim se uită la Buffer, care rămăsese în cameră şi se proţăpise în dreptul noptierei, cerşind biscuiţii pe care Kim îi adusese mai devreme din bucătărie.

— Câinele ăsta al tău pare mort de foame, îi strigă Kim lui Edward, care acum era în dormitorul lui. I-ai dat de mâncare în seara asta?

Edward apăru în uşă.

— Ca să fiu sincer, nu-mi aduc aminte, spuse el.

Apoi dispăru din nou.

Resemnată, Kim se sculă, îşi puse halatul şi coborî în bucătărie. Buffer se ţinu după ea, ca şi cum ar fi înţeles ce se spusese. Kim scoase mâncarea pentru câini şi goli o porţie pe farfurie. Buffer nu mai putea de bucurie, mârâind şi lătrând în acelaşi timp. Era evident că nu fusese hrănit, poate chiar de peste o zi.

Ca să nu fie muşcată, închise câinele în baie până când puse mâncarea jos. Când redeschise uşa, Buffer ţâşni pe lângă ea ca o umbră albă şi începu să hăpăie mâncarea atât de repede, încât făcea un zgomot de parcă s-ar fi înecat.

Când urcă înapoi, Kim văzu că lumina era încă aprinsă la Edward. Voia să-i spună despre Buffer, aşa că băgă capul pe uşă şi-l găsi dormind buştean. Aparent, se întinsese şi adormise înainte de a apuca să stingă lumina.

Kim veni lângă patul lui şi se minuna cât de zgomotos respira. Cunoscându-i programul din ultimul timp, nu se mira că dormea atât de adânc. Probabil că era epuizat. Îi stinse lumina şi se întoarse în camera ei.

14

Luni, 26 septembrie 1994

Când deschise, în cele din urmă, ochii, Kim văzu cu surprindere că era aproape nouă. Era mai târziu decât obişnuise să se scoale de obicei în ultima lună. Se dădu jos din pat şi aruncă o privire în camera lui Edward, dar el plecase deja. Camera goală părea curată şi în ordine. Edward avea obiceiul lăudabil de a-şi face patul dimineaţa.

Pe drum spre baie, pentru a face duş, Kim îi dădu un telefon instalatorului, Albert Bruer, care lucrase atât la casă cât şi la laborator. Îşi lăsă numărul pe robotul telefonic.

Albert o sună într-o jumătate de oră şi, până când Kim îşi termină micul dejun, el era la uşa ei. Merseră împreună la castel, în camioneta lui.

— Cred că ştiu care e problema, zise Albert. De fapt, o ştiam încă de pe vremea când trăia bunicul dumneavoastră. Conductele subterane. Sunt de fier şi unele au ruginit.

Albert o duse în toate băile din aripa servitorilor şi dădu la o parte capacul din locurile de acces. În fiecare, îi arătă lui Kim conductele ruginite.

— Pot fi reparate? întrebă Kim.

— Bineînţeles, răspunse Albert. Dar va fi nevoie de muncă. S-ar putea să ne ia, mie şi băiatului meu, o săptămână.

— Fă-o, spuse Kim. Am câţiva oameni care stau aici.

— Dacă e aşa, atunci pot să dau drumul la apă la etajul al treilea. Ţevile de acolo arată destul de bine. Poate că nu a stat nimeni acolo.

După ce plecă instalatorul, Kim merse până la laborator ca să-i anunţe pe bărbaţi că puteau folosi baia de la etajul al treilea. Nu mai fusese la laborator de mult şi nu era prea nerăbdătoare

să ajungă acolo. Niciodată nu se simţise binevenită.

— Kim! strigă David entuziasmat El o văzu primul când intră pe uşa care dădea din zona pustie a recepţiei în laboratorul propriu-zis. Ce surpriză plăcută!

David le strigă celorlalţi că venise Kim. Toţi, inclusiv Edward, abandonară ceea ce făceau şi veniră să o întâmpine. Kim simţi că se îmbujorează. Nu-i plăcea să fie în centrul atenţiei.

— Avem cafea proaspătă şi gogoşi, spuse Eleanor. Vrei şi tu?

Kim refuză, dar îi mulţumi, spunându-i că tocmai luase micul dejun. Îşi ceru scuze că îi deranja şi le spuse repede bărbaţilor soluţia problemei cu apa.

Ei se bucurară şi o asigurară că nu era nici o problemă să folosească baia de la etajul al treilea. Încercară chiar să o convingă să nu se mai obosească cu reparaţiile.

— Nu cred că ar trebui lăsate aşa, zise ea. Prefer să fie reparate.

Kim se pregăti să plece, dar ei nu o lăsară. Fiecare insistă să-i arate ce făcea.

David fu primul. O duse la masa lui de lucru şi o puse să se uite la un microscop de disecţie, explicându-i că ceea ce vedea era un preparat de ganglion abdominal, pe care îl luase de la o moluscă numită *Aplasia fasciata.* Apoi îi arătă printurile care arătau cum Ultra modula arderea spontană a anumitor celule neuronale din ganglion. Înainte ca ea să-şi dea seama la ce se uita, David îi luă printurile din mână şi o conduse într-un incubator de culturi de ţesuturi. Acolo îi dădu explicaţii cum evaluaseră culturile de ţesuturi pentru a vedea dacă sunt urme de toxicitate.

Apoi veni rândul Gloriei şi al lui Curt. Ei o duseră jos, în zona animalelor şi îi arătară câteva creaturi demne de milă: şobolani şi maimuţe stresate, care fuseseră crescute pentru a avea stări acute de anxietate. Apoi îi arătară animale asemănătoare care fuseseră tratate cu Ultra şi imipramină.

Kim încercă să pară interesată, dar experimentele pe animale o deranjau.

Francois o preluă de la Gloria şi Curt şi o conduse în camera ecranată, unde era izolat aparatul de rezonanţă magnetică nucleară. Apoi se porni să-i explice cum încerca să determine

structura proteinei de legătură pentru Ultra. Din păcate, Kim înţelese prea puţin din explicaţiile lui. Nu făcu decât să dea afirmativ din cap şi să zâmbească, de câte ori el se oprea.

Urmă Eleanor, care o conduse pe Kim înapoi sus, la terminalul ei. Îi ţinu un curs lung despre modelarea moleculară şi despre felul în care încerca să creeze medicamente prin permutări ale structurii de bază a medicamentului Ultra şi care ar putea să împărtăşească bioactivitatea acestuia.

În timp ce era condusă într-o parte şi în alta a laboratorului, Kim observă că cercetătorii erau nu numai prietenoşi, ci şi răbdători şi respectuoşi unul cu celălalt. Deşi ardeau de nerăbdare să-i facă pe plac, se resemnară să-şi aştepte rândul.

— A fost foarte interesant, zise Kim, când Eleanor îşi termină, în sfârşit, explicaţia. Kim porni înapoi spre uşă. Vă mulţumesc tuturor că v-aţi consumat timpul preţios ca să-mi prezentaţi laboratorul.

— Stai! spuse Francois.

Se repezi la birou, luă un teanc de fotografii şi se întoarse în fugă. Cu respiraţia întretăiată, i le arătă lui Kim şi o întrebă ce părere avea. Erau tomografii intens colorate.

— Sunt... Kim căută un cuvânt care să n-o facă de râs. Dramatice.

— Nu-i aşa? spuse Francois, înclinându-şi capul pentru a le privi dintr-un unghi puţin diferit. Parcă ar fi artă modernă.

— Ce anume arată? întrebă Kim.

Ar fi preferat să plece, dar toată lumea se uita la ea şi se simţi obligată să pună o întrebare.

— Culorile reprezintă concentraţiile de Ultra radioactiv, spuse Francois. Roşul arată concentraţia cea mai înaltă. Aceste imagini arată clar că medicamentul se localizează cu precădere în trunchiul cerebral superior, în creierul intermediar şi în sistemul limbic.

— Îmi aduc aminte că şi Stanton vorbea despre sistemul limbic la cina pe care am luat-o împreună, spuse Kim.

— Într-adevăr, zise Francois. Aşa cum sugera el, face parte din zonele mai primitive, reptiliene, ale creierului şi răspunde de funcţiile autonome, cum ar fi starea de spirit, emoţia, chiar şi mirosul.

— Şi sexul, completă David.

— Cum adică „reptiliene”? întrebă Kim.

Cuvântul avea o conotaţie neplăcută pentru ea. Niciodată nu-i plăcuseră şerpii.

— Termenul se referă la acele părţi ale creierului care seamănă cu creierul reptilelor, explică Francois. Desigur, e o simplificare excesivă, dar are o oarecare validitate. Deşi creierul uman a evoluat din acelaşi strămoş ca şi cel al reptilelor de astăzi, nu înseamnă că e un creier de reptilă, cu două emisfere cerebrale deasupra.

Toată lumea râse. Kim se trezi râzând şi ea. Era greu de rezistat bunei dispoziţii generale.

— În ceea ce priveşte instinctele primare, interveni Edward, noi, oamenii, le avem ca şi reptilele. Diferenţa e că ale noastre sunt acoperite de diferite grade de socializare şi civilizaţie. În traducere, asta înseamnă că emisferele cerebrale au conexiuni bine bătătorite care controlează comportamentul reptilian.

Kim se uită la ceas.

— Trebuie să plec, zise ea. Trebuie să prind trenul spre Boston.

Cu o asemenea scuză, Kim reuşi să scape din ghearele îndatoritoare ale cercetătorilor, deşi toţi o încurajară să mai vină. Edward o conduse afară.

— Chiar pleci la Boston? întrebă el.

— Da. Aseară m-am hotărât să mă întorc la Harvard, ca să mai încerc o dată. Am mai găsit o scrisoare în care se făcea referire la dovezile Elizabethei. Mi-a dat o nouă idee.

— Noroc, zise Edward. Distracţie plăcută.

O sărută şi se întoarse în laborator. N-o întrebă pe Kim despre ultima scrisoare.

Kim se întoarse acasă pe jos, cu un sentiment ciudat de amorţeală din cauza cordialităţii excesive a cercetătorilor. Poate era ceva cu ea. Nu-i plăcuse când erau distanţi, iar acum nu-i plăcea când erau prietenoşi. Era imposibil să-i facă cineva pe plac?

Cu cât se gândi mai mult, cu atât îşi dădu seama că avea ceva de-a face cu brusca lor uniformizare. Când îi cunoscuse prima oară, fusese şocată de excentricităţile şi ciudăţeniile

fiecăruia. Acum personalităţile lor se topiseră în aceeaşi amabilitate monotonă, care le ştergea individualitatea.

În timp ce se îmbrăca pentru călătoria la Boston, nu se putu abţine să nu se gândească la ceea ce se întâmplă pe domeniu. Simţi cum îi creşte nesiguranţa, aceeaşi anxietate care o determinase să se întâlnească cu Alice.

Kim intră în salon pentru a recupera un pulover, se opri sub portretul Elizabethei şi se uită la chipul feminin, dar hotărât, al strămoaşei ei. Expresia acesteia nu avea nici urmă de anxietate. Kim se întrebă dacă Elizabeth se simţise vreodată atât de neputincioasă ca ea.

Se urcă în maşină şi porni spre gară, fără să-şi poată lua gândul de la Elizabeth. Îşi dădu seama deodată că existau asemănări izbitoare între lumea ei şi cea a Elizabethei, în ciuda prăpastiei temporale uriaşe. Elizabeth fusese nevoită să trăiască sub permanenta ameninţare a raidurilor indiene, în timp ce Kim era conştientă de pericolul mereu prezent al violenţei. Pe atunci, fusese misteriosul şi înfricoşătorul spectru al variolei, acum era SIDA. Pe vremea ei se petrecuse prăbuşirea controlului puritanilor asupra societăţii şi expansiunea neîngrădită a materialismului; astăzi trecea stabilitatea războiului rece şi apăreau naţionalismele separatiste şi fundamentalismul religios. Pe atunci, rolul femeii era neclar şi în schimbare; la fel şi acum.

— Cu cât se schimbă lucrurile mai mult, cu atât rămân la fel, repetă Kim vechea zicală.

Se întrebă dacă toate aceste asemănări puteau avea vreo legătură cu mesajul pe care credea că Elizabeth încerca să i-l comunice peste secole. Cutremurându-se, se întrebă dacă nu o aştepta şi pe ea o soartă similară cu a Elizabethei. Asta încerca oare Elizabeth să-i spună? Putea fi un avertisment?

Din ce în ce mai supărată, făcu un efort conştient să-şi stăpânească gândurile obsesive. Reuşi până când se urcă în tren. După aceea, gândurile se întoarseră.

— Pentru Dumnezeu! rosti ea cu voce tare, atrăgând privirea suspicioasă a femeii care stătea lângă ea.

Se întoarse cu faţa spre fereastră. Îşi reproşă că îşi lăsa imaginaţia prea bogată să o ia razna. În fond, diferenţele dintre viaţa ei şi a Elizabethei erau mult mai mari decât asemănările,

mai ales în privinţa controlului. Elizabeth avusese prea puţin control asupra propriului ei destin. Fusese practic forţată să intre, la o vârstă fragedă, într-o căsătorie aranjată şi nu avusese la îndemână mijloace de contracepţie. În schimb, ea era liberă să-şi aleagă soţul şi să decidă dacă voia să aibă copii.

Aceste gânduri o ajutară să-şi păstreze calmul până când trenul se apropie de Gara de Nord din Boston. Apoi începu să se întrebe dacă era într-adevăr atât de liberă pe cât îi plăcea să creadă. Trecu în revistă câteva dintre deciziile majore din viaţa ei, ca de exemplu cea de a deveni asistentă, în loc să urmeze o carieră în artă sau design. Apoi îşi aminti că trăia cu un bărbat într-o relaţie care devenea tulburător de asemănătoare cu cea dintre ea şi tatăl ei. Mai mult, îşi aminti că se pricopsise cu un laborator pe domeniu şi cinci cercetători la castel, fără ca vreuna dintre aceste idei să fi fost a ei.

Trenul se opinti şi opri. Neatentă la tot ce o înconjura, porni spre metrou. Ştia care era problema. Aproape că auzea vocea lui Alice în surdină, spunând că personalitatea ei era de vină. Nu avea suficientă încredere în sine; era prea supusă; se gândea la nevoile celorlalţi şi le ignora pe ale sale. Toate acestea se adunau pentru a-i îngrădi libertatea.

Ce ironie, se gândi Kim. Personalitatea Elizabethei, deschisă şi hotărâtă, ar fi fost perfectă pentru lumea de azi, dar pe vremea aceea contribuise în mod sigur la moartea ei prematură. Pe de altă parte, personalitatea ei, mai ascultătoare şi mai supusă, ar fi fost potrivită pentru secolul al şaptesprezecelea, dar nu o ajuta prea mult în ziua de astăzi.

Cu o hotărâre proaspătă de a descoperi povestea Elizabethei, coborî din metrou şi traversă spre Harvard Square. După cincisprezece minute de la sosire, ajunse în biroul lui Mary Custland din Biblioteca Widener şi o aştepta pe Mary să termine de citit scrisoarea lui Jonathan.

— Casa asta a ta trebuie să fie o adevărată comoară de documente, zise ea, ridicându-şi privirea din pagină. Scrisoarea aceasta e nepreţuită.

O sună imediat pe Katherine Sturburg la birou şi o puse să o citească.

— Ce încântare! exclamă Katherine când termină.

Amândouă îi explicară lui Kim că scrisoarea era dintr-o perioadă a istoriei Harvardului din care se păstraseră foarte puţine materiale. O întrebară dacă puteau să o copieze şi Kim le spuse că da.

— Deci trebuie să găsim o referire la Rachel Bingham, zise Mary, aşezându-se la calculator.

— Asta sper, zise Kim.

Mary introduse numele, iar Kim şi Katherine se uitară peste umărul ei. Kim se pomeni că îşi ţinea pumnii strânşi, fără să-şi dea seama.

Pe ecran apărură două Rachel Bingham, dar amândouă erau din secolul al nouăsprezecelea şi nu aveau nici o legătură cu Elizabeth. Mary mai încercă şi alte variante, dar nu obţinu nimic.

— Îmi pare foarte rău, spuse Mary. Desigur, îţi dai seama că şi dacă găseam o referire la ea, incendiul din 1764 ar fi rămas o problemă insurmontabilă.

— Înţeleg, spuse Kim. De fapt, nu mă aşteptam să găsesc ceva, dar, după cum v-am spus la vizita anterioară, mă simt obligată să urmăresc orice fir nou.

— O să am grijă să mă uit prin sursele mele după noul nume, o asigură Katherine.

Kim le mulţumi amândurora şi plecă. Luă metroul înapoi până la Gara de Nord şi aşteptă trenul de Salem. În timp ce stătea pe peron, jură să-şi dubleze eforturile pentru a sorta harababura de hârtii de la castel în următoarele două zile. După ce se întorcea la serviciu, avea să aibă prea puţin timp pentru asta, cu excepţia zilelor libere.

O dată ajunsă pe domeniu, vru să meargă direct la castel, dar când ieşi dintre copaci văzu o maşină de poliţie din Salem parcată în faţa casei vechi. Curioasă să afle de ce se afla acolo, o luă în direcţia ei.

Când se apropie, îi văzu pe Edward şi pe Eleanor stând de vorbă cu doi poliţişti în mijlocul câmpului, la aproximativ cincizeci de iarzi de casă. Eleanor îl ţinea pe Edward pe după umeri.

Kim parcă lângă maşina de poliţie şi coborî. Cei de pe câmp fie nu o auziseră, fie erau prea preocupaţi pentru a o observa.

Curioasă, Kim porni spre ei. Apropiindu-se, văzu că atenţia le

era atrasă de ceva din iarbă.

Lui Kim i se tăie respiraţia când văzu la ce se uitau. Era Buffer. Sărmanul câine era mort. Dar ceea ce făcea privelişte a cu atât mai sinistră era faptul că avea carnea de pe picioarele din spate sfâşiată, iar oasele îi erau descoperite.

Kim îi aruncă o privire plină de compasiune lui Edward, care o salută calm, arătându-i că îşi revenise din şocul iniţial. Kim îi văzu urmele uscate de lacrimi pe obraji. Oricât ar fi fost de rău câinele, ştia că Edward ţinuse la el.

— Poate ar merita să punem un medic legist să examineze oasele, spunea Edward. Cineva ar putea recunoaşte urmele dinţilor pentru a ne spune ce specie de animal ar putea face aşa ceva.

— Nu ştiu cum ar reacţiona medicul legist dacă i-am cere să examineze un câine mort, zise unul din poliţişti, pe care îl chema Billy Selvey.

— Dar spuneaţi că aţi mai avut vreo două episoade similare în ultimele nopţi, zise Edward. Cred că e de datoria dumneavoastră să aflaţi ce fel de animal e de vină. Personal, cred că a fost fie alt câine, fie un raton.

Kim era impresionată de luciditatea lui Edward, în faţa pierderii pe care o suferise. Îşi revenise suficient pentru a purta o conversaţie tehnică asupra urmelor de dinţi de pe oasele dezgolite.

— Când aţi văzut ultima oară câinele? întrebă Billy.

— Aseară, răspunse Edward. De obicei, dormea cu mine, dar, poate, l-am lăsat afară. Nu-mi aduc aminte. Câteodată rămânea afară toată noaptea. Nu m-am gândit niciodată că ar putea fi o problemă, pentru că domeniul e foarte mare şi nu ar fi deranjat pe nimeni.

— Eu l-am hrănit pe la unsprezece şi jumătate aseară, interveni Kim. L-am lăsat în bucătărie mâncând.

— I-ai dat drumul afară? întrebă Edward.

— Nu, după cum am spus, l-am lăsat în bucătărie, răspunse Kim.

— Când m-am sculat azi-dimineaţă, nu l-am văzut, spuse Edward. Nu mi-am făcut probleme. Mi-am închipuit că o să apară la laborator.

— Aveţi cumva uşi pentru animale? întrebă Billy. Kim şi Edward spuseră nu în acelaşi timp. Aţi auzit ceva neobişnuit azi-noapte?

— Eu am dormit buştean, răspunse Edward. În ultima vreme dorm foarte adânc.

— Nici eu nu am auzit nimic, adăugă Kim.

— La secţie se vorbeşte că aceste incidente ar fi provocate de un animal turbat, spuse celălalt poliţist, pe care îl chema Harry Conners. Aveţi şi alte animale?

— Eu am o pisică, zise Kim.

— Vă sfătuiesc să o supravegheaţi din scurt în următoarele câteva zile, zise Billy.

Poliţiştii îşi puseră carnetele şi pixurile în buzunare, îşi luară rămas-bun şi porniră spre maşină.

— Ce faceţi cu corpul? strigă Edward. Nu vreţi să-l duceţi la medicul legist?

Cei doi ofiţeri se uitară unul la celălalt, sperând că celălalt va răspunde. În cele din urmă, Billy îi răspunse că era mai bine să nu-l ia.

Edward le făcu jovial cu mâna.

— Eu le dau un pont bun şi ei ce fac? spuse el. Pleacă.

— Ei bine, eu trebuie să mă întorc la lucru, vorbi Eleanor pentru prima oară. Se uită la Kim. Nu uita, ai promis că mai vii pe la laborator în curând.

— O să vin, promise Kim.

Era uimită de grija lui Eleanor, dar părea sinceră. Eleanor porni spre laborator.

Edward rămase pe loc, uitându-se la Buffer. Kim îşi întoarse privirea. Priveliştea era îngrozitoare şi îi întoarse stomacul pe dos.

— Îmi pare foarte rău pentru Buffer, spuse Kim şi îl luă pe Edward pe după umeri.

— A avut o viaţă bună, rosti Edward vesel. Cred că am să-i desprind picioarele din spate şi am să le trimit la un medic patolog pe care îl cunosc din facultate. Poate ne va spune ce fel de animal trebuie să căutăm.

Kim înghiţi în sec, auzind sugestia lui Edward. Nu se aştepta ca el să propună să mutileze şi mai mult câinele.

— Am o cârpă veche în maşină, zise Edward. O aduc să învelim corpul în ea.

Neştiind ce să facă, Kim rămase alături de rămăşiţele lui Buffer, în timp ce Edward se duse după prosopul cel vechi. Era răvăşită de soarta crudă a lui Buffer, dar Edward nu părea afectat. După ce îl înveliră pe Buffer în prosop, Kim îl însoţi pe Edward la laborator.

Când se apropiară de laborator, lui Kim îi trecu prin minte o posibilitate tulburătoare.

— Tocmai mi-a venit o idee, spuse ea Dacă moartea şi mutilarea lui Buffer au avut ceva de-a face cu vrăjitoria?

Edward se uită o clipă la ea, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Îi trebui câteva minute ca să se stăpânească. Între timp, Kim se trezi râzând la rândul ei, ruşinată că sugerase aşa ceva.

— Stai puţin, protestă Kim. Îmi amintesc că am citit undeva că magia neagră şi sacrificiul de animale merg mână în mână.

— Imaginaţia ta melodramatică mi se pare minunat de distractivă, reuşi Edward să spună, printre hohote de râs.

Când îşi recăpătă, în cele din urmă, controlul, îşi ceru iertare că râsese de ea. În acelaşi timp, îi mulţumi că îi adusese o clipă de relaxare comică.

— Spune-mi, zise el. Chiar crezi că, după trei sute de ani, diavolul s-a hotărât să se întoarcă în Salem şi că vrăjitoria este îndreptată împotriva mea şi a lui Omni?

— Eu am făcut doar asocierea dintre sacrificiul animal şi vrăjitorie, răspunse Kim. Nu m-am gândit prea mult la asta. Nici nu am vrut să spun că eu cred în ea, doar că cineva crede.

Edward îl puse jos pe Buffer şi o îmbrăţişă pe Kim.

— Cred că ai stat prea mult ascunsă în castel printre hârtii vechi. O dată ce lucrurile vor fi sub control cu Omni, plecăm în vacanţă, undeva unde putem sta întinşi la soare. Ce zici?

— Sună bine, aprobă Kim, întrebându-se totuşi cam la ce perioadă de timp se gândea Edward.

Kim nu ţinea deloc să-l vadă pe Edward disecându-l pe Buffer, aşa că rămase în faţa laboratorului în timp ce el intră. Se întoarse în câteva minute, cu corpul învelit în acelaşi prosop. Săpă o groapă superficială lângă intrarea în laborator. Cânt

termină cu îngroparea lui Buffer, îi spuse lui Kim să-l aştepte, pentru că uitase ceva. Intră înapoi în laborator.

Când ieşi, îi arătă lui Kim o sticluţă cu agent chimic pe care o adusese. Cu un gest larg, puse sticla la capul mormântului lui Buffer.

— Ce e asta? întrebă Kim.

— E un calmant chimic numit TRIS, spuse Edward. Un „buffer" pentru Buffer.

Apoi râse din toată inima, aproape la fel ca atunci când Kim vorbise despre vrăjitorie.

— Sunt impresionată cât de bine suporţi acest accident nefericit, îi spuse Kim.

— Sunt sigur că se datorează medicamentului Ultra, zise Edward, chicotind încă din cauza jocului de cuvinte. Când am auzit prima oară ce se întâmplase am fost zdrobit. Buffer făcea parte din familie. Dar durerea îngrozitoare pe care am simţit-o mi-a trecut repede. Adică, îmi pare încă rău că a murit, dar nu mai simt acel gol cumplit care însoţeşte durerea. Pot să recunosc, în mod raţional, că moartea face parte în mod firesc din viaţă. În fond, Buffer a dus o viaţă bună pentru un câine şi nu era cel mai simpatic câine din lume.

— A fost un animal loial, zise Kim.

Nu era momentul să-i spună adevăratele ei sentimente faţă de animal.

— Ăsta e un alt exemplu pentru care ar trebui să încerci Ultra, spuse Edward. Iţi garantez că te va calma. Cine ştie, poate chiar îţi va limpezi mintea suficient de mult pentru a te ajuta în încercarea de a descoperi adevărul despre Elizabeth.

— Cred că numai munca poate face asta, replică Kim.

Edward o sărută scurt, îi mulţumi din suflet pentru sprijinul ei moral şi dispăru înapoi în laborator. Kim se răsuci şi porni spre castel. Nu parcursese decât o distanţă scurtă, când începu să-şi facă griji pentru Sheba. Deodată, îşi aduse aminte că lăsase pisica afară noaptea trecută, după ce-l hrănise pe Buffer şi n-o mai văzuse în dimineaţa aceea.

Intră în casă şi o strigă pe Sheba. Urcă repede scările şi intră în dormitor. Spre uşurarea ei, văzu pisica încolăcită ca un covrig de blană, în mijlocul patului. Se repezi la ea şi o mângâie. Sheba

îi aruncă una dintre privirile ei ofensate că fusese deranjată.

După ce o mângâie câteva minute, Kim merse la birou. Cu mâinile tremurătoare, ridică cutia de Ultra pe care o pusese acolo în seara dinainte. Scoase din nou o capsulă albastră şi o examină. Tânjea pentru o clipă de relaxare. Dezbătu ideea de a încerca medicamentul pentru douăzeci şi patru de ore, ca să vadă cum avea să o ajute. Capacitatea lui Edward de a trece peste moartea lui Buffer era o mărturie impresionantă. Ajunse chiar până la a-şi aduce un pahar cu apă.

Dar nu luă capsula. În schimb, începu să se întrebe dacă reacţia lui Edward nu era prea moderată. Lecturile şi intuiţia ei îi spuneau că o anumită doză de durere este necesară pentru psihicul uman. Asta o făcu să se întrebe dacă blocarea suferinţei normale nu avea să aibă consecinţe în viitor.

Cu acest gând în minte, puse capsula la loc în cutie şi riscă o noua vizită la laborator. De teamă să nu fie acaparată din nou de demonstraţiile interminabile ale echipei lui Edward, se furişă, la propriu, în clădire.

Din fericire, la etajul superior nu erau decât Edward şi David, iar ei se aflau la capetele opuse ale încăperii uriaşe. Reuşi să-i facă semn lui pe Edward, fără ca ceilalţi să ştie că era acolo. Când Edward o văzu şi începu să-i răspundă, Kim îi făcu semn să tacă din gură. Îl luă de mână şi îl conduse afară din clădire.

După ce uşa laboratorului se închise în spatele lor, Edward zâmbi şi o întrebă:

— Ce Dumnezeu te-a apucat?

— Vreau să vorbesc cu tine, îi explică Kim. Mi-a venit o idee pe care ai putea să o incluzi în protocolul clinic al medicamentului Ultra.

Îi povesti lui Edward ideea ei despre durere şi extinse noţiunea pentru a include anxietatea şi melancolia, spunându-i că doze moderate din aceste sentimente dureroase puteau avea un rol pozitiv pentru a motiva evoluţia, creşterea şi creativitatea umană. Încheie spunând:

— Mă îngrijorează ca nu cumva administrarea unui medicament precum Ultra, care atenuează aceste stări psihice, să nu aibă un preţ ascuns de plătit şi să nu provoace un efect secundar extrem de negativ, care să nu poată fi anticipat.

Edward zâmbi şi dădu încet afirmativ din cap. Era impresionat.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, zise el. E o idee interesantă, dar eu nu o împărtăşesc. Vezi, se bazează pe o premisă falsă şi anume că mintea ar fi cumva, în mod mistic, separată de corpul material. Această ipoteză veche a fost demitizată de experienţe recente care au arătat că mintea şi trupul sunt una în ceea ce priveşte starea de spirit şi emoţia. S-a dovedit că emoţia este determinată biologic prin faptul că este afectată de medicamente precum Prozacul, care modifică nivelul neurotransmiţătorilor. Aceasta a revoluţionat ideile despre funcţionarea creierului.

— Este un mod de gândire dezumanizant, se plânse Kim.

— Lasă-mă să reformulez, reluă Edward. Despre durerea fizică ce zici? Crezi că pentru aceasta ar trebui luate calmante?

— Durerea fizică e altceva, zise Kim, dar îşi dădea seama de capcana filosofică pe care i-o întindea Edward.

— Nu cred. Şi durerea fizică este biologică. De vreme ce durerea psihică şi cea fizică sunt amândouă biologice, ar trebui tratate la fel şi anume cu medicamente bine realizate care ţintesc acele părţi ale creierului responsabile pentru acestea.

Kim se simţi frustrată. Voia să-l întrebe unde ar fi ajuns lumea dacă Mozart şi Beethoven ar fi luat medicamente pentru anxietate sau depresie. Dar nu rosti nimic. Ştia că nu avea nici un rost. Omul de ştiinţă din Edward îl orbea.

Edward o îmbrăţişă exuberant pe Kim şi îi spuse din nou cât de mult aprecia interesul ei pentru munca lui. Apoi o mângâie pe creştetul capului.

— Mai stăm de vorbă pe tema asta dacă vrei, spuse el. Dar acum trebuie să mă întorc la lucru.

Kim îşi ceru iertare că-l deranjase şi porni înapoi spre casă.

15

Joi, 29 septembrie 1994

În următoarele câteva zile, Kim se simţi din nou tentată de câteva ori să ia Ultra. Anxietatea din ce în ce mai puternică începuse să-i afecteze somnul. Dar, de fiecare dată când era pe punctul de a lua medicamentul, dădea înapoi.

Încercă, în schimb, să-şi folosească anxietatea ca pe un stimulent. În fiecare zi, petrecea mai mult de zece ore lucrând la castel şi nu se oprea decât atunci când nu mai putea să vadă scrisul de mână de pe pagini. Din păcate, eforturile ei intensificate nu-i serviră la nimic. Începu să-şi dorească să găsească orice material din secolul al şaptesprezecelea, chiar dacă nu avea nici o legătură cu Elizabeth, numai pentru a-i da curaj.

Prezenţa instalatorilor se dovedi mai curând un amuzament decât un deranj. De fiecare dată când lua o pauză, avea cel puţin cu cine să stea de vorbă. O vreme îi urmări chiar la lucru, intrigată de utilizarea lămpii de sudură pentru lipirea ţevilor de cupru.

Singura dovadă pe care o observă, a faptului că cercetătorii dormeau la castel, erau urmele de noroi care veneau de la intrările ambelor aripi. Deşi se aşteptase la ceva mizerie, i se păru surprinzător de nepoliticos să găsească atât de mult noroi.

Edward continuă să fie la fel de vorbăreţ, fericit şi atent. Cu un gest care îi aduse aminte de primele zile ale relaţiei lor, Edward îi trimise marţi chiar şi un buchet mare de flori, cu un bilet pe care scria: *Cu dragoste şi recunoştinţă.*

Singura schimbare în comportamentul lui apăru joi dimineaţă, când Kim era pe punctul de a pleca de acasă la castel.

Edward intră pe uşa din faţă, ca o vijelie. Evident iritat, îşi

trânti agenda pe masă, lângă telefon, ceea ce o nelinişti imediat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— La naiba, sigur că s-a întâmplat, replică el. Trebuie să vin până aici pentru a da un telefon. Când îl folosesc pe cel de la laborator, toţi nesuferiţii ăia ascultă ce vorbesc. Mă scot din minţi.

— De ce nu foloseşti telefonul de la recepţie, unde nu e nimeni? întrebă Kim.

— Mă ascultă şi acolo.

— Prin perete? întrebă ea.

— Trebuie să-l sun pe nenorocitul de preşedinte al Oficiului pentru Licenţe de la Harvard, se plânse Edward, ignorând comentariul lui Kim. Ticălosul a lansat o vendetă personală împotriva mea.

Edward deschise agenda pentru a găsi numărul.

— Poate vrea doar să-şi facă datoria, zise Kim, ştiind că aceasta era o controversă fără sfârşit.

— Crezi că-şi face datoria suspendându-mă pe mine? strigă Edward. Incredibil! N-aş fi crezut niciodată că birocratul acela cretin are tupeul să-mi facă aşa ceva.

Kim simţi că i se accelerează pulsul. Tonul lui Edward îi aminti de scena în care spărsese paharul în dormitor. Îi era frică să mai spună ceva.

— Ce să-i faci? zise el pe un ton perfect calm. Zâmbi. Aşa e viaţa. Cu suişurile şi coborâşurile ei.

Se aşeză şi formă numărul. Kim îşi permise să se relaxeze puţin, dar nu-l scăpă pe Edward din ochi. Îi ascultă convorbirea civilizată, pe care o avu cu omul pe care tocmai îl înjurase.

— Dacă tot sunt aici, zise el, dau o fugă până sus, să string rufele de la uscătorie, pe care m-ai rugat să le string ieri.

Porni spre scări.

— Dar ai adunat rufele de la uscătorie, zise Kim. Probabil că ai făcut-o în dimineaţa asta, pentru că le-am găsit când m-am trezit.

Edward se opri şi clipi din ochi, ca şi cum n-ar fi înţeles.

— Da? întrebă el. Apoi adăugă: Bravo mie! Oricum, trebuie să mă întorc la laborator.

— Edward? strigă Kim, înainte ca el să ajungă la uşa de la intrare. Te simţi bine? Ai început să uiţi diverse mărunţişuri.

Edward râse.

— E adevărat. Am fost cam uituc. Dar niciodată nu m-am simţit mai bine. Sunt doar preocupat. Dar se vede lumina de la capătul tunelului şi în curând vom fi cu toţii foarte bogaţi. Inclusiv tu. Am vorbit cu Stanton să-ţi dăm câteva acţiuni şi a fost de acord. Aşa că vei lua şi tu parte la marele câştig.

— Sunt măgulită.

Se duse la fereastră şi se uită după Edward, care se întorcea la laborator. Îl urmări tot drumul, gândindu-se la comportamentul lui. Acum era mai drăguţ cu ea, în general, dar era totodată şi mai imprevizibil.

În urma unui impuls, Kim îşi luă cheile de la maşină şi plecă în oraş. Trebuia să vorbească cu un specialist în a cărui opinie să aibă încredere. Kinnard era încă în zonă. Îi trimise un mesaj pe pager, de la telefonul de la recepţia spitalului din Salem.

O jumătate de oră mai târziu, el veni la bufetul spitalului. Era îmbrăcat în halatul de la chirurgie, pentru că ieşise direct din operaţie. Ea stătea în faţa unei căni de ceai.

— Sper că nu te deranjez foarte tare, zise ea în momentul în care el se aşeză în faţa ei.

— Mă bucur să te văd, spuse el.

— Vreau să te întreb ceva. Poate fi uitarea un efect secundar al medicamentelor psihotrope?

— Absolut, răspunse el. Dar trebuie să nuanţez, spunând că o mulţime de lucruri pot afecta memoria scurtă. E un simptom foarte nespecific. Să înţeleg că Edward are astfel de probleme?

— Pot conta pe discreţia ta?

— Asta ţi-am spus deja, răspunse Kinnard. Edward şi echipa lui încă mai iau medicamentul? Kim dădu afirmativ din cap. Sunt nebuni, spuse Kinnard. Se joacă cu focul. Ai observat şi alte efecte?

Kim râse scurt.

— Nu-ţi vine să crezi. Toţi s-au schimbat în mod radical, înainte de a începe să ia medicamentul, tot timpul erau iritaţi şi ţâfnoşi. Acum sunt într-o dispoziţie excelentă. Se poartă ca şi cum ar fi toţi la bal, deşi continuă să muncească în acelaşi ritm

febril.

— Ăsta pare a fi un efect bun.

— Dintr-un anumit punct de vedere, recunoscu Kim. Dar, după ce stai cu ei un timp, ai un sentiment ciudat, ca şi cum ar fi toţi prea asemănători şi plicticoşi, în ciuda veseliei lor şi a zelului cu care muncesc.

— Acum parcă am fi în *Brave New World,* zise Kinnard chicotind.

— Nu râde. Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Dar asta e o problemă mai mult filosofică şi nu mă preocupă imediat. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că Edward a început să uite tot felul de lucruri mărunte. Şi pare să se agraveze. Nu ştiu dacă şi ceilalţi suferă de acelaşi lucru.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Kinnard.

— Nu ştiu. Speram ca tu să-mi confirmi sau să-mi risipeşti, în mod categoric, temerile. Presupun că nu poţi face nici una, nici alta.

— Nu în mod cert, recunoscu Kinnard. Dar pot să-ţi spun un lucru la care să te gândeşti. Percepţiile sunt influenţate extraordinar de mult de aşteptări. De aceea s-au instituit, în cercetarea medicală, studiile paralele. E posibil ca efectele negative la care te aştepţi de la medicamentul lui Edward să influenţeze ceea ce vezi. Ştiu că Edward e extraordinar de inteligent şi nu cred că şi-ar asuma un risc absurd.

— Ai dreptate, spuse Kim. E adevărat că, în acest moment, nu mai ştiu ce văd. S-ar putea să-mi imaginez eu totul, dar nu cred.

Kinnard se uită la ceasul de pe perete şi se scuză pentru că avea un caz.

— Îmi pare rău că trebuie să plec. Dar sunt aici pentru următoarele câteva zile, dacă vrei să mai vorbim. Dacă nu, ne vedem la SICU, în Boston.

La despărţire, Kinnard îi strânse mâna. Ea îi răspunse la fel şi îi mulţumi pentru că o ascultase.

Întoarsă pe domeniu, merse direct la castel. Schimbă câteva cuvinte cu instalatorii, care insistară că făceau progrese, dar mai aveau nevoie de trei zile pentru a termina. Sugerară, de asemenea, că ar fi bine să verifice şi aripa de oaspeţi, pentru aceeaşi problemă. Kim le spuse să facă tot ce credeau că e

necesar.

Înainte de a coborî în pivniţă, inspectă intrările în cele două aripi. Când o văzu pe cea de la intrarea servitorilor, se îngrozi. Nu era numai noroi pe scări, ci şi câteva beţe şi frunze. În colţul de lângă uşă era chiar şi o cutie goală de mâncare chinezească la pachet.

Înjurând în şoaptă, se duse la debaraua cu unelte de curăţat, luă o cârpă şi o găleată şi şterse scara. Noroiul fusese cărat până la etajul întâi.

După ce curăţă tot, merse la uşa din faţă, luă preşul de la intrare şi îl duse la intrarea din aripa servitorilor. Voia să pună şi un bilet, dar apoi se gândi că preşul era un mesaj suficient.

În cele din urmă, coborî în adâncimea pivniţei şi se apucă de treabă. Deşi nu găsi nici un document care să fie măcar aproape de secolul al şaptesprezecelea, concentrarea o ajută să-şi elibereze mintea de probleme şi începu să se relaxeze uşor.

La ora unu, făcu o pauză. Se întoarse la casa cea veche şi-i dădu drumul Shebei afară, în timp ce mâncă. Înainte de a se întoarce la castel, se asigură că pisica era înapoi în casă. La castel, stătu de vorbă cu instalatorii câteva minute şi îl privi pe Albert cum suda cu îndemânare conductele de apă. În cele din urmă, se întoarse la lucru, de data aceasta în pod.

Era din nou pe punctul de a se descuraja, când găsi un dosar întreg cu materiale din perioada care o interesa. Îl cără bucuroasă în dreptul unui ochi de geam.

Nu se miră să vadă că hârtiile erau legate de afaceri. Câteva purtau scrisul uşor de recunoscut al lui Ronald. Apoi îşi ţinu respiraţia. Dintre documentele de vamă şi chitanţele de încărcătură, scoase o hârtie personală. Era o scrisoare pentru Ronald de la Thomas Goodman.

17 *august, 1692*
Oraşul Salem

Domnule,

Multe nenorociri s-au abătut asupra oraşului nostru cu frică de Dumnezeu. A fost o mare durere pentru mine, în care am fost

implicat fără să vreau. Mă doare inima că v-aţi supărat pe mine din cauza datoriei mele de membru al congregaţiei şi aţi refuzat să staţi de vorbă cu mine in probleme de interes comun. E adevărat că am mărturisit, cu bună credinţă şi în numele lui Dumnezeu, la procesul răposatei dumneavoastră soţii. La cererea dumneavoastră, am trecut din când în când pe la casa dumneavoastră ca să-mi ofer ajutorul, dacă era nevoie. În acea zi blestemată, am găsit uşa întredeschisă, deşi peste ţinut se lăsase un frig cumplit şi masa încărcată cu mâncare şi vase ca şi cum cineva tocmai s-ar fi întrerupt din mâncat, dar alte obiecte erau răsturnate sau chiar sparte şi pe podea erau picături de sânge. M-am temut de un atac al indienilor şi pentru siguranţa familiei dumneavoastră. Dar pe copii, atât cei naturali, cât şi fetele refugiate, i-am văzut ascunzându-se înfricoşaţi sus; ei mi-au spus că buna dumneavoastră soţie făcuse o criză în timp ce mânca, ieşindu-şi din fire şi fugise în adăpostul pentru animale. Tremurând, m-am dus acolo şi am strigat-o în întuneric. Atunci a venit spre mine ca o sălbatică şi m-a speriat tare. Pe mâini şi pe rochie avea sânge şi i-am văzut opera. Cu sufletul tulburat, am liniştit-o, riscându-mi propria viaţi. Acelaşi lucru l-am făcut şi cu animalele, care erau toate speriate, dar întregi. Aceste lucruri le-am mărturisit adevărat, în numele lui Dumnezeu.

Rămân vecinul şi prietenul dumneavoastră,
Thomas Goodman.

— Săracii oameni, murmură Kim.

Această scrisoare se apropia cel mai mult de o descriere personală a ororii proceselor de vrăjitorie din Salem, iar Kim simţi compasiune pentru toţi cei implicaţi. Îşi dădea seama că Thomas era nedumerit şi afectat de faptul că fusese prins între prietenie şi ceea ce el credea că era adevărul. Apoi compătimirea ei se îndreptă spre sărmana Elizabeth, care fusese înnebunită de ciupercă într-atât, încât îşi terorizase propriii copii. Îi era uşor să înţeleagă cum gândirea secolului al şaptesprezecelea putuse atribui un asemenea comportament inexplicabil şi îngrozitor vrăjitoriei.

În mijlocul acestor sentimente, Kim îşi dădu seama că

scrisoarea aducea ceva nou şi tulburător. Era menţiunea sângelui şi a violenţei pe care acesta o presupunea. Nici măcar nu voia să-şi închipuie ce ar fi putut face Elizabeth în adăpostul animalelor, dar trebui să admită că putea fi important.

Se uită din nou la scrisoare. Reciti fraza în care Thomas spunea că toate animalele erau întregi, în ciuda prezenţei sângelui. Părea de neînţeles, doar dacă Elizabeth nu se rănise singură. Ideea automutilări o cutremură pe Kim. Posibilitatea era susţinută şi de faptul că Thomas menţiona picături de sânge pe podeaua casei. Dar sângele din casă era pomenit în aceeaşi propoziţie cu obiectele sparte, sugerând că picăturile puteau proveni de la o rană accidentală.

Kim suspină. Gândurile i se amestecară, dar un lucru era clar. Efectul ciupercii era acum asociat cu violenţa şi ea consideră că Edward şi ceilalţi trebuia să afle imediat.

Strângând scrisoarea în mână, se năpusti din castel şi aproape alergă până la laborator. Când intră, avea respiraţia tăiată. Fu luată imediat prin surprindere: nimerise în mijlocul unei sărbători.

Toată lumea o întâmpină cu mare veselie şi o trase până la o masă de laborator pe care desfăcuseră o sticlă de şampanie, încercă să refuze o cupă plină, dar ei nici nu voiră să audă. Se simţi din nou ca între nişte puşti de liceu agitaţi.

Imediat ce reuşi, îşi croi drum până la Edward pentru a-l întreba ce se întâmplă.

— Eleanor, Gloria şi Francois tocmai au făcut dovadă de mare virtuozitate chimică, îi explică Edward. Au determinat structura uneia dintre proteinele de legătură ale medicamentului Ultra. E un salt uriaş înainte care ne va permite să modificăm Ultra dacă e nevoie sau să creăm alte medicamente posibile care să se lege în aceleaşi locuri.

— Mă bucur pentru voi, zise Kim. Dar vreau să-ţi arăt ceva ce cred că ar trebui să vezi.

Îi dădu scrisoarea. Edward se uită repede peste ea. Când îşi ridică privirea spre Kim, îi făcu cu ochiul.

— Felicitări, spuse el. Asta e cea mai bună de până acum. Apoi se întoarse spre grup şi strigă: Hei, ascultaţi aici! Kim a găsit cea mai bună dovadă că Elizabeth a fost otrăvită cu

ciuperca. Va fi chiar mai bună decât însemnarea din jurnal pentru articolul pe care intenţionez să-l public în *Science.*

Cercetătorii se adunară plini de interes în jurul lor. Edward le dădu scrisoarea şi îi încurajă pe toţi să o citească.

— E perfectă, zise Eleanor şi i-o dădu lui David. Menţionează chiar că mâncase. E o descriere foarte vie a vitezei cu care acţionează alcaloidul. Probabil că tocmai luase o înghiţitură de pâine.

— Bine că ai eliminat efectul halucinogen, spuse David. N-aş vrea să mă trezesc cu vacile.

Toată lumea râse, în afară de Kim. Se uită la Edward şi, după ce aşteptă să se oprească din râs, îl întrebă dacă sugestia de violenţă din scrisoare nu-l deranja.

Edward luă înapoi scrisoarea şi o citi mai atent.

— Să ştii că ai dreptate, îi spuse el lui Kim după ce o citi a doua oară. Nu cred că ar trebui să folosesc scrisoarea asta în articol. S-ar putea să ne facă probleme nedorite. Acum câţiva ani a circulat un zvon nefericit pe la emisiunile TV că Prozacul ar provoca violenţă. A fost o problemă până când zvonul a fost infirmat statistic. Nu vreau ca aşa ceva să se întâmple cu Ultra.

— Dacă alcaloidul neprelucrat provoca violenţă, înseamnă că trebuie să fi fost aceeaşi catenă care provoca şi halucinaţiile, zise Gloria. Ai putea menţiona asta în articol.

— De ce să risc? spuse Edward. Nu vreau să ofer nici cea mai mică idee vreunui ziarist turbat care să agite spectrul violenţei.

— Poate că problema violenţei ar trebui inclusă în protocolul clinic, sugeră Kim. În felul acesta, dacă întrebarea se ridică vreodată, veţi avea deja informaţiile.

— Să ştii că e o idee al naibii de bună, aprobă Gloria.

Câteva minute, grupul discută în mod favorabil sugestia lui Kim. Încurajată că oamenii o ascultau, ea le sugeră să includă şi pierderile de memorie. Pentru a-şi susţine afirmaţia, le povesti episoadele recente ale lui Edward.

Edward râse din toată inima, împreună cu ceilalţi.

— Şi ce dacă m-am spălat pe dinţi de două ori? zise el, provocând noi hohote de râs.

— Eu cred că includerea pierderilor de memorie în protocolul clinic, alături de violenţă, e o idee la fel de bună, sugeră Curt. Şi

David a devenit la fel de uituc. Am observat, pentru că suntem vecini apropiaţi la castel.

— Tu vorbeşti, chicoti David.

Apoi le povesti că, în seara dinainte, Curt o sunase pe prietena lui de două ori, pentru că uitase că o sunase prima oară.

— Pun pariu că ai dat-o gata, spuse Gloria.

Curt îl lovi în joacă pe David în umăr.

— N-ai fi observat dacă nu ai fi făcut şi tu acelaşi lucru, în seara dinainte, cu soţia ta.

Urmărindu-i pe Curt şi pe David cum se ciondăneau în joacă, Kim observă că cel dintâi avea degetele pline de tăieturi şi zgârieturi. Reflexul ei de asistentă fu să-şi exprime îngrijorarea şi să-şi ofere ajutorul.

— Mulţumesc, dar nu e atât de grav pe cât pare, zise Curt. Nu mă deranjează deloc.

— Ai căzut de pe motocicletă?

Curt râse.

— Sper că nu, spuse el. Nu-mi aduc aminte cum m-am rănit.

— E un risc profesional, zise David, arătându-şi degetele, care arătau asemănător, dar nu la fel de grav. Nu demonstrează decât că muncim de ne tocim degetele.

— De vină e presiunea faptului că muncim nouăsprezece ore pe zi, interveni Francois. E de minune că funcţionăm totuşi atât de bine.

— Mie mi se pare că pierderile de memorie trebuie să fie un efect secundar al medicamentului Ultra, zise Kim. Se pare că le aveţi cu toţii.

— Eu nu, spuse Gloria.

— Nici eu, adăugă Eleanor. Mintea şi memoria mi s-au ascuţit considerabil de când iau Ultra.

— La fel şi mie, spuse Gloria. Cred că Francois are dreptate. Muncim prea mult.

— Stai puţin Gloria, zise Eleanor. Tu *ai avut* pierderi de memorie. Alaltăieri dimineaţă nu ţi-ai lăsat halatul la baie şi, după două minute, ai făcut o criză pentru că nu era atârnat pe uşa de la dormitor?

— N-am făcut nici o criză, o contrazise în glumă Gloria. Şi, în

plus, nu e acelaşi lucru. Eu îmi pierd halatul cu mult dinainte de a lua Ultra.

— Cu toate acestea, spuse Edward, Kim are dreptate. Pierderile de memorie de scurtă durată ar putea fi legate de Ultra şi, în acest caz, ar trebui incluse în protocolul clinic. Dar nu e ceva care să ne îngrijoreze. Chiar dacă se dovedeşte că pot apărea uneori, este, cu siguranţă, un risc acceptabil, în lumina capacităţii medicamentului Ultra de a îmbunătăţi activitatea minţii, în general.

— Sunt de acord, zise Gloria. E ca şi cum Einstein ar fi uitat lucruri mărunte de zi cu zi, în timp ce formula teoria relativităţii. Mintea alege informaţiile cele mai valoroase pe care să le păstreze în procesor, iar de câte ori te speli pe dinţi nu e chiar atât de important.

Uşa de la intrare se închise cu zgomot şi le atrase atenţia tuturor, căci laboratorul avea foarte puţini vizitatori. Toţi ochii se întoarseră spre uşa de la recepţie. Aceasta se deschise şi Stanton îşi făcu apariţia.

Cercetătorii îl întâmpinară cu trei urale spontane. Stanton se opri nedumerit din mers.

— Ce se întâmplă aici? întreba el. Astăzi nu lucrează nimeni?

Eleanor îi întinse o cupă de şampanie.

— Un mic toast, zise Edward, ridicându-şi paharul. Să bem în cinstea firii tale cicălitoare care ne-a îndemnat să luăm Ultra. În fiecare zi culegem roadele. Printre chicoteli, toată lumea sorbi din şampanie, inclusiv Stanton. A fost un mare avantaj, continuă Edward. Ne luăm sânge unii altora şi păstrăm probe de urină pentru teste.

— Toţi, mai puţin Francois, îl tachină Gloria pe francez. El uită de cele mai multe ori.

— E adevărat că am avut o mică problemă în această privinţă, recunoscu Edward. Dar am rezolvat-o, lipind colacul de la toaletă şi punând un afiş pe care scrie: „Ţine-te!”

Râseră din nou cu toţii. Gloria şi David fură nevoiţi să-şi pună paharele jos, ca să nu le verse.

— Dar ştiu că sunteţi un grup vesel, comentă Stanton.

— Avem şi de ce, zise Edward.

Apoi îi spuse lui Stanton vestea cea bună despre descoperirea

structurii proteinei de legătură. Recunoscu meritul parţial al medicamentului Ultra de a le fi ascuţit gândirea.

— E o veste minunată, într-adevăr! spuse Stanton.

Avu grijă să treacă pe la Gloria, Eleanor şi Francois pentru a le strânge mâna fiecăruia. Apoi îi spuse lui Edward că voia să stea de vorbă cu el.

Kim plecă, folosind sosirea lui Stanton ca scuză. Era mulţumită de vizita la laborator; avea sentimentul că realizase ceva sugerându-le să includă violenţa şi pierderea memoriei de scurtă durată în evaluarea clinică a medicamentului Ultra.

Kim porni înapoi spre castel. Primul lucru pe care voia să-l facă era să pună scrisoarea lui Thomas Goodman în cutia Bibliei, alături de celelalte mărturii despre Elizabeth. Apropiindu-se, văzu maşina poliţiei din Salem ieşind dintre copaci. Şoferul o văzu, pentru că maşina întoarse imediat pe drumul spre castel, în direcţia ei.

Kim se opri şi aşteptă. Maşina opri şi din ea coborâră cei doi poliţişti care răspunseseră apelului în cazul lui Buffer.

Billy îşi atinse marginea cozorocului într-un fel de salut, răspunzând salutului lui Kim.

— Sper că nu vă deranjăm, zise Billy.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Kim.

— Voiam să vă întrebăm dacă aţi mai avut necazuri de la moartea câinelui. E o adevărată explozie de vandalism în zonă, ca şi cum Halloween ar fi venit cu o lună mai devreme.

— Halloween e o sărbătoare importantă aici în Salem, spuse Harry. E o perioadă pe care noi, cei din forţele de ordine, am ajuns să o urâm.

— Ce fel de vandalism? întrebă Kim.

— Prostiile obişnuite, spuse Billy. Coşuri de gunoi răsturnate, gunoaiele împrăştiate. De asemenea, au mai dispărut animale, iar corpurile unora au fost găsite peste drum, în Cimitirul Greenlawn.

— Încă ne temem să nu fie un animal turbat prin zonă, adăugă Harry. Ar fi bine să vă ţineţi pisica în casă, mai ales având în vedere mărimea proprietăţii dumneavoastră şi suprafaţa mare împădurită.

— Credem că şi câţiva copii din oraş s-au implicat în răfuială,

ca să spun aşa, zise Billy. Imită ceea ce face animalul. E prea mult pentru un singur animal. Vreau să spun, câte coşuri de gunoi poate răvăşi un raton într-o noapte?

— Vă mulţumesc că aţi venit să mă avertizaţi, spuse Kim. N-am mai avut probleme de la moartea câinelui, dar o să am grijă să-mi ţin pisica în casă.

— Dacă aveţi necazuri, vă rog să ne sunaţi, zise Harry. Vrem să dăm de cap acestei probleme până nu ne scapă de sub control.

Kim privi maşina de poliţie care întoarse şi porni spre ieşirea de pe domeniu. Era pe punctul de a intra în castel, când îl auzi pe Stanton strigând. Se răsuci şi îl văzu venind dinspre laborator.

— Ce naiba căuta poliţia aici? întrebă el când ajunse destul de aproape ca să poată fi auzit Kim îi spuse că se temeau că un animal turbat umbla prin zonă. Întotdeauna se întâmplă ceva, continuă Stanton. Ascultă, vreau să vorbim despre Edward. Ai un minut?

— Sigur, răspunse Kim, întrebându-se despre ce era vorba. Unde vrei să stăm de vorbă?

— Aici e perfect, zise Stanton. De unde să încep? Rămase un minut cu privirea în gol şi apoi se uită în ochii lui Kim. Sunt puţin uimit de Edward şi de ceilalţi în ultima vreme. De câte ori vin la laborator, mă simt în contrast cu ei. Acum vreo două săptămâni era ca la morgă acolo. Acum e de-a dreptul ciudat cât de bine se distrează. E ca un fel de vacanţă, doar că muncesc la fel de mult sau chiar mai mult decât înainte. Şi umorul lor e greu de urmărit, pentru că sunt al naibii de deştepţi şi de spirituali. De fapt, mă face să mă simt prost să stau pe acolo. Stanton râse strâmb înainte de a continua. Edward a devenit atât de expansiv şi de insistent, încât începe să semene cu mine!

Kim îşi duse mâna la gură şi râse printre degete de clarviziunea autocritică a lui Stanton.

— Nu e de râs, se plânse Stanton, dar râdea la rândul lui. Nu mai urmează decât ca Edward să vrea să devină investitor capitalist. S-a lăsat dus de valul afacerilor şi, din păcate, aici nu suntem de aceeaşi părere. Acum ne certăm cum e mai bine să strângem capital. Bunul doctor a devenit atât de lacom, încât nu

mai vrea să sacrificăm nici o acţiune. S-a transformat peste noapte dintr-un academician ascetic într-un capitalist nesăţios.

— De ce îmi spui mie asta? întrebă Kim. Eu nu am nimic de-a face cu Omni şi nici nu vreau să am.

— Speram că ai putea să stai de vorbă cu Edward, zise Stanton. Nu pot să fiu de acord, cu bună ştiinţă, să împrumutăm bani din surse obscure prin intermediul băncilor străine şi îmi pare rău că am adus vorba despre această posibilitate. E prea riscant. Şi nu mă refer la riscuri financiare. Ne riscăm viaţa. Pur şi simplu, nu merită. Vreau să spun că aspectul financiar al acestei afaceri ar trebui să fie lăsat în seama mea, aşa cum aspectul ştiinţific ar trebui lăsat în seama lui Edward.

— Edward ţi se pare uituc? întrebă Kim.

— La naiba, nu! replică Stanton. E iute ca săgeata. Doar că nu e prea versat în secretele lumii financiare.

— Cu mine a fost destul de uituc, zise Kim. Lucruri mărunte, de zi cu zi. Şi majoritatea celorlalţi cercetători au recunoscut că sunt la fel de distraţi.

— N-am observat că Edward ar fi distrat, spuse Stanton. Dar mi s-a părut puţin paranoic. Acum câteva minute a trebuit să ieşim afară să vorbim, ca să nu fim auziţi.

— Auziţi de către cine? întrebă Kim.

Stanton ridică din umeri.

— De către ceilalţi cercetători, presupun. Nu mi-a spus şi nu l-am întrebat.

— Azi-dimineaţă a venit până în casă să dea un telefon ca să nu fie auzit, spuse Kim. Îi era teamă să folosească telefonul de la recepţie, deoarece credea că putea fi ascultat prin perete.

— Asta sună chiar şi mai paranoic, zise Stanton. Dar are scuza că i-am băgat în cap că secretul e important în faza asta.

— Stanton, sunt din ce în ce mai îngrijorată.

— Nu spune asta, se plânse Stanton. Eu am venit la tine ca să-mi alungi temerile, nu ca să mi le întăreşti.

— Mi-e teamă că uitarea şi paranoia sunt efecte secundare ale medicamentului Ultra.

— Nu vreau să aud, spuse Stanton, astupându-şi urechile cu mâinile.

— N-ar trebui să ia medicamentul în această fază. Şi tu ştii

asta. Cred că ar trebui să-i opreşti.

— Eu? rosti Stanton. Tocmai ţi-am spus acum un minut. Nu mă amestec în partea ştiinţifică, mai ales dacă mi-au spus că administrarea medicamentului poate grăbi procesul de evaluare. În plus, paranoia şi uitarea sunt provocate, probabil, de ritmul în care muncesc. Edward ştie ce face. Dumnezeule, e cel mai tare în domeniu.

— Hai să facem un târg, propuse Kim. Dacă tu încerci să-l convingi pe Edward să nu mai ia medicamentul, eu o să încerc să-l conving să lase finanţele pe seama ta.

Stanton se strâmbă, ca şi cum ar fi fost înjunghiat pe la spate.

— E ridicol. Trebuie să negociez cu propria mea verişoară.

— Mie mi se pare rezonabil. Ne vom ajuta reciproc.

— Nu pot să-ţi promit nimic, zise Stanton.

— Nici eu.

— Când vorbeşti cu el? întrebă Stanton.

— Diseară. Dar tu?

— Presupun că aş putea să mă întorc să vorbesc cu el chiar acum, zise Stanton.

— Ne-am înţeles? întrebă Kim.

— Presupun, răspunse Stanton reticent.

Întinse mâna şi Kim i-o strânse.

Kim îl privi pe Stanton care porni înapoi spre laborator. Spre deosebire de obişnuitul lui pas sprinten, acum mergea încet, cu braţele atârnându-i drept în jos, ca şi cum ar fi cărat greutăţi în ambele mâini. Kim nu putu să nu-l compătimească, pentru că ştia că era supărat. Problema era că îşi pusese toţi banii în Omni, încălcând astfel una dintre legile fundamentale de investiţie.

După ce urcă în pod, Kim merse la un ochi de geam care dădea spre laborator. Ajunse exact la timp pentru a-l vedea pe Stanton intrând în clădire. Nu-şi făcea prea mari iluzii că Stanton avea să-l convingă pe Edward să nu mai ia Ultra, dar măcar ştia că încercase.

În seara aceea, Kim se strădui să rămână trează până când Edward veni acasă, puţin după ora unu. Citea, când auzi uşa de la intrare închizându-se şi paşii lui Edward pe scara cea veche.

— Dumnezeule, spuse el, vârându-şi capul în dormitorul ei.

Trebuie să fie o carte grozavă de te-a ţinut trează până la ora asta.

— Nu sunt obosită. Intră.

— Sunt epuizat. Intră în cameră şi, căscând, o mângâie absent pe Sheba. Abia aştept să mă bag în pat. Imediat după miezul nopţii mă loveşte somnul. E uimitor cât de repede adorm după ce mă apucă oboseala. Trebuie să am grijă să nu mă aşez. Dacă mă întind, adio.

— Am observat, zise Kim. Duminică seara nici măcar nu ţi-ai stins lumina.

— Presupun că ar trebui să fiu supărat pe tine, spuse Edward zâmbind. Dar nu sunt. Ştiu că te gândeşti doar la binele meu.

— Vrei să-mi spui şi mie despre ce vorbeşti? întreba Kim.

— De parcă n-ai şti, o tachină Edward. Vorbesc despre interesul brusc al lui Stanton pentru sănătatea mea. Mi-am dat seama că tu l-ai pus din momentul în care a deschis gura. Nu-i stă în fire să fie îngrijorat pentru alţii.

— Ţi-a spus despre înţelegerea noastră?

— Ce înţelegere? întrebă Edward.

— El urma să încerce să te convingă să nu mai iei Ultra, iar eu, să laşi partea financiară a lui Omni în grija lui.

— Şi tu, Brutus? glumi Edward. Bună treabă. Cei doi oameni pe care îi consider cei mai apropiaţi complotează pe la spatele meu.

— După cum spuneai, nu-ţi vrem decât binele.

— Cred că sunt în stare să decid singur ce e mai bine pentru mine, rosti el amabil.

— Dar te-ai schimbat, spuse Kim. Stanton zice că te-ai schimbat atât de mult, încât ai devenit ca el.

Edward râse din toată inima.

— Grozav! zise el. Întotdeauna mi-am dorit să fiu la fel de expansiv ca el. Păcat că tatăl meu a murit. Poate că, în sfârşit, ar fi fost mulţumit de mine.

— Nu e de glumit.

— Nu glumesc, replică Edward. Îmi place să fiu stăpân pe mine în public, în loc să fiu nesigur şi timid.

— Dar e periculos să iei un medicament netestat. În plus, nu ţi se pare imoral să dobândeşti trăsături de caracter cu ajutorul

unui medicament mai degrabă decât prin experienţă? Mie mi se pare incorect, ca şi cum ai trişa.

Edward se aşează pe marginea patului lui Kim.

— Dacă adorm, cheamă un camion să mă care în pat, chicoti el. Apoi căscă din nou prelungit şi încercă să-şi acopere gura cu mâna. Ascultă, draga mea. Medicamentul Ultra nu e netestat; e doar incomplet testat. Dar nu e toxic şi asta e cel mai important. O să continuu să îl iau până când va apărea un efect secundar serios, ceea ce mă îndoiesc sincer. În ce priveşte a doua problemă, e limpede pentru mine că trăsături de caracter nedorite, precum timiditatea în cazul meu, pot să se accentueze prin experienţă. Prozac, într-o anumită măsură, iar acum Ultra, într-o măsură mai mare, mi-au scos la lumină adevăratul eu, persoana al cărei caracter a fost acoperit de o serie de experienţe de viaţă nefericite, care au făcut din mine o persoană stângace în public. Personalitatea mea de acum nu a fost inventată de Ultra şi nu e falsă. Adevărata mea personalitate a putut ieşi la suprafaţă în ciuda unor căi neuronale bătătorite pe care le-aş numi „reţeaua prostiei”. Edward chicoti şi-i mângâie piciorul lui Kim peste pătură. Te asigur că nu m-am simţit niciodată mai bine decât acum. Crede-mă. Singura mea grijă acum e cât timp mai trebuie să iau Ultra până când acest nou „eu” va fi suficient de puternic pentru ca, în momentul în care nu mai iau Ultra, să nu recad în vechea mea personalitate timidă şi nesigură.

— Tu faci să sune totul atât de rezonabil, se plânse Kim.

— Dar este. Aşa vreau să fiu. La naiba, aşa aş fi fost, probabil, dacă tatăl meu nu m-ar fi stresat atât de tare.

— Dar uitarea şi paranoia?

— Care paranoia? întrebă Edward.

Kim îi aduse aminte că venise acasă în dimineaţa aceea pentru a da un telefon şi că ieşise din laborator pentru a sta de vorbă cu Stanton.

— Asta nu e paranoia, zise Edward indignat. Figurile alea din laborator au devenit cei mai mari bârfitori pe care i-am văzut vreodată. Încerc doar să-mi apăr intimitatea.

— Şi mie şi lui Stanton ni s-a părut cam paranoic, zise Kim.

— Ei bine, vă asigur că nu este, spuse Edward. Zâmbi. Unda

de iritare pe care o simţise când fusese acuzat de paranoia îi trecuse deja. Recunosc că am fost cam uituc, dar nu paranoic.

— Ce-ar fi să nu mai iei medicamentul acum şi să începi din nou în faza clinică?

— Eşti greu de convins, zise Edward. Şi, din păcate, nu mai am energie. Abia îmi mai ţin ochii deschişi. Îmi pare rău. Mai vorbim mâine, dacă vrei, de vreme ce e o continuare a unei discuţii anterioare. Acum trebuie să mă culc.

Se aplecă, o sărută pe obraz şi ieşi, clătinându-se, din cameră, îl auzi umblând prin camera lui doar câteva minute. Apoi auzi respiraţia adâncă şi grea a cuiva care dormea buştean.

Uimită de viteza transformării, Kim se dădu jos din pat. După ce-şi puse halatul, traversă coridorul care o despărţea de dormitorul lui Edward. O dâră de haine aruncate străbătea camera, iar el era întins pe pat, îmbrăcat doar în slip. Aşa cum se întâmplase şi duminică noaptea, veioza de lângă pat era încă aprinsă.

Kim se apropie şi o stinse. Stând lângă el, se miră cât de puternic sforăia. Se întrebă cum de n-o trezise niciodată când dormeau împreună.

Se retrase în patul ei. Stinse lumina şi încercă să adoarmă, dar era imposibil. Gândurile îi alergau şi îl auzea pe Edward, ca şi cum ar fi fost în aceeaşi cameră.

După o jumătate de oră, se dădu jos din pat şi intră în baie. Găsi vechea sticluţă de Xanax, pe care o păstra de ani de zile şi luă o pastilă roz, în formă de barcă. Nu-i plăcea ideea de a lua medicamente, dar simţea că are nevoie; dacă nu lua, nu avea să doarmă deloc.

Ieşi din baie şi închise atât uşa lui Edward, cât şi pe a sa. Întoarsă în pat, îl auzea încă pe Edward, dar cel puţin sforăitul era înfundat. În cincisprezece minute se simţi cuprinsă de o seninătate binevenită. Puţin mai târziu, adormi şi ea adânc.

30

Vineri, 30 septembrie 1994

La o oră atât de târzie precum trei noaptea, traficul era foarte rar pe străzile întunecate din Salem, iar Dave Halpern se simţea stăpânul lumii. De la miezul nopţii hoinărea fără ţintă în Chevroletul său Camaro din ’89. Fusese la Marblehead de două ori şi chiar până în Danvers şi ocolise prin Beverly.

Dave avea şaptesprezece ani şi era elev la Liceul din Salem, îşi cumpărase maşina datorită slujbei pe care şi-o luase după ore la McDonald’s şi a unui împrumut considerabil de la părinţii săi şi era, în prezent, iubirea vieţii lui. Se bucura de sentimentul de libertate şi putere neîngrădită pe care i-l dădea maşina. Îi plăcea şi atenţia pe care i-o atrăgea din partea prietenilor şi, în special, a Christinei McElroy. Christina era în anul al doilea de liceu şi avea un corp superb.

Dave se uită la ceasul slab luminat din centrul ecranului de pe bord. Era timpul pentru întâlnire. Întoarse pe Dearborn Street, unde locuia Christina, stinse farurile şi opri motorul. Încetini şi opri treptat sub coroana unui arţar imens.

Nu avu prea mult de aşteptat. Christina apăru dintre tufişurile care îi înconjurau casa cu etaj, veni repede la maşină şi sări înăuntru. Albul ochilor şi al dinţilor îi străluci în semiîntuneric. Tremura de emoţie.

Alunecă pe scaunul de piele în aşa fel, încât coapsa ei strânsă în îmbrăcăminte se lipi de a lui.

Încercând să afişeze un aer de nonşalanţă, ca şi cum întâlnirea lor în miez de noapte era ceva obişnuit, Dave nu vorbi. Întinse mâna şi porni motorul. Dar mâna îi tremură şi cheile zornăiră. De teamă să nu se fi dat de gol, aruncă o privire fugară în direcţia Christinei. Îi surprinse un zâmbet şi se temu să

nu-l creadă bleg.

Când ajunse la colţ, Dave aprinse farurile. Noaptea se lumină instantaneu şi dezvălui frunzele care cădeau şi umbrele adânci.

— Ai avut vreo problemă? întrebă Dave, păstrându-şi atenţia la drum.

— A fost floare la ureche, răspunse Christina. Nu înţeleg de ce mi-a fost atât de frică să mă strecor afară din casă. Părinţii mei dorm tun. Aş fi putut să ies pe uşa din faţă, în loc să mă caţăr pe fereastră.

Apucară pe o stradă mărginită de case întunecate.

— Unde mergem? întrebă nonşalant Christina.

— O să vezi, zise Dave. Ajungem imediat.

Treceau acum pe lângă Cimitirul Greenlawn, mare şi cufundat în beznă. Christina se lipi de Dave şi se uită peste umărul lui în cimitir, cu mulţimea sa de pietre funerare.

Dave încetini şi Christina se înălţă în scaun.

— Nu intrăm acolo, zise ea sfidător.

Dave zâmbi în întuneric, dezvelindu-şi, la rândul său, dinţii albi.

— De ce nu? întrebă el.

Aproape în clipa în care termină întrebarea, trase de volan în stânga şi maşina trecu peste pragul cimitirului. Dave stinse repede farurile şi încetini până la viteza unei alergări uşoare. Drumul abia se vedea din cauza frunzelor.

— Dumnezeule! rosti Christina, rotindu-şi capul şi cercetând cu ochii mari împrejurimile de o parte şi de alta a maşinii.

Pietrele funerare se înălţau sinistru în noapte. Unele reflectau scurt lumina din jur pe suprafaţa perfect lucioasă.

Instinctiv, Christina se apropie şi mai mult de Dave, ţinându-se cu o mână de piciorul lui. Dave zâmbi satisfăcut.

Opriră pe malul unui lac tăcut şi nemişcat, înconjurat de sălcii plângătoare. Dave opri motorul şi încuie uşile.

— Nu se ştie niciodată, zise el.

— Poate ar trebui să crăpăm puţin geamurile, sugeră Christina. Altfel, va fi ca în cuptor aici.

Dave îi ascultă sugestia, dar spuse că spera să nu fie ţânţari.

Cei doi adolescenţi se priviră într-o clipă de ezitare stânjenită. Apoi Dave se aplecă nesigur spre Christina şi se sărutară uşor.

Atingerea le aprinse imediat focul pasiunii şi se îmbrăţişară sălbatic. Cu mâini stângace îşi căutară secretele fizice, în timp ce geamurile se aburiră.

În ciuda forţei hormonilor lor tineri, atât Dave, cât şi Christina simţiră o mişcare care nu le aparţinea. Îşi ridicară privirile în acelaşi timp şi se uitară afară prin gemurile aburite. Ceea ce văzură îi îngrozi pe loc. Un spectru alb se năpustea spre ei în noapte. Creatura supranaturală se lovi puternic de parbriz şi se rostogoli în partea din stânga şoferului.

— Ce naiba? strigă Dave, luptându-se disperat să-şi ridice pantalonii, care îi ajunseseră la genunchi.

Apoi Christina ţipă şi se zbătu să respingă o mână murdară care intrase pe geamul întredeschis şi îi smulsese un smoc de păr.

— Dumnezeule! strigă Dave, renunţând la pantaloni pentru a se lupta cu mâna care intrase pe geamul din dreptul lui.

Unghiile acesteia îi pătrunseră în ceafă şi îi sfâşiară o bucată de tricou, iar dâre de sânge i se scurseră pe spate.

Cuprins de panică, Dave porni maşina, băgă în marşarier şi dădu înapoi, zgâlţâind-o pe terenul accidentat. Christina ţipă din nou, lovindu-se cu capul de capotă. Maşina se izbi de o piatră funerară care se rupse la bază şi se prăbuşi la pământ.

Dave băgă maşina în viteză şi acceleră. Se luptă să menţină volanul sub control în timp ce motorul puternic aruncă maşina înainte. Christina se lovi de uşă şi zbură în poala lui Dave. El o dădu la o parte tocmai la timp pentru a evita un alt monument de marmură.

Dave aprinse farurile în momentul în care luară o curbă strânsă pe drumul întortocheat care străbătea cimitirul. Christina îşi reveni suficient pentru a începe să plângă.

— Cine naiba erau? strigă Dave.

— Erau doi, reuşi să spună Christina printre lacrimi.

Ajunseră în stradă şi Dave coti spre oraş, lăsând o urmă de cauciuc pe asfalt. Hohotele Christinei se stinseră într-un scâncet şi, din când în când, câte un suspin. Răsuci oglinda retrovizoare spre ea şi îşi studie părul.

— Tunsoarea mea e terminată, se plânse ea.

Dave aranjă la loc oglinda şi se uită înapoi ca să fie sigur că

nu-i urmărea nimeni. Îşi şterse gâtul cu mâna şi privi neîncrezător sângele.

— Cu ce naiba erau îmbrăcaţi? întrebă el nervos.

— Ce mai contează? ţipă Christina.

— Purtau haine albe sau ceva de genul ăsta, zise Dave. Ca nişte fantome.

— Nu trebuia să mergem acolo, strigă Christina. Am ştiut de la început.

— Mai scuteşte-mă, zise Dave. N-ai ştiut nimic.

— Am ştiut, spuse ea. Dar nu m-ai întrebat.

— Pe naiba.

— Oricine ar fi, cred că erau nebuni, zise Christina.

— Probabil că ai dreptate. Poate sunt de la spitalul din Danvers. Dar, dacă e aşa, cum au ajuns tocmai aici, în Cimitirul Greenlawn?

Christina îşi duse mâna la gură şi mormăi:

— Mi-e rău.

Dave călcă pe frână şi trase la marginea drumului. Christina crăpă uşa şi vomită în stradă. El se rugă, în gând, să nu ajungă şi în maşină.

Christina se ridică la loc pe scaun. Îşi sprijini capul de spătar şi închise ochii.

— Vreau acasă, scânci ea.

— Ajungem imediat.

Porni şi se îndepărtă de curbă. Simţi mirosul acru al vomei şi se temu că maşina lui frumoasă fusese distrusă.

— Nu trebuie să povestim nimănui, zise Christina. Dacă află părinţii mei, o să fiu pedepsită şase luni.

— Bine, zise Dave.

— Promiţi?

— Sigur, nici o problemă.

Dave stinse luminile când intră pe strada Christinei şi opri la câteva case mai jos de a ei. Spera că nu se aştepta să o sărute şi se bucură când ea coborî imediat.

— Ai promis, spuse ea.

— Nu-ţi face probleme.

O privi cum traversează în fugă peluzele şi dispare în tufişurile din care ieşise.

David coborî din maşină sub un felinar din apropiere şi o inspectă. Bara de protecţie din spate era îndoită în locul unde lovise piatra funerară, dar nu era grav. Ocoli până la locul din dreapta şoferului, deschise uşa şi adulmecă cu grijă. Răsuflă uşurat să constate că nu mirosea a vomă. Închise portiera şi merse în faţa maşinii. Abia atunci observă că ştergătorul din dreapta lipsea.

Scrâşni din dinţi şi înjură în barbă. Ce noapte şi nici măcar nu obţinuse nimic. Urcă la loc în maşină şi se întrebă dacă ar putea să-l trezească pe George, prietenul lui cel mai bun. Abia aştepta să-i povestească ce se întâmplase. Era atât de ciudat, încât semăna cu un film de groază. Într-un fel, Dave se bucură că avea ştergătorul rupt. Dacă nu se întâmpla aşa, probabil că George nu l-ar fi crezut.

După ce luase Xanax la ora unu şi jumătate noaptea, Kim se trezi mult mai târziu decât de obicei şi se simţi puţin ameţită. Nu-i plăcea senzaţia, dar era convinsă că nu era un preţ prea mare pentru faptul că reuşise să doarmă puţin.

Îşi petrecu prima parte a zilei pregătindu-şi uniforma pentru luni, când trebuia să se întoarcă la serviciu. Se miră cu câtă nerăbdare aştepta momentul. Şi nu era numai din cauza anxietăţii crescânde, provocate de ceea ce se întâmpla la laborator. Pe parcursul ultimelor două săptămâni, începuse să se plictisească de viaţa izolată şi singuratică pe care o ducea în Salem, mai ales după ce terminase decorarea casei.

Principala problemă, din ambele puncte de vedere, era Edward, în ciuda dispoziţiei mai bune pe care o avea de când lua Ultra. Viaţa împreună cu el nu fusese nici pe departe aşa cum se aşteptase, deşi, dacă se gândea mai bine, nu ştia exact la ce se aşteptase, căci îl invitase să stea cu ea dintr-un impuls. Dar, în orice caz, se aşteptase să-l vadă mai des decât îl vedea acum. Şi, în orice caz, nu se aşteptase să-şi facă griji pentru că lua un medicament experimental. În ansamblu, era o situaţie ridicolă.

După ce îşi aranjă uniforma, porni spre castel. Mai întâi, se duse să-l vadă pe Albert. Sperase că lucrările la instalaţie aveau să fie gata astăzi, dar Albert spuse că era imposibil, din cauza

lucrărilor suplimentare din aripa de oaspeţi. Mai aveau nevoie de cel mult două zile. O întrebă dacă puteau să-şi lase uneltele la castel peste week-end, iar Kim îi spuse că putea să lase tot ce voiau.

Coborî în aripa servitorilor şi verifică intrarea. Spre marea ei dezamăgire, era din nou mizerie. Aruncă o privire afară şi văzu că preşul era impecabil, ca şi cum l-ar fi ignorat intenţionat.

Luă din nou cârpa şi îşi reproşă că nu le spusese nimic cercetătorilor în ziua dinainte, când fusese la laborator.

Traversă curtea şi verifică intrarea în aripa de oaspeţi. Era mai puţin noroi decât în aripa servitorilor, dar, dintr-un anumit punct de vedere, era mai rău. Scările din aripa de oaspeţi erau acoperite cu covoare. Pentru a le curăţa, fu nevoită să aducă un aspirator vechi din aripa servitorilor. După ce termină, jură că, de data asta, avea să vorbească cu cercetătorii.

Puse la loc instrumentele de curăţat şi se întrebă dacă să meargă la laborator, dar decise să nu. Ironia era că, dacă la începutul lunii nu voia să viziteze laboratorul pentru că o făceau să se simtă nedorită, acum nu voia să meargă, pentru că erau prea prietenoşi.

În cele din urmă, urcă scările şi se cufundă în muncă în pod. Găsirea scrisorii lui Thomas Goodman în ziua dinainte îi aprinsese entuziasmul. Orele trecură repede şi, înainte de a-şi da seama, se apropie prânzul.

Porni înapoi spre casă şi privi laboratorul, întrebându-se din nou dacă să meargă şi din nou amânând. Se gândi că era mai bine să aştepte decât să facă o vizită specială. Ştia că trăgea de timp, dar nu se putea abţine. Se gândi chiar să-i spună lui Edward despre problema cu mizeria şi să-l roage pe el să vorbească cu cercetătorii.

După prânz, se întoarse în pod, unde lucră toată după-amiaza. Singurul lucru pe care îl găsi din perioada care o interesa era foaia matricolă a lui Jonathan Stewart de la colegiu. O citi şi află că Jonathan fusese un elev mediocru. Potrivit descrierii mai colorate a unuia dintre tutorii lui, Jonathan era „mai priceput să înoate în Fresh Pond sau să patineze pe Charles River, în funcţie de anotimp, decât la logică, retorică sau etică”.

În seara aceea, pe când savura un peşte prăjit pe grătarul de

afară şi o salată verde mixtă, Kim văzu o maşină, care livra pizza, intrând pe domeniu şi îndreptându-se spre laborator. Se minună că Edward şi echipa lui trăiau numai cu astfel de mâncare. De două ori pe zi venea câte o maşină cu pizza, pui prăjiţi sau mâncare chinezească pentru acasă. La începutul lunii, se oferise să-i gătească lui Edward cina în fiecare seară, dar el refuzase, spunând că era mai bine să mănânce cu ceilalţi.

Pe de o parte, era impresionată de devotamentul lor, dar, pe de altă parte, i se păreau fanatici şi puţin nebuni.

Pe la unsprezece, o scoase pe Sheba afară. Stătu pe verandă, în timp ce animalul se plimbă prin iarbă. Fără să scape din ochi pisica, se uită la laborator şi văzu ferestrele luminate. Se întrebă cât timp aveau să mai păstreze programul acesta nebunesc.

Când consideră că Sheba stătuse destul afară, o duse în casă. Pisica nu fu încântată, dar după ceea ce-i spusese poliţia, nu avea de gând să o lase să se plimbe liberă.

Sus, se pregăti de culcare. Citi o oră, dar, ca şi în seara anterioară, nu reuşi să-şi calmeze gândurile. De fapt, neliniştea păru să-i crească după ce se întinse în pat. Se sculă, merse la baie şi mai luă o pastilă de Xanax. Nu-i plăcea, dar îşi spuse că, până când avea să se întoarcă la serviciu, avea nevoie de odihna pe care i-o asigura.

17

Sâmbătă, 1 octombrie 1994

Kim se trezi cu greu din adâncimea unei amorţeli uşoare provocate de Xanax. Din nou se miră că dormise atât de mult. Era aproape nouă.

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, o scoase pe Sheba afară. Simţindu-se vinovată că îi refuzase animalului plimbările obişnuite, avu răbdare cu ea şi o lăsă să meargă unde voia. Sheba se hotărî să înconjoare casa şi ea o urmă.

Când dădu colţul în spatele casei, se opri deodată, îşi puse nervoasă mâinile în şold şi scoase o exclamaţie puternică. Descoperise că fusese victima vandalilor sau a animalului despre care o avertizase poliţia. Amândouă coşurile de gunoi fuseseră răsturnate şi golite. Gunoiul fusese împrăştiat prin curte.

Uitând de Sheba pentru o clipă, ridică în picioare cele două containere de plastic şi descoperi că amândouă fuseseră sparte la capetele de sus, probabil când fuseseră smulse capacele.

— Ce pacoste! exclamă ea, cărând cele două containere înapoi la locul lor obişnuit de lângă casă.

Când se uită la ele, îşi dădu seama că trebuia înlocuite, căci capacele lor nu se mai închideau bine.

O recuperă pe Sheba chiar înainte de a dispărea în pădure şi o duse înapoi în casă. Apoi îşi aduse aminte că poliţia îi ceruse să anunţe dacă mai avea necazuri, aşa că sună la secţie. Spre surprinderea ei, insistară să trimită pe cineva.

Cu o pereche de mănuşi de grădinărit, Kim se întoarse în spate şi petrecu o jumătate de oră pentru a aduna tot gunoiul.

Pentru moment, îl puse la loc în cele două containere sparte. Tocmai termina, când sosi maşina poliţiei din Salem.

De data aceasta era un singur poliţist, cam de vârsta ei, după

aprecierea lui Kim. Îl chema Tom Malick. Era un tip serios şi ceru să vadă locul delictului. Ea se gândi că acorda mai multă atenţie incidentului decât era nevoie, dar îl conduse în spatele casei şi-i arătă containerele. Trebui să-i explice că tocmai terminase de adunat mizeria.

— Ar fi fost mai bine să lăsaţi totul aşa cum era până la venirea noastră, zise Tom.

— Îmi pare rău.

Nu înţelegea ce importanţă putea să aibă.

— Situaţia de aici se potriveşte cu scenariul general al incidentelor din zonă, zise Tom.

Se apropie de containere şi le examină cu atenţie. Apoi se uită la capace. Kim îl urmări cu o uşoară nerăbdare. El se ridică.

— Aici a fost un animal sau mai multe, zise el. Nu e vorba despre copii. Cred că sunt urme de dinţi pe marginea capacelor. Vreţi să vedeţi?

— Presupun, spuse Kim.

Tom ridică unul din capace şi îi arătă o serie de dâre paralele.

— Cred că ar trebui să vă luaţi coşuri de gunoi mai sigure.

— Aveam de gând să le înlocuiesc, zise Kim. O să văd ce găsesc.

— S-ar putea să trebuiască să mergeţi la Burlington ca să găsiţi. În oraş s-au terminat.

— Mi se pare că începe să devină o adevărată problemă, opină Kim.

— Să ştiţi că da. Oraşul vuieşte. Nu v-aţi uitat la ştiri azi-dimineaţă?

— Nu, răspunse Kim.

— Până aseară, singurele victime au fost câini şi pisici, spuse Tom. Azi-dimineaţă am găsit prima victimă omenească.

— E îngrozitor, rosti Kim, ţinându-şi răsuflarea. Cine era?

— Un vagabond destul de cunoscut în oraş, răspunse Tom. Îl chema John Mullins. A fost găsit nu departe de aici, lângă Kemwood Bridge. Cel mai cumplit e că fusese parţial mâncat.

Lui Kim i se uscă gura, amintindu-şi, fără să vrea, imaginea oribilă a lui Buffer în iarbă.

— E adevărat că John avea o cantitate enormă de alcool în sânge, spuse Tom, aşa că e posibil să fi fost deja mort când l-a

atacat animalul, dar vom şti mai multe după autopsie. Am trimis cadavrul la Boston, în speranţa că vom afla cu ce fel de animal avem de-a face, după urmele de colţi lăsate pe oase.

— Sună îngrozitor, se cutremură Kim. Nu mi-am dat seama că e atât de grav.

— La început ne-am gândit la un raton, zise Tom. Dar, după această victimă umană şi după frecvenţa actelor de vandalism, credem că e un animal mai mare, poate un urs. În ultima vreme, numărul urşilor din New Hampshire a crescut considerabil, aşa că nu e exclus. Dar orice ar fi, industria vrăjitoriei din Salem e în culmea fericirii. Desigur, ei spun că e diavolul şi alte prostii de genul ăsta şi încearcă să-i convingă pe oameni că se repetă povestea din 1692. Problema e că reuşesc destul de bine şi afacerile lor prosperă. Ca şi ale noastre.

Tom plecă, după ce o avertiză serios să fie atentă, din cauza terenului împădurit de pe domeniu, unde se putea ascunde foarte bine un urs.

Înainte de a se duce tocmai până la Burlington, Kim intră în casă şi sună la magazinul de obiecte de menaj, unde îşi făcea majoritatea cumpărăturilor. Spre deosebire de ceea ce-i spusese Tom, o asigurară că aveau o gamă întreagă de pubele de gunoi, pentru că tocmai primiseră marfă cu o zi în urmă.

Bucuroasă că avea ceva de făcut în oraş, plecă imediat după ce mâncă ceva. Merse direct la magazin, iar vânzătoarea îi spuse că făcuse bine că venise imediat. De când vorbiseră la telefon, în urmă cu o oră, cea mai mare parte a stocului de pubele fusese vândut.

— Animalul ăsta îşi face de cap, zise Kim.

— Să ştiţi că da, spuse vânzătoarea. Au început să aibă aceleaşi probleme şi în Beverly. Toată lumea se întreabă ce fel de animal este. S-a făcu chiar şi un pariu, dacă vreţi să jucaţi. Dar nouă ne merge grozav. Nu numai că am vândut o tonă de coşuri de gunoi, dar au explodat vânzările şi în raionul de echipament sportiv, la muniţie şi armament.

În timp ce aştepta la casă pentru a-şi plăti cumpărăturile, Kim auzi şi alţi oameni vorbind despre acelaşi subiect. Neliniştea din aer era aproape palpabilă.

Părăsi magazinul cu un sentiment neplăcut. Îi era teamă că

izbucnirea unei isterii generale, acum că murise şi un om, avea să facă să sufere oameni nevinovaţi. Se cutremură, imaginându-şi oamenii ascunşi în spatele perdelelor cu degetul pe trăgaci, abia aşteptând să audă ceva sau pe cineva la coşurile de gunoi. De vreme ce, aparent, erau implicaţi şi copii, situaţia se putea transforma uşor într-o tragedie.

Înapoi acasă, mută gunoiul din containerele stricate în cele noi, cu sistemul lor ingenios de închidere printr-un mecanism cu compresie. Pe cele vechi le puse în fundul hambarului, pentru a aduna frunze în ele. În timp ce muncea, i se făcu dor de oraş, amintindu-şi cu nostalgie că viaţa acolo era simplă în comparaţie cu cea de aici. Acolo trebuia să se ferească doar de hoţii de buzunare, nu de urşi.

După ce rezolvă problema gunoiului, străbătu câmpul spre laborator. Nu era prea entuziasmată, dar simţea că nu avea de ales, din cauza problemei cu gunoiul şi a cadavrului care fusese găsit în apropiere.

Înainte de a intra, studie tomberoanele de gunoi de la laborator. Erau două cutii grele de oţel, de dimensiuni industriale, pe care le ridicau cu ajutorul camionului de gunoi. Capacele erau grele. Abia reuşi să le ridice. Se uită înăuntru şi văzu că gunoiul laboratorului nu fusese deranjat.

În faţa uşii, ezită, încercând să găsească o scuză pentru a pleca, în cazul în care ar fi fost acaparată de cercetătorii binevoitori. Masa de prânz fu singurul pretext care îi veni în minte. De asemenea, îşi făcu curaj să aducă vorba despre noroiul cărat în castel.

Trecu prin recepţie şi intră în laboratorul propriu-zis. Din nou rămase surprinsă. Data trecută nimerise într-o sărbătoare, de data aceasta într-o adunare ad-hoc care părea a fi despre ceva important. Atmosfera veselă, de sărbătoare, pe care se obişnuise să o găsească în laborator dispăruse. În locul ei se instaurase o solemnitate aproape funerară.

— Îmi pare foarte rău dacă vă întrerup, zise Kim.

— Nu-i nimic, rosti Edward. Voiai ceva anume?

Kim le povesti despre problema cu gunoiul şi despre vizita poliţiei. Apoi îi întrebă dacă văzuseră sau auziseră ceva neobişnuit în timpul nopţii.

Toţi se uitară unii la alţii întrebător. La început nu răspunse nimeni, apoi toţi clătinară negativ din cap.

— Dorm atât de adânc, încât cred că nu aş auzi nici măcar un cutremur, zise Curt.

— Somnul tău sună ca un cutremur, glumi David. Dar ai dreptate şi eu dorm la fel de adânc.

Kim îşi plimbă privirea peste chipurile cercetătorilor. Starea de spirit sumbră pe care o sesizase la intrare începea să se risipească. Apoi le spuse că poliţia credea că de vină era un urs turbat, dar că şi câţiva copii profitaseră de situaţie ca să se distreze puţin. Le descrise, de asemenea şi agitaţia la limita isteriei care cuprinsese oraşul.

— Numai în Salem poate fi atât de exagerat un asemenea incident, spuse Edward, chicotind. Oraşul nu-şi va reveni niciodată complet după 1692.

— Teama lor e în parte justificată, zise Kim. Problema a căpătat de curând o nouă dimensiune. Un bărbat a fost găsit mort azi-dimineaţă, nu departe de aici, plin de muşcături pe corp.

Gloria se albi.

— Ce grotesc! exclamă ea.

— Au stabilit cum a murit? întrebă Edward.

— Nu precis, răspunse Kim. Au trimis cadavrul la Boston ca să fie examinat. Se pune problema dacă omul fusese sau nu mort înainte de a fi atacat de animal.

— Atunci, animalul putea să fie un necrofag, zise Edward.

— E adevărat, spuse Kim. Dar tot mi s-a părut important să vă avertizez pe toţi. Ştiu că voi umblaţi noaptea. Poate ar trebui să mergeţi cu maşina la castel, până se rezolvă problema asta. Între timp, fiţi cu ochii în patru după un animal turbat sau după adolescenţi.

— Mulţumim pentru avertisment, zise Edward.

— Încă ceva, continuă Kim, forţându-se să schimbe subiectul. E o mică problemă la castel. Aţi cărat noroi la intrările în cele două aripi. Voiam să vă rog să vă ştergeţi pe picioare.

— Ne pare foarte rău, zise Francois. E întuneric când venim şi când plecăm. Va trebui să fim mai atenţi.

— Sunt sigură că veţi fi, spuse Kim. Ei bine, asta e tot. Îmi

pare rău că v-am deranjat.

— Nu e nici o problemă, zise Edward. O conduse la uşă. Şi tu să fii atentă, îi spuse el. Şi ai grijă de Sheba.

Edward se întoarse la grup după ce o conduse pe Kim. Studie fiecare chip în parte. Toate erau îngrijorate.

— O victimă umană pune lucrurile într-o cu totul altă lumină, spuse Gloria.

— Sunt de acord, zise Eleanor.

Câteva minute se lăsă tăcerea, în timp ce fiecare cântări situaţia. David vorbi, în sfârşit:

— Cred că trebuie să recunoaştem faptul că e posibil ca noi să fim responsabili pentru anumite probleme din zonă.

— Eu tot cred că e o idee absurdă, zise Edward. Sfidează raţiunea.

— Atunci, cum îţi explici tricoul meu? întrebă Curt. Îl scoase din sertarul unde îl îndesase la sosirea neaşteptată a lui Kim. Era rupt şi pătat. Am analizat una dintre pete. E sânge.

— Dar e sângele tău, zise Edward.

— E adevărat, recunoscu Curt, dar cum s-a întâmplat? Eu nu-mi aduc aminte nimic.

— De asemenea, e greu de explicat de ce ne trezim dimineaţa plini de tăieturi şi vânătăi pe corp, zise Francois. La mine în cameră erau chiar beţe şi frunze moarte împrăştiate pe podea.

— Probabil că suntem somnambuli sau ceva asemănător, spuse David. Ştiu că nu vrem să recunoaştem.

— Ei bine, *eu* nu sunt somnambul, îl contrazise Edward. Se uită fix la ceilalţi. Încă nu sunt convins că nu e vorba de o farsă, după cât de jucăuşi aţi fost în ultima vreme.

— Ăsta nu e un joc, zise Curt, împăturindu-şi tricoul rupt.

— Nu am văzut nimic la animalele experimentale, care să susţină o reacţie precum cea pe care o sugerezi tu, spuse Edward bătăios. Nu are sens, din punct de vedere ştiinţific. Ar trebui să existe o dovadă. De aceea se fac studii pe animale.

— Sunt de acord, spuse Eleanor. Eu n-am găsit nimic în camera mea şi nici nu am tăieturi sau vânătăi.

— Nu ştiu, dar nu mi se pare, replică David. Am tăieturi adevărate aici. Îşi întinse mâinile pentru a le vedea toată lumea.

După cum spunea Curt, nu e un joc.

— Eu nu am tăieturi, dar m-am trezit cu mâinile pline de noroi, zise Gloria. Şi nu mai am nici o unghie întreagă. Toate sunt rupte.

— Ceva nu e în regulă, cu toate că nu se vede la animale, insistă David. Ştiu că nimeni nu vrea să sugereze ceea ce e evident, dar trebuie să fie Ultra. Edward scrâşni din dinţi şi îşi încleştă pumnii. Mi-a luat două zile să recunosc chiar şi faţă de mine, continuă David. Dar e destul de limpede că am umblat pe afară noaptea fără să-mi aduc aminte absolut nimic. Nu ştiu ce fac, dar dimineaţa când mă scol, sunt plin de noroi. Şi vă asigur că n-am mai făcut aşa ceva în viaţa mea.

— Vrei să spui că toate aceste probleme din zonă nu au fost provocate de un animal? întrebă Gloria timid.

— Hai, fiţi serioşi, se plânse Edward. Să nu ne lăsăm imaginaţia să o ia razna.

— Nu vreau să spun decât că am ieşit afară şi nu ştiu ce am făcut, spuse David.

Un fior de teamă străbătu grupul pe măsură ce începură să recunoască gravitatea situaţiei. Dar imediat deveni evident că erau două tabere. Edward şi Eleanor se temeau pentru viitorul proiectului, în timp ce ceilalţi se temeau pentru propria lor viaţă.

— Trebuie să abordăm problema raţional, zise Edward.

— Fără îndoială, fu de acord David.

— Medicamentul a fost perfect până acum, spuse Edward. N-am înregistrat decât reacţii pozitive. Avem motive să credem că e o substanţă naturală, care există deja în creierul nostru. Maimuţele nu au arătat nici cea mai mică tendinţă spre somnambulism. Iar mie, personal, îmi place cum mă simt de când iau Ultra. Toată lumea îl aprobă imediat. De fapt, cred că numai datorită medicamentului Ultra suntem în stare să gândim raţional, în aceste condiţii.

— Probabil că ai dreptate, spuse Gloria. Cu un minut în urmă, îmi ieşisem din fire de teamă şi dezgust. Acum, mă simt deja mai liniştită.

— Exact asta voiam să spun, adăugă Edward. E un medicament extraordinar.

— Dar avem totuşi o problemă, interveni David. Dacă

somnambulismul despre care am vorbit apare şi este din cauza medicamentului, ceea ce cred că e singura explicaţie, trebuie să fie un efect secundar pe care nu aveam cum să-l anticipăm. Trebuie să facă ceva absolut nemaiîntâlnit în creierul nostru.

— Staţi să-mi aduc graficele PET, spuse brusc Francois. Cobori în spaţiul său de muncă dezordonat, dar se întoarse repede. Începu să înşire o serie de tomografii ale unei maimuţe care primise Ultra radioactiv. Voiam să vă arăt ceva ce am observat abia azi-dimineaţă, zise el. N-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta şi nici n-aş fi observat dacă computerul nu mi-ar fi atras atenţia asupra imaginii digitale. Dacă vă uitaţi cu atenţie, concentraţiile de Ultra din metencefal, din mezencefal şi din sistemul limbic cresc uşor începând cu prima doză, dar, după ce ajung la un anumit nivel, sar brusc, arătând că nu s-a ajuns la o rată de creştere stabilă.

Toată lumea se aplecă peste fotografii.

— Poate că punctul în care concentraţia creşte semnificativ este punctul în care sistemul enzimatic care metabolizează Ultra nu mai face faţă, sugeră Gloria.

— Cred că ai dreptate, zise Francois.

— Asta înseamnă că ar trebui să vedem ce doză de Ultra a luat fiecare dintre noi, spuse Gloria.

Toţi se uitară la Edward.

— Pare rezonabil, opină Edward.

Se deplasă la biroul lui şi scoase o cutie mică, încuiată, înăuntru era un tabel cu codurile care arătau dozele.

Curând aflară că cea mai mare doză o luase Curt, urmat de David. La polul opus se afla Eleanor, cu doza cea mai mică, iar Edward venea imediat după ea.

După o discuţie lungă şi lucidă, formulară o teorie pentru a explica ce se întâmpla. Ajunseră la concluzia că, atunci când concentraţia de Ultra ajungea la un anumit punct, bloca treptat variaţia normală a nivelului de serotonină care se producea în timpul somnului, ţintuindu-i la pat şi modificându-le structura somnului.

Gloria fuse cea care sugeră că, atunci când concentraţia creştea şi mai mult, poate până în punctul unde apărea saltul brusc, Ultra bloca radiaţiile de la creierul inferior, reptilian, spre

centrii superiori, din emisferele cerebrale. Somnul, ca şi alte funcţii autonome, era controlat de creierul inferior, unde se concentra Ultra.

Grupul se cufundă în tăcere, în timp ce fiecare cântări această ipoteză. În ciuda faptului că se calmaseră, ideea li se păru tuturor tulburătoare.

— Presupunând că ar fi aşa, zise David, ce s-ar întâmpla dacă cineva ne-ar trezi în timpul acestui blocaj?

— Ar fi ca şi cum ne-am afla în involuţie, răspunse Curt. Am funcţiona doar cu centrii din creierul inferior. Am fi reptile carnivore!

Şocul acestei afirmaţii îi amuţi pe toţi cu conotaţiile sale cumplite.

— Staţi puţin, zise Edward, încercând să se liniştească pe sine şi pe ceilalţi. Tragem concluzii care nu sunt bazate pe fapte. Toate astea sunt simple supoziţii. Să nu uităm că nu am văzut nici o problemă la maimuţe, care ştim cu toţii că au emisfere cerebrale, chiar dacă sunt mai mici decât cele ale oamenilor. Mă rog, ale celor mai mulţi oameni. Toată lumea, în afară de Gloria, zâmbi la gluma lui Edward. Chiar dacă există o problemă cu Ultra, le aminti el, trebuie să luăm în considerare partea bună a medicamentului şi efectul pozitiv pe care l-a avut asupra emoţiilor noastre, a capacităţii de gândire, a acuităţii simţurilor şi chiar a memoriei de durată. Poate am luat doze prea mari şi ar trebui să le reducem. Poate ar trebui să le reducem pe toate la nivelul lui Eleanor, de vreme ce ea nu a resimţit decât efectele psihologice pozitive.

— Eu nu vreau să-l reduc, zise Gloria sfidător. Eu nu mai iau deloc din clipa aceasta. Mă îngrozeşte gândul că în corpul meu poate sălăşlui, fără să-mi dau seama, o fiinţă primitivă care umblă prin noapte după pradă.

— Foarte colorat spus, remarcă Edward. Poţi să nu mai iei medicamentul, asta se înţelege de la sine. Nimeni nu obligă pe nimeni să facă ceva ce nu vrea. Toată lumea ştie asta. Fiecare poate decide dacă vrea să ia în continuare medicamentul sau nu şi iată ce propun: pentru mai multă siguranţă, să înjumătăţim doza lui Eleanor şi să o luăm ca limită superioară, din care să scădem dozele cu câte o sută de miligrame.

— Mi se pare rezonabil şi sigur, zise David.

— Şi mie, spuse Curt.

— Şi mie la fel, zise Francois.

— Bun, spuse Edward. Sunt absolut convins că, dacă problema e aşa cum am descris-o noi, e legată de doză şi trebuie să existe un punct în care riscul de a apărea astfel de probleme devine acceptabil.

— Eu nu mai iau, repetă Gloria.

— Nici o problemă, spuse Edward.

— Nu te superi pe mine? întreba Gloria.

— Absolut deloc, răspunse Edward.

— Voi putea fi un punct de referinţă, adăugă Gloria. Şi, în plus, vă voi supraveghea noaptea.

— E o idee excelentă, remarcă Edward.

— Am o sugestie, interveni Francois. Poate ar trebui să luăm cu toţii Ultra radioactiv, pentru a putea urmări şi pune în grafic creşterea concentraţiilor în creierul nostru. Doza ideală ar putea fi aceea care menţine un anumit nivel al medicamentului Ultra, fără a-l majora în continuare.

— Sunt de acord, spuse Curt.

— Încă ceva, zise Edward. Sunt sigur că nu e nevoie să vă aduc aminte, profesioniştilor, dar discuţia asta trebuie să rămână secretă chiar şi faţă de familiile voastre.

— Asta se înţelege de la sine, fu de acord David. Ultimul lucru pe care îl vrem e să punem în pericol viitorul medicamentului Ultra. O avea el ceva probleme ici şi colo, dar tot rămâne medicamentul secolului.

Kim intenţionase să mai petreacă puţin timp la castel în dimineaţa aceea, dar când se întoarse acasă îşi dădu seama că era deja ora prânzului. În timp ce mânca, sună telefonul. Spre surprinderea ei, era Katherine Sturburg, bibliotecara de la Harvard, care avea un interes deosebit pentru Increase Mather.

— S-ar putea să am veşti bune pentru dumneavoastră, zise Katherine. Tocmai am găsit o referinţă la opera lui Rachel Bingham!

— E minunat! exclamă Kim. Renunţasem la orice speranţă de la Harvard.

— Facem şi noi ce putem.

— Cum aţi reuşit să o găsiţi? întrebă Kim.

— Asta e partea cea mai interesantă. M-am întors la scrisoarea pe care ne-aţi lăsat să o copiem de la Increase Mather şi am recitit-o. Din cauza referirii la o şcoală de drept, am accesat baza de date a bibliotecii Facultăţii de Drept şi numele a apărut încă nu mi-am dat seama de ce nu este legată cu propria noastră bază de date centrală. Dar vestea cea bună e că obiectul pare să fi supravieţuit incendiului din 1764.

— Credeam că a ars totul, zise Kim.

— Aproape totul. Din fericire pentru noi, aproximativ două sute de cărţi din cele cinci mii ale bibliotecii au supravieţuit pentru că erau împrumutate. Deci cineva probabil că citea cartea pe care o căutaţi. Oricum, menţiunea pe care am găsit-o sugerează că a fost transferată la Facultatea de Drept din biblioteca principală Harvard Hall în 1818, la un an după ce facultatea a fost înfiinţată.

— Aţi găsit chiar cartea? întrebă Kim entuziasmată.

— Nu, n-am avut timp, răspunse Katherine. În plus, cred că ar fi mai bine ca de aici să continuaţi dumneavoastră. Vă recomand să o sunaţi pe Helen Arnold, bibliotecara Facultăţii de Drept. O să-i dau eu un telefon luni dimineaţa, ca să se aştepte la o vizită din partea dumneavoastră.

— O să merg luni direct de la serviciu, zise Kim nerăbdătoare. Termin la trei.

— Sunt sigură că va fi perfect. O voi anunţa pe Helen.

Kim îi mulţumi lui Katherine înainte de a închide.

Era în al nouălea cer. Îşi pierduse orice speranţă ca opera Elizabethei să fi supravieţuit incendiului de la Harvard. Apoi se întrebă de ce Katherine era atât de sigură că era o carte. Se spunea asta undeva?

Kim se întoarse la telefon şi încercă să o sune pe Katherine. Din păcate, nu reuşi să o prindă. O secretară îi spuse că plecase în grabă la o întâlnire şi nu avea să se întoarcă decât luni.

Închise telefonul. Era dezamăgită, dar nu râmase aşa prea mult timp. Ideea că luni după-amiază avea să afle natura dovezilor folosite împotriva Elizabethei îi dădea o mare satisfacţie. Nu conta dacă era o carte sau nu.

În ciuda veştilor bune, Kim se întoarse totuşi la castel. De fapt, atacă grămada de hârtii cu un entuziasm sporit.

Spre seară, făcu o pauză destul de lungă, pentru a estima cât timp i-ar mai lua să termine de sortat materialul. După ce socoti toate cuferele şi cutiile rămase şi presupuse că un număr asemănător exista şi în pivniţă, estimă că i-ar mai trebui o săptămână, dacă muncea câte opt ore pe zi.

Această realitate îi mai risipi din entuziasm. Acum, că avea să reînceapă munca la spital, nu avea să-i fie uşor să găsească timp. Era pe punctul de a renunţa pentru după-amiaza aceea, când reuşi să facă o scamatorie care îi aminti de Kinnard. Deschise un sertar la întâmplare şi scoase o scrisoare adresată lui Ronald!

Se aşeză pe un cufăr, la fereastră şi scoase scrisoarea din plic. Era tot de la Samuel Sewall. Uitându-se la dată, îşi dădu seama că fusese trimisă cu numai câteva zile înaintea execuţiei lui Elizabeth.

15 iulie 1692
Boston

Domnule,

Tocmai am venit de la o cină plăcută cu reverendul Cotton Mather, unde am discutat despre situaţia nefericită a soţiei dumitale şi ne-am întristat foarte tare pentru dumneata şi pentru copiii dumitale. Cu multă bunăvoinţă, reverendul Mather a acceptat să o primească pe soţia dumitale suferindă în casa lui şi să o vindece, aşa cum a făcut cu fata lui Goodwin, cu condiţia ca Elizabeth să mărturisească şi să se căiască în public de legătura pe care a întreţinut-o cu Prinţul Minciunii. Reverendul Mather e foarte convins că Elizabeth poate oferi dovezi şi argumente, ca martor ocular, pentru a combate necredinţa acestei lumi tulburate. Dar dacă refuză, reverendul Mather nu poate şi nu vrea să intervină în executarea sentinţei judecătoreşti. Fii conştient că nu este timp de pierdut. Reverendul Mather este nerăbdător şi crede că soţia dumitale ne poate învăţa multe despre lumea invizibilă care ne ameninţă

ţinutul. Dumnezeu să-ţi răsplătească eforturile şi rămân,

Prietenul dumitale,
Samuel Sewall.

Preţ de câteva minute, Kim privi în gol pe geam. Ziua începuse senină şi albastră, dar acum nori negri năvăleau dinspre vest. De unde stătea, putea vedea casa cea veche ascunsă între mesteceni, ale căror frunze deveniseră galben-aprins. Casa şi scrisoarea se uniră pentru a o transporta înapoi cu trei sute de ani şi pentru a putea simţi panica provocată de realitatea iminentă a execuţiei Elizabethei. Deşi scrisoarea pe care tocmai o citise era pentru Ronald, nu de la el, avea impresia că era răspunsul la o scrisoare scrisă de Ronald, în disperarea de a-i salva viaţa soţiei sale.

Ochii lui Kim se umplură de lacrimi. Îi era greu să-şi imagineze suferinţa prin care trecuse, probabil, Ronald. Se simţi vinovată că îl suspectase când abia începuse să afle adevărul despre Elizabeth.

În cele din urmă, Kim se ridică. Puse scrisoarea la loc în plic, îl duse jos în pivniţă şi îl puse la un loc cu celelalte materiale din cutia Bibliei. Apoi plecă de la castel şi porni înapoi spre casă.

Pe la jumătatea drumului, încetini pasul. Privi spre laborator şi se opri. Se uită la ceas. Nu era încă patra. Deodată îi veni ideea că ar fi un gest frumos să încerce să mai îmbunătăţească dieta cercetătorilor. Când trecuse pe la ei, în dimineaţa aceea, i se păruseră deprimaţi şi îşi imagină că trebuie să fi fost sătui de pizza. Se gândi că i-ar fi uşor să repete cina cu friptură şi peşte din urmă cu aproape două săptămâni.

Cu acest gând în minte, îşi schimbă direcţia şi porni spre laborator. Când trecu prin recepţie, se simţi puţin neliniştită, căci niciodată nu ştia la ce să se aştepte. Intră în laboratorul propriu-zis şi lăsă uşa să se închidă în urma ei. Nimeni nu alergă să o întâmpine.

Porni spre Edward. Trecu pe lângă David, care o salută prietenos, dar fără exuberanţa din urmă cu câteva zile. O salută şi pe Gloria, care, asemenea lui David, se întoarse imediat la muncă.

Îşi continuă dramul, dar din ce în ce mai agitată. Deşi

comportamentul lui David şi al Gloriei fusese, probabil, cel mai normal pe care îl întâlnise de când veniseră, era o nouă schimbare.

Edward era atât de absorbit de ceea ce făcea, încât ea trebui să-l bată pe umăr de două ori ca să-i atragă atenţia. Observă că făcea noi capsule de Ultra.

— E vreo problemă? întrebă el.

Zâmbi şi se arătă destul de bucuros să o vadă.

— Voiam să vă fac, ţie şi celorlalţi, o ofertă, zise ea. Ce-ar fi să repetăm cina de acum două săptămâni? Aş fi bucuroasă să dau o fugă în oraş să cumpăr mâncare.

— E foarte drăguţ din partea ta. Dar nu în seara asta. Nu avem timp. O să comandăm nişte pizza.

— Promit că n-o să vă ţin prea mult.

— Am spus nu, şuieră Edward printre dinţii încleştaţi, făcând-o pe Kim să dea un pas înapoi. Dar Edward îşi recăpăta imediat stăpânirea de sine şi zâmbi din nou. O să ne descurcăm cu pizza.

— Dacă aşa crezi, rosti Kim, confuză şi temătoare. Era ca şi cum Edward ar fi pendulat câteva secunde la limita pierderii controlului. Te simţi bine? întrebă ea ezitant.

— Da! o repezi el, dar apoi zâmbi repede. Suntem puţin preocupaţi. Am avut un mic eşec, dar lucrurile sunt sub control.

Kim mai făcu câţiva paşi înapoi.

— Bine, dar, dacă vă răzgândiţi în următoarea oră, pot să mai merg în oraş, zise ea. Voi fi acasă, sună-mă.

— Suntem mult prea ocupaţi. Mănâncă tu singură, dar mulţumim pentru ofertă. Le voi spune tuturor că te-ai gândit la ei.

Kim plecă, dar nici unul dintre cercetători nu o băgă în seamă şi nici măcar nu-şi ridică privirea de la ceea ce făcea. Când ajunse afară, suspină şi clătină din cap. Era uimită cât de repede se schimba atmosfera în laborator şi se întrebă cum se puteau suporta unii pe alţii. Ajunse la concluzia că avea prea puţine în comun cu oamenii de ştiinţă.

După cină, rămăsese încă destulă lumină pentru a se întoarce la castel, dar nu se putu hotărî. În schimb, vegetă în faţa televizorului. Sperase că, dacă se uita la câteva seriale uşurele,

avea să uite experienţa din laborator, dar cu cât se gândea mai mult la relaţia ei cu Edward şi cu ceilalţi, cu atât era mai neliniştită.

Încercă să citească, dar nu reuşi să se concentreze. Se trezi regretând că nu putea urmări chiar în după-amiaza aceea firul de la Facultatea de Drept. Din ce în ce mai agitată, pe măsură ce seara înainta, începu să se gândească la Kinnard. Se întrebă cu cine era şi ce făcea şi dacă se gândea vreodată la ea.

Se trezi speriată, deşi luase din nou Xanax pentru a-şi potoli vârtejul gândurilor. În dormitor era o beznă ca de smoală şi, uitându-se la ceas, văzu că nu doimea de mult timp. Se aşeză la loc pe pernă şi ascultă zgomotele casei în noapte, încercând să-şi dea seama ce o trezise atât de brusc.

Apoi auzi câteva lovituri înfundate în spatele casei, care sunau ca şi cum cineva ar fi izbit noile pubele de peretele de lemn. Se încordă, gândindu-se la un urs negru sau un raton turbat care încerca să ajungă la gunoi, unde se aflau oase şi piele de pui.

Aprinse veioza de lângă pat şi se dădu jos. Îşi puse halatul şi îşi luă papucii în picioare. O mângâie liniştitor pe Sheba. Kim se bucură că o ţinuse în casă.

Auzind din nou izbiturile, Kim traversă repede holul în camera lui Edward. Aprinse lumina şi descoperi că patul era gol. Gândindu-se că Edward era, probabil, încă la laborator şi îngrijorată că trebuia să vină pe jos prin întuneric, se întoarse în dormitor şi sună la laborator. După zece apeluri, renunţă.

Luă lanterna pe care o ţinea în noptieră şi începu să coboare scările. Voia să lumineze afară pe geamul de la bucătărie, dincolo de care erau coşurile de gunoi, pentru a speria animalul, oricare ar fi fost acesta.

Când depăşi cotul scării, având în faţă privelişte întreagă a foaierului, încremeni. Ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine. Uşa de la intrare era larg deschisă.

La început, nu reuşi să se mişte. Rămase paralizată la gândul că creatura, oricare ar fi fost, intrase în casă şi chiar în cel moment o pândea din întuneric.

Ascultă încordată, dar nu auzi decât corul ultimelor broaşte de

copac. Un vânt rece şi umed intră pe uşa deschisă şi-i învălui picioarele goale. Afară ploua încet.

Casa era cufundată în linişte, ceea ce îi dădu speranţe că animalul nu intrase. Cobori treptele, una câte una. După fiecare pas, se opri şi îşi încordă urechea pentru a auzi vreun zgomot care să dea de gol prezenţa vreunui animal. Dar casa rămase tăcută.

Întinse mâna spre uşa deschisă şi prinse clanţa. Se uită într-o parte şi-n alta, din sufrageria întunecată până în salon şi începu să închidă uşa. Aproape o închisese, când aruncă o privire afară.

Se tăie respiraţia.

Sheba stătea la aproximativ douăzeci de picioare de intrare, în mijlocul aleii pavate cu dale de piatră. Ignora liniştită ploaia şi îşi lingea calm laba, cu care se freca apoi peste cap.

La început, nu-i veni să-şi creadă ochilor, pentru că tocmai văzuse pisica pe pat. Sheba simţise, evident, că uşa din faţă era deschisă, în timp ce Kim verificase dormitorul lui Edward şi coborâse pentru a profita de ocazia de a ieşi.

Kim trase de câteva ori aer adânc în piept, pentru a se elibera de senzaţia de greutate şi ameţeală care-i înceţoşa mintea, îngrozită de ceea ce se putea afla în umbrele din jur, nu vru să o strige pe Sheba, care, oricum, n-ar fi băgat-o în seamă.

Conştientă că nu avea de ales, se strecură afară. După ce cercetă repede împrejurimile, se năpusti la pisică, o înhăţă de jos şi se întoarse exact la timp pentru a vedea uşa din faţă închizându-se.

Strigă în gând „nu” şi se repezi la uşă, dar era prea târziu. Aceasta se închise cu o bufnitură urmată de clinchetul metalic al yalei care se încuiase.

Încercă în zadar clanţa. Era încuiată, aşa cum se aşteptase, împinse uşa cu umărul, dar fără nici un efect.

Strânse din umeri pentru a se feri de ploaia rece şi se răsuci încet pentru a privi în bezna nopţii. Tremura de frică şi de frig, nedumerită de situaţia ei disperată. Era în pijama şi în halat, încuiată afară din casă pe o noapte ploioasă, cu o pisică nervoasă într-o mână şi o lanternă inutilă în cealaltă, înfruntând o creatură necunoscută care se ascundea undeva în tufişuri.

Sheba se zbătu să o lase jos şi protestă cu voce tare. Kim o

linişti. Se îndepărtă de casă şi cercetă ferestrele din faţă, dar toate erau închise. Ştia că erau încuiate. Se întoarse şi socoti distanţa până la laborator, unde luminile se stinseseră, în sfârşit. Apoi se uită la castel. Acesta era mai departe, dar ştia că uşile de la cele două aripi erau deschise. De uşa de la laborator nu era sigură.

Deodată, auzi zgomotul unei creaturi mari mişcându-se pe pietrişul din partea dreaptă a casei. Ştiind că nu putea rămâne unde era, alergă în direcţia opusă, ocolind casa prin stângă, pentru a se îndepărtă de animalul, urs sau altceva, care umblase la noile coşuri de gunoi.

Încercă disperată uşa de la bucătărie, dar era încuiată, aşa cum bănuia. O lovi cu umărul de câteva ori, dar degeaba. Nu reuşi decât să o facă pe pisică să miorlăie.

Întorcându-se cu spatele la casă, văzu hambarul. Strânse pisica mai tare la piept şi, ţinând lanterna ca pe un băţ, alergă cât putu de repede, în papucii fără călcâi. Când ajunse la hambar, desfăcu cârligul care ţinea uşa, o deschise şi se strecură în întunericul dinăuntru.

Trase uşa după ea. Chiar în dreapta uşii era un geam mic şi murdar, care oferea o imagine ştearsă a curţii din spatele casei. Singura lumină era cea care se revărsa de la fereastra dormitorului ei şi strălucirea plafonului de nori care se roteau la mică înălţime.

Sub ochii ei, o siluetă masivă ocoli casa din aceeaşi direcţie din care venise şi ea. Era un om, nu un animal, dar se comporta foarte ciudat. Îl privi cum se opreşte să adulmece aerul, exact ca un animal. Spre spaima ei, se întoarse înspre ea şi păru să se holbeze la hambar. Nu-i putea vedea trăsăturile în beznă, doar silueta.

Teama se transformă în groază, când văzu că silueta se apropie de ea cu pas încet, împiedicat, adulmecând în continuare aerul, ca şi cum ar fi urmărit un miros. Îşi ţinu respiraţia şi se rugă ca pisica să stea liniştită. Când umbra ajunse la doar zece iarzi, ea se retrase în colţul întunecat al hambarului, lipindu-se de unelte şi biciclete.

Acum îi putea auzi paşii pe pietriş. Se apropiară şi apoi se opriră. Urmă o pauză cumplită. Ea îşi ţinu respiraţia.

Deodată, uşa se deschise violent Pierzându-şi controlul, Kim ţipă. Sheba urlă, la rândul ei şi sări din braţele lui Kim. Bărbatul strigă şi el.

Kim prinse lanterna cu amândouă mâinile şi o aprinse, îndreptând raza exact în ochii bărbatului. Acesta se apără cu braţele şi mâinile de fasciculul neaşteptat de lumină.

Kim închise gura cu o uşurare surprinsă. Îl recunoscuse pe Edward!

— Slavă Domnului! zise ea, coborând lanterna.

Se chinui să se ridice dintre biciclete, maşina de tuns iarbă şi vechile pubele de gunoi şi se repezi din ascunzătoare aruncându-se de gâtul lui Edward. Raza lanternei se jucă fără ţintă prin copaci.

O clipă, Edward nu se mişcă. Se uită în jos la ea, cu o privire inexpresivă.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd, zise ea, lăsându-se pe spate, ca să se poată uita în ochii lui încercănaţi. Nu m-am mai speriat niciodată atât de tare. Edward nu răspunse. Edward? întrebă Kim, aplecându-şi capul, ca să-l vadă mai bine. Te simţi bine?

Edward expiră zgomotos.

— Da, spuse el, în sfârşit. Era nervos. Dar nu mulţumită ţie. Ce naiba cauţi aici în hambar, în miez de noapte, îmbrăcată în halat? M-ai speriat de moarte.

Când îşi dădu seama cât de tare trebuie să-l fi speriat, Kim îşi ceru iertare, împiedicându-se în cuvinte. Îi explică ce se întâmplase. Când termină, văzu că Edward zâmbea.

— Nu e de râs, adăugă ea.

Dar acum, că era în siguranţă, zâmbi şi ea.

— Nu pot să cred că ţi-ai riscat viaţa pentru pisica asta leneşă şi bătrână, spuse el. Vino! Hai să ne adăpostim de ploaie.

Kim se întoarse în hambar şi o localiză pe Sheba cu ajutorul lanternei. Se ascunsese în capătul îndepărtat al hambarului, în spatele unor unelte de grădinărit. Kim o ademeni afară şi o luă în braţe. Apoi ea şi Edward intrară în casă.

— Am îngheţat, zise ea. Am nevoie de ceva fierbinte, cum ar fi un ceai de plante. Vrei şi tu?

— Stau cu tine un minut, zise el.

În timp ce Kim puse apa la fiert, Edward îi povesti varianta lui.

— Am vrut să lucrez toată noaptea. Dar pe la unu şi jumătate a trebuit sa recunosc că era imposibil. Organismul meu s-a obişnuit atât de tare să adoarmă pe la unu, că nu mai puteam să-mi ţin ochii deschişi. Abia am reuşit să vin de la laborator până acasă, fără să mă întind în iarbă. Când am ajuns acasă, am deschis uşa şi apoi mi-am adus aminte că adusesem o geantă plină de resturi de pizza de la cină pe care trebuia să le arunc în tomberonul de la laborator. Aşa că m-am dus în spate să le pun în pubela noastră de gunoi. Cred că am lăsat uşa deschisă, ceea ce a fost o greşeală, chiar şi numai din cauza ţânţarilor. Oricum, n-am reuşit să dau capacul la o parte de pe pubele şi cu cât încercam, cu atât mă enervam mai tare. Chiar le-am lovit de vreo două ori.

— Sunt noi, îi explică Kim.

— Ei bine, sper că ţi-au dat şi instrucţiuni de folosire, zise el.

— La lumină e mai uşor.

— În cele din urmă, m-am dat bătut. Când m-am întors înapoi în faţă, uşa era închisă. Mi s-a părut că am simţit mirosul parfumului tău. De când iau Ultra, simţul olfactiv mi s-a ascuţit substanţial. Am mers după miros în jurul casei, până în hambar.

Kim îşi turnă o cană de ceai fierbinte.

— Eşti sigur că nu vrei? întrebă ea.

— Nu pot. Abia reuşesc să stau pe scaun. Trebuie să mă culc. Îmi simt corpul şi pleoapele grele de cinci tone.

Edward se ridică de pe scaun şi se clătină. Kim întinse mâna şi-l sprijini.

— Sunt bine, spuse el. Când sunt atât de obosit îmi trebuie o secundă ca să-mi recapăt echilibrul.

Kim îi ascultă eforturile de a urca scările, în timp ce puse ceaiul şi mierea în dulap. Îşi luă cana şi merse după el. În capul scării, se uită la el în cameră. Edward adormise în pat, pe jumătate îmbrăcat.

Kim intră în cameră şi, cu mare greutate, îi scoase pantalonii şi cămaşa şi-l acoperi cu pătura. Îi stinse lumina. Era geloasă pe el că putea adormi atât de repede, spre deosebire de ea.

18

Duminică, 2 octombrie 1994

Edward şi cercetătorii se întâlniră în lumina ceţoasă dinaintea zorilor, la jumătatea drumului dintre castel şi casa cea veche şi merseră în tăcere prin iarba udă spre laborator. Toţi erau într-o dispoziţie sumbră. Înăuntru îşi turnară ceşti de cafea.

Edward era mult mai morocănos decât ceilalţi şi totuşi, se mai relaxase faţă de o jumătate de oră în urmă, când se trezise. Când se dăduse jos din pat, rămăsese şocat să găsească pe covor carcasa unui pui care arăta ca şi cum ar fi fost luat din gunoi. Era încrustat cu boabe de cafea. Apoi observase că avea unghiile murdare, ca şi cum ar fi săpat în pământ Se uitase în oglindă la baie şi văzuse că faţa îi era zgâriată iar tricoul îi era rupt şi pătat.

Toată lumea îşi aduse cafeaua în porţiunea din laborator unde îşi ţineau de obicei întâlnirile. Francois vorbi primul.

— Chiar dacă doza mea de Ultra a fost mai mult decât înjumătăţită, tot am fost afară azi-noapte, zise el posomorit. Când m-am trezit dimineaţă, eram groaznic de murdar. Cred că m-am tăvălit prin noroi. A trebuit să-mi spăl aşternuturile! Şi uitaţi-vă la mâinile mele. Îşi întinse mâinile, cu palmele în sus, pentru a arăta sutele de tăieturi şi zgârieturi subţiri. Pijamaua îmi era atât de murdară, încât a trebuit să o arunc.

— Şi eu am fost afară, recunoscu Curt.

— Mă tem că şi eu, spuse David.

— Ce şanse crezi că sunt să fi ieşit de pe proprietate? întrebă Francois.

— Nu avem cum să ştim, răspunse David. Dar e o idee al naibii de îngrijorătoare. Dacă avem vreo legătură cu vagabondul acela?

— Nici măcar să nu pomeneşti această posibilitate, se răsti Gloria. Nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

— Problema imediată ar fi să nu dăm peste vreun poliţist sau vreun localnic, spuse Francois. Dacă cei din oraş sunt atât de agitaţi pe cât spunea Kim, unul dintre noi ar putea fi înfruntat dacă trecem dincolo de gard.

— E, într-adevăr, un motiv de îngrijorare, adăugă David. Nu putem şti cum am reacţiona.

— Dacă funcţionăm în baza creierului reptilian, cred că ne putem imagina, completă Curt. Am fi sub influenţa instinctului de conservare. Fără îndoială că am riposta. Nu cred că trebuie să ne facem iluzii. Am reacţiona violent.

— Treaba asta trebuie să înceteze, zise Francois.

— Eu, în mod sigur, nu am fost pe afară, spuse Eleanor. Aşa că trebuie să fie legat de doză.

— Sunt de acord, zise Edward. Haideţi să ne înjumătăţim din nou dozele. Asta ar însemna cel mult un sfert din doza originală a lui Eleanor.

— Mă tem că s-ar putea să nu fie suficient, opină Gloria. Toată lumea se răsuci pentru a se uita la ea. Eu n-am luat Ultra ieri şi mă tem că tot am fost afară. Am vrut să rămân trează, ca să mă asigur că nu iese nimeni, dar mi-a fost, practic, imposibil să nu adorm, indiferent ce aş fi făcut.

— Şi eu adorm repede de când am început să iau Ultra, spuse Curt. Credeam că e din cauza activităţii intense din timpul zilei. Poate că are totuşi ceva de-a face cu medicamentul însuşi.

Toată lumea îl aprobă pe Curt şi adăugară că atunci când se sculau dimineaţa se simţeau ca şi cum ar fi dormit foarte bine toată noaptea.

— Chiar şi în dimineaţa asta mă simt odihnit, spuse Francois. Mi se pare foarte surprinzător, de vreme ce am dovezi că am alergat prin ploaie.

Timp de câteva minute toată lumea tăcu, fiecare cântărind dilema provocată de dezvăluirea Gloriei şi anume că, deşi nu mai luase medicamentul, suferea încă de somnambulism.

În cele din urma, Edward sparse tăcerea.

— Toate studiile noastre arată ca Ultra este metabolizată într-un ritm rezonabil, desigur mult mai rapid decât Prozacul, spuse

el. Experienţa Gloriei nu arată decât că concentraţia din creierul ei inferior e încă mai mare decât pragul acestei complicaţii nefericite. Poate ar trebui să ne reducem dozele şi mai mult, de o sută de ori.

Francois îşi ridică din nou mâinile, ca să le vadă toată lumea.

— Aceste tăieturi îmi spun ceva, zise el. Nu vreau să mai risc. E limpede că bântui noaptea, fără să-mi dau seama ce fac. Nu vreau să fiu împuşcat sau călcat de vreo maşină, pentru că mă port ca un animal. Eu nu mai iau medicamentul.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse David.

— Aşa e raţional, adăugă Curt.

— Bine, spuse Edward reticent. Aveţi dreptate. Ar fi inconştient din partea noastră să punem în pericol siguranţa noastră sau a altora. Tuturor ne plăcea să ne credem animale în liceu, dar am trecut de faza asta. Toţi zâmbiră de umorul lui Edward. Haideţi să nu mai luăm medicamentul şi să reevaluăm situaţia în câteva zile, adăugă el binevoitor. Imediat ce eliminăm medicamentul din organism, putem să ne gândim să-l luăm din nou, în doze mult mai mici.

— Eu nu mai iau medicamentul până nu găsim un organism animal care să reproducă efectul de somnambulism, spuse Gloria. Cred că trebuie studiat complet înainte de a mai lua în considerare uzul uman.

— Îţi respectăm opinia, fu de acord Edward. Aşa cum am subliniat mereu, administrarea medicamentului e absolut voluntară. Ar trebui să vă aduc aminte că intenţia mea iniţială a fost să iau medicamentul singur.

— Ce vom face între timp pentru siguranţă? întrebă Francois.

— Poate ar trebui să ne facem o electroencefalogramă în timpul somnului, sugeră Gloria. Am putea să ne conectăm la un computer care să ne trezească dacă ni se modifică structura somnului.

— Ce idee genială, aprobă Edward. Voi avea grijă să comand echipamentul luni.

— Dar în seara asta? întrebă Francois.

Toată lumea meditä câteva secunde.

— Să sperăm că nu vom avea probleme, răspunse Edward. În fond, Gloria a luat a doua doză ca mărime şi probabil că a avut

un nivel foarte ridicat în sânge raportat la greutatea ei. Cred că ar trebui să ne comparăm cu toţii nivelul din sânge cu al ei. Dacă e mai mic, poate că suntem sănătoşi. Probabil că singura persoană care presupune un risc semnificativ este Curt.

— Mulţumesc, spuse el, râzând. Nu vreţi să mă puneţi într-o cuşcă pentru maimuţe?

— Nu e o idee rea, zise David.

Curt îl plesni, în joacă, pe David peste cap.

— Poate ar trebui să dormim cu rândul, sugeră Francois. Putem să ne păzim unii pe alţii.

— E o idee bună să dormim cu rândul, zise Edward. În plus, dacă ne comparăm nivelurile din sânge astăzi, putem să le corelăm cu eventualele episoade de somnambulism de la noapte.

— Să ştiţi că tot răul s-ar putea să fie spre bine, spuse Gloria. Dacă nu mai luăm Ultra, avem o ocazie extraordinară să urmărim nivelurile din sânge şi urină şi să le punem în legătură cu efectele psihologice reziduale. Toată lumea ar trebui să sufere simptome „depresive” dacă apare un fenomen de regres. Studiile pe maimuţe au sugerat că nu există simptome de regres, dar trebuie verificat.

— Putem măcar să profităm de situaţie, o aprobă Edward, între timp, avem o muncă uriaşă de făcut. Şi e de la sine înţeles că tot ce am discutat rămâne un secret foarte bine păzit până când reuşim să izolăm problema şi să o eliminăm.

Kim se uită la ceas şi clipi. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Era aproape zece. Nu mai dormise atât de târziu de când era la colegiu.

Şezând pe marginea patului, îşi aminti deodată scena înfricoşătoare din hambar. Se speriase de moarte. După ce povestea se încheiase, fusese atât de agitată, încât nu mai reuşise să adoarmă. Încercase aproape două ore, înainte de a se da bătută şi a lua încă o jumătate de Xanax. În cele din urmă, reuşise să se calmeze, dar apoi se trezise gândindu-se la scrisoarea lui Thomas Goodman, în care descrisese fuga lui Elizabethei în hambar, sub influenţa ciupercii otrăvitoare. Lui Kim i se păru încă o coincidenţă ciudată faptul că, îngrozită şi ea

fugise în acelaşi hambar.

Făcu duş, se îmbrăcă şi luă micul dejun, cu speranţa că se va înviora suficient pentru a se bucura de ziua respectivă. Nu reuşi decât în parte. Se simţea moleşită din cauza dozei duble de medicament. Era şi neliniştită. Neplăcerea intensă a evenimentului din timpul nopţii, adăugată agitaţiei ei generale, se dovedi prea mult pentru medicament. Avea nevoie de altceva, iar sortarea documentelor de la castel nu avea să fie de ajuns. Trebuia să se întâlnească cu cineva şi simţi lipsa resurselor pe care le avea la îndemână în oraş.

Se aşeză la telefon şi sună la mai mulţi prieteni din Boston. Dar nu avu prea mult noroc. Îi răspunse doar robotul telefonic, îşi lăsă numărul pe câteva dintre ele, dar nu se aştepta la un răspuns decât spre seară. Prietenii ei erau oameni activi şi, într-o duminică de toamnă, erau o mulţime de lucruri de făcut în Boston.

Cuprinsă de o dorinţă puternică de a pleca de pe domeniu, îl sună pe Kinnard. Aşteptând legătura, aproape speră să nu răspundă; nu ştia ce să-i spună. Şansa făcu ca el să răspundă după al doilea apel.

Se salutară. Kim era agitată. Încercă să o ascundă, dar nu reuşi.

— Te simţi bine? întrebă Kinnard după o pauză. Ai o voce ciudată.

Kim se strădui să găsească ceva de spus, dar nu reuşi. Se simţea confuză, stânjenită şi, brusc, emoţionată.

— Simplul fapt că nu mi-ai răspuns îmi spune ceva, zise Kinnard. Pot să te ajut? S-a întâmplat ceva?

Kim trase aer adânc în piept pentru a se stăpâni.

— Poţi să mă ajuţi, rosti ea, în cele din urmă. Simt nevoia să plec din Salem. Mi-am sunat mai mulţi prieteni, dar nici unul nu e acasă. Aveam de gând să vin în oraş peste noapte, de vreme ce mâine trebuie să fiu la serviciu devreme.

— De ce nu vii la mine? întrebă Kinnard. Îmi mut bicicleta de gimnastică şi cele opt mii de exemplare din *New England Journal of medicine* din camera de oaspeţi şi poţi să stai acolo. Am liber astăzi. Sunt sigur că ne putem simţi bine.

— Chiar crezi că e o idee bună?

— O să fiu cuminte, dacă de asta te temi, râse Kinnard.

Kim se întrebă dacă nu cumva se temea că ea nu va fi cuminte.

— Haide, o încurajă Kinnard. Am impresia că ţi-ar prinde bine să mai pleci din provincie pentru o zi şi o noapte.

— Bine, spuse Kim cu o hotărâre bruscă.

— Grozav! exclamă Kinnard. Când ajungi aici?

— Într-o oră e bine? întrebă Kim.

— Ne vedem atunci, răspunse Kinnard.

Kim puse telefonul în furcă. Nu era sigură de ceea ce făcea, dar simţea că e bine. Se ridică, urcă scările şi îşi adună lucrurile, fără să-şi uite uniforma de serviciu. Puse mâncare în plus pentru Sheba în bucătărie şi schimbă cutia cu nisip de după uşă.

După ce îşi puse lucrurile în maşină, merse la laborator, înainte de a intra în clădire, se opri şi se întrebă dacă să spună sau nu că avea să stea la Kinnard. Decise să nu aducă vorba despre asta decât dacă întreba Edward.

Atmosfera din laborator era şi mai încordată decât la ultima ei vizită. Toată lumea era absorbită de ceea ce făcea şi, deşi o salutară, o făcură cu indiferenţă.

Kim nu se supără. Ultimul lucru pe care îl voia era o predică lungă despre cine ştie ce experiment secret.

Îl găsi pe Edward la imprimantă. Computerul lui muncea de zor să dea afară informaţii. Îi zâmbi, dar în treacăt. În secunda următoare, îşi îndreptase atenţia spre ceea ce ieşea din imprimantă.

— Mă duc la Boston, zise Kim veselă.

— Bine, spuse Edward.

— Voi rămâne peste noapte. Pot să-ţi las numărul dacă vrei.

— Nu e nevoie. Dacă e vreo problemă, sună-mă. Voi fi aici, ca de obicei.

Kim îşi luă rămas-bun şi porni spre uşă. Edward o chemă. Ea se opri.

— Îmi pare foarte rău că sunt atât de preocupat, zise el. Aş vrea să nu am atât de multă treabă. Avem un fel de urgenţă.

— Înţeleg, spuse Kim.

Se uită la chipul lui Edward. Avea un aer puţin stânjenit, pe care nu-l mai văzuse de mult.

Ieşi repede din laborator şi se urcă în maşină. Părăsi domeniul, gândindu-se la comportamentul lui Edward. Era ca şi cum vechea lui personalitate ar fi ieşit din nou la lumină: personalitatea de care se simţise atrasă când se întâlniseră prima oară.

Nu-i luă mult timp să se liniştească şi, cu cât mergea mai departe spre sud, cu atât se simţea mai bine. Era o zi ca de vară fierbinte, indiană, cu un soare puternic şi un senin tomnatic. Ici şi colo apăreau copaci, care începeau să-şi arate frunzişul superb de toamnă. Cerul era atât de albastru, încât arăta ca un imens ocean aerian.

Duminica nu era foarte greu să găsească loc de parcare şi Kim opri undeva de unde putea merge pe jos până la locuinţa lui Kinnard de pe Revere Street. Când sună la uşa lui, era agitată, dar el o făcu imediat să se simtă bine. O ajută să-şi ducă lucrurile în camera de oaspeţi, unde era evident că făcuse curat.

Kinnard o luă la o plimbare reconfortantă prin oraş şi, timp de câteva ore minunate, reuşi să uite de Omni, Ultra şi Elizabeth, începură cu un prânz în North End, la un restaurant italian şi continuară cu cafele espresso la o cafenea italiană.

Pentru un interludiu amuzant, coborâră în Subsolul lui Filene, pentru a scotoci puţin prin marfă. Amândoi era clienţi experimentaţi ai Subsolului lui Filene. Spre surprinderea ei, Kim găsi o fustă superbă, iniţial de la magazinul Saks de pe Fifth Avenue.

După cumpărături, se plimbară prin grădinile Bostonului şi admirară frunzele şi florile de toamnă. Şezură o vreme pe una dintre băncile din parc şi priviră ambarcaţiunile-lebădă plutind pe lac.

— Probabil că n-ar trebui să-ţi spun, zise Kinnard, dar arăţi puţin obosită.

— Nu mă mir, zise ea. N-am dormit prea bine. Viaţa în Salem nu e tocmai idilică.

— Vrei să vorbeşti despre asta? întrebă Kinnard.

— Nu acum, răspunse Kim. Cred că sunt o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg.

— Mă bucur că ai venit în vizită.

— Vreau să mă asigur că înţelegi bine faptul că voi dormi în

camera de oaspeţi, spuse ea repede.

— Hei, linişteşte-te, zise el, ridicându-şi mâinile în aer, ca şi cum ar fi vrut să se apere. Înţeleg. Doar suntem prieteni, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, spuse Kim. Probabil mă crezi isterică. Adevărul e că n-am mai fost atât de relaxată de câteva săptămâni. Se întinse şi-i strânse mâna lui Kinnard. Îţi mulţumesc că îmi eşti prieten.

După ce plecară din parc, merseră pe Newbury Street şi se uitară prin vitrine. Apoi se cufundară în una dintre distracţiile preferate ale lui Kim. Intrară în librăria Waterstone’s şi răsfoiră printre cărţi. Kim cumpără un roman de Dick Francis în ediţie ieftină, iar Kinnard îşi cumpără un ghid turistic al Siciliei. Era un loc pe care spunea că îşi dorise dintotdeauna să-l viziteze.

Spre seară se opriră la un restaurant indian şi mâncară o cină delicioasă în sfii tradiţional. Singura problemă era că restaurantul nu avea licenţă pentru băuturi. Amândoi căzură de acord că mâncarea condimentată ar fi fost mult mai bună cu o bere rece.

De la restaurantul indian se întoarseră pe jos în Beacon Hill. Şezură împreună pe canapea şi băură câte un pahar de vin alb. Kim simţi curând că i se face somn.

Se culcă devreme, ştiind că a doua zi avea să se trezească în zori pentru a merge la serviciu. Când se strecură între cearşafurile proaspăt spălate ale lui Kinnard, nu mai avu nevoie de Xanax. Căzu aproape imediat într-un somn adânc, odihnitor.

19

Luni, 3 octombrie 1994

Kim aproape uitase cât de grea era o zi normală la SICU. Recunoscu cea dintâi că, după o lună de concediu, îşi pierduse îndemânarea necesară, atât fizic, cât şi emoţional. Dar, pe măsură ce ziua se apropie de sfârşit, trebui să recunoască faptul că îi plăcuseră intensitatea, provocarea şi sentimentul de împlinire pe care îl avea când îi ajuta pe oameni, precum şi camaraderia eforturilor comune.

Kinnard apăruse de câteva ori în timpul zilei, cu pacienţi de la chirurgie. Kim se strădui să se afle pe aproape, pentru a da o mână de ajutor. Îi mulţumi din nou pentru somnul cel mai bun pe care îl avusese în ultimele săptămâni. El îi spuse că era binevenită oricând, chiar şi în seara aceea, în ciuda faptului că era de gardă şi avea să-şi petreacă noaptea la spital.

Lui Kim i-ar fi plăcut să rămână. După singurătatea de pe domeniu, se simţise foarte bine în Boston şi i se făcuse dor de vremea când locuise acolo. Dar ştia că trebuia să se întoarcă. Nu-şi făcea iluzii că Edward ar fi fost mai liber, dar simţea încă o puternică obligaţie de a fi alături de el.

Imediat ce îşi încheie tura, merse la intersecţia dintre Charles şi Cambridge şi luă metroul de suprafaţă până în Harvard Square. Trenurile erau dese la ora aceea şi, după numai douăzeci de minute, se îndreptă spre nord-vest, pe Massachusetts Avenue, pentru a ajunge la Facultatea de Drept de la Harvard.

Încetini pasul când îşi dădu seama că transpirase. Era tot o zi indiană fierbinte, dar fără seninul de cristal al zilei dinainte. Nu era nici o adiere de vânt, iar deasupra oraşului plutea o ceaţă umedă, mai degrabă ca într-o zi de vară decât de toamnă. La

buletinul meteorologic anunţaseră posibile furtuni violente, cu fulgere şi tunete.

Întrebă un student cum să ajungă la biblioteca Facultăţii de Drept. O găsi fără dificultate. Aerul condiţionat din interior era o uşurare.

Întrebă din nou unde era biroul lui Helen Arnold. Îşi spuse numele unei secretare şi i se spuse să aştepte. Abia ce se aşeză pe un scaun, că o negresă înaltă, slabă şi foarte atrăgătoare apăru în uşă şi îi făcu cu mâna.

— Sunt Helen Arnold şi am veşti bune pentru dumneavoastră, rosti femeia cu entuziasm.

O conduse pe Kim în birou şi îi făcu semn să stea jos.

Kim rămase uimită de înfăţişarea femeii. Nu era deloc ceea ce se aştepta să găsească în librăria unei facultăţi de drept. Părul îi era împletit în cel mai elaborat spic pe care îl văzuse vreodată, iar rochia era din mătase de culori strălucitoare, strânsă uşor în talie cu o curea din lanţ auriu.

— Am vorbit azi-dimineaţă, destul de devreme dacă vreţi să ştiţi, cu doamna Sturburg, care este o femeie minunată şi ea mi-a spus despre interesul dumneavoastră pentru Rachel Bingham.

Kim dădu afirmativ din cap în timpul acestei fraze pe care Helen o spuse cu o viteză ameţitoare.

— Aţi găsit-o? întreba Kim, când Helen făcu o pauză.

— Şi da şi nu, răspunse Helen şi zâmbi cu căldură. Vestea bună e că am confirmat convingerea lui Katherine Sturburg că obiectul a supravieţuit incendiului din 1764. Sunt absolut sigură, credeţi-mă. Se pare că fusese mutat permanent în apartamentul unuia dintre tutorii care locuiau în afara vechiului Harvard Hall. Nu-i aşa că e o veste bună?

— Mă bucur, spuse Kim. De fapt, sunt chiar fericită că nu a fost distrus. Dar mi-aţi răspuns ambiguu la întrebarea dacă l-aţi găsit. Ce-aţi vrut să spuneţi prin „şi da şi nu”?

— Pur şi simplu, am vrut să spun că, deşi nu am găsit cartea propriu-zisă, am găsit o menţiune a faptului că a fost, într-adevăr, adusă aici, la biblioteca Facultăţii de Drept. Am mai aflat că au existat oarecare dificultăţi şi neînţelegeri în privinţa clasificării obiectului, deşi avea o legătură cu legea ecleziastică, după cum sugerează şi scrisoarea dumneavoastră de la Increase

Mather. Apropo, scrisoarea mi s-a părut o descoperire extraordinară şi am înţeles că v-aţi oferit să o donaţi Universităţii Harvard. E un gest foarte generos.

— Măcar atât să fac pentru tot deranjul pe care l-am provocat, spuse Kim. Dar despre opera lui Rachel Bingham? Ştie cineva unde ar putea fi?

— Ar fi cineva, răspunse Helen. După ce am mai făcut nişte săpături, am descoperit că obiectul a fost mutat de la biblioteca de drept la Facultatea de Teologie în 1825, imediat după ce a fost construit Divinity Hall. Nu ştiu de ce a fost mutat; poate din cauza problemei clasificării aici, la biblioteca de drept.

— Dumnezeule! exclamă Kim. Ce traseu a avut această carte.

— Mi-am luat libertatea de a o suna pe colega mea de la biblioteca Facultăţii de Teologie chiar înainte de prânz, spuse Helen. Sper că nu vă supăraţi.

— Bineînţeles că nu.

Era fericită că Helen luase iniţiativa.

— O cheamă Gertrude Havermeyer, zise Helen. E un pic cam dură, dar e bună la suflet. Mi-a promis că va studia imediat problema.

Helen luă o bucată de hârtie şi notă numele şi numărul de telefon al Gertrudei. Apoi luă o foaie cu harta campusului Harvard şi încercui Facultatea de Teologie.

Câteva minute mai târziu, Kim străbătea campusul. Trecu pe lângă laboratorul de fizică şi ocoli clădirea muzeului pentru a ajunge la Divinity Avenue. De acolo mai avea doar câţiva paşi până la biroul Gertrudei Havermeyer.

— Deci din cauza dumneavoastră mi-am pierdut toată după-amiaza, spuse Gertrude când Kim se prezentă.

Gertrude Havermeyer stătea în faţa mesei de lucru, cu mâinile proptite agresiv în şold. După cum sugerase Helen Arnold, Gertrude avea un aer de severitate şi asprime. Dar înfăţişarea îi contrazicea duritatea. Era o femeie minionă, cu părul alb, care o fulgeră cu privirea pe Kim prin lentilele groase cu ramă de metal.

— Îmi pare rău dacă v-am deranjat, spuse Kim cu un aer vinovat.

— De când am primit telefonul lui Helen Arnold n-am mai avut

nici o clipă pentru propria mea muncă, se plânse Gertrude. Mi-a luat câteva ceasuri întregi.

— Sper că măcar eforturile nu v-au fost în zadar, zise Kim.

— Am găsit o menţiune, într-un registru din perioada aceea, spuse Gertrude. Deci Helen a avut dreptate. Opera lui Rachel Bingham a fost transferată de la Facultatea de Drept şi a ajuns aici, la cea de Teologie. Dar soarta a vrut să nu găsesc nici o referire la carte în computer sau în cataloagele vechi şi nici măcar în cel mai vechi catalog, pe care îl ţinem la subsol.

Kim se întristă.

— Îmi pare rău că v-am pus la treabă degeaba.

— Ei bine, nu m-am dat bătută, zise Gertrude. Niciodată. Când mă apuc de ceva, nu mă las. Aşa că m-am întors la vechile fişe scrise de mână din perioada în care a fost înfiinţată biblioteca. A fost frustrant, dar am găsit totuşi o referinţă, mai mult din întâmplare decât din perseverenţă. Pentru nimic în lume nu pot să înţeleg de ce nu a fost inclusă în catalogul principal al bibliotecii.

Speranţele lui Kim crescură. Urmărind dovezile Elizabethei, parcă s-ar fi urcat într-un carusel emoţional.

— Mai e aici lucrarea? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu, răspunse Gertrude indignată. Dacă mai era, trebuia să apară în computer. Aici păstrăm lucrurile foarte ordonat. Nu, ultima menţiune pe care am găsit-o arată că a fost trimisă la Facultatea de Medicină în 1826, după ce a stat aici mai puţin de un an. Se pare că nimeni n-a ştiut unde să pună obiectul. Totul e foarte misterios, pentru că nu există nici cea mai mică indicaţie din ce categorie făcea parte.

— O, pentru Dumnezeu! exclamă Kim iritată. Căutarea acestei cărţi sau orice o fi a devenit o glumă proastă.

— Nu te lăsa! îi ordonă Gertrude. Am depus o mulţime de eforturi pentru tine. Am sunat chiar şi la biblioteca de medicină şi am vorbit cu John Moldavian, care se ocupă de cărţi rare şi manuscrise. I-am spus povestea şi m-a asigurat că se va ocupa de ea imediat.

După ce îi mulţumi Elizabethei, Kim se întoarse la Harvard Square şi luă metroul de suprafaţă pentru a se întoarce la Boston.

Era oră de vârf şi fu nevoită să se înghesuie în tren. Nu erau locuri, aşa că stătu în picioare. În timp ce trenul traversă, vuind, Longfellow Bridge, Kim începu să ia serios în considerare posibilitatea de a abandona cu totul căutarea operei Elizabethei. Era ca şi cum ar fi alergat după un miraj. De fiecare dată când credea că se apropie, se dovedea a fi un drum fals.

Se urcă în maşină, în garajul de la MGH, porni motorul şi apoi se gândi la traficul pe care avea să-l înfrunte pe drumul de întoarcere în Salem. La ora aceea probabil că numai traversarea intersecţiei Leverett Circle avea să-i ia aproape o jumătate de oră.

Se răzgândi, întoarse în direcţia opusă şi porni spre biblioteca de medicină. Se hotărâse că era mai bine să urmărească firul Elizabethei decât să stea prinsă în trafic.

John Moldavian părea perfect potrivit pentru a lucra într-o bibliotecă. Era un bărbat blând, care vorbea încet şi a cărui dragoste pentru cărţi era imediat vizibilă în felul atent şi afectuos în care le mânuia.

Kim se prezentă şi menţionă numele Elizabethei. Ca răspuns, John începu imediat să caute ceva prin harababura de pe masa lui de lucru.

— Am ceva pentru dumneavoastră, spuse el. Unde naiba am pus-o?

Kim îl urmări cum răsfoieşte prin hârtii. Avea o faţă îngustă, dominată de ochelarii cu rame groase. Mustaţa subţire părea aproape prea perfectă, ca şi cum ar fi fost desenată cu un creion de sprâncene.

— Opera lui Rachel Bingham este aici, în bibliotecă? îndrăzni Kim să întrebe.

— Nu, nu mai e aici, răspunse John. Apoi chipul i se lumină. A, asta căutam. Ridică o foaie de hârtie de xerox. Kim suspină în tăcere. Aici se terminase şi firul Gertrudei, se gândi ea. M-am uitat prin registrele bibliotecii de medicină din 1826, continuă John. Am găsit această referinţă la lucrarea pe care o căutaţi.

— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse Kim. A fost mutată în altă parte.

John se uită la Kim pe deasupra foii pe care o ţinea în mână.

— De unde ştiţi? întrebă el.

Kim râse scurt.

— Aşa s-a întâmplat şi până acum, zise ea. Unde a fost dusă de aici?

— La Departamentul de Anatomie, răspunse John. Bineînţeles, astăzi se numeşte Departamentul de Biologie Celulară.

Kim clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— De ce Dumnezeu a fost trimisă acolo? întrebă ea retoric.

— Habar n-am, spuse John. Însemnarea pe care am găsit-o era destul de ciudată: un bileţel scris de mână în grabă, lipit de carte, manuscris sau desen. V-am făcut o copie.

John îi înmână foaia lui Kim.

Kim o luă. Era greu de citit şi fu obligată să se răsucească pentru a profita de lumina care intra pe fereastră. Părea să spună: *Curiozitate născocită de Rachel Bingham în 1691.* Cuvântul „curiozitate” îi aduse aminte lui Kim de ceea ce spunea Mary Custland despre „culegerea de curiozităţi” pierdută în incendiul din 1764 şi îi sugeră că opera lui Rachel Bingham făcuse parte din această colecţie. Kim îşi aduse aminte de scrisoarea lui Jonathan către tatăl său şi presupuse că scrisul la care se uita acum era al lui Jonathan. Îl văzu, cu ochii minţii, pe Jonathan Stewart mâzgălind în pripă biletul, grăbit să iasă din camera tutorelui în care intrase pe furiş pentru a schimba numele în Rachel Bingham. Dacă ar fi fost descoperit, probabil că i s-ar fi cerut să părăsească colegiul.

— L-am sunat pe şeful departamentului, spuse John, întrerupând meditaţia lui Kim. Mi-a recomandat pe un alt domn, numit Carl Nebolsine, care este administratorul Muzeului de Anatomie Warren. Aşa că i-am dat telefon. Mi-a spus că, dacă vreau să văd exponatul, trebuie să merg până la clădirea administraţiei.

— Vreţi să spuneţi că e acolo? întrebă Kim neîncrezătoare.

— Se pare că da, răspunse John. Muzeul de Anatomie Warren este la etajul al cincilea al clădirii A, care se află pe colţul opus ieşirii din bibliotecă. Vreţi să mergeţi acolo?

— Sigur că da, zise Kim.

Simţi că i se accelerează pulsul la gândul că era posibil să fi găsit, în sfârşit, dovezile Elizabethei. John întinse mâna spre telefon.

— Daţi-mi voie să văd dacă domnul Nebolsine mai e acolo. Cu puţin timp în urmă era, dar cred că are mai multe birouri. Se pare că are în îngrijire mai multe muzee şi colecţii mai mici împrăştiate prin toată comunitatea Harvard.

John avu o conversaţie rapidă în mijlocul căreia îi făcu semn lui Kim că era în regulă. Când închise, spuse:

— Aveţi noroc. E încă acolo şi vă aşteaptă la muzeu dacă mergeţi imediat.

— Am plecat, zise Kim.

Îi mulţumi lui John şi traversă repede până la clădirea A, o construcţie în stilul Renaşterii Greceşti, cu o boltă masivă sprijinită de coloane dorice. Un paznic o opri imediat ce intră, dar când îi văzu legitimaţia de la MGH îi făcu semn să intre.

Kim cobori din lift la etajul al cincilea. Muzeul, atâta cât era, era înghesuit de-a lungul unui perete din stânga şi consta dintr-o serie de rafturi cu vitrină. Acestea conţineau colecţia obişnuită de instrumente chirurgicale primitive, care puteau face şi pe un stoic să tresară, fotografii vechi şi specimene patologice. Erau o mulţime de cranii, inclusiv unul care avea o gaură prin ochiul stâng şi prin frunte.

— Acesta este un caz foarte interesant, spuse o voce. Kim îşi ridică privirea pentru a vedea un bărbat mult mai tânăr decât se aşteptase pentru un administrator de muzeu. Dumneavoastră trebuie să fiţi Kimberly Stewart. Eu sunt Carl Nebolsine. Îşi strânseră mâinile. Vedeţi băţul acesta de aici? spuse Cari, indicându-i o vergea de oţel lungă de cinci picioare. Se numeşte băţ pentru tasat. Se folosea pentru a înfunda praf de puşcă şi pământ într-o gaură făcută special pentru a arunca ceva în aer. Într-o zi, acum vreo sută de ani, această vergea a trecut prin capul acelui om. Carl îi arătă craniul. Ceea ce e uimitor e că omul a supravieţuit.

— N-a păţit nimic? întrebă Kim.

— Se spune că personalitatea lui n-a mai fost atât de plăcută după ce şi-a revenit, dar a cui ar fi fost? răspunse Cari.

Kim trecu în revistă şi alte exponate. În colţul îndepărtat văzu câteva cărţi.

— Am înţeles că vă interesează exponatul lui Rachel Bingham, spuse Carl.

— E aici? întrebă Kim.

— Nu, răspunse Carl. Kim se uită la el, ca şi cum n-ar fi auzit bine. E jos, în depozit. Nu primim prea multe cereri de a-l vedea şi nu avem nici pe departe spaţiu pentru a expune tot ce avem. Vreţi să îl vedeţi?

— Foarte mult, zise Kim uşurată.

Luară liftul până la subsol şi parcurseră un traseu labirintic pe care lui Kim nu i-ar fi plăcut să-l străbată singură înapoi. Carl descuie o uşă de oţel. Întinse mâna înăuntru şi aprinse luminile: câteva becuri simple.

Camera era plină de dulapuri cu vitrină, prăfuite şi demodate.

— Îmi cer scuze pentru dezordine, zise Carl. E foarte murdar. Nimeni nu prea vine pe aici.

Kim îl urmă pe Carl, care îşi croi drum printre dulapuri. Trecând pe lângă fiecare, Kim observă un amestec de oase, cărţi, instrumente şi borcane cu organe conservate. Carl se opri. Ea veni în spatele lui. El se dădu la o parte şi îi făcu semn să se uite în dulapul din faţa lui.

Kim se dădu înapoi, cu un amestec de groază şi dezgust. Nu se aşteptase deloc să vadă aşa ceva. Înghesuit într-un borcan mare de sticlă, plin cu un conservant maroniu, era un fetus de patru-cinci luni care arăta ca un monstru.

Fără să bage de seamă reacţia lui Kim, Carl deschise dulapul. Băgă mâna înăuntru şi trase recipientul greu în afară, agitând conţinutul care dansă grotesc, astfel încât bucăţi de ţesut se desprinseră şi căzură ca fulgii de zăpadă dintr-un glob de sticlă cu scene de iarnă.

Kim îşi duse o mână la gură şi se holbă la fetusul anencefalic, fără creier şi cu craniul plat Avea cerul gurii despicat, ceea ce făcea ca gura să pară că i se apropie de nas. Trăsăturile îi erau şi mai deformate de faptul că erau lipite de sticla recipientului. Exact în spatele ochilor relativ mari, ca de broască, craniul i se aplatiza şi era acoperit de o claie de păr negru. Maxilarul masiv era total disproporţionat faţă de restul feţei. Braţele noduroase se terminau cu mâini ca nişte lopeţi, cu degete scurte, unele lipite, care semănau cu nişte copite despicate. Din spate îi atârna o coadă ca de peşte.

— Vreţi să-l scot, ca să-l puteţi duce la lumină? întrebă Carl.

— Nu! protestă Kim, puţin prea aspru.

Cu o voce mai calmă, îi spuse lui Carl că putea vedea exponatul foarte bine acolo unde era.

Kim înţelegea perfect cum ar fi privit oamenii din secolul al şaptesprezecelea o asemenea malformaţie cumplită. Sărmana creatură putea fi considerată uşor însuşi diavolul. Într-adevăr, Kim văzuse copii ale unor gravuri de pe vremea aceea, înfăţişându-l pe diavol, care arătau identic.

— Vreţi măcar să-l întorc, ca să-l vedeţi şi din partea cealaltă? întrebă Cari.

— Nu, mulţumesc, spuse Kim, îndepărtându-se din reflex de specimen.

Acum îşi dădea seama de ce cei de la Facultatea de Drept şi cea de Teologie nu ştiuseră ce să facă cu el. Îşi aminti, de asemenea, biletul pe care i-l arătase John Moldavian la biblioteca de medicină. Nu era *Curiozitate născocită de Rachel Bingham în 1691.* Cuvântul era *născută,* nu *născocită.*

Kim îşi aduse aminte şi de însemnarea din jurnalul Elizabethei în care aceasta îşi exprima îngrijorarea pentru nevinovatul Job. Nu era o referire biblică. Elizabeth ştia că era însărcinată şi îşi botezase deja copilul Job. Ce coincidenţă tragică, se gândi ea.

Îi mulţumi lui Carl şi se întoarse, clătinându-se, la maşină. Pe drum, se gândi la dubla tragedie a Elizabethei, de a fi însărcinată în acelaşi timp în care înghiţea, fără să ştie, otrava unei ciuperci ce creştea în proviziile ei de secară. În zilele acelea, oricine ar fi fost convins că Elizabeth avusese relaţii cu diavolul pentru a da naştere unui asemenea monstru – manifestarea sigură a unei legături cu diavolul, mai ales că „crizele” apăruseră în casa Elizabethei şi se răspândiseră apoi în celelalte case unde copiii duseseră pâinea Elizabethei. Curajul ei, conflictul neinspirat cu familia Putnam şi schimbarea statutului social nu o ajutaseră deloc să-şi îmbunătăţească situaţia.

Kim ajunse la maşină, urcă şi porni motorul. Pentru ea era perfect clar de ce Elizabeth fusese acuzată şi condamnată pentru vrăjitorie.

Kim conduse ca în transă. Începea să înţeleagă de ce Elizabeth refuzase să mărturisească pentru a-şi salva viaţa, aşa

cum îi ceruse, fără îndoială, Ronald. Elizabeth ştia că nu era vrăjitoare, dar încrederea în inocenţa ei îi fusese, în mod sigur, zdruncinată, mai ales că toţi se întorseseră împotriva ei: prietenii, magistraţii, chiar şi preoţii. Cu soţul plecat, Elizabeth nu avusese nici un fel de sprijin. Complet singură, îşi închipuise, probabil, că era vinovată de o încălcare îngrozitoare a legilor lui Dumnezeu. Cum altfel şi-ar fi putut explica naşterea unei creaturi atât de demonice? Poate crezuse chiar că îşi meritase soarta.

Kim rămase blocată în traficul de pe Storrow Drive, fiind nevoită să înainteze ţol cu ţol. Vremea nu era mai bună decât înainte. De fapt, era chiar mai cald. Începu să-i fie din ce în ce mai teamă să nu rămână închisă în maşină.

În cele din urmă, reuşi să treacă de strangularea de la semaforul din Leverett Circle. Scăpată din chingile oraşului, se îndreptă spre nord, pe Interstate 93. O dată cu libertatea fizică, avu revelaţia libertăţii spirituale. Începu să creadă că şocul confruntării cu monstrul Elizabethei o ajutase să înţeleagă mesajul pe care credea că Elizabeth încerca să i-l comunice şi anume că trebuia să aibă încredere în ea însăşi. Nu trebuia să-şi piardă încrederea din cauza părerilor altora, aşa cum făcuse sărmana Elizabeth. Nu trebuia să le permită unor figuri autoritare să pună stăpânire pe viaţa ei. Elizabeth nu avusese de ales, dar Kim avea.

Gândurile îi alergau nebuneşte. Rememoră toate orele obositoare pe care le petrecuse cu Alice McMurray, discutând despre lipsa ei de încredere în sine. Îşi aminti teoriile pe care i le prezentase Alice pentru a o explica: detaşarea emoţională a tatălui ei, eforturile ei zadarnice de a-i face pe plac şi pasivitatea mamei sale în faţa aventurilor tatălui ei. Deodată toate acestea i se părură neînsemnate. Discuţiile acestea nu o impresionaseră niciodată, aşa cum făcuse şocul final al tragediei Elizabethei.

Totul i se părea limpede acum. Nu conta dacă lipsa ei de încredere venea din situaţia specifică a familiei sale sau din temperamentul ei timid, sau din amândouă. Realitatea era că nu-şi lăsase niciodată propriile interese şi aptitudini să-i traseze drumul în viaţă. Cariera pe care şi-o alesese era un bun exemplu. La fel şi modul ei de viaţă actual.

Trebui să frâneze brusc. Spre mirarea şi dezamăgirea ei, traficul era blocat pe autostrada de obicei liberă. Din nou fu nevoită să înainteze la pas, în timp ce căldura ca de vară năvălea în valuri pe geamul deschis. Spre vest, văzu nori uriaşi de furtună adunându-se la orizont.

În timp ce înainta încet, simţi o hotărâre bruscă. Trebuia să-şi schimbe viaţa. Mai întâi, îl lăsase pe tatăl ei să o conducă, în ciuda faptului că nu existase nici o apropiere între ei. Iar acum îi permitea lui Edward să facă acelaşi lucru. Edward trăia cu ea doar cu numele. În realitate, nu făcea decât să profite de ea, fără să-i dea nimic în schimb. Laboratorul Omni nu trebuia să se afle pe proprietatea ei, iar cercetătorii nu trebuia să locuiască în casa familiei Stewart.

Pe măsură ce traficul se rări şi Kim reuşi să accelereze, îşi promise că nu avea să lase lucrurile aşa. Îşi spuse că avea să stea de vorbă cu Edward imediat ce avea să ajungă pe domeniu.

Conştientă de slăbiciunea ei în privinţa confruntărilor emoţionale şi de tendinţa de a le amâna, Kim sublinie că era important să vorbească cu Edward cât mai repede, acum că avea motive să creadă că medicamentul Ultra era teratogen, sau putea afecta dezvoltarea fetusului. Kim ştia că o asemenea informaţie era vitală pentru studiul unui medicament experimental, nu numai pentru a proteja femeile gravide, dar şi pentru că multe substanţe teratogene erau, de asemenea, cancerigene.

Când intră pe domeniu, era deja aproape şapte. Din cauza norilor care se îngrămădeau spre vest, era mai întuneric decât de obicei la ora aceea. Când se apropie de laborator, văzu că luminile fuseseră deja aprinse.

Parcă, dar nu coborî imediat din maşină. În ciuda hotărârii sale, se trezi întrebându-se dacă să intre sau nu în laborator. Deodată, găsi o mulţime de pretexte pentru a amâna vizita. Deschise portiera şi coborî.

— O să faci asta chiar de-ar fi să mori, îşi spuse ea.

Îşi netezi cutele uniformei, îşi aranjă părul şi intră în laborator. Imediat ce uşa dinăuntru se închise în spatele ei, Kim sesiză că atmosfera din laborator se schimbase din nou. Era sigură că David şi Gloria, poate chiar şi Eleanor, o văzuseră, dar nu o

băgară în seamă. De fapt, îi întoarseră chiar spatele şi o ignorară în mod intenţionat. Nu se auzeau râsete şi nici măcar discuţii. Tensiunea din aer era palpabilă.

Atmosfera încordată îi spori neliniştea, dar se strădui să-l caute pe Edward. Îl găsi într-un colţ întunecat, la calculator. Strălucirea de un verde-pal a ecranului proiecta o lumină stranie pe chipul lui.

Se apropie şi rămase o clipă alături de el. Nu voia să-l întrerupă. Îi privi mâinile care dansau pe tastatură şi sesiză că degetele îi tremurau uşor între două bătăi. Auzi, de asemenea, că respira mai des decât ea.

Câteva minute se scurseră cu greu. Edward o ignoră.

— Te rog, Edward, spuse ea, în cele din urmă. Vocea îi tremură. Trebuie să vorbim.

— Mai târziu, zise Edward.

Nu se uită la ea.

— E important să vorbim acum, reluă Kim, ezitând.

Edward sări în picioare, speriind-o. Mişcarea bruscă îi împinse scaunul ergonomic, care alunecă pe podea până se izbi de un dulap. Îşi apropie fata de a lui Kim, astfel încât ea îi putu vedea păienjenişul de vase de sânge care îi acoperea albul ochilor ieşiţi din orbite.

— Am spus mai târziu! repetă el printre dinţii încleştaţi.

O fulgeră cu privirea, ca şi cum ar fi provocat-o să-l contrazică.

Kim făcu un pas înapoi şi se lovi de masa de laborator, întinse o mână nesigură pentru a se sprijini şi răsturnă un flacon pe jos. Acesta se sparse cu zgomot, iritând nervii şi aşa fragili ai lui Kim.

Nu se mişcă. Îl urmări speriată pe Edward. Se purta din nou ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi pierde controlul, exact aşa cum făcuse şi când aruncase paharul de vin, în locuinţa lui din Cambridge. Îşi închipui că se întâmplase ceva foarte important în laborator, care stârnise o gravă neînţelegere. Orice ar fi fost, toată lumea era cu nervii la pământ, în special Edward.

Prima reacţie a lui Kim fu să-l compătimească pe Edward, ştiind cât de mult muncea. Dar apoi se stăpâni. Cu ajutorul cunoaşterii de sine, pe care o dobândise de curând, înţelese că

asemenea gânduri reprezentau o întoarcere la vechile ei obiceiuri. Ea era hotărâtă să asculte mesajul Elizabethei. O dată pentru totdeauna, trebuia să pună piciorul în prag şi să se gândească la propriile ei nevoi.

În acelaşi timp, reuşi să gândească realist. Ştia că nu avea nimic de câştigat dacă îl provoca în mod nesăbuit pe Edward. După comportamentul lui din acel moment, era mai mult decât limpede că nu avea chef să discute despre relaţia lor.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt, spuse ea când observă că Edward îşi recăpătase cât de cât controlul. E clar că nu e un moment potrivit. Mă duc acasă. Vreau neapărat să vorbim, aşa că vino când eşti pregătit.

Se întoarse cu spatele la computer şi plecă. Merse doar câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse.

— Am aflat ceva astăzi ce ar trebui să ştii, zise ea. Am motive să cred că Ultra ar putea fi teratogen.

— Vom testa medicamentul pe şoareci şi şobolani gestanţi, spuse Edward ursuz. Dar, pentru moment, avem o problemă mai presantă.

Kim observă că Edward avea o vânătaie în partea stângă a capului. Apoi îi văzu tăieturile de pe mâini, asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Curt. Făcu, din reflex, un pas înapoi.

— Te-ai rănit, zise ea.

Încercă să-i ia mâna pentru a examina rana.

— Nu e grav, spuse Edward, îndepărtându-i, brutal, mâna.

Îi întoarse spatele şi, după ce-şi recuperă scaunul, se aşeză la calculator şi îşi reluă munca.

Kim părăsi laboratorul descumpănită; niciodată nu putea ghici cum avea să fie sau să se poarte Edward. Afară văzu că se întunecase de tot. Nu era nici măcar un strop de aer. Frunzele copacilor atârnau nemişcate. Câteva păsări străbăteau cerul ameninţător, în căutarea unui adăpost.

Se grăbi spre maşină. Îşi ridică privirea spre norii negri care se apropiaseră şi mai mult şi văzu deasupra acestora un păienjeniş de fulgere scurte. Nu se auzea nici un tunet. Pe drumul scurt până acasă, aprinse farurile.

Ajunsă în casă, se duse direct în salon. Se uită la portretul Elizabethei şi o privi cu şi mai multă simpatie, admiraţie şi

recunoştinţă. După ce se uită câteva minute la chipul feminin, puternic, cu ochii verzi strălucitori, începu să se calmeze. Imaginea îi dădea puteri şi, în ciuda eşecului de la laborator, ştia că nu avea să dea înapoi. Avea să-l aştepte pe Edward, dar numai pentru a vorbi cu el.

Îşi luă ochii de la portret şi se plimbă prin casa pe care o împărţise cu Elizabeth. În ciuda singurătăţii ei din ultimul timp, era o casă intimă, romantică şi nu se putu abţine să nu se întrebe cât de diferit ar fi fost dacă în locul lui Edward ar fi fost Kinnard.

În sufragerie, care pe timpul Elizabethei fusese bucătăria, regretă că masa fusese folosită atât de rar. Fără îndoială, septembrie fusese o lună moartă, iar ea îşi reproşă că îl lăsase pe Edward să o atragă în cruciada lui de obţinere a medicamentului.

Cu o străfulgerare bruscă de mânie, merse chiar mai departe şi recunoscu, pentru prima oară, că lăcomia incipientă a lui Edward şi noua lui personalitate determinată de Ultra o dezgustau. Mintea ei nu putea accepta ideea de a obţine cunoaşterea de sine, siguranţa şi fericirea cu ajutorul medicamentelor. Totul era fals. Conceptul de psihofarmacologie cosmetică o dezgusta.

După ce îşi analiză adevăratele sentimente pentru Edward, gândurile i se întoarseră la Kinnard. Datorită noii sale înţelegeri, îşi dădu seama că purta o parte importantă de vină pentru problemele lor recente. Cu aceeaşi asprime cu care judecase lăcomia lui Edward, se critică şi pe sine pentru că, de teamă să nu fie respinsă, interpretase greşit interesele copilăreşti ale lui Kinnard.

Suspină. Era epuizată fizic şi mental. Pentru prima dată în ultimele luni, nu mai avea senzaţia aceea vagă, dar iritantă, de anxietate, care o chinuise. Deşi ştia că viaţa ei era dată peste cap, era hotărâtă să o schimbe şi ştia ce anume trebuia schimbat.

Intră în cadă şi făcu o baie lungă, odihnitoare, cum nu mai făcuse de foarte mult timp. După aceea, se schimbă într-un costum lejer de jogging şi îşi pregăti cina.

După masă, se duse la fereastra din salon şi se uită îndelung

la laborator. Se întrebă ce gândea Edward şi când avea să-l vadă.

Îşi întoarse privirea de la laborator şi se uită la siluetele întunecate ale copacilor. Erau complet nemişcaţi, ca şi cum ar fi fost implântaţi în iarbă; nu era nici un pic de vânt. Furtuna care părea iminentă, când ajunsese acasă, se oprise la vest Apoi văzu biciul unui fulger. De data aceasta, se descărcă în pământ, urmat de un tunet îndepărtat.

Se întoarse în cameră şi privi din nou portretul Elizabethei de deasupra căminului, gândindu-se la fetusul sinistru, malformat, care plutea în borcanul cu conservant. Se cutremură din nou. Nu era de mirare că oamenii de pe vremea Elizabethei credeau în farmece, magie şi vrăjitorie. Pe atunci nu exista nici o altă explicaţie pentru asemenea evenimente tulburătoare.

Se apropie mai mult de tablou şi studie trăsăturile lui Elizabeth. Siguranţa ei era evidentă în linia maxilarului, în forma buzelor şi în privirea directă. Kim se întrebă dacă această trăsătură ţinea de temperament sau de caracter, dacă era înnăscută sau deprinsă, naturală sau cultivată.

Se gândi la noua ei hotărâre, dobândită cu ajutorul Elizabethei şi se întrebă dacă va reuşi să o păstreze. Simţea că începuse bine mergând la laborator în după-amiaza aceea. Era sigură că înainte nu ar fi fost în stare să o facă.

Pe măsură ce seara înainta, începu să se gândească la posibilitatea de a-şi schimba cariera şi să se întrebe dacă avea curajul să-şi asume acest risc. Cu moştenirea ei, ştia că nu putea folosi banii drept pretext. Perspectiva unei transformări atât de profunde a stilului de viaţă o speria, mai ales ideea de a face ceva în domeniul artistic. Dar, în acelaşi timp, o atrăgea.

Una dintre consecinţele neaşteptate ale eforturilor ei de a clasifica cele trei sute de ani de documente de afaceri din castel fusese descoperirea faptului că familia ei contribuise foarte puţin la dezvoltarea comunităţii. Teancurile de hârtii şi castelul de prost gust care le adăpostea erau singurele moşteniri importante. Nu fusese nici un artist, nici un muzician şi nici un scriitor printre ei. În ciuda averii lor, nu adunaseră nici o colecţie de artă, nu dotaseră nici o orchestră şi nici o bibliotecă. De fapt, nu avuseseră nici o contribuţie culturală, doar dacă afacerile nu

reprezentau prin ele însele o cultură.

Pe la ora nouă, era moartă de oboseală. Cântări o clipă posibilitatea de a se întoarce la laborator, dar o respinse repede. Dacă Edward ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, ar fi venit acasă. Îi scrise un bilet pe care îl lipi de oglinda de la baie. Acesta spunea simplu: *Mă trezesc la cinci şi vorbim atunci.*

După ce scoase pisica afară pentru o scurtă plimbare, Kim se culcă. Nici măcar nu încercă să citească sau să folosească un somnifer. În câteva minute, adormi buştean.

20

Marţi, 4 octombrie 1994

Un tunet neobişnuit de puternic o smulse pe Kim dintr-un vis adânc într-o fracţiune de secundă. Casa mai vibra încă din cauza zgomotului înfiorător, când îşi dădu seama că şedea dreaptă în pat. Din cauza zgomotului, Sheba sărise din pat şi se ascunsese dedesubt.

La câteva minute după tunet începu ploaia şi vântul în rafale. După ce întârziase atât, furtuna izbucni cu o furie dezlănţuită. Picături de ploaie, atât de mari, încât sunau ca grindina, răpăiră pe acoperişul de ţiglă de deasupra capului lui Kim. Auzi, de asemenea, ploaia bătând pe pervazul ferestrei dinspre vest.

Se repezi din pat la fereastră şi se luptă să o închidă. Simţea cum vântul împingea ploaia în cameră. Când era pe punctul de a închide fereastra la loc, un fulger lovi paratrăsnetul de pe unul dintre turnurile castelului şi scăldă tot domeniul într-o lumină albastră.

În secunda în care fulgerul lumină câmpul dintre casă şi castel, văzu o imagine şocantă. O siluetă fantomatică, îmbrăcată sumar, alerga prin iarbă. Deşi nu putea fi sigură, de vreme ce nu prinsese decât o imagine fugară, i se păru că era Eleanor.

Tresări când un alt tunet puternic urmă îndeaproape fulgerul, îşi ignoră vibraţiile din urechi şi se strădui să vadă afară, în întuneric. Aşteptă încă un fulger, dar nu mai veni nici unul.

Plecă de la fereastră şi traversă în fugă coridorul spre camera lui Edward. Era convinsă că nu i se păruse; cineva era afară. Nu conta dacă era Eleanor sau altcineva. Nimeni nu trebuia să umble pe afară pe furtuna aceea, mai ales când exista şi pericolul animalului sălbatic care terorizase împrejurimile.

Trebuia să-i spună lui Edward. Rămase surprinsă să găsească uşa închisă la camera lui. Întotdeauna o lăsa deschisă. Bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns, aşa că bătu mai tare. Când văzu că nici acum nu răspunde, se aplecă să se uite la broasca uşii vechi. Un şperaclu ieşea din gaura cheii, ceea ce însemna că uşa nu putea fi încuiată. O deschise.

De unde stătea, Kim auzi respiraţia grohăitoare a lui Edward, îl strigă de câteva ori, din ce în ce mai tare, dar el nu se mişcă.

Un nou fulger scăldă încăperea în lumină. Îl zări scurt, pe Edward întins pe spate, cu mâinile şi picioarele desfăcute. Era în slip şi în maiou. Un crac al pantalonilor nu fusese complet dezbrăcat, iar pantalonii atârnau pe dos peste marginea patului.

Kim tresări din nou, aşteptând tunetul, care nu o dezamăgi. Furtuna părea să se fi concentrat deasupra domeniului.

Aprinse lumina de pe hol, care se revărsă în camera lui Edward şi se repezi la patul lui. Încercă să-l strige din nou. Nu reuşi nimic, aşa că îl mişcă uşor. Nu numai că nu se trezi, dar nici măcar respiraţia nu i se schimbă. Îl scutură puternic şi, când nici aceasta nu avu nici un efect, începu să se îngrijoreze. Parcă era în comă.

Aprinse veioza de lângă pat la nivelul cel mai intens. Edward era întruchiparea liniştii. Chipul îi era lipsit de expresie şi avea gura deschisă. Îl apucă cu mâinile de umeri şi îl scutură de mai multe ori, strigându-l tare pe nume.

Abia atunci i se modifică respiraţia. Apoi deschise ochii.

— Edward, te-ai trezit? întrebă ea.

Îl zgâlţâi din nou şi capul i se bălăngăni într-o parte şi-n alta, ca al unei păpuşi.

Edward păru confuz şi dezorientat până când o văzu. Îl ţinea încă de umeri.

Kim văzu cum pupilele lui Edward se dilatară brusc, ca ale unei pisici care se pregăteşte să sară. Apoi ochii i se îngustară până ajunseră simple linii, iar buza de sus i se ridică asemeni unui animal care mârâie. Faţa, mai devreme placidă, i se contorsiona într-o expresie de furie pură.

Şocată de această metamorfoză oribilă şi neaşteptată, Kim îi dădu drumul la umeri şi făcu un pas înapoi. O şocase faptul că se înfuriase atât de tare că fusese trezit. Edward scoase un

zgomot gutural, asemănător cu un mârâit şi se ridică. Se holba la ea, fără să clipească.

Ea se repezi spre uşă, conştientă că el se năpustise după ea. Îl auzi căzând pe podea, împiedicat, probabil, în pantalonii pe care nu şi-i dăduse jos de tot. Kim trânti uşa în spatele ei şi o încuie cu cheia din broască.

După ce coborî scările în fugă, alergă la telefonul din bucătărie. Ştia că se întâmplase ceva teribil cu Edward. Nu era doar furios că fusese trezit din somn. Ceva se rupsese în mintea lui.

Sună la 911, dar, înainte de a se face legătura, auzi lovituri în uşa dormitorului lui Edward şi apoi aceasta se izbi de perete. O clipă mai târziu, îl auzi pe Edward mârâind în capul scărilor şi apoi coborând.

Ieşindu-şi din minţi de spaimă, Kim scăpă telefonul şi o luă spre uşa din spate. Când ajunse la ea, se uită peste umăr şi îl văzu pe Edward lovindu-se de masa din sufragerie şi aruncând-o într-o parte din calea lui. Era complet dezorientat.

Kim deschise uşa şi ieşi afară, în ploaia care cădea în rafale. Singurul ei gând era să ceară ajutor, iar locul cel mai apropiat era castelul. Ocoli casa şi porni peste câmp, alergând cât putea de repede în întunericul ca de smoală.

Un fulger cumplit despică cerul şi lumină peisajul scăldat în ploaie, conturând pentru puţin timp castelul. Tunetul urmă imediat şi zgomotul se reflectă în faţada sumbră a acestuia. Kim nu-şi întrerupse fuga. Se bucură să vadă lumini la câteva ferestre din camera servitorilor.

Când ajunse pe pietrişul din faţa castelului, fu nevoită să încetinească. Deşi, în panica ei, nu băgase de seamă că alergase în picioarele goale, pietricelele erau prea dureroase ca să poată fi ignorate. Cu un pas destul de rapid, se îndreptă spre latura clădirii, dar când se apropie de podul fals observă că uşa principală era întredeschisă.

Gâfâind, se repezi înăuntru. Fugi direct prin holul de la intrare, în camera principală, unde se revărsa, dinspre sud, lumina palidă de la ferestrele înalte cât două etaje. Era lumina de la oraşele din jur, reflectată în plafonul jos de nori.

Intenţionase să treacă prin sufragerie, spre bucătărie şi spre

aripa servitorilor de dincolo de aceasta, dar nu ajunse prea departe când se lovi de Eleanor. Cămaşa de noapte albă, de dantelă, i se lipise udă de corp.

Kim se opri brusc, paralizată pe moment. Acum ştia că nu se înşelase: Eleanor fusese cea pe care o văzuse alergând pe câmp. Kim se pregăti să o avertizeze în legătură cu Edward, dar cuvintele i se înecară în gât când îi văzu faţa în lumina palidă. Avea aceeaşi expresie indescriptibilă de ferocitate pe care o văzuse la Edward când îl trezise. Mai mult, Eleanor avea gura mânjită cu sânge, ca şi cum tocmai ar fi mâncat carne crudă.

Întâlnirea cu Eleanor o făcu să-şi piardă avansul faţă de Edward. Gâfâind, acesta intră, clătinându-se, în cameră şi ezită, aruncându-i o privire sălbatică lui Kim, în lumina slabă. Părul ud îi era lipit de cap. Era îmbrăcat doar în tricou şi pantaloni scurţi, toate pline de noroi.

Kim se întoarse spre el. Înfăţişarea lui schimbată o îngrozi din nou. Nu avea trăsăturile alterate, dar faţa îi reflecta o furie animalică.

Edward porni spre ea, dar se opri când îşi văzu colega de cercetare. Ignorând-o pentru moment pe Kim, se răsuci spre Eleanor. Când ajunse la un pas de ea, îşi lăsă agresiv capul pe spate, ca şi cum ar fi adulmecat aerul. Eleanor făcu la fel şi se rotiră încet unul în jurul altuia.

Kim se cutremură. Parcă ar fi fost prizonieră într-un coşmar, în care două animale sălbatice se întâlneau în junglă şi se cercetau pentru a vedea dacă nu cumva unul era prădător şi celălalt pradă.

Kim se dădu uşor înapoi, în timp ce Edward şi Eleanor erau preocupaţi. Imediat ce văzu drumul liber spre sufragerie, ţâşni. Mişcarea ei bruscă îi sperie pe cei doi. Ca şi cum ar fi fost minaţi de un instinct carnivor primar, porniră în urmărirea ei.

Traversând în fugă sufrageria, Kim înhăţă câteva scaune de la masă şi le aruncă în urma ei, sperând să-şi încetinească urmăritorii. Reuşi mai bine decât îşi închipuise. Ca şi cum ar fi fost dezorientaţi de scaunele neaşteptate şi nereuşind să le evite, Edward şi Eleanor se loviră de ele. Căzură, urlând hidos, inuman. Dar obstacolul nu-i întârzie prea mult. Când intră în bucătărie, Kim aruncă o privire fugară peste umăr şi văzu că se

ridicaseră în picioare şi-şi aruncau scaunele din cale, fără să le pese de răni.

Începu să strige după ajutor imediat ce intră în aripa servitorilor, dar nu se opri din fugă. Ajunse la scări şi se năpusti spre etajul al doilea, strigând în continuare. Fără nici o ezitare, năvăli în camera pe care ştia că o ocupă Francois. Acesta dormea în pat, cu lumina aprinsă.

Se repezi la el, strigându-l pe nume. Îl zgâlţâi disperată, dar el nu se trezi. Ţipă la el şi începu să-l scuture din nou, dar apoi îngheţă. În ciuda panicii, îşi aminti că Edward fusese la fel de greu de trezit.

Se dădu un pas înapoi. Francois deschise încet ochii. Ca şi la Edward, faţa lui suferi o transformare sălbatică. Ochii i se îngustară, iar buza de sus i se ridică, dezvelindu-i dinţii. Din gură îi ieşi un mârâit inuman. Într-o fracţiune de secundă, devenise un animal turbat, scos din minţi.

Kim se răsuci ca să fugă, dar Edward şi Eleanor ajunseseră la uşă, blocându-i ieşirea. Fără să ezite o secundă, Kim se năpusti pe uşa care dădea în camera de zi a apartamentului şi de acolo ieşi în hol. Ajunsă înapoi pe scară, urcă la etajul următor şi intră într-o altă cameră care ştia că era locuită.

Se opri pe prag, cu mâna pe uşa deschisă. Curt şi David erau pe podea, îmbrăcaţi sumar şi plini de noroi. Apa le picura din păr, arătând că fuseseră de curând afară. În faţa lor era o pisică parţial dezmembrată. Ca şi Eleanor, aveau feţele mânjite de sânge.

Kim trânti uşa. Îi auzi pe ceilalţi urcând. Se întoarse şi deschise uşa care făcea legătura cu partea centrală a casei. Măcar cunoştea locul.

Traversă în fugă apartamentul central. Fiind spre sud, era scăldat în aceeaşi lumină ca şi camera mare de la parter. Reuşi să evite consolele, scaunele cu spătare înalte şi canapelele, dar, în fuga ei, alunecă pe un covor şi se izbi de uşa care dădea în aripa de oaspeţi. După ce se luptă o clipă cu clanţa, deschise larg uşa. Holul de dincolo era scăldat în beznă, dar, ştiind că nu era mobilă, alergă orbeşte.

Imediat după aceea se lovi de un obstacol neprevăzut, care îi intră în stomac şi o dezechilibra. Căzu cu un zgomot puternic.

Preţ de o clipă nu se mişcă, întrebându-se dacă se rănise grav. Stomacul îi pulsa, iar genunchiul drept îi amorţise. Simţi că i se prelinge ceva de-a lungul braţului şi bănui că era sânge.

Bâjbâi în jur prin beznă. Apoi îşi dădu seama de ce se împiedicase. Erau uneltele şi masa de lucru a instalatorilor. Îşi mutaseră echipamentul în aripa de oaspeţi, pentru a verifica şi repara ţevile de scurgere de acolo.

Ascultă. Auzi un zgomot îndepărtat de uşi care se deschideau şi se trânteau în aripa servitorilor. Sunetele îi sugerară că creaturile – nu putea să le numească oameni în actuala lor stare – o căutau la întâmplare. Nu urmaseră singurul traseu posibil, ceea ce arăta că nu acţionau inteligent. Se gândi că, probabil, îşi foloseau limitat creierul şi operau mai mult din instinct şi reflex.

Se ridică. Amorţeala genunchiului se transforma într-o durere ascuţită. Îl atinse şi simţi că începuse să se umfle.

Ochii i se adaptau la întuneric şi desluşi masa de lucru şi celelalte unelte. Văzu un cot de ţeavă şi o ridică pe post de armă, dar îşi dădu seama că era din plastic şi o aruncă. Apoi ridică un ciocan, dar îl aruncă şi pe acesta, în schimbul aparatului de sudură cu acetilenă şi al unei lămpi de aprindere. Dacă aceste creaturi, care o urmăreau, se comportau după instinctul animalic, aveau să fie îngrozite de foc.

Cu lampa de sudură în mână, merse cum putu spre scara din aripa de oaspeţi. Se aplecă peste balustradă şi privi în jos. La etajul de dedesubt luminile erau încă aprinse. Ascultă din nou. Zgomotele pe care le auzi păreau să vină din capătul opus al casei.

Porni pe scară în jos, dar nu ajunse prea departe. După câteva trepte o văzu pe Gloria, cu două etaje mai jos, la parter. Aceasta patrula într-o parte şi-n alta la baza scării, ca o pisică în cuşcă. Din nefericire, Gloria o văzu şi scoase un ţipăt, apoi porni în sus pe scări.

Kim îşi schimbă direcţia şi fugi cât putu de tare înapoi pe hol. De data aceasta, ocoli echipamentul instalatorilor. Reintră în partea centrală a casei şi şchiopătă spre capul scării mari. În spatele ei auzi o izbitură şi un urlet, pe care le atribui faptului că Gloria se ciocnise de uneltele instalatorilor.

Coborî scara mare, lipită de perete pentru a nu fi văzută de

jos. Când ajunse la etajul întâi, se mişcă încet, pentru a cuprinde cu privirea cât mai mult din camera principală. Răsuflă uşurată când nu văzu pe nimeni.

Respiră adânc şi coborî ultimul etaj. Ajunsă la parter, şchiopăta cât putu de repede spre holul de la intrare. La vreo zece picioare de ţinta ei se opri. Spre groaza ei, Eleanor păşea într-o parte şi-n alta la capătul holului, exact în faţa intrării principale. Se învârtea exact aşa cum făcuse Gloria la baza scării din aripa de oaspeţi. Dar, spre deosebire de Gloria, nu o văzu pe Kim.

Kim se trase repede într-o parte, pentru a ieşi din raza vizuală a lui Eleanor. Imediat după aceea îşi dădu seama că cineva cobora pe scara principală şi avea să ajungă curând la etajul întâi.

Fără să se gândească prea mult, străbătu, şchiopătând, disperată încăperea şi se strecură în cămăruţa de baie ascunsă sub scara cea mare. Închise uşa după ea şi o încuie cât putu de silenţios. În acelaşi timp, auzi paşi exact deasupra capului ei.

Încercă să-şi controleze respiraţia greoaie, ascultând paşii care îşi continuară coborârea şi apoi se pierdură într-unul din covoarele orientale groase care acopereau pardoseala de marmură a camerei mari.

Era speriată. De fapt, acum, că avea timp să cântărească gravitatea situaţiei în care se afla, se îngrozi. Era îngrijorată, de asemenea şi din cauza genunchiului. Pe lângă suferinţă, era udă şi tremura puternic de frig.

Rememorând evenimentele din ultimele zile, se întrebă dacă starea primitivă prin care treceau acum Edward şi cercetătorii nu apăruse cumva în fiecare seară. Dacă era aşa şi dacă ei bănuiau ceva, aceasta ar fi putut explica schimbarea atmosferei în laborator. Kim îşi dădu seama cu groază că era foarte posibil ca cercetătorii să fie de vină pentru recentele probleme din zonă, care fuseseră puse pe seama unui animal turbat şi a unor adolescenţi vandali.

Se cutremură de repulsie. Era evident că principala cauză era Ultra. Luând medicamentul, cercetătorii deveniseră „posedaţi” într-un mod ironic asemănător cu „victimele” din 1692.

Aceste gânduri îi dădură o oarecare speranţă. Dacă era

adevărat, însemna că trebuia să-şi revină la normal o dată cu zorile, exact ca într-un vechi film gotic. Ea nu trebuia decât să stea ascunsă până atunci.

Se aplecă şi puse lampa de sudură pe podea. Bâjbâi prin beznă, pentru a găsi suportul de prosop şi încercă să se usuce, pe cât posibil, cu prosopul. Apoi şi-l înfăşură în jurul umerilor, pentru a se încălzi şi se cuprinse cu mâinile, pentru a se opri din tremurat. Se aşeză pe scaunul de toaletă, pentru a mai uşura greutatea care îi apăsa pe genunchiul umflat.

Trecu un timp. Nu avea cum să-şi dea seama cât de mult. Casa se cufundase în linişte. Apoi se auzi un zgomot puternic de sticlă spartă, care o făcu să sară în sus. Sperase că renunţaseră să caute, dar se pare că nu era aşa. Imediat după zgomotul puternic, auzi din nou uşi şi dulapuri deschise.

Câteva minute mai târziu, se încorda din nou când îl auzi pe unul dintre ei coborând pe scara de deasupra. Oricine ar fi fost, cobora încet şi se oprea des. Se ridică. Din când în când, câte un tremur puternic făcea scaunul să se lovească cu zgomot de rezervorul de porţelan şi nu voia ca aşa ceva să se întâmple când unul dintre ei era atât de aproape.

Sesiză, treptat, un alt sunet constant, pe care nu-l identifică imediat în cele din urmă, îşi dădu seama ce era şi se cutremură şi mai mult. Cineva adulmeca, aşa cum făcuse Edward cu două nopţi în urmă, lângă hambar. Îşi aminti că Edward îi spusese că unul dintre efectele medicamentului era intensificarea acurateţii simţurilor. I se uscă gura. Dacă Edward îi simţise mirosul de colonie în seara dinainte, ar putea să o simtă şi acum.

În timp ce se străduia să-şi controleze tremuratul, persoana de deasupra coborî şi restul treptelor. În acel moment se opri din nou şi apoi ocoli scara şi se opri în faţa uşii de la toaletă.

Kim îl auzi adulmecând mai intens. Apoi clanţa zornăi când cineva încercă să deschidă uşa. Ea îşi ţinu respiraţia.

Minutele trecură cu încetinitorul. I se păru că şi ceilalţi soseau. După sunetele pe care le scoteau, îşi dădu seama că se adunase un grup întreg.

Tresări când unul dintre ei izbi cu pumnul în uşă de câteva ori. Uşa abia rezistă. Era o uşă cu tăblie de lemn de o parte şi de alta. Ea ştia că nu avea să reziste unui asalt concertat.

Cuprinsă din nou de panică, se uită repede în jos şi bâjbâi după aparatul de sudură. Când mâna ei nu îl găsi imediat, pulsul se acceleră. Pipăi disperată în jur pe o suprafaţă mai mare. Răsuflă uşurată când îl atinse cu degetele. Lângă el, era lampa de aprindere.

Când se ridică în picioare, cu aparatul de sudură într-o mână şi lampa în cealaltă, loviturile în uşă reîncepură. După rapiditatea cu care se succedau izbiturile, îşi dădu seama că participau mai multe creaturi.

Încercă aprinzătorul cu degete tremurătoare. Când apăsă pe el, o scânteie sări în întuneric. Trecând aparatul de sudură în mâna dreaptă, Kim deşurubă dispozitivul de închidere şi auzi un fâsâit continuu. Ridică aparatul de sudură şi aprinzătorul la distanţă de un braţ, aşa cum îl văzuse pe instalator şi apăsă pe aprinzător. Lampa de sudură se aprinse cu un şuierat.

Abia apucase să aprindă aparatul, că uşa începu să cedeze sub loviturile repetate. O dată ce începu să crape, uşa se dezmembră rapid şi mâini însângerate apărură printre scânduri. Spre groaza ei, uşa se sparse în bucăţi, iar scândurile fură smulse.

O dată uşa distrusă, cercetătorii erau ca nişte animale sălbatice pregătindu-se cu frenezie să se hrănească. Toţi încercară să se repeadă în baie în acelaşi timp. Încurcându-şi mâinile şi picioarele, nu reuşiră decât să se împiedice unii pe alţii.

Kim îndreptă lampa de sudură spre ei, ţinând braţul întins. Scotea un şuierat înfundat. Flacăra ei le lumină feţele cuprinse de furie. Edward şi Curt erau cel mai aproape de Kim. Îndreptă flacăra spre ei şi văzu cum expresia lor se schimbă din furie în frică.

Cercetătorii dădură înapoi îngroziţi, arătându-şi teama atavică de foc. Nu-şi mai luară ochii rotunzi de la flacăra albastră care ieşea din vârful aparatului de sudură.

Încurajată de reacţia lor, Kim ieşi din baie, cu lampa întinsă în faţă. Cercetătorii se traseră înapoi. Ea înaintă, ezitând, în timp ce ei se retrăgeau. Grupul se mută în camera principală, trecând pe sub unul dintre candelabrele masive.

După ce mai făcură câţiva paşi înapoi, cercetătorii începură să

se împrăştie. Ea ar fi preferat ca ei să rămână într-un grup compact sau să fugă împreună, dar nu avea cum să îi forţeze. Pe măsură ce se deplasă încet, dar hotărât, spre holul de la intrare, o înconjurară. Fu nevoită să se învârtă cu lampa de sudură de jur împrejur, ca să-i ţină pe toţi la distanţă.

Frica animalică, pe care creaturile o demonstraseră iniţial faţă de flacără, începea să se risipească, pe măsură ce se obişnuiau cu ea, mai ales când nu era îndreptată spre ei. Când Kim reuşi să treacă de mijlocul camerei, unii dintre ei deveniră mai îndrăzneţi, în special Edward.

Într-un moment în care Kim îndreptase lampa spre altcineva, Edward se repezi înainte şi înhăţă cămaşa de noapte a lui Kim. Aceasta răsuci imediat lampa de sudură spre el şi îi arse palma. El urlă hidos şi îi dădu drumul.

Următorul sări Curt. Kim îi trecu flacăra peste frunte, aprinzându-i părul. El strigă de durere şi se apucă cu mâinile de cap.

La una dintre piruete, Kim văzu că nu mai avea decât douăzeci de picioare până în hol, dar învârtitul permanent îi afectase echilibrul. Începuse să ameţească. Încercă să-şi compenseze echilibrul alternând sensul rotirii la fiecare răsucire, dar această manevră nu mai era la fel de eficientă în a-i ţine departe pe cercetători.

Gloria reuşi să se apropie, în timp ce Kim îşi schimbă direcţia şi o apucă de braţ.

Kim se smulse din încleştarea Gloriei, dar, cu echilibrul deja nesigur, mişcarea bruscă o făcu să-şi piardă controlul şi căzu. În cădere, se lovi cu mâna în care ţinea lampa de sudură de marginea unei mese, cu o forţă care o amorţi şi o făcu să scape aparatul. Acesta sări de pe masă şi se izbi de pardoseala de marmură într-un unghi ascuţit, alunecând pe suprafaţa foarte lucioasă. Se opri în peretele îndepărtat, într-un loc unde era adunată una dintre imensele draperii de mătase de Damasc.

Kim îşi cuprinse braţul rănit cu mâna cealaltă şi reuşi să se ridice. Creaturile îi dădeau târcoale şi îşi strângeau rândurile pentru a ucide. Cu un urlet îngemănat, se repeziră asupra ei în acelaşi timp, ca nişte animale de pradă care atacă o căprioară rănită, fără scăpare.

Kim ţipă şi se zbătu, în timp ce era zgâriată şi muşcată. Din fericire, atacul nu dură decât câteva secunde. Un şuierat puternic, vibrant, însoţit de o lumină puternică, fierbinte, le întrerupse frenezia şi Kim reuşi să scape. Sprijinită cu spatele de o canapea, îşi ridică privirea spre atacatori. Aceştia se holbau înmărmuriţi peste umărul ei, cu chipurile scăldate într-o lumină aurie.

Kim se răsuci, pentru a privi în spate şi văzu un zid de foc care se întindea cu o forţă explozivă. Lampa de sudură aprinsese draperiile, care ardeau, ca şi cum ar fi fost îmbibate cu benzină.

Creaturile gemură la unison în faţa infernului care creştea. Kim se uită înapoi la ele şi le văzu groaza în ochii măriţi.

Edward fugi primul, iar ceilalţi îl urmară imediat. Dar nu fugiră pe uşa de la intrare, ci, cuprinşi de panică, o luară pe scară în sus.

— Nu, nu! strigă Kim către siluetele care alergau.

Dar era zadarnic. Nu numai că nu o înţelegeau, dar nici măcar nu o auzeau. Vacarmul zidului de flăcări absorbea orice sunet în furia sa, aşa cum o gaură neagră înghite materia.

Kim îşi ridică braţul sănătos, pentru a se apăra de căldura înăbuşitoare. Se ridică în picioare şi şchiopătă spre uşa de la intrare. Îi era din ce în ce mai greu să respire, pe măsură ce focul consuma oxigenul din cameră.

O explozie în spatele ei o aruncă din nou pe podea. Ţipă de durere din cauza braţului rănit. Presupuse că explozia fusese provocată de detonarea containerului aparatului de sudură. Cu şi mai multă hotărâre de a ieşi din clădire, se ridică în picioare şi înaintă, clătinându-se.

Ajunse la uşă şi ieşi, şchiopătând, în rafalele de vânt şi ploaia torenţială. Îşi târî piciorul până la marginea suprafeţei cu pietriş, strângând din dinţi la fiecare pas, din cauza durerii din braţ şi din genunchi. Se răsuci, cu mâna la ochi, pentru a-şi proteja faţa de căldură şi se uită înapoi la castel. Vechea construcţie ardea ca o cutie de chibrituri. Flăcările se vedeau deja la ferestrele din pod.

Un fulger lumină scurt zona. Pentru Kim, scena era ca o imagine a iadului. Clătină din cap, cu groază şi dezgust. Diavolul

se întorsese cu adevărat în Salem!

Epilog

Sâmbătă, 5 noiembrie 1994

— Unde vrei să mergem mai întâi? întrebă Kinnard când intrară cu maşina pe poarta domeniului Stewart.

— Nu sunt sigură, răspunse Kim.

Şedea pe scaunul din dreapta şoferului, cu mâna stângă în ghips.

— Va trebui să te hotărăşti destul de repede. Ajungem la răscruce imediat după ce ieşim dintre copaci.

Kim ştia că Kinnard avea dreptate. Deja se vedea câmpul printre copacii desfrunziţi. Întoarse capul şi se uită la el. Razele palide, de toamnă târzie, ale soarelui se strecurau printre copaci şi dansau pe faţa lui, luminându-i ochii negri. O ajutase foarte mult şi îi era recunoscătoare că acceptase să vină cu ea. Trecuse o lună de la noaptea aceea fatală şi era prima oară când ea se întorcea acolo.

— Ei bine? întrebă Kinnard şi începu să încetinească.

— Hai să mergem la castel, zise Kim. Sau la ceea ce a mai rămas din el.

Kinnard parcă în faţa podului fals, care acum ducea spre o uşă goală, înnegrită. Kinnard opri motorul.

— E mai rău decât mă aşteptam, spuse Kinnard, studiind scena prin parbriz. Se uită la Kim. Simţea că era agitată. Să ştii că nu e obligatoriu să faci această vizită acum, dacă nu vrei.

— Vreau, spuse Kim. Trebuie să o înfrunt odată.

Deschise portiera şi coborî. Kinnard ieşi pe partea lui.

Dădură ocol împreună ruinelor. Nu încercară să intre. Înăuntru totul era cenuşă, cu excepţia câtorva bârne înnegrite care nu arseseră de tot.

— E greu de crezut că cineva a putut ieşi afară când totul a

ars atât de repede, zise Kim.

— Doi din şase nu e un record prea bun, spuse Kinnard. În plus, cei doi care au scăpat nu sunt încă în afara oricărui pericol.

— E o tragedie în tragedie. Ca şi în cazul Elizabethei, cu sărmanul ei copil diform şi avortat.

Ajunseră pe o colină de unde se vedea întregul peisaj incinerat. Kinnard clătină din cap dezgustat.

— Ce final potrivit pentru un episod sinistru, spuse el. Autorităţilor nu le-a venit să creadă până când analiza dentiţiei uneia dintre victime a arătat că se potrivea cu urmele de dinţi de pe osul cerşetorului omorât. Cel puţin, cred că te simţi răzbunată. La început n-au crezut nici un cuvânt din ce le-ai spus.

— Cred că nu m-au crezut cu adevărat până când Edward şi Gloria nu au suferit o criză în secţia de arsuri a spitalului, zise Kim. Asta i-a convins, nu urmele dinţilor. Cei care au fost de faţă au mărturisit că transformarea s-a produs în somn şi că nici Edward, nici Gloria, nu şi-a amintit nimic după aceea. Acestea au fost argumentele cheie ca oamenii să creadă ce le-am spus.

— Eu te-am crezut imediat, spuse Kinnard, întorcându-se spre Kim.

— Da. Trebuie să-ţi recunosc acest merit şi multe altele.

— Fireşte, eu ştiam că luau un medicament netestat, spuse Kinnard.

— I-am spus asta procurorului chiar de la început. Nu l-a influenţat prea mult.

Kinnard privi înapoi spre ruinele impresionante.

— Clădirea asta veche trebuie să fi ars foarte repede, zise el.

— Focul s-a extins atât de rapid, încât a fost aproape exploziv.

Kinnard clătină din nou din cap, de data aceasta de uimire şi recunoştinţă.

— E o minune că ai reuşit să scapi, zise el. Trebuie să fi fost cumplit.

— Focul a fost, practic, cel care m-a salvat. Celelalte lucruri au fost, într-adevăr, îngrozitoare, de o sută de ori mai rău decât orice imaginaţie. Nu poţi să ştii cum e să vezi oameni pe care îi cunoşti, într-o stare atât de animalică. Dar mie mi-a întărit convingerea că luarea oricărui drog, fie că sunt steroizi pentru

atleţi sau medicamente psihotrope pentru îmbunătăţirea comportamentului, e un pact cu diavolul.

— Medicina ştie acest lucru de ani de zile, spuse Kinnard. Întotdeauna există un risc, chiar şi cu antibioticele.

— Sper că oamenii îşi vor aminti acest lucru când se vor simţi tentaţi să ia medicamente pentru ceea ce ei consideră a fi defecte de caracter, precum timiditatea. Asemenea medicamente sunt pe drum; cercetarea care le va produce nu poate fi oprită. Şi dacă se îndoieşte cineva că vor fi folosite în asemenea scopuri, nu e nevoie decât să se uite la scara largă şi la modalităţile dubioase în care sunt folosite astăzi antidepresivele, de când au apărut pe piaţă.

— Problema e că noi creăm o cultură în care se crede că există un medicament pentru orice, spuse Kinnard.

— Exact acesta este motivul pentru care sunt sigură că vor mai fi episoade precum cel prin care tocmai am trecut, zise Kim. E inevitabil, cu o cerere atât de mare de medicamente psihotrope.

— Dacă se va mai întâmpla aşa ceva, sunt sigur că industria vrăjitoriei din Salem speră să fie tot aici, conchise Kinnard, râzând. Experienţa ta a fost mană cerească pentru afacerile lor.

Kim luă un băţ şi scotoci în cenuşa castelului. Obiectele de metal fuseseră distorsionate de căldura intensă.

— Casa asta conţinuse întreaga moştenire materială a douăsprezece generaţii din familia Stewart, zise Kim. Totul e pierdut.

— Regret Cred că îţi pare foarte rău după ele.

— Nu tocmai, spuse Kim. Majoritatea erau lipsite de valoare, cu excepţia câtorva piese de mobilier. Nu era nici un tablou ca lumea, cu excepţia portretului Elizabethei, care a supravieţuit. Singurele pe care regret într-adevăr că le-am pierdut sunt scrisorile şi actele găsite despre ea. Le-am pierdut pe toate şi nu mai am decât copiile celor două pe care le-am făcut la Harvard. Acestea sunt singurele dovezi ale implicării Elizabethei în procesele de vrăjitorie din Salem şi nu vor fi de ajuns pentru a-i convinge pe cei mai mulţi istorici.

Rămaseră o vreme privind cenuşa. În cele din urmă, Kinnard sugeră să meargă mai departe. Kim dădu afirmativ din cap. Se

întoarseră la maşină şi porniră spre laborator.

Kim descuie uşa. Trecură pe la recepţie şi Kim deschise uşă interioară. Kinnard rămase uimit. Înăuntru era doar un spaţiu gol.

— Unde e totul? întrebă el. Credeam că aici e un laborator.

— Era. I-am spus lui Stanton să ia totul de aici imediat. I-am spus că, dacă nu le ia, le voi dona.

Kinnard se prefăcu că bate o minge de baschet şi o aruncă la coş. Ecoul paşilor lui răsună în încăpere.

— Poţi să-l transformi oricând într-o sală de gimnastică, sugeră el.

— Aş prefera un studio.

— Vorbeşti serios? întrebă Kinnard.

— Cred că da.

Părăsiră laboratorul şi merseră la casa cea veche. Kinnard răsuflă uşurat să vadă că nu fusese golită, asemenea laboratorului.

— Ar fi păcat să o distrugi, opină el. Ai transformat-o într-o casă foarte frumoasă.

— E drăguţă, recunoscu Kim.

Intrară în salon. Kinnard se plimbă prin încăpere şi studie totul cu atenţie.

— Crezi că ai mai putea să locuieşti aici? întrebă el.

— Cred că da, răspunse ea. Într-o zi. Dar tu? Crezi că ai putea să stai într-o casă ca asta?

— Sigur, spuse Kinnard. După ce mi-am terminat tura aici, mi s-a oferit o slujbă într-un grup de la spitalul din Salem şi mă gândesc foarte serios la ea. Să stau aici ar fi ideal. Singura problemă ar fi, cred, că m-aş simţi puţin singur.

Kim îşi ridică privirea spre el. El ridică întrebător din sprâncene.

— E o propunere? întrebă Kim.

— Ar putea fi, zise Kinnard evaziv.

Kim se gândi un moment.

— Poate ar trebui să vedem ce sentimente mai avem unul pentru celălalt după primul sezon de ski.

Kinnard chicoti.

— Îmi place noul tău simţ al umorului, spuse el. Acum poţi să

glumeşti despre lucruri care sunt importante pentru tine. Te-ai schimbat mult.

— Sper. Era de mult timpul. Ridică mâna spre portretul Elizabethei. Strămoaşa mea este cea care m-a făcut să văd că e nevoie şi mi-a dat curaj. Nu e uşor să te dezbari de vechile obiceiuri. Sper doar că voi putea menţine acest nou „eu” şi că tu te vei putea împăca cu el.

— Deocamdată, îmi place, zise el. Nu mai am sentimentul că, atunci când sunt cu tine, calc numai pe coji de ouă. Adică, nu mai trebuie să ghicesc tot timpul cum te simţi.

— Mă mir, dar sunt recunoscătoare, că a ieşit şi ceva bun din această poveste cumplită. Pentru mine, ironia e că am avut, în sfârşit, curajul să-i spun tatălui meu ce cred despre el.

— De ce e o ironie? întrebă el. Mie mi se pare că se potriveşte perfect cu noua ta capacitate de a comunica ceea ce gândeşti.

— Ironia nu e că am făcut-o, spuse ea. E rezultatul. La o săptămână după conversaţia care a devenit foarte neplăcută din partea lui, m-a sunat şi acum se pare că punem bazele unei relaţii adevărate.

— Minunat, aprecie Kinnard. Ca şi noi doi.

— Da, spuse Kim. Ca şi noi doi.

Se ridică, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl îmbrăţişă. El îi răspunse la fel de afectuos.

Vineri, 19 mai 1995

Kim se opri şi îşi ridică privirea spre faţada construcţiei noi de cărămidă în care urma să intre. Deasupra uşii, în cărămidă, era fixată o placă lungă de marmură albă pe care scria, în relief, OMNI PHARMACEUTICALS. Nu ştia ce să creadă despre faptul că firma încă mai exista, în lumina a ceea ce se întâmplase. Dar înţelegea că Stanton nu avea să o lase să moară, cu toţi banii investiţi în ea.

Kim deschise uşa şi intră. Îşi spuse numele la recepţie. După ce aşteptă câteva minute, o doamnă plăcută, îmbrăcată sobru, apăru şi o conduse până la uşa unuia dintre laboratoarele

companiei.

— După ce vă încheiaţi vizita, credeţi că veţi şti să ieşiţi fără probleme? întrebă femeia.

Kim o asigură că da şi îi mulţumi. După ce plecă femeia, se întoarse spre uşa de la laborator şi intră.

Din descrierea lui Stanton, ştia la ce să se aştepte. Uşa pe care tocmai intrase nu dădea direct în laborator, ci într-o anticameră. Peretele care o despărţea de laboratorul propriu-zis era de sticlă, de la înălţimea biroului până la tavan. În faţa peretelui de sticlă erau câteva scaune. Pe zidul de sub sticlă era un panou de comunicaţii şi o uşă cu clanţă de aramă care semăna cu seiful unei bănci.

Dincolo de sticlă se afla un laborator biomedical modern, elegant, care semăna cutremurător de mult cu laboratorul din clădirea grajdurilor de pe domeniu.

Urmând instrucţiunile lui Stanton, se aşeză pe un scaun şi apăsă butonul roşu de chemare de pe panoul de comunicaţii. În laborator văzu două siluete care stăteau în picioare în spatele unei mese de lucru, muncind de zor. Când o văzură, se apropiară.

Kim se simţi imediat copleşită de milă faţă de cei doi. Nu i-ar fi recunoscut niciodată. Erau Edward şi Gloria. Amândoi erau cumplit de desfiguraţi din cauza arsurilor. Practic, nu mai aveau păr. Amândoi mai aveau de trecut prin operaţii estetice. Merseră ţepeni şi îşi apăsară supapele pe care le aveau în faţă, cu mâinile lipsite de degete.

Când vorbiră, vocile lor nu fură decât şoapte aspre. Îi mulţumiră lui Kim pentru vizită şi îşi exprimară regretul că nu puteau să-i arate laboratorul, care fusese special construit pentru handicapurile lor.

După o scurtă conversaţie, Kim îi întrebă cum o mai duceau cu sănătatea.

— Destul de bine, având în vedere prin ce am trecut, explică Edward. Cea mai mare problemă e că încă mai avem „crize”, deşi Ultra a fost complet eliminat din creierele noastre.

— Se produc în continuare în somn? întrebă Kim.

— Nu în somn, răspunse Edward. Acum apar spontan, precum crizele de epilepsie, fără nici un avertisment. Partea cea bună e

că nu durează decât cel mult o jumătate de oră, chiar şi netratate.

— Îmi pare foarte rău, zise Kim.

Încercă să lupte împotriva tristeţii care ameninţa să o copleşească. Avea în faţă oameni a căror viaţă fusese aproape distrusă.

— Nouă ne pare rău, zise Edward.

— E numai vina noastră, interveni Gloria. Ar fi trebuit să avem mai multă minte decât să luăm medicamentul înainte de a termina toate studiile de toxicitate.

— Nu cred că ar fi avut vreo importanţă, o contrazise Edward. Nici până astăzi studiile pe animale nu au pus în evidenţă acest efect secundar uman. De fapt, prin faptul că am luat medicamentul acum, am salvat, probabil, un număr mare de voluntari de la a trece prin ceea ce am suferit noi.

— Dar au fost şi alte efecte secundare, zise Kim.

— E adevărat, recunoscu Edward. Ar fi trebuit să-mi dau seama că pierderile de memorie de scurtă durată erau semnificative. Medicamentul îşi demonstra, în mod evident, capacitatea de a bloca funcţionarea neuronală la nivel de reţea.

— Cercetările voastre ulterioare v-au ajutat să înţelegeţi mai bine situaţia în care vă aflaţi? întrebă Kim.

— Studiindu-ne reciproc în timpul crizelor, am reuşit să demonstrăm teoria propusă iniţial ca mecanism de acţiune, spuse Gloria. Ultra se acumulează până la un punct în care blochează controlul cerebral asupra sistemului limbic şi a centrilor din creierul inferior.

— Dar de ce mai aveţi crize acum când medicamentul s-a eliminat? întrebă Kim.

— Asta e întrebarea! spuse Edward. Asta încercăm să aflăm. Credem că este vorba despre acelaşi mecanism ca în cazul rememorărilor pe care le suferă oamenii care consumă droguri halucinogene. Încercăm să studiem problema, pentru a descoperi un mod de a inversa procesul.

— Dilantina a reuşit să controleze un timp crizele, spuse Gloria. Dar apoi ne-am adaptat şi acum nu mai are nici un efect. Faptul că a influenţat procesul pentru o perioadă scurtă ne-a încurajat să căutăm un alt agent.

— Mă mir că Omni mai funcţionează, zise Kim pentru a schimba subiectul.

— Şi noi, adăugă Edward. Ne mirăm şi ne bucurăm. Altfel, nu am avea acest laborator. Stanton nu a vrut să se dea bătut, iar perseverenţa i-a fost răsplătită. Unul dintre ceilalţi alcaloizi ai noii ciuperci s-a dovedit foarte promiţător ca antidepresiv, aşa că a reuşit să adune capitalul necesar.

— Sper că măcar Omni a abandonat Ultra, zise Kim.

— Nu, deloc! zise Edward. Aceasta e o altă parte importantă a cercetării noastre: să determinăm ce latură a moleculei de Ultra e responsabilă pentru blocajul mezo-limbic-cerebral pe care l-am numit „efectul domnul Hyde”.

— Înţeleg, rosti Kim.

Încercă să le ureze noroc, dar nu se simţi în stare, după toate problemele pe care le provocase deja medicamentul Ultra.

Era pe punctul de a-şi lua rămas-bun şi de a promite că se va întoarce, când observă că ochii lui Edward se holbară deodată. Apoi întreaga faţă i se transformă, aşa cum se întâmplase în noaptea aceea fatală, când îl trezise. Într-o fracţiune de secundă fu cuprins de o furie incontrolabilă.

Fără nici un avertisment sau provocare, se aruncă asupra lui Kim şi se lovi cu zgomot de scutul gros de sticlă.

Kim sări înapoi speriată. Gloria reacţionă, deschizându-i supapa.

Preţ de o clipă, Edward se agăţă zadarnic de geam. Apoi faţa îi deveni placidă şi ochii i se dădură peste cap. Foarte încet, se înmuie, ca un balon din care iese uşor aerul. Gloria îl ajută, cu îndemânare, să se aşeze pe podea.

— Îmi pare rău, zise Gloria, aranjându-i, cu afecţiune, capul lui Edward. Sper că nu te-a speriat prea tare.

— Nu am nimic, reuşi Kim să spună, dar inima îi bubuia în piept şi tremura toată. Se apropie, ezitând, de fereastră şi se uită la Edward care era întins pe podea. O să se simtă bine?

— Nu-ţi face griji, spuse Gloria. Ne-am obişnuit cu asta. Acum înţelegi de ce avem aceste supape. Experimentăm diverse tranchilizante. Sunt mulţumită de felul în care a funcţionat acesta.

— Ce se întâmplă dacă aveţi amândoi o criză în acelaşi timp?

întrebă Kim pentru a se concentra.

— Ne-am gândit la asta. Din păcate, nu am reuşit să găsim o soluţie sigură. Până acum nu s-a întâmplat. Presupun că va trebui să ne descurcăm cum putem.

— Vă admir tenacitatea, spuse Kim.

— Nu prea avem de ales.

După ce îşi luă rămas-bun, Kim plecă. Era şocată. Când urcă în lift îşi simţi picioarele moi. Se temu că scurta ei vizită avea să-i readucă coşmarurile repetate pe care le avusese imediat după teribila noapte.

Când ieşi în lumina caldă, de primăvară, a soarelui, se simţi mai bine. Numai faptul de a fi afară o ajută, dar nu se putea abţine să nu-şi amintească imaginea lui Edward lovindu-se furios de geamul închisorii autoimpuse.

Ajunsă la maşină, se opri şi se întoarse cu faţa spre Omni. Se întrebă ce fel de medicamente avea să pună în circulaţie compania pe viitor. Se cutremură. Gândul o făcu să jure că avea să fie şi mai conservatoare decât până atunci faţă de medicamente, orice medicamente!

Descuie portiera şi intră în maşină. Nu porni motorul imediat. Vedea în continuare, cu ochii minţii, faţa lui Edward suferind cumplita transformare. Nu avea să o uite niciodată.

Ieşi din parcare şi făcu ceva ce o surprinse şi pe ea. În loc să se întoarcă la Boston, aşa cum plănuise, porni spre nord. După experienţa şocantă de la Omni, simţi nevoia irezistibilă de a se întoarce pe domeniu, unde nu mai fusese de la vizita cu Kinnard.

Datorită traficului uşor, parcurse repede drumul şi, după o jumătate de oră, descuie lacătul de la poartă. Merse direct la casa cea veche şi coborî. Simţi imediat o senzaţie ciudată de uşurare, ca şi cum ar fi ajuns acasă după o călătorie obositoare.

Bâjbâi după cheie, descuie şi intră. Păşi în lumina slabă a salonului şi se uită la portretul Elizabethei. Verdele intens al ochilor şi linia hotărâtă a maxilarului erau aşa cum şi le amintea, dar mai era ceva, ceva ce ea nu observase până atunci. Elizabeth părea să zâmbească!

Kim clipi şi se uită din nou. Zâmbetul era tot acolo. Elizabeth părea să reacţioneze la faptul că, după atâţia ani, chinul ei

teribil adusese şi un bine; în sfârşit, fusese răzbunată.

Uimită de acest efect, Kim se apropie de tablou pentru a admira umbrele pe care artistul le imprimase la colţurile gurii Elizabethei. Zâmbi, la rândul ei, dându-şi seama că propriile ei percepţii îşi găseau reflexul în expresia celei pictate.

Se întoarse şi se uită la priveliştea pe care Elizabeth o vedea din locul ei de deasupra căminului. În acel moment, se hotărî să se mute înapoi în casa cea veche. Trauma emoţională provocată de noaptea aceea teribilă scăzuse semnificativ, iar ea voia să vină acasă pentru a trăi în umbra memoriei Elizabethei. Îşi aminti că avea vârsta la care Elizabeth fusese atât de nedrept omorâtă şi jură să-şi trăiască restul vieţii pentru amândouă. Era singura modalitate pe care şi-o putea închipui de a o răsplăti pe Elizabeth pentru înţelegerea de sine pe care i-o dăruise.

Sfârşit

Bibliografie selectivă

1. Boyer şi Nissenbaum, *Salem Possessed (Salemul posedat),* Cambridge, MA Harvard University Press, 1974.

Pentru cei care ar putea fi tentaţi să citească mai mult despre povestea vrăjitoarelor din Salem, această carte este una din cele două pe care le recomand. Sunt sigur că Kim şi Edward ar fi de acord. E o lectură fascinantă, care arată cum istoria se poate trezi la viaţă, folosind surse preliminare legate de oameni obişnuiţi. Oferă o imagine captivantă asupra vieţii din Noua Anglie în timpul celei de-a două jumătăţi a secolului al şaptesprezecelea.

2. Hansen, Chadwick, *Witchcraft at Salem (Vrăjitorie în Salem),* New York, George Braziller, 1969.

Aceasta este a doua carte pe care o recomand despre vrăjitoria din Salem. Adoptă punctul de vedere potrivit căruia nu toată lumea implicată ar fi fost nevinovată! O asemenea atitudine m-a surprins la început, dar apoi s-a dovedit provocatoare.

3. Kramer, Peter, *Listening to Prozac (Chemarea Prozacului),* New York, Viking, 1993.

Deşi are o atitudine mai pozitivă decât mine faţă de folosirea substanţelor psihotrope pentru modificarea personalităţii, această carte prezintă ambele aspecte ale problemei. Este revelatoare, plăcută şi incitantă.

4. Matossian, Mary, *Poisons of the Past: Molds, Epidemics and History (Otrăvuri ale trecutului: ciuperci, epidemii, istorie),* New Haven, CT. Yale University Press, 1989.

Această carte inspiră, cu siguranţă, mai mult respect pentru mărunta ciupercă. Pentru mine a fost o mare inspiraţie, mai ales

în privinţa subiectului cărţii *Acceptable Risk.*

5. Morgan, Edmund, *The Puritan Family (Familia puritană),* New York, Harper & Row, 1944.

Cursul meu de istorie americană de la liceu nu mi-a oferit informaţia de bază necesară despre cultura puritană. Această carte m-a ajutat să umplu golul.

6. Restak, Richard, *Receptors (Receptorii),* New York, Bantam, 1944.

Această carte e pentru cititorii care doresc o explicaţie uşor de citit, stimulativă şi la zi, a cunoştinţelor actuale despre funcţionarea creierului şi direcţiile de cercetare.

7. Werth, Bany, *The Billion-Dollarmolecule (Molecula de un miliard de dolari),* New York, Simon & Schuster, 1994.

Dacă se îndoieşte cineva de efectele negative ale spiritului de afaceri în lumea ştiinţifică de astăzi, această carte este esenţială.

Cuprins

Prolog.....4
Sâmbătă, 6 februarie 1692.....4
Marţi, 12 iulie 1692.....13
Joi, 19 iulie 1692.....28
1.....32
Marţi, 12 iulie 1994.....32
2.....48
Sâmbătă, 16 iulie 1994.....48
3.....67
Luni, 18 iulie 1994.....67
4.....93
Vineri, 22 iulie 1994.....93
5.....121
Sâmbătă, 23 iulie 1994.....121
6.....133
Luni, 25 iulie 1994.....133
7.....165
Vineri, 29 iulie 1994.....165
8.....183
Sâmbătă, 30 iulie 1994.....183

9.....193
Vineri, 12 august 1994.....193
10.....200
Vineri, 26 august 1994.....200
Miercuri, 31 august 1994.....203
11.....218
Începutul lui septembrie, 1994.....218
12.....225
Luni, 19 septembrie 1994.....225
13.....241
Sfârşitul lui septembrie, 1994.....241
14.....264
Luni, 26 septembrie 1994.....264
15.....277
Joi, 29 septembrie 1994.....277
30.....294
Vineri, 30 septembrie 1994.....294
17.....301
18.....320
Duminică, 2 octombrie 1994.....320
19.....328
Luni, 3 octombrie 1994.....328
20.....343
Marţi, 4 octombrie 1994.....343
Epilog.....354

Sâmbătă, 5 noiembrie 1994.....354
Vineri, 19 mai 1995.....358
Bibliografie selectivă.....364
Cuprins.....366